

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, Jakab István, dr. Latorcai János,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Gelencsér Attila,
Hiszékeny Dezső, Ikotity István*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása.....	36599
Napirend előtti felszólalók:	
Dr. Tóth Bertalan (MSZP)	36599
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	36600
Vona Gábor (Jobbik)	36602
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	36602
Hollik István (KDNP).....	36606
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	36608
Kósa Lajos (Fidesz)	36609
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	36611
Dr. Hadróczy Ákos (LMP)	36612
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	36614
Napirenden kívüli felszólalók bejelentése:	
Gelencsér Attila jegyző	36615

Kérdések

Harangozó Gábor István (MSZP) - a miniszterelnökhöz - „Vajon mi a valós akarat, miért kell kicsinálni az CEU-t az 1440 diákjával és 980 oktatójával és dolgozójával együtt?” címmel.....	36616
Íggyártó István külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár válasza	36616
Dr. Staudt Gábor (Jobbik) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Kinek, mit és miért engedett el tavaly a NAV?” címmel.....	36617
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	36618
Dr. Hadróczy Ákos és dr. Szél Bernadett (LMP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Ki fizeti a paksi késés árát?” címmel.....	36618
Süli János tárca nélküli miniszter	36619
Bánki Erik (Fidesz) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Milyen hazai támogatásokkal segítette a kormány a lakosság energiatakarékosági beruházásait?” címmel	36620
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	36621
Korózs Lajos (MSZP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Mikor és mekkora összeggel kívánják megemelni a közszolgáltatásban dolgozók illetményalapját, ami kilenc éve változatlan, és amit kormányzásuk óta egyetlen egyszer sem növeltek?” címmel	36622
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	36623
Dúró Dóra (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Mikor tervezi végre emelni a Kormány a felsőoktatási ösztöndíjakat?” címmel.....	36624
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	36624
Dr. Rétvári Bence (KDNP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Milyen útfejlesztések várhatók a Dunakanyar bal partjának térségében?” címmel.....	36625
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	36626
Dr. Hadróczy Ákos és dr. Szél Bernadett (LMP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Miért beszél a kormány a munkából élők költségvetéséről, amikor sorra veri át a dolgozókat? I.” címmel.....	36627
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	36628
Nyitrai Zsolt és Dunai Mónika (Fidesz) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Mire számíthatnak Magyarország Kormányától a mentők?” címmel	36629
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	36630

Heringes Anita (MSZP) - a belügyminiszterhez - „A kéményseprési piac lenyúlására készülnek?” címmel.....	36630
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	36631
Farkas Gergely (Jobbik) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „A 'Vállalkozz itthon fiatal!' program kudarca után már csak az a kérdés, hogy Önöknek tényleg nem áll szándékukban a hazatérő fiatal vállalkozók támogatása, vagy egyszerűen alkalmatlanok erre?” címmel	36632
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	36633
Dr. Hadházy Ákos és dr. Szél Bernadett (LMP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Miért beszél a kormány a munkából élők költségvetéséről, amikor sorra veri át a dolgozókat? II.” címmel... ..	36634
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	36635
Varga Gábor (Fidesz) - a földművelésügyi miniszterhez - „Javult-e hazánkban a kis és közepes családi gazdaságok helyzete?” címmel	36636
Dr. Bitay Márton Örs földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza.....	36637
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Hova lesz a cigányzene a vidéki csárdákból? Miért nem támogatják a vidéki előadóművészeket?” címmel.....	36638
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	36638
Hegedűs Lorántné (Jobbik) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Lesz-e támogatás a metró többletköltségeire?” címmel	36639
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	36640
Dr. Hadházy Ákos (LMP) - a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez - „Milyen kritériumok alapján dönt a Kormány arról, mi legyen nemzetgazdasági szempontból kiemelt beruházás?” címmel... ..	36641
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának válasza	36641
Teleki László (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Mikor készül el a Nagykanizsa és Zalakaros közötti kerékpárút?” címmel	36642
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	36643
Rig Lajos (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Miért lassítják a sürgősségi ellátást?” címmel... ..	36644
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	36645
Schmuck Erzsébet (LMP) - a földművelésügyi miniszterhez - „Miért játszik orosz-rulettet a Kormány a lakosság egészségével?” címmel	36646
Dr. Bitay Márton Örs földművelésügyi minisztériumi államtitkár válasza.....	36646
Tukacs István (MSZP) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Teljesítették-e az onkológiai vizsgálatok kéthetes határidejét?” címmel.....	36647
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza	36648

Azonnali kérdések és válaszok órája

Bejelentés helyettes válaszadók elutasításáról	36649
Heringes Anita (MSZP) - a nemzeti fejlesztési miniszterhez - „Jól látjuk, hogy mire jut és mire nem?” címmel	36649
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	36650
Viszonzválasz:	
Heringes Anita (MSZP)	36651
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	36652
Bejelentés helyettes válaszadó elutasításáról.....	36652

Z. Kárpát Dániel (Jobbik) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Mi marad a kilátástalanság után?” címmel.....	36652
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	36653
Viszonzás:	
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	36654
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	36655
Bejelentés helyettes válaszadók elutasításáról	36655
Schmuck Erzsébet (LMP) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Miért szívatják a fiatalokat?” címmel.....	36656
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	36657
Viszonzás:	
Schmuck Erzsébet (LMP)	36657
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	36658
Dr. Salacz László (Fidesz) - a belügyminiszterhez - „A migrációt ösztönzik a hazánkat támadók. Meddig sülyedhet még a Soros-szervezet?” címmel.....	36659
Kontrát Károly belügyminisztériumi államtitkár válasza.....	36659
Viszonzás:	
Dr. Salacz László (Fidesz)	36660
Kontrát Károly belügyminisztériumi államtitkár	36661
Dr. Bárándy Gergely (MSZP) - a legfőbb ügyész úrhoz - „Megint részrehajló az Ügyészség? (Mengyi-ügy, Simonka-ügy)” címmel	36662
Dr. Polt Péter legfőbb ügyész válasza	36663
Viszonzás:	
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	36663
Dr. Polt Péter legfőbb ügyész.....	36664
Farkas Gergely (Jobbik) - a nemzetgazdasági miniszterhez - „Hajlandók érdemi, hathatós lépések megtételére, vagy hagyják, hogy kiürüljön az ország?” címmel	36664
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	36665
Viszonzás:	
Farkas Gergely (Jobbik)	36666
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	36666
Dr. Szél Bernadett (LMP) - a miniszterelnök úrhoz - „A közpénz nem vész el, csak plakáttá alakul?” címmel	36667
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	36668
Viszonzás:	
Dr. Szél Bernadett (LMP).....	36669
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	36669
Csizi Péter (Fidesz) - a honvédelmi miniszterhez - „Május 21. A Magyar Honvédelem Napja” címmel.....	36670
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár válasza	36670
Viszonzás:	
Csizi Péter (Fidesz).....	36671
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár	36671
Gógös Zoltán (MSZP) - a miniszterelnök úrhoz - „Normális dolog-e, ha a miniszterelnök gyermekkori barátja szinte kizárólag állami megrendelésekből a világ leggyorsabb vagyonnövekedését produkálja?” címmel	36672
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza	36673
Viszonzás:	
Gógös Zoltán (MSZP).....	36673
Dr. Seszták Miklós nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	36673

Szilágyi György (Jobbik) - az emberi erőforrások miniszteréhez - „Fogy a magyar! Önök mindent megtesznek a népességsökkenés megakadályozásának érdekében?” címmel	36674
Veresné Novák Katalin emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza.....	36675
Viszonzválasz:	
Szilágyi György (Jobbik).....	36675
Veresné Novák Katalin emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	36676

A magyar vidék gazdasági és társadalmi felemeléséhez szükséges lépésekről című politikai vita	36676
A vita menetének ismertetése:	
Gelencsér Attila jegyző	36677
A vita időkeretének ismertetése:	
Hiszékeny Dezső jegyző	36677
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója	36677
Bánki Erik , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	36690
Font Sándor , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	36693
Dr. Varga László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	36695
Gógös Zoltán , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	36698
Szászfalvi László , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	36701
Vona Gábor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	36705
Magyar Zoltán , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	36708
Sallai R. Benedek , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	36710
Csizi Péter (Fidesz).....	36716
Harangozó Gábor István (MSZP).....	36718
Kovács Sándor (Fidesz).....	36722
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	36725
Sneider Tamás (Jobbik)	36728
Hadházy Sándor (Fidesz)	36733
Schmuck Erzsébet (LMP)	36735
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	36738
Sallai R. Benedek (LMP).....	36740
Dr. Harangozó Tamás (MSZP).....	36741
Magyar Zoltán (Jobbik).....	36742
Riz Gábor (Fidesz).....	36743
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	36744
Simon Róbert Balázs (Fidesz)	36745
Korózs Lajos (MSZP)	36749
Kis Miklós Zsolt , a Miniszterelnökség államtitkára.....	36753
Dr. Pósn László (Fidesz)	36758
Ander Balázs (Jobbik).....	36762
Bencsik János (Fidesz)	36767
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	36771
Ikotity István (LMP).....	36775
Gógös Zoltán (MSZP).....	36779
Dr. Galambos Dénes (Fidesz)	36779
Teleki László (MSZP)	36783
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	36785
Bányai Gábor (Fidesz).....	36786
Vágó Sebestyén (Jobbik).....	36791
Varga Gábor (Fidesz).....	36794
Sallai R. Benedek (LMP).....	36798
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	36802
Mesterházy Attila (MSZP).....	36803
Dr. Apáti István (Jobbik)	36805
Horváth Imre (MSZP).....	36808
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	36810
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	36812
Dr. Apáti István (Jobbik)	36815
Gógös Zoltán (MSZP).....	36816
Magyar Zoltán (Jobbik).....	36821

Harangozó Gábor István (MSZP).....	36821
Sallai R. Benedek (LMP).....	36824
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	36824
Napirend utáni felszólalók:	
Magyar Zoltán (Jobbik)	36825
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	36827
Szávay István (Jobbik)	36827
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	36829
Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről	36831
Az ülés bezárása	36831

Az ülésen jelen voltak:

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, CSEPREGHY NÁNDOR államtitkár, KIS MIKLÓS ZSOLT államtitkár, DR. KOVÁCS ZOLTÁN államtitkár, TASÓ LÁSZLÓ államtitkár, DR. VITÁLYOS ESZTER ZSUZSANNA államtitkár, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. BITAY MÁRTON ÖRS földművelésügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN államtitkár, DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter, DR. FÓNAGY JÁNOS államtitkár, DR. HOMOLYA RÓBERT államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS államtitkár, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, VERESNÉ NOVÁK KATALIN államtitkár, SÜLI JÁNOS tárca nélküli miniszter.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
29. ülésnapja
2017. május 22-én, hétfőn
(11.02 óra - Elnök: Jakab István)
Jegyzők: Gelencsér Attila és Hiszékeny Dezső)

ELNÖK: (A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.) Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 29. **ülésnapját megnyitom**. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Gelencsér Attila és Hiszékeny Dezső jegyző urak lesznek a segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindenkit, aki figyelemmel kíséri munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! A mai napon **napirend előtti felszólalásokkal** kezdjük munkánkat. Ezt követően 11 óra 50 perctől 13 óra 20 percig a kérdésekre, majd 13 óra 20 perctől 14 óra 20 percig az azonnali kérdések és válaszok órájára kerül sor. Ezután, körülbelül 14 óra 20 perctől politikai vitával folytatjuk munkánkat, végül a napirend utáni felszólalásokkal fejezzük be az Országgyűlés ülését.

Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Tóth Bertalan frakcióvezető úr, MSZP-képviselőcsoport: „Állítsuk meg a Fideszt!” címmel. Megadom a szót, frakcióvezető úr.

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Múlt héten Strasbourgban az Európai Parlament elmarasztalta a Fideszt. A Fidesz miatt egy olyan eljárás indul Magyarországgal szemben, amely minden magyar emberre szőgyent hoz.

A Fidesz ország- és Európa-romboló politikája nem először volt az Európai Parlament napirendjén. Miben különbözik ez a mostani helyzet? Abban, tisztelt fideszes képviselőtársaim, hogy most ezt az állásfoglalást az önök elvbarátai, jobboldali testvérei is megszavazták, és nemcsak a liberális-szociáldemokrata képviselők, hanem 67 néppárti képviselő is. Az önök barátai, jobboldali testvérei is azt mondták, hogy elég volt.

Miről is szól ez a döntés? Arról, hogy a Fidesz kormányzása során az elmúlt években súlyosan romlott a jogállamiság, a demokrácia, az alapvető jogok helyzete, a véleménynyilvánítás és a tudományos élet szabadsága; hogy gondok vannak az alkotmányos rendszer működésével, az igazságszolgáltatási és egyéb intézmények függetlenségével. Korlátozzák a civil szervezetek tevékenységét, továbbá évről évre nő a kormányzati korrupció, amelynek ékes példája a felcsúti gázszerelő, Mészáros „nem stróman” Lőrinc 100 milliárdos vagyongyarapódása a tavalyi évben.

Mi ebben az újdonság? Nekünk, magyaroknak semmi. Mi ezt látjuk nap mint nap. Ami újdonság, hogy most már az önök jobboldali testvéreinek, barátainak is kinyílt a szeme. Tisztelt Képviselőtársaim! Ez az állásfoglalás egy tükör, a Fidesz kormányzásának és hatalomgyakorlásának tükrö. At-

tól, hogy ez a tükör egy pökhendi és arrogáns, bár most már egy kissé pocakos embert és az ő ország- és Európa-romboló politikáját mutatja, attól még nem a tükröt kell szidni.

Ez az állásfoglalás nem a magyar embereket támadja, hanem a Fidesz bűnös politikájáról foglal állást. Nem valamiféle háttérhatalmi összeesküvés eredménye, hanem az európai értékek melletti kiállás és a józan ész üzenete. És hogy mit mond erre a volt Soros-ösztöndíjas? Megvédjük az álláspontunkat, ha kell, elmegyünk a falig. Képviselőtársaim! Ez volt a fal. A koppanás és a fájdalmas kiabálás Strabourgtól Hajdúdorogig hallatszik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez a hatalom semmi olyat nem tűr el, ami nem tőle függ. Nem akarja, hogy ebben az országban legyen olyan egyetem, iskola, intézmény, amely nem tőle függ. Nem akarja, hogy olyan civil szervezetek működjenek Magyarországon, amelyeket nem ő pénzel. És nem akarja, hogy legyen valaki, aki szót emel a szabadság, az európaiság és a demokrácia mellett. Pedig mi, magyarok büszkék vagyunk az európai értékekre, a szabadságra, a demokráciára, a népek együttműködésére és a szabad határookra. Mi Európát megerősíteni akarjuk, és nem meggyengíteni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ahhoz, hogy ezt a szegyeteljes eljárást és a kormány ország- és Európa-romboló politikáját meg tudjuk állítani, a mai napon egy több elemből álló javaslatcsomagot, az úgynevezett Európa-mentő csomagot terjesztjük az Országgyűlés elé. Az európai mentőcsomag értelmében a Fidesznek fel kell hagynia a civil szervezetek megbélyegzésével; be kell fejeznie a CEU üldözését, és véget kell vetnie az uniós pénzek ellopásának.

Ennek a mentőcsomagnak az elfogadása az első lépés lehet Magyarország újjáépítése felé. Ha önök ezeket az intézkedéseket nem támogatják, akkor Magyarország és a magyar nemzet érdeke ellen politizálnak. Kérem önöket, hogy kivételesen Magyarország érdekeit helyezték a személyes érdekeik elé. Ha ezt nem teszik, higgyék el, 2018 után mi megtesszük, közös jövőnkért, Magyarországért! Köszönöm a figyelmüket. (Taps az MSZP padsoraiból.)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Megadom a szót, államtitkár úr.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Frakcióvezető Úr! Szeretném önnek is egyértelművé tenni, hogy ez a kormány elkötelezett Európa, egy erős Európa iránt. Egy erős Európában vagyunk érdekeltek, amelyik egyébként erős tagállamokra, erős nemzetállamokra épít, az alapítók eredeti szándékának is megfelelően. Éppen ezért emeljük fel a szavunkat minden olyan jelenség láttán, ami ezt veszélyezteti, veszélyezteti az eredeti értékeket.

Van közöttünk - köztünk és a baloldal között -, egy komoly, és úgy látom, hogy tartós véleménykü-

lönbség, mert mi nem abban látjuk a saját teendőket, hogy mindenben igazodjunk a nemzetközi intézmények, akár az uniós intézmények elvárásaihoz. Ez a kormány arra szerződött, hogy védje az ország érdekeit, és ha kell, vitába is száll ezekért, és minden alkalommal meg is teszi ezt. Ezzel kapcsolatban engedje meg, hogy elmondjam, hogy botrányos az, amit a baloldal az Európai Parlamentben művelt az elmúlt héten.

Nem elég, hogy a baloldal kezdeményezett egy Magyarországot támadó határozatot, hanem még meg is szavazták azt, az önök összes EP-képviselője megszavazta ezt a határozatot. (Dr. Tóth Bertalan: 67 néppárti...)

Azt is elmondanám önnek, hogy a Szanyi Tibor nevű képviselőjük, biztosan ismeri, a köztvében - talán a köztvében volt - világosan elmondta, hogy ez a határozat semmi másról nem szól, csak politikai nyomásgyakorlásról. Tehát az MSZP Brüsszelbe jár feljelentgetni az országot (Gógös Zoltán: Nem az országot, titeket!), és meg is támadja Magyarországot, meg is szavazza az ezt szolgáló jelentéseket, ha a saját belpolitikai érdekei úgy kívánják. (Gógös Zoltán: 28 ország szavazta meg...)

Külön botrány, hogy egy olyan határozatot támogattak meg a szavazataikkal, ami (Dr. Varga László: *Ti vagytok a probléma!*) a védelmébe vesz egy olyan bevándorlót, egy olyan illegális bevándorlót (Az elnök csenget.), aki kövekkel támadt a magyar rendőrökre. Ezt súlyosbítandó, önök egy olyan határozatot támogattak meg, ami gyengítené a magyarországi jogi és fizikai határzárát. Erről is szól ugyanis ez a határozat, amit ön is említett.

Az is rendkívül sunyi tempó, hogy idehaza minden létező eszközzel támadják, fúrnak a nemzeti konzultációt (Dr. Tóth Bertalan: *Nem kellene az orszognak adni az adatot...*), aztán kimennek Brüsszelbe, és megszavaznak egy másik állásfoglalást, ami felgyorsítaná a betelepítési programokat. Ön is tudja ellenőrizni, hogy mely szocialista képviselők szavazták meg ezt az állásfoglalást.

Van még egy dolog, amiről szeretnék önnek beszélni, azért is, mert a felszólalásában, ha jól idézem fel, a korrupcióról is beszélt. Ez pedig az, hogy miközben az MSZP, a Szocialista Párt rendre morális elvárásokat fogalmaz meg, sokszor egyébként kioktató hangnemben, a miniszterelnök-jelöltje körül egyre jobban dagad egy korrupciós botrány. (Gógös Zoltán: *...étterembe jár?*)

Most nem a vagyonynyilatkozatokból eltitkolt vagyontárgyakra gondolok, hanem a Szeviép-botrányra, ahol 11 milliárd forint tűnt el (Gógös Zoltán: *Ja!*), és több száz vállalkozót károsíthattak meg... (Gógös Zoltán közbeszól. - Dr. Varga László: *Tolvaj, szemét banda!* - Közbeszólás az MSZP pad-soraiból: *Te is hazudsz!*)

A volt cégvezető védőügyvédje...

ELNÖK: Gógös képviselő úr, az államtitkár úr végighallgatta önöket, a frakcióvezető urat, amikor beszélt. (Gógös Zoltán Dömötör Csaba felé: *Ne mutogassál, öreg!*) Kérem! Parancsoljon, államtitkár úr!

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: A volt cégvezető védőügyvédje szerint - a múlt héten adott egy nyilatkozatot, önöknek is ajánlom a figyelmébe - gazdasági bűncselekmény történt, ő is bűncselekménynek minősíti ezt, ellenőrizték le. Ha már a védőügyvéd szerint is gazdasági bűncselekmény történt, akkor önök vajon miért hallgatnak? Miért hallgat a Szocialista Párt? (Dr. Varga László: *Ez a ti botrányotok!* - Dr. Harangozó Tamás: *Hazudik a sofőr!*) Ennek a volt cégvezetőnek egyébként korábban Ujhelyi Istvánnal volt közös cége, akinek egyébként a sofőrje is vastagon benne van ebben az ügyben. (Dr. Varga László: *Aljas propaganda!*) Mit tesznek ilyen vádakot hallva a szocialisták? Mit tesznek? Botka László nem engedte, hogy tüntessenek a károsultak, az egyik tiltakozót bilincsben vitték el, az ügy iránt érdeklődő újságírókat pedig lenácizzák, lefasisztázzák, és amikor ez iránt az ügy iránt érdeklődnek, akkor egész egyszerűen médiabojkottot hirdetnek.

(11.10)

Mindezekből jól látszik, hogy ez az MSZP ugyanaz az MSZP, ugyanaz, amelyik az elmúlt 30 év legkorruptabb kormányzását hozta össze (Dr. Varga László: *Aljas tolvajbanda vagytok, veled az élen!*), ugyanaz az MSZP, amelyik kordonokkal vette körbe a Kossuth teret, és amelyik rendőrökkel lövetett a vele egyet nem értőkre. Ezek után képmutatás a köbön, hogy Botka László a saját programja alapján leválna azokról a szocialistákról, akiknek része volt a 2010-es baloldali kudarcban, különösen képmutató ez attól az embertől, aki háromszor szavazta meg Gyurcsány Ferenc miniszterelnök-jelöltségét.

Na, így áll a baloldal megújulása. Ez ugyanaz a szocialista lemez, amit már ezerszer hallottunk. Köszönöm, hogy meghallgatott. (Taps a kormánypártok soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Képviselőtársaim! Bármily nehéz, mégis azt kérem önöktől, hallgassuk meg egymást, azt gondolom, ez a legcélravezetőbb.

Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Vona Gábor képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport: „Történelmi sikert ért el a Jobbik: megindulhat a Bérunióért vívott küzdelem.” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

VONA GÁBOR (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! 13 évvel ezelőtt csatlakoztunk az Európai Unióhoz (Dr. Varga László és Gógös Zoltán dr. Fónagy Jánoshoz beszél. - Az elnök csenget.), és azóta az árak tekintetében fel is zárkoztunk a nyugati tagállamokhoz, de a bérek tekintetében sajnos ez nem sikerült, mondhatnánk úgy is, hogy az árunió megvalósult, a bérunió viszont nem valósult meg. Alapvetően két felelőse van ennek a hiátusnak, ennek a hiánynak. Az egyik az Európai Unió igazságtalan működése és kohéziós politikájának a csődje,

amely a kelet-közép-európai régiót és az itt élőket olcsó munkaerőként tételezte; a másik felelőse viszont az önök kormányzása és az elődeik kormányzása, a Fidesz- és az MSZP-kormányok, amelyek hibás, rossz és bűnös politikája hozzájárult ehhez, asszisztált a magyar munkaerő olcsó szinten való tartásához. Ennek köszönhető az, hogy amíg a 2000-es évek közepén a magyar átlagbér a német átlagbérnek a harmada volt, ez a Fidesz kormányzása idejére most visszacsúszott negyedére.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezért kezdeményezte a Jobbik az európai béruniót, ezért fordultunk az Európai Bizottsághoz, amelyet múlt héten kedden, 16-án az Európai Bizottság be is fogadott. Tehát egy európai polgári kezdeményezés, vagy közkeletűbb nevén európai népszavazás lesz a bérunió kérdésében, és nagyon szimbolikus ez a siker, hiszen a rá következő nap éppen elítélték önöket az Európai Parlamentben egy súlyos határozatban.

Tegyük hozzá egyébként, hogy a Jobbik képviselői nem támogatták ezt a határozatot - nem szeretjük, ha a családi szennyest külföldön teregetjük ki -, de azért mégiscsak szimbolikus ez a kettősség: hogy önök beszélnek, mi cselekszünk; hogy önök elszigetelik Magyarországot Európában, mi pedig összefogjuk Kelet-Közép-Európát; hogy önök azt üzenik, állítsuk meg Brüsszelt, mi pedig azt üzenjük, hogy állítsuk meg Orbán Viktort, és az Európai Uniót tegyünk egy tisztességesebb, igazságosabb, szolidárisabb közösséggé; hogy önök a gazdaságpolitikájukat az olcsó munkaerőre építik, mi pedig az európai szinthez felzárkózó munkabérre. Óriási különbség ez, tisztelt képviselőtársaim, ami a kettőnk politikája között meghúzódik.

De hadd mondjak önöknek néhány szót arról, hogy miről is szól valójában ez a béruniós kezdeményezés, mert úgy tűnik, hogy önök nem értik vagy nem akarják érteni. A miniszterelnök már többször azt mondta, hogy azért nem támogatja a béruniót, mert így Brüsszelnek adnánk pluszjogosítványokat. Ez nem igaz. Az i-re a pontot Halász János tette fel a múlt héten nyilatkozatával, amikor azt mondta, hogy azért ne zárkózzanak föl a magyar bérek az európai uniós szintre, mert akkor majd ide betelepítik a migránsokat.

Ha lenne Besenyő Pista bácsi díj a magyar közéletben, akkor ezt a Besenyő Pista bácsi díjat ezért a mondatáért Halász Jánosnak kellene megkapnia, ugyanis ennek a célja - ha vennék a fáradságot, és elolvasnák a kezdeményezést - az, hogy az „egyenlő munkáért egyenlő bér” elve az Európai Unió alapvető célkitűzései közé, alapelvei közé, gyakorlata közé beépüljön - ennyi.

Nyolc kelet-közép-európai tagállam fogott össze a Jobbik vezetésével abból a célból, hogy ez az elv bekerüljön oda, és végre mindenki a szülőföldjén tudjon boldogulni, minden európai ember, beleértve a kelet-közép-európaiakat, beleértve a magyar embereket is. Ez tehát, tisztelt képviselőtársaim, egy történelmi siker, úgyhogy nyugodtan önök is örüljenek, bár semmit nem tettek érte, inkább csak ellene, de nyugodtan legyenek önök is büszkék arra, hogy

nemcsak az Európai Parlament elítélő határozatáról szólt az elmúlt hét, ugyanis egyetlenegy magyar párt sem tudott eddig európai népszavazást kezdeményezni, mi vagyunk az elsők, ráadásul nem is akármilyen kérdésben, hiszen a bérkérdés a legfontosabb kérdés, minden nyomorunknak a forrása. Ezért vándorolnak el a magyar emberek, ezért van demográfiai krízis, ezért adósdognak el a magyar emberek, ezért nem tudnak boldogulni a magyar emberek a saját hazájukban, a szülőföldjükön.

16-án, tisztelt képviselőtársaim, új időszámítás kezdődött, megkezdődött a valódi szabadságharc a versenyképes magyar bérekért és az azt kitermelni képes versenyképes magyar vállalkozásokért, hiszen a kettő összefügg. De ha már a versenyképes magyar vállalkozásokról beszéltünk, ahhoz pedig egy valódi, tisztességes, igazságos, szolidáris kohéziós politika és egy új Európai Unió szükségeltetik. Tehát az európai béruniós kezdeményezésünk valójában egy új Európáról szól, egy új Európa körvonalait rajzolja ki. Nem olyan Európát gondolunk el, amelyet önök, mi nem alamizsnát kérünk Brüsszeltől, nem fejlesztési forrásokat, amit el lehet majd lopni, ahogy azt önök teszik, hanem mi azt kérjük Európától, hogy egy tisztességes, igazságos keretet hozzon létre, egy szolidáris közösséget, amelyben mi, magyarok a szorgalmunkkal, a kreativitásunkkal, a tudásunkkal tudunk boldogulni a saját hazánkban, ahol a magyar állam képes kifizetni a közalkalmazottakat európai bérükkel, ahol a magyar kis- és középvállalkozások képesek európai bért adni a munkavállalóiknak, és ahol a Magyarországon működő multik is európai bért fizetnek a magyar embereknek.

Nyilván önök erre most azt mondják, hogy ezt egyik napról a másikra nem lehet megtenni. Ez így is van. De mit tettek eddig? Az elmúlt 13 évben a szakadék a magyar átlagbér és az európai átlagbér között nőtt, és mi azt mondtuk, hogy ebből legyen elég. A Jobbik ezt a valódi szabadságharcot elkezdte, 2017-ben megindította ezt a küzdelmet a bérunióért ellenzékéből, 2018 után kormányon fogja folytatni és befejezni, mert a magyar emberek megérdemlik ugyanazért a munkáért ugyanazt a bért, a magyar emberek megérdemlik, hogy a szülőföldjükön boldogulhassanak.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Megadom a szót, államtitkár úr.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Az ember azért az összes létező szemöldökét felhúzza, amikor a Jobbik egy olyan kezdeményezésbe áll bele, amely gyakorlatilag - és ez a lényeg - tényleg jogköröket vonna el Magyarországtól az Unió javára, mégpedig a bérmeghatározás ügyében. *(Dúró Dóra: Nem igaz!)* Nézze csak meg, elnök úr, mi történt az energiaárak esetében! Ott a

közösségi szintre emelés nagyon nagy áremelkedést hozott: az áramárak esetében 20 százalékos emelésre került sor, a gázárak pedig több mint 20 százalékkal nőttek uniós szinten. Na, ilyen az, amikor kiengedjük a kezünkéből a döntés jogát.

Azért vontuk fel a szemöldökünket, talán többen is, mert mégiscsak az ön pártja az, amelyik lehet, hogy egyedülként az itt ülők közül az uniós tagság ellenében kampányolt, amikor arra sor került. Ezerrel kampányoltak ellene, és az ön pártja az, amelynek a képviselője uniós zászlót égetett, és arra a beszédre is emlékszünk önnek, amelyet úgy zárt, idézem: „A magyarok istenére esküszünk, hogy tagok tovább nem leszünk.” - ezt ön mondta. Egy uniós döntést kritizálva, ugyanebben az évben egyébként azt is mondta, hogy a magyar szuverenitást akkor durva támadás érte, ezért Magyarországnak ki kellene lépnie az Európai Unióból.

(11.20)

Vagy említhetnék egy 2013-as idézetet, amikor ön azt mondta, nagyon bízunk benne, hogy Magyarország minél hamarabb eltávozik - így fogalmazott: eltávozik - az Európai Unió közösségéből, és valódi testvéreivel fog össze. Mondják már meg, arra kérem önöket, hogy kik a magyarok valódi testvérei! Akaratlanul is eszünkbe jut az ön idézete azzal kapcsolatban, hogy ki is az emberiség utolsó reménye. Egyébként Z. Kárpát képviselő úr - aki szintén itt ül - is írt könyvet az Európai Unióról EU-tanázia címmel, amelyben egyébként a tagság ellen érvel. Na, innen indultunk, hogy aztán most a bérekre hivatkozva egy olyan kezdeményezést indítsanak, amelyik végső soron jogköröket vonna el Magyarországtól. Mert ne tévedjünk, a bérek közösségi szintre emelése magával húzná az adópolitikát is és sok minden mást, s ebből a szempontból az ön felszólalása a nemzeti konzultációban való részvételnél is tekinthető. *(Derültég a Jobbik soraiban.)* Persze nem biztos, hogy ez volt az eredeti szándékuk.

Tisztelt Ház! A Jobbik politikai kaméleonkodása ellenére azt gondolom, hogy a bérek emelése közös célunk; a kormány ezt elsősorban adócsökkentésekkel szeretné elérni. Ezért csökkentek a munkáltatói adók január 1-jétől. Ezek járultak hozzá, hogy 15 és 25 százalékkal növekedtek a minimálbérek és a szakmunkás-minimálbérek, amiket további emelések követnek majd jövőre, ha önök is támogatják. Csak szeretném önöknek elmondani, tisztelt jobbikos képviselők, hogy az az ember, aki most az önök nevében felszólalt, amikor az adócsökkentésekről kellett itt szavazni a tisztelt Házban, akkor nem támogatta azt.

Ezek azok az adócsökkentések, amelyek miatt növekedhetnek a bérek. Csak hogy párat említsek: ezekben a hónapokban magasabb bére számíthatnak a felsőoktatási kutatók, a minimálbéresek - őket említettük -, a pedagógusok, az orvosok, az ápolók, a tűzoltók, a katonák, a rendőrök vagy éppen az állami vállalatok dolgozói; és csak párat említettem. Ha az

összes béremelést fel szeretném sorolni, akkor nagyon nehéz lenne ezt egy levegővétellel megtenni.

Tudjuk egyébként, hogy Magyarországon még sok a teendő a bérek ügyében, de azért mégiscsak eredmény az, hogy az egy évvel ezelőttihez képest több mint 10 százalékkal növekedtek Magyarországon a reálbérek. Ez több mint egyhavi bérnek megfelelő összeg.

Ha azt kérdezi valaki, hogy a Jobbik vajon képes lett volna-e erre, akkor csak nézze meg, hogy mi a helyzet ott, ahol a Jobbik kormányoz. Nézze meg, mondjuk, Tiszavasvárit! Itt az országos átlag duplája a munkanélküliség, és ez még nem minden, mert a jobbikos mintaváros költségvetésében az olvasható, hogy a közalkalmazottak nem kapnak béremelést, ezzel szemben a saját fizetésüket a harmadával megemelték. Na, így állunk... Jobbikos vezetés alatt sokkal nagyobb eséllyel nincs az embereknek munkája, és a jobbikosok hamarabb emelik meg a saját fizetésüket, mint bárki másét. Ez egyébként olyan ordas nagy képmutatás, amely bármelyik éhségmenetet szervező szocialista milliárdos javára is válhatna.

Tisztelt Elnök Úr! A bérekkel kapcsolatos megszólalásaikban önök gyakran minősítik rabszolgának a munkából élő magyarokat. Azt gondolom, hogy ez a sértegetés botrányos. Arra szeretném kérni tehát a Jobbikot, hogy amikor a magyarokat minősítik, akkor ne próbálják meg saját politikai állapotukat kiterjeszteni másokra, mert abban az esetben tényleg a „rabszolga” szó használata az indokolt. Köszönöm, hogy meghallgatott. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Hollik István képviselő úr, KDNP-képviselőcsoport: „Az ellenzék az agresszió pártján” címmel. Megadom a szót ötperces időkeretben.

HOLLIK ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A rendszerváltás óta eltelt közel harminc évben sajnos többször megtapasztalhattuk azt, hogy a baloldal, a jelenlegi ellenzék az agresszió és a megfélemlítés pártján áll. Soha nem fogjuk mi, jobboldaliak elfelejteni, hogy 2006-ban Gyurcsány Ferenc miniszterelnöksége idején békés tüntetőket vertek az utcákon rendőrök. Ahogy azt sem, hogy Gyurcsány Ferenc volt miniszterelnök egyik legfontosabb bizalmi embere, a titkosszolgálatokat akkor felügyelő és immár kémkedésért első fokozatú elítélt Laborc Sándor különféle jelentős előnyökért cserébe arra kérte fel az alvilág legrettegettebb alakját, Portik Tamást, hogy segítsen a jobboldal lejáratásában. Tehát együttműködés az alvilággal, megfélemlítés, agresszió - ez jellemezte a szocialista kormányokat.

De nem változott meg a baloldal viselkedése a 2010-es kormányváltás után sem. A Soros György által finanszírozott Hallgatói Hálózat aktivistái 2013-ban betörték a Fidesz székházába, benyomták az ajtót, betörték az üvegét, és lökdösték az ott dolgozókat. S mivel látjuk, hogy közeledik a 2018-as választás,

tások időpontja, azt is láthatjuk, hogy az ellenzék ott és úgy folytatja, ahol a legutóbbi választási kampányban abbahagyta. Láthatóan kampányfőpróbát tartottak az elmúlt hetekben, amely ismét agresszióval párosult. Itt a parlamentben két hete Szilágyi György képviselő úr fizikai erőszakkal fenyegetett csak azért, mert nem tetszett neki, amit a Jobbikról, a saját pártjáról hallott. Úgy látszik, ez a viselkedés Vona Gábor elnök úrnak sincs ellenére, mivel azóta sem helyezett kilátásba semmilyen szankciót párttársával szemben.

A múlt héten pedig olyan történt, ami az elmúlt 25 évben egyszer sem: a Momentum nevű, nemrég párttá alakult formáció elnöke a múlt héten berontott az Origo szerkesztőségébe, és fenyegetően kérdőre vonta a portálon a pártjáról megjelent cikk szerzőjét. Mindezt azért, mert a portálon megjelent egy írás, amely azzal foglalkozott, hogy a Momentum vezetőinek nagy része az egyetemi hallgatói önkormányzatok világából érkezett, és tevékenységük során súlyos pénzeket szakítottak a hallgatók kárára. Szó volt a cikkben például 700 ezer forintot egyben kifizetett jutalmakról olyan momentumosnak, aki a botrányos ELTE-gólyatáborok idején vezette a hallgatói önkormányzatokat. Ezek a fiatalok, akiknek eddig az egyedüli politikai teljesítménye a budapesti olimpia álmának elvétele, azt mondták magukról, hogy ők majd meg fogják változtatni a politikát. Akkor ezek szerint ilyen a csillogó szemű, demokrácia- és sajtószabadság-féltő fiatalok elképzelése a politika működéséről. Képzeljük csak el, hogy mi lenne, ha ilyen emberek kerülnének hatalomra!

Ezzel párhuzamosan azt is láthatjuk, hogy az ellenzéki pártok gyengesége miatt a baloldali sajtó és a civilek is aktivizáltak magukat, az agresszió azonban az esetükben is kötelező kellék. Emlékezhetünk, hogy baloldali újságírók közösségi portálokon nyilvánosan ajánlanak felakasztásra kandelábert jobboldali újságíró-kollégáiknak. Gulyás Márton civil aktivista -jelentsen bármit is ez a munkakör -pedig festékekkel dobálta meg a Köztársasági Elnöki Hivalt. Követője persze gyorsan akadt, aki ugyanezt tette meg a Terror Házával. A festék, amit odadobott, éppen a terror áldozatainak arcképén csurgott végig.

Akik azt gondolják, hogy mentesülnek a törvény betartása alól, csak azért, mert nem értenek egyet a Fidesz-KDNP politikájával, nagyot tévednek, ugyanis jogállamban ez nem így van. Az ellenzék és a velük szimpatizáló álcivilek és újságírók azt gondolják, hogy ha agresszíven támadják a Fidesz-KDNP politikáját és a kormányt, akkor az nekik jó. Ki kell ábrándítsam őket: az nekik sem jó és Magyarországnak sem jó. Azzal, hogy a magyar emberek által elért nyilvánvaló eredményeket kérdőjelezzük meg és veszük semmibe, azzal az országgal egy jöttányit sem jut előrébb. Ha mindez még agresszióval is párosul, akkor azzal csak a saját demokratikus elkötelezettségüket kérdőjelezzük meg.

Mi úgy gondoljuk, és ekként is tekintünk a politikai versenyre, hogy az egy jó eszköz arra, hogy szabályozott formában a Magyarország jövőjéért megfogalmazott javaslatokat, víziókat ütköztetni

tudjuk egymással. Ha a politika ezeknek a vízióknak az ütköztetéséről szól, annak csak nyertesei vannak: a magyar emberek és Magyarország. Az elmúlt hetek előbb említett eseményei azonban rávilágítanak arra, hogy az ellenzék valódi javaslat és jövőkép híján, de a hatalmat mindennél jobban akarva csak egyre képes: kiabálni, személyeskedni és megfélemlíteni. Erre nekünk nincs szükségünk. Köszönjük szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Zaj a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Képviselőtársaim! Öné a szó, államtitkár úr.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Tisztelt Képviselő Úr! Az a kifejezés, hogy a rendszerváltás óta példátlan, egy kicsit elcsépelet itt az Országgyűlésben, elég sok mindenre használták már, de valóban nehéz felhozni bármilyen olyan példát, mint amilyen a múlt héten történt, amikor a Momentum vezetője berontott egy internetes portál szerkesztőségébe, és nyeglén, modorosan, tenyérbe mászó stílusban vonta kérdőre az egyik újságírót. A kiváltó ok az volt, hogy az újságíró a momentumos vezetők egyetemi juttatásairól írt, amit egyébként nem is ő szedett össze, hanem egy baloldali portál szedett össze korábban. Felmerül bennünk a kérdés, hogy miért maradtak csendben az eset után azok, akik egyébként minden kóbor bárányfelhőre azt kiabálják, hogy megszűnt Magyarországon a sajtószabadság.

(11.30)

Miért nem riadóztatták a véleményszabadság felkent aktivistái a brüsszeli intézményeket? Miért maradt el a szokásos baloldali petíciódömping? Mindössze pár relativizáló cikkecskére futotta. Vajon mit tettek volna ugyanők, ha ugyanezt akár csak egy helyi fideszes önkormányzati képviselő teszi?

Ez az eset két dolgot bizonyít. Bizonyítja egyrészt újra azt, hogy a Momentum tojásbéjairól meszsze világít az „SZDSZ” felirat, és bizonyítja azt is, hogy az ellenzék tényleg az agresszivitáshoz folyamodik azért, hogy kimásson a mély gödörből.

Tisztelt Ház! Mindannyian emlékezhetünk arra, hogy Hadházy képviselő úr, akit köszöntünk itt a Házban, március 15-én féreghez hasonlította azokat, akik nem értenek vele egyet. Arra is emlékezhetünk, hogy Magyar Bálint ugyanabban az időszakban forradalomról álmodozott. Az agresszív szavakból aztán agresszív tettek lesznek. Így dobálták meg a Sándorpalotát és a Terror Házát, ami egyébként azért különösen felháborító, mert olyan embereknek állít emléket, akik életüket adták a szabadságért, egyébként a sajtószabadságért is. Így fordulhatott elő, hogy márciusban, szintén Juhász Péter aktivistái egy újságíró hölgyet vegzáltak, és a köztévé riportert is inzultálták. Erre a már megénekelte momentumos

vezető annyit tudott mondani, hogy előfordul az ilyesmi.

Nem marad el agresszió terén a Jobbik sem. Most azt hagyom is, hogy a Jobbik egyik képviselője két héttel ezelőtt engem nyakrandira hívott, volt erről már elég szó, de azért érdemes felidézni a többi esetet is, mert van az ő pártjában olyan, aki a zsidó holokauszt emlékművére köpött, és olyan képviselőt is találunk, aki összeírta volna a nemzetbiztonsági szempontból kockázatot jelentő, zsidó származású embereket. Nem is nagyon várható más egy olyan párttól, amely számára a kuruc.info jelentette a szellemi Esthajnalcsillagot.

Mégér egy külön misét egyébként ebből a szempontból az MSZP. Abból a szempontból, hogy korábban minden bokorban és minden buszmegállóban fasisztát láttak, és most egy mukkot nem szólnak. Sőt, a Házbizottságban még meg is támogatják az erőszakkal fenyegető jobbikos képviselőt.

Tisztelt Ellenzéki Képviselők! Tudjuk, hogy önök nincsenek könnyű helyzetben. De nagyon jó lenne, ha saját megosztottságukat, saját gyengeségüket és gondolatatlanságukat nem agresszivitással próbálnák meg ellensúlyozni. Bármennyire is ez jutott eszünkbe a múlt heti momentumos akció kapcsán, azért mégsem a Tanácsköztársaság idején vagyunk. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Napirend előtti felszólalásra jelentkezett Kósa Lajos frakcióvezető úr, Fidesz-képviselőcsoport: „Milyen messzire tud elgurulni a gyógyszer az EP-nél?” címmel. Öné a szó, frakcióvezető úr.

KÓSA LAJOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársak! Azt, hogy Európában nagyon komoly a terrorveszély, talán senki nem kérdőjelezi meg. De bizonyítja ezt az a sok száz áldozat, akik ártatlanul életüket adták azért, mert az európai hatóságok, az európai politika nem figyel arra, amit mondtak, és nem tett meg mindent az európai emberek biztonsága érdekében.

Most pedig, az elmúlt héten az Európai Parlament határozata, amely Magyarország ellen szól, egy egészen megdöbbentő részt tartalmaz, amire fel kell hívni a figyelmet, mert rendkívüli veszélyeket hordoz magában. Szó szerint a megjelent dokumentumban az szerepel magyar fordításban: „A bírósági eljárás során Ahmed H. ciprusi illetőségű szíriai állampolgárt 10 éves börtönbüntetésre ítélték, pusztán azért, mert a feszültségek oldására megafont használt, és három tárgyat hajított a határőrökre.”

Nézzük meg, hogy miről is van szó, mert az első pillanatban megmosolyogtató lehet ez a butaság, de itt sokkal nagyobb veszélyről van szó. Ugyanis ezt az embert Magyarországon jogerősen a Szegedi Törvényszék elítélte, mégpedig terrorcselekmény elkövetése és más, rendkívül súlyos bűncselekmények miatt. Mondom még egyszer, a független magyar bíróság elítélte, és megalapozottnak találta a vádpontokat. Eszerint Ahmed H. erőszakkal próbálta a

rendőrséget kényszeríteni arra, hogy engedje be Magyarországra a szerb határon felgyűlő migránsokat, illegálisan, ezt megafonon keresztül szervezte, továbbá megdobálta a rendőrsorfalat kövel, és az elsők között lépett Magyarország területére illegálisan.

Tudni kell, azt is megírta a sajtó, hogy Ahmed H. az elfogásakor 7 különböző útlevelemmel rendelkezett. Még egyszer mondom, Ahmed H., az egyszerű migráns 7 különböző útlevelemmel rendelkezett, és egyébként mindegyikben volt schengeni vízum. Továbbá azt is közölte a rendőrség, hogy Ahmed H. a Tablighi Jamaat nevű iszlám fundamentalista szervezet tagja, és mindezek mellett, miután a családja Cipruson jogszerűen tartózkodott több mint 10 éve, őt a schengeni területre jogszerűen megillette a beutazás.

Tehát egy olyan férfival állunk szemben, aki nem azért volt a röszkei határon, mert nem tudott volna legálisan belépni az Unió területére, elvégre 7 útlevele volt - mindegyik schengeni vízummal; különböző eredetű útlevelekről van szó -, továbbá jogszerűen is megtehetette volna ezt, mert a Cipruson 10 éve jogszerűen tartózkodó családja révén ezt meg tudta volna tenni. Ha egy kicsi jó szándék is van itt, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy 7 útlevelem birtokában - önmagában is furcsa kérdés az, hogy mért kell egy embernek 7 útlevelem - ezt simán meg tudja tenni.

Napnál világosabb, hogy a Szegedi Törvényszék jogerős ítéletét minimum el kell fogadnia mindenkinek. De az is napnál világosabb, hogy a terrorizmus természetesen nem úgy jelentkezik, hogy állig fel-fegyverkezett, „Iszlám Allam” feliratú pólókat viselő emberek jelentkeznek a határon, hanem természetesen szigorú munkamegosztásban: van, aki a tömeget tüzeli; van egyébként olyan, aki legálisan be tud lépni az Unió területére, mégsem ezt teszi; van olyan, aki a rendőrök megdobálásában vesz részt; és természetesen van olyan, aki a magyar hatóságokat arra akarja készíteni és kényszeríteni, hogy illegális migránsok tömegeit engedjék be a határon. Ezek közül az emberek közül az egyiket ítélték el.

Óriási felelőtlenség az Európai Parlament részéről, hogy ilyen esetekben elítéli azokat az országokat, amelyek a terrorizmust próbálják feltartóztatni és megállítani, és megpróbálják a terrorizmus különböző ügynökeit felderíteni, ellenük jogszerűen fellépni. Ha a terrorizmus elleni küzdelem nem elégséges bizonyos baloldali európai politikai erőknek arra, hogy félretegyék a pártpolitikai szempontú megközelítéseket, akkor, azt kell mondjuk, az európai baloldal az, ami igazán kockázatot jelent az európai emberek biztonsága számára, mert akár nyilvánvalóan terrorcselekmény miatt jogszerűen elítélt emberek mellett is küzd, csak azért, hogy politikai szándékait teljesítse. Ez felháborító és elfogadhatatlan! *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Öné a szó, államtitkár úr.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Frakcióvezető Úr! Amint az ön felszólalásából is látszik, megint olyan heteket élünk, amikor fokozódik a Magyarországot érintő, célzó politikai nyomásgyakorlás, és valóban, ebbe a folyamatba illeszkedik az Európai Parlament határozata is, amely most a 7. cikkelyre való utalást is tartalmazza. Azt, hogy ez az egész nem más, mint politikai nyomásgyakorlás, nemcsak én gondolom így, hanem így nyilatkozott a szocialisták képviselője, Szanyi Tibor is.

Az elfogadott határozat ügyében van jó pár botrányos körülmény. Az egyik az, kezdjük innen, hogy ezt a határozatot magyar baloldali képviselők is támogatták. Tehát azok a képviselők, akiket azért választottak meg, azért kapják a fizetésüket, hogy elvileg Magyarországot képviseljék, az országot támadó határozat elfogadásán dolgoztak, és meg is támogatták azt. Csak hogy tisztában legyünk a tényekkel, az MSZP minden európai parlamenti képviselője megszavazta a Magyarországot támadó határozatot.

A parlamenti határozat egyébként nemcsak a körülményei, hanem a tartalma miatt is botrányos. Többek között valóban azért, mert védelmébe vesz egy olyan illegális bevándorlót, akit azért ítélték el, mert kövekkel támadt a határokat védő magyar rendőrökre. Jó, ha minden egyes EP-képviselő és a határozatot megtámogató itteni baloldali képviselők is tudják, hogy ha valaki Magyarországon kövekkel támad rendőrökre, az bűncselekmény. És nagyon nincs rendben, ha valaki, legyen az politikus vagy bárki más, mentetet egy ilyen cselekedetet.

(11.40)

A határozat egyébként úgy fogalmazott, hogy a bevándorlót 10 év börtönbüntetésre ítélték pusztán azért, mert a feszültségek oldására megafont használt, és három tárgyat hajított a határőrökre. Vegyük itt is jegyzőkönyvbe, hogy a három, úgynevezett tárgy valójában köveket jelentett. Kővel támadtak a rendőrökre. Ilyen az, amikor a politikai inkorrekttség elfedi a lényegét, és relativizálni próbálja a bűncselekményeket.

Hadd folytassam a sort! Ez a határozat a jogi határozat is támadja, tehát az egyik legfontosabb uniós intézmény még mindig azon van, hogy gyengítse Magyarország határvédelmi képességeit, miközben az ellenőrizetlen bevándorlás kockázatai már mindenki számára nyilvánvalóak. A határozat egyébként arról is rendelkezett, hogy készül majd egy újabb jelentés, mondhatnánk azt is, hogy készül a Tavares 2 jelentés, és mivel erre a választás előtti egy évben kerül sor, nem túlzás azt mondanunk, hogy ez nyílt beavatkozás lehet a magyar választási küzdelmekbe.

Bárhogy is legyen: egyre több magyar állampolgár áll ki a kormány politikája mellett, ezt bizonyítja az is, hogy a múlt heti összesítések szerint már 1 millió 560 ezren vettek részt a nemzeti konzultációban, amely épp olyan kérdésekről szól, amelyekben

Magyarországnak, a magyar kormánynak kemény vitája van a brüsszeli intézményekkel. A rekordrésztétel azt is bizonyítja, hogy a konzultációt érintő baloldali támadások látványosan elbuktak. Ez nem is csoda, hiszen aki ismeri a magyarokat, az nagyon jól tudja, hogy nem szokták hagyni, hogy a fejük fölött hozzanak döntéseket.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Hadházy Ákos képviselő úr, LMP-képviselőcsoport: „Szövetkezés a visszaélésekre” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Egy nagyon bizarr dologról, egy bizarr tervről kell ma beszélni, ami hungarikum lesz, ha valóban megvalósul, ez a nyugdíjas-szövetkezetek terve.

Mielőtt azonban erről beszélek, kénytelen vagyok egy teljesen nem ide való dologgal is foglalkozni, mert szinte biztos vagyok benne, hogy amikor majd válaszol valamelyik államtitkár, akkor teljesen más témát fog idehozni; bármiről beszélünk, bármilyen tényt mondunk, a kormány a főnökének vagy a kormány tagjai a főnöküknek utasítására mindig arról beszélnek, hogy jó, jó, de nem kell ezzel foglalkozni, ne beszéljünk a tényekről, nem kell ezzel foglalkozni, engedjétek minket lopni, mert ha jön az ellenzék, akkor majd jön a több millió menekült, és majd az be fogja engedni a több millió menekültet. Az ellenzéknek egyetlen feladata van: külföldi nyomásra több millió menekültet beengedjen. Ezért sajnos ezzel kell kezdenem, hogy ez nyilvánvaló hazugság, és attól, hogy önök ezeket mondják, azok a tények, amiket mi állítunk, igazak és megállnak.

Az indoklása ennek a nyugdíjas-szövetkezetnek egészen elképesztő és bizarr dolog, mert a nyugdíjas-szövetkezetek egyik indoklása, az egyik legcínikusabb indoklása, amikor azt mondják, hogy ez azért jó, mert Magyarországon nagy hagyományai vannak a szövetkezeteknek. Tudjuk azt, hogy vannak hagyományai a szövetkezeteknek, tudjuk, hogy hogyan jöttek létre annak idején a szövetkezetek. Volt némi presszió a termelőszövetkezeteknél is, de sajnos a legújabb kori szövetkezeteknél sem nagyon biztos, hogy én azt javasolnám, hogy a hagyományokra hivatkozzak.

Ilyen szövetkezet Farkas Flóriánnak a „Híd a munka világába” szövetkezete, amely azt ígérte, hogy majd 8 ezer embert munkához fog juttatni. Ehhez képest gyakorlatilag egyetlen embert sem juttatott munkához, illetve a központban volt néhány tíz ember, azok nem roma emberek voltak, azok viszont nagyon sok pénzt, havonta millió forintokat kaptak. A kormány is elismerte, hogy itt miről van szó; 1,6 milliárd forintot kér vissza, ennél egyébként jóval több pénz ment el erre a programra.

Ez is egy szövetkezet volt, de van egy másik forma is, ez pedig a szociális szövetkezetek formája,

amelyről az elmúlt hetekben nagyon sok durva dolgot találtunk, és nagyon sok durva dolgot kellett hogy elmeséljünk. A szociális szövetkezet elméletileg egy nagyon szép cél. Egy szociális szövetkezet arról szólna, hogy hátrányos helyzetű emberek összeállnak, önszervező kört hoznak létre, önkéntesen mindenféle presszió nélkül, és ezek az emberek azt, amihez értenek, összeadják, és gyakorlatilag közös erővel megpróbálnak segíteni önmagukon.

Ezzel szemben gyakorlatilag a szociális szövetkezet magának a csalásnak lett a szinonimája Magyarországon, azzal együtt, hogy nyilvánvalóan vannak olyan szociális szövetkezetek, amelyek valóban működnek. Ezeknek a szövetkezeteknek a nagy tragédiája az, hogy mi történt ezzel a módszerrel. A szociális szövetkezeteknél járulékot lehet spórolni, és a szociális szövetkezetek európai uniós pénzeket kaphatnak.

Ehhez képest azt látjuk, hogy az önök egyik képviselője, Mengyi Roland már vádemelés alatt áll, mivel közreműködött abban, hogy a szociális szövetkezetek hálózatosodjanak. El akarta intézni, hogy majd 700 millió forintot adjanak európai uniós pénzből, hogy hálózatosodjanak ezek a szociális szövetkezetek. A végén ezt már nem merték neki odaadni. Ennek ellenére mi találtunk hálózatosodott szociális szövetkezeteket. Találtunk 300 olyan szövetkezetet, amelyet ugyanaz az ember szervezett meg, vagy legalábbis a könyvvizsgálója ugyanaz, és ebben a 300 szövetkezetben ugyanaz a 15 ember - nem biztos, hogy olyan nagyon hátrányos helyzetű ember - dolgozik, attól teljesen függetlenül, hogy ez Borsodban vagy pedig, mondjuk, Szabolcsban van.

De ha csak annyit mondok, hogy mi a neve ezeknek a szociális szövetkezeteknek, nagyon hosszasan lehetne, fél óráig tudnék sorolni szebbnél szebbeket. Van olyan, hogy Mindörökké Tenisz Szociális Szövetkezet. Ezt gyakorlatilag nehéz elképzelni, hogy a hátrányos helyzetű teniszedzők hozták létre, vagy pedig a Magyar Vitorlás Szociális Szövetkezet, hátrányos helyzetű a balatoni vitorlás, és ilyen is létezett. Vagy a Törődés Nimfái Szociális Szövetkezet, amely, reméljük, hogy csak azt csinálja, ami bele van írva, mert állítólag egy szépségszalon van benne, de talán nem ennyire humoros, de van olyan, hogy Alkalmazott Kutatások Szociális Szövetkezet; egy hátrányos helyzetű kutatót már inkább el tudunk képzelni.

Ehhez képest a nyugdíjas szociális szövetkezetektől sem számítunk másra, hiszen a nyugdíjas szociális szövetkezetek tervében is az szerepel, hogy hatalmas járulékkedvezményt lehet kapni, illetve hatalmas uniós pénzeket lehet kapni. Nagyon is megvan a veszélye annak, hogy ez nem szól másról, mint hogy egyrészt a nyugdíjasokat kizsákmányolják, olcsó munkaerőhöz juttassák az összeszerelő csarnokokat, másrészt, hogy ezeket a támogatásokat majd fideszes képviselők lenyúlhassák. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP és a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Cseresnyés Péter

államtitkár úr kíván válaszolni az elhangzottakra. Öné a szó, államtitkár úr.

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársam! Nem tudom, hogy ki tud hiteles gondolatokat, mondatokat megfogalmazni e témában, ön vagy pedig a kormány tagjai, amikor próbálnak az ön által feltett kérdésekre vagy felvetésekre reagálni, mert ön azzal - mondhatjuk nyugodtan - vádolt meg bennünket, hogy önök föltesznek egy kérdést, mi meg elkezdünk másról beszélni. Ön azt monda, hogy a nyugdíjas szociális szövetkezetekről, nyugdíjas-szövetkezetekről kíván beszélni, és volt itt minden, csak éppen erről volt összesen talán két mondat, de lehet, hogy három.

De hogy reagáljak arra, amit ön mondott, hadd jegyezzem meg az egyik oldalcsapását. Ha ön tiltakozik azon ellen a felvetések ellen, hogy önök egyébként a migrációt támogatják, és ezt tagadja ön, itt kijelentve egy mondatban ezt a parlament előtt, akkor azt kérdezem meg, hogy ha ez így igaz, akkor mondja meg, legyen szíves, hogy miért támogatják önök azokat a szándékokat, azokat a beadványokat, amelyeket egyébként mások az Európai Parlamentben beadványként beadnak. *(Dr. Szél Bernadett: Az nem párbeszéd műfaj.)* Tehát azt gondolom, megint hitelességi kérdés ez is például, hogy valamit kijelentek, majd pont az ellenkezőjét csinálom, mint amit mondok. *(Dr. Rétvári Bence: Így van!)*

Visszatérve, tehát akkor néhány szót hadd mondjak a nyugdíjas-szövetkezetekről! Azt lehet mondani, hogy Magyarországon - hála isten, elmondhatjuk ezt most már pozitív értelemben - olyan mértékben növekedett a foglalkoztatás, hogy bizonyos területeken, bizonyos szakmákban, bizonyos földrajzi területeken munkaerőhiányról is beszélünk. Komoly verseny alakult ki a munkaerőpiacon.

Azokat az öregségi nyugdíjba elment embereket, akik aktívan részt akarnak venni - annak ellenére, hogy nyugdíjasok - a munkaerőpiacon a munkában, meg kell adni a lehetőségét annak, hogy ezt az aktivitást adhassák, ezt az aktivitást a munkaerőpiacon adhassák valamilyen munkahelyen. Két lehetőség van: most is vissza lehet foglalkoztatni a nyugdíjasokat, de azért ott egy magánszeméllyel, egy munkavállalóval kötnek szerződést, ahol bizonyos szerződési kötelezettségek kell vállalni, egy szövetkezetnél viszont az a helyzet, hogy nem személlyel, hanem a szövetkezettel kötik meg a szerződést. A szövetkezet gondoskodik arról, hogy adott munkát kivel végeztet el.

Ha ezzel nincs tisztában akkor, amikor egy felhívás kapcsán megfogalmazza a kritikáit, a kritikus mondatait, azt javaslom önnek, nézze meg, olvassa el a beadványt, nézze meg, hogy abban milyen célokat fogalmazott meg ez a szövetkezet magának, és hogyan működik.

Ha a mondatokban, a leírt mondatokban nem hisz - mert azt látom, hogy ön mindig a negatív dolgokat keresi minden egyes lépésben, minden egyes mondatban, ami a kormánypártok részéről vagy

éppen a kormányzat részéről elhangzik, vagy éppen lépésként megvalósul -, akkor nézze meg azt, hogy a diákszövetkezetek hogyan működnek, hogyan segít a diákszövetkezet több százezer diáknak abban, hogy ki tudják egészíteni az esetleges ösztöndíjukat vagy éppen az otthonról kapott pénzt annak érdekében, hogy tanulmányaikat anyagi szempontból minél zökkenőmentesebben tudják biztosítani.

(11.50)

Ha ezt tanulmányozza, és azt tudja mondani, hogy ez zökkenőmentesen működik, és sokaknak tud segíteni - sok diáknak tud segíteni a diákszövetkezet belüli munkavégzés lehetősége -, higgye el, hogy ez a nyugdíjas-szövetkezeti forma is be fogja váltani a hozzáfűzött reményeket, és sok tízezer, reméljük, még ennél is több öregségi nyugdíjasnak ad lehetőséget hosszabb-rövidebb ideig - akár heti, havi időintervallumban is tekintve ezt a hosszabb-rövidebb ideig tartó időszakot -, ad munkát, és kiegészíthetik vele a nyugdíjukat. Nem beszélve arról, hogy azt a tudást, amit felhalmoztak az évtizedek során, vissza tudják adni a társadalomnak, és hasznos munkát tudnak végezni, mert nem mindenki akarja sakkozással, kártyázással, kertészkedéssel eltölteni a nyugdíjas éveit, hanem azt a tudást, amit felhalmozott, vissza szeretné adni a társadalomnak egy-egy munkahelyen, hasznos munkavégzés keretein belül.

Ha erről az oldalról vizsgálja ezt a törvénytervezetet, azt hiszem, hogy teljesen más véleményt fog a képviselő úr is kialakítani erről az elképzelésről. Remélem, hogy változtatni fog a következő időszakban az állandóan megnyilvánuló negatív hozzáállásán, és néha valamiben a pozitív eredményeket és a pozitív célokat is észre tudja venni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válaszáat. Tisztelt Országgyűlés! A napirend előtti felszólalások végére értünk. Felkérem Gelencsér Attila jegyző urat, ismertesse a napirend utáni felszólalók névsorát.

GELENCSÉR ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! A mai napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett Magyar Zoltán, Jobbik; Szávay István, Jobbik.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Most, 11 óra 52 perckor elkezdjük a **kérdések** és azonnali kérdések tárgyalását.

Tisztelt Országgyűlés! Harangozó Gábor, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a miniszterelnökhöz: **„Vajon mi a valós akarat, miért kell kicsinálni az CEU-t az 1440 diákjával és 980 oktatójával és dolgozójával együtt?”** címmel. A kérdés megválaszolásával miniszterelnök úr a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminisztert bízta meg. A

kérdésre miniszter úr felkérésére Íjgyártó István államtitkár úr válaszol. Öné a szó, képviselő úr.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A nagy sebtében elfogadott felsőoktatási törvény alapján csak akkor működhet oklevelet adó külföldi felsőoktatási intézmény Magyarországon, ha működésének elvi támogatásáról államközi szerződés rendelkezik. Miniszterelnök úr ezért felkérte Altusz Kristófot, a külügy egyik helyettes államtitkárát, hogy folytasson diplomáciai tárgyalásokat, Szijjártó Péter külügyminiszter pedig azt nyilatkozta, hogy a magyar kormány nyitott tárgyalni az Egyesült Államok szövetségi kormányával, és készen áll bármilyen egyeztetésre a Közép-európai Egyetemmel.

A múlt héten, szerdán döntési kompetenciával felvértezett kormánytagok helyett bürokráttal, minisztériumi középvezetőkkel találkozhattak a CEU vezetői, a kormány részéről nem volt jelen a külföldi egyetemekkel kapcsolatos nemzetközi tárgyalásokra kijelölt Altusz Kristóf sem.

Tisztelt Államtitkár Úr! Az USA-tól azt követelné, hogy szövetségi tárgyalókat küldjenek, körülbelül olyan butaság, mint ha azt követelné az Egyesült Államok vagy a CEU, hogy Magyarország helyett Brüsszellel szeretne tárgyalni. Egyiknek sincs semmi értelme, hiszen az oktatás az EU-ban tagállami hatáskör, mint ahogy az Egyesült Államokban is tagállami hatáskör.

Ezért azt kérdezném, hogy Altusz Kristóf miniszterelnöki megbízott mit csinált az elmúlt két hétben. Megbízta vajon azzal, hogy Orbán-Trump-találkozót erőszakoljon ki? Különös tekintettel arra, hogy amik az elmúlt időszakban történtek, szerintem mindent alátámasztanak, csak azt nem, hogy ez össze fog önknek jönni. Hiszen azok után, hogy 2016 decemberében Putyin bezáratta a szentpétervári egyetemet egy hasonló törvénnyel, mint amit önök ide letettek az asztalra, és hogy egy olyan civiltörvényt hoztak meg, ami több paragrafusában meg egyezik az önök civiltörvény-javaslatával, és aztán utána megcsinálták a nemzeti konzultációt egy yandexes kóddal, ezzel az FSB-nek, az orosz titkoszolgálatnak átadva minden adatot, tényleg azt gondolják, hogy önök a CEU-törvényen keresztül ki fognak tudni erőszakolni egy Orbán-Trump-találkozót? Várom válaszáat. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Íjgyártó István államtitkár úrnak. Öné a szó, államtitkár úr.

ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Országgyűlés! Altusz Kristóf miniszterelnöki megbízott a kinevezését követő héten mind a hat érintett felsőoktatási intézmény ügyében fölvetta a kapcsolatot a négy ország, az Egyesült Államok, Kína, Malajzia és Thaiföld budapesti misszióvezetőjével. A Magyarországon működő kínai, thai és maláj felsőoktatási intéz-

mény kapcsán már a megállapodásra vonatkozó első szövegtervezet is átadásra került. A munka tehát olajozottan halad előre.

Az Egyesült Államok tekintetében több mint három hete várja a magyar kormányzat a hivatalos választ, több mint három hete nincs főtárgyaló kijelölve sem szövetségi, sem tagállami szinten, így a tárgyalások kizárólag a budapesti amerikai ideiglenes ügyvivővel zajlanak.

A szakértői munkacsoport minden érintett egyetemen konzultál. Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy a CEU-t leszámítva minden rektor vagy dékán a kérdést technikainak tekinti, nem politikai ügyként kezeli, és a felsőoktatási törvényben foglaltaknak meg kívánnak felelni. A megoldások keresésében érdekeltek.

A miniszterelnöki megbízottnak nincs arra vonatkozó felhatalmazása, hogy az elnöki-miniszterelnöki találkozót ebben a minőségében, ahogy ön fogalmazott, kierőszakolja.

Köszönöm figyelmét. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Staudt Gábor, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Kinek, mit és miért engedett el tavaly a NAV?”** címmel. Staudt Gábor képviselő urat illeti a szó.

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! A napokban számolt be a sajtó arról a tényről, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a tavalyi évben 637 milliárd forintnyi követelésről mondott le, amelyet azzal indokolt, hogy már nem számít annak behajtására, ezeket a tartozásokat bizonyosan nem tudják behajtani a jövőben. Ezt a tényt egyébként az adóhivatal 2016-os évkönyvében található adatok alapján tették közzé.

Amennyiben megnézzük az előző éveket, 2013-ban 57 milliárd forintot, 2014-ben 70 milliárd forintot, 2015-ben pedig 157 milliárd forintot engedtek el, vagyis a számok tükrében a tartozások elengedésének összege folyamatosan és nagymértékben növekszik. Emellett meg kell említeni azt a tényt is, hogy a NAV a tavalyi évben feleannyi felszámolást kezdeményezett, mint 2015-ben, ezeknél a cégeknél az adótartozás összege 208 milliárd forintot tett ki. Fontos azt is leszögezni, hogy a tavaly elengedett 637 milliárd forint közpénz, vagyis az lett volna, ha sikerült volna egyáltalán behajtani.

A fent említett tények alapján jogosan merül fel a kérdés, hogy mi indokolta a tavalyi évben a rekordmértékű tartozásról való lemondást a NAV-nál. Érdekelne az is, hogy pontosan ki jogosult dönteni ezekben az ügyekben, vagy úgy is kérdezhetném, hogy ki fogja viselni a politikai felelősséget, ha egy jövő évi kormányváltás után kiesnének a csontvázak a szekrényből, és kiderülne, hogy haveri cégek olyan tartozását is elengedték, amelyek egyébként behajthatóak lettek volna. Ebben kérem államtitkár úr

érdemi választát. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Tállai András államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! A Nemzeti Adó- és Vámhivatal számára már 1991-től a XLIX. csódtörvény lehetővé teszi a követeléslemondás intézményét. Azonban ezzel a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hosszú éveken keresztül nem élt, mígnem 2014-ben történt egy törvénymódosítás, amely lehetővé tette, hogy eredménytelen végrehajtás esetén a nyilvántartásból a követeléseket törölni lehessen, hiszen ezek a követelések azok, amelyekben lényegében semmi, nulla a megtérülés, ugyanakkor pedig azok nyilvántartáskezelése, a behajtási intézkedés megtétele a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnak jelentős költséget jelentett.

(12.00)

2014-et követően az Állami Számvevőszék is vizsgálatot folytatott. 2015 márciusában kész lett a jelentés, az is egyértelműen kimondta, hogy az adóhivatalnak kezelni kell ezeket a követeléseket, és teljesen lehetetlen helyzet az, hogy csak évről évre növeli lényegében az olyan követelések előírását, amelyek megtérülésére nem lehet számítani.

Nos, ennek hatására, mivel az új szabályozók hatályba léptek, a 2014-es, 2015-ös és 2016-os felfügylemlett követeléseket és a 2014 előttiakat írta le a felszámolás alatt lévő cégek esetében lényegében 2016-ban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal. Ezért lett az előző évekhez képest jelentősebb összeg ez.

Ami pedig a politikai megjegyzését illeti, ha annyira vizsgálódni akar a köztartozások eltüntetését illetően, javaslom önnek, hogy Volner János frakció-társánál kezdje, azoknál a cégeknél, amelyeket frakció-társa cégtetemőbe értékesített, és ezután folytassa a vizsgálatot. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Volner János közbeszól.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos és Szél Bernadett, az LMP képviselői, kérdést kívánnak feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„Ki fizeti a paksi késés árát?”** címmel. A kérdésre a miniszterelnök úr megbízásából a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Süli János, a Paksi Atomerőmű két új blokkja tervezéséért, megépítéséért és üzembe helyezéséért felelős tárca nélküli miniszter úr válaszol. Képviselő asszony, öné a szó.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Mint bizonyára ön is tudja, a paksi bővítés az eredeti ütemtervhez képest meglehetősen késésben van. A környezetvédelmi engedély egyéves, a telephelyengedély pedig más-

fél éves csúszással készült el, egyébként mind a két-tővel nagyon komoly problémák vannak. Per alatt áll a környezetvédelmi engedély nyilvánvaló hiányosságok miatt, mert például egy olyan, korántsem bagatell dologgal nem foglalkoztak, hogy az esetleges nukleáris baleset elhárításának és következményeinek kérdései hogyan oldhatóak meg. Ez úgy valahogy kimaradt az engedélyeztetésből. És ott van a telephely-engedélyezés, amelyből pedig a hidrogeológiai vizsgálatot hagyták ki, ami nélkül nevetséges az egész történet.

Innentől elkezdve azt látom, hogy önök nagyon megpróbálják sürgetni ennek a beruházásnak az előrehaladását. Most már tendereztetni akarnak, úgy csinálnak, mintha minden a legnagyobb rendben haladna. Írásbeli kérdésben tételesen rá is kérdeztem, hogy hány engedély szükséges és abból hány van meg a jelenlegi paksi beruházásnak. Nagyon érdeklődve várom a választát. Ha miniszter úr egy kicsit ráér, akkor örülnék, ha nem várná meg azt a 15 napot és gyorsabban küldené a választ, mert sokan tükön ülünk ebben az országban, hogy megtudjuk, hogyan áll a projektnek ez a része.

Ott van az az atomtörvény-módosítás, amely álláspontom szerint lehetővé tette az Országos Atomenergia Hivatal megkerülését, de ott van az másik komoly probléma is, amely szerint bizonyos gyártási és építési fázisok már az engedélyek előállása előtt megkezdődhetnek. Sajtóinformációknak vannak arról, hogy az Európai Bizottság ezt az uniós joggal ellentétesnek találta, és ennek a megváltoztatására kötelezte a magyar kormányt. Örömmel venném, ha ezt cáfolná vagy megerősítené.

Mindenesetre a mostani kérdésem alapvetően arra vonatkozik, tekintve, hogy minden titkos ezzel a beruházással kapcsolatban, ilyen kiszivárgott információkra tudunk támaszkodni, és azt látjuk, hogy ha a beruházás magyar félnek felróható indokú elhúzódsága forog fenn, akkor az orosz fővállalkozó generálkivitelező Roszatom nem köteles, hogy kötbért fizessen. Legyen kedves teljesen explicit módon tájékoztasson arról, hogy ki viseli ennek a beruházásnak az elhúzódsásából adódó *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* különböző pénzügyi terheket, ha abban az esetben késik a projekt, mert például *(Az elnök jelzi az idő leteltét.)* az Unió irányából ki akarják kényszeríteni azt, hogy a biztonsági kockázatokat minimalizálják a magyar fél részéről.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Kettőperces az időkeret, tájékoztatom a képviselő asszonyt. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Süli János miniszter úr válaszol. Öné a szó, miniszter úr.

SÜLI JÁNOS tárca nélküli miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! A meghallgatásomon fölajánlottuk, hogy folytassunk párbeszédet erről az ügyről, mert ez annál bonyolultabb, mint hogy itt egymást cáfolgassuk, és tulajdonképpen nincs lehetőségem ma sem erre a párbeszéd hiányában, csak az, hogy minden kérdését önnek,

amit feltett, cáfolni tudjam. Most is fölajánlom megkészek vagyunk arra, hogy üljünk le, ez nem kétperces meg ötperces kérdés, hanem egy sokkal hosszabb vita, párbeszéd keretében lehet megtartani, és a mai nap is élek ezzel a lehetőséggel, hogy ha önök élni akarnak, akkor szívesen fogjuk ezt a tájékoztatót meg párbeszédet elkezdni önökkel, és akkor több időnk lesz arra, hogy ne ilyen kölcsönös cáfolatokba bocsátkozzunk.

Őn is betekinthezt a szerződésbe, az egy fix-áras szerződés. Látta a szerződés lényegi tartalmát, ez garancia arra, hogy az orosz fél határidőre és adott pénzügyi kereten belül fogja megépíteni az erőművet. Említette ön, hogy az engedélyezési folyamatban késés van. Két jogerős engedéllyel rendelkezünk. Annak, hogy bárki megtámadhat bármilyen engedélyt, törvényi garanciális feltétele van, de ez nem jogvesztő hatályú. Tehát mind a környezetvédelmi engedély, mind a telephelyengedélyünk jogerős, és ebben egyértelműen ennek az előkészítése az előírt törvények szerint történt Magyarországon, tehát közmeghallgatások keretében, ahol - elmondtam - önök is részt vettek, önök is feltették a kérdéseket és választ is kaptak rá, és tizenegy országgal zajlott ez a közmeghallgatás, ahol sikeresen abszolváltuk.

Az Országos Atomenergia Hivatal jogkörét senki nem akarja módosítani, az Országos Atomenergia Hivatal most is világszínvonalon végzi a munkáját, és azt szeretnénk, hogy az új blokk építése során is ezt a munkát ugyanilyen színvonalon végezze. Köszönöm a figyelmüket, és még egyszer kérem, támogassa munkánkat. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm miniszter úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Bánki Erik, a Fidesz képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: „**Milyen hazai támogatásokkal segítette a kormány a lakosság energiatakarékosági beruházásait?**” címmel. Bánki Erik képviselő urat illeti a szó.

BÁNKI ERIK (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! A 2010 utáni kormányzás idején a kezdetektől eredményesen képviselték a klímaváltozással kapcsolatos hazai és nemzetközi ügyeket, amihez ezúton is külön gratulálok. Ennek köszönhető többek között, hogy az üvegházhatású gázok csökkentése terén az Európai Unió belül az egy főre eső legkisebb kibocsátások tekintetében az élmezőnyben vagyunk.

A párizsi klímaegyezményben elfogadott és az Európai Unió által is előírt, 2030-ig szóló, az üvegházhatású gázok kibocsátásának 40 százalékos csökkentését az 1990-es szinthez képest már most megközelítettük. Közismert tény, hogy az úgynevezett fosszilisenergiahordozó-alapú energiafelhasználás erős korrelációban áll az üvegházhatású gázok, leginkább a szén-dioxid kibocsátásának mennyiségével. A legjobb ismereteim szerint az Európai Unió szabályainak megfelelően a szén-dioxid-kvóták meghatározott részével a kormány rendelkezhet, illetve ke-

reskedhet, amelyeket az Unió megfelelően szabályozott piacán értékesíteni tud.

Az értékesítésből származó bevételek 25 százalékát jogszabályban rögzített módon a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium jogosult felhasználni. Az üveg-házhatású gázok csökkentése terén a legjobb beruházások közé tartoznak az energiahatékonyságra és a megújuló energiák felhasználására irányuló fejlesztések. Ezek különösen fontosak akkor, ha hozzájárulnak a lakosság optimálisabb energiafelhasználásához, emellett csökkentik a családok rezsikiadásait. Nem beszélve arról, hogy nagyban hozzájárulnak a klímaváltozás hatásainak csökkentésével összefüggő hazai és nemzetközi összefogás sikeréhez.

Tisztelt Miniszter úr! Az előbbieket kapcsán kérdezem öntől, milyen hazai támogatásokkal segítette a kormány a lakosság energiatakarékosági beruházásait. Milyen formában és milyen eredménnyel használták fel a szén-dioxid-kibocsátási kvóta bevételeiből megszerzett források minisztériumra eső részét? Melyek voltak a legfőbb eredmények az elmúlt években? Milyen fejlesztésekkel, pályázatokkal segítette eddig a kormány a családok energiatakarékosági beruházásait, és milyen tervei vannak e területre vonatkozóan a következő időszakra? Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a kormánypartok sorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Seszták Miklós miniszter úr válaszol. Öné a szó, miniszter úr.

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! A kormány a kvótabevételekből olyan programokkal támogatja a magyar családokat, amelyeknek köszönhetően a háztartások energiafelhasználása érzékelhető módon csökken. E forrásokból indítottuk el 2014-ben az „Otthon melege” programot. A népszerű pályázatok eddig mintegy 120 ezer háztartás energetikai korszerűsítését tették lehetővé 23 milliárd forintnyi támogatással.

A sikeres program 2017-ben is folytatódik, további 5,6 milliárd forint értékben jelennek meg az idén új alapprogramok. A családi házak és a társasházi lakások fűtés-korszerűsítését segítő alapprogramot márciusban hirdettük meg 3,5 milliárd forintos keretösszeggel.

(12.10)

E kiírásban új kondenzációs kazán beépítéséhez, a kazáncsere kiegészítő költségeihez igényelhető vissza nem térítendő támogatás, amelynek maximális mértéke az elszámolható bruttó költségek 40 százaléka, de legfeljebb 700 ezer forint. A pályázatokat elektronikus úton 2017. július 6-ától lehet majd benyújtani.

A háztartási nagygépek energetikai megtakarítást eredményező cseréjét célzó alapprogramot né-

hány hete jelentettük be, 600 millió forint keretösszeggel, személyenként és lakásonként egy hűtőfagyasztó készülék vagy mosógép, mosó-szárító gép cseréjéhez igényelhető maximum 25-45 ezer forint vissza nem térítendő támogatás. A pályázatokat augusztusban régióként eltérő időpontokban elektronikus úton lehet majd benyújtani.

Még egy alapprogramot szeretnénk meghirdetni az idén: elavult gázkonvektorok cseréjét fogjuk megbiztosítani másfél milliárd forintos keretösszeg erejéig. Azt tudjuk kijelenteni, hogy egy háztartás az elavult nagygépek cseréjével akár 20 ezer forintot, míg a lakóépületek korszerűsítésével 150-180 ezer forintot is megtakaríthat éves rezsikiadásain.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Megköszönöm miniszter úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Korózs Lajos, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„Mikor és mekkora összeggel kívánják megemelni a közszolgálatban dolgozók illetményalapját, ami kilenc éve változatlan, és amit kormányzásuk óta egyetlen egyszer sem növeltek?”** címmel. A kérdés megválaszolásával a miniszterelnök úr a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter urat bízta meg. A kérdésre miniszter úr felkérésére Cseresnyés Péter államtitkár úr válaszol. Korózs Lajos képviselő urat illeti a szó.

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm. Tisztelt Ház! Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Úr! Ön előtt is bizonyára ismeretes, hogy a közszolgálatban dolgozók illetményalapja még 2008-ban került megállapításra 38 650 forint értékben, ami 2017-ben szintén 38 650 forint. Ez azt jelenti, hogy kilenc év alatt az illetményalap nulla forinttal és nulla százalékkal nőtt, azaz a köztisztviselőnek vagy kormánytisztviselőnek egyetlen forinttal sem nőtt kilenc év alatt az illetményalapja. Ha mindezekhez hozzávesszük a közel egy évtized alatt mérhető inflációt, akkor azt kell látnunk, hogy közel egynegyedét a vásárlóértékének el is veszítette.

Magyarországon a rendszerváltást követő első választás óta, '90-től egészen az előző, 2010- és '14-es, Fidesz által vezetett kormányzati ciklusig nem volt példa arra, hogy ne emelkedjen a közszolgálatban az illetményalap összege. Úgy tűnik, hogy lassan elértünk a második olyan, Fidesz vezette kormányzati ciklus végéhez, ahol nem emelik egy forinttal sem az illetményalap összegét. A kialakult aggasztó helyzetet még tovább árnyékolja a közszolgálatban dolgozók számára, mint azt a Központi Statisztikai Hivatal napokban kiadott statisztikája mutatja, hogy a nettó bérek 10,7 százalékkal nőttek éves bázison februárban, ami reálértékben 7,6 százalékos emelkedést jelent. Ebben az esetben is ki kell emelni, hogy az idén várható infláció 2,4 százalékos, tehát a bérek előreláthatóan ekkora százalékosan veszítik el a mostani vásárlóértéküket.

Tisztelt Államtitkár Úr! Kérdezem: miért nem hajlandóak lassan egy évtizede megemelni az illetményalapot a közszolgálatban? Mikor és mekkora béremeléssel kívánják rendezni az állam által foglalkoztatottak bérét a közszolgálatban, és miért a saját dolgozóin spórol a kormány? Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Cseresnyés Péter államtitkár úrnak válaszára. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszeriumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Először is szeretném kiemelni, hogy a közszolgálatban foglalkoztatottak illetményemelését a kormány a közszolgálati életpályaprogramok keretében hajtja végre, és erre számtalan példa volt az elmúlt évben. De mielőtt ezekre sorban kitérnék, szeretném elmondani önnek, hogy a közszférában foglalkoztatottak jövedelmi helyzetét a kormány lépésről lépésre haladva, a gazdaság teljesítőképességével összhangban, a költségvetés egyensúlyi helyzetének figyelembevételével kívánja rendezni. Nem szeretnénk, ha olyan helyzet állna elő, mint az önök idejében, hogy hitelből ígérnek és teljesítenek szinte teljesíthetetlen feladatokat.

Amint azt a gazdaság helyzete tehát lehetővé tette, a béremeléseket a kormány nem a saját háza táján, hanem azokon a területeken kezdte, amelyeket a közszolgáltatások szempontjából sürgetőbbnek tartott, tehát az oktatásban, egészségügyben és a szociális ellátásban. A következő hullámban indítottuk el a rendészeti és a honvédelmi ágazatban dolgozók illetményének rendezését. Azt is ki kell emelni, hogy egy-egy területen általában többéves program keretében növeljük a béreket, így például az egészségügyi dolgozók illetményének az emelését már 2012-ben elkezdtük, és a kormány döntése szerint az ágazat egészen 2019-ig rendelkezik menetrenddel a további bérintézkedések tekintetében.

A kormány természetesen nem feledkezik meg a közigazgatásban dolgozókról sem, hiszen az ön kérdése is erre vonatkozott. Nagyon fontos, hogy a képviselő úr által említett illetményalap emelése nélkül is jelentős lépések történtek e területen a jövedelmi helyzet javítása érdekében. Például a járási hivatalokban dolgozó felsőfokú iskolai végzettségű tisztviselők illetményét átlagosan 30 százalékkal, az érettségivel rendelkezőkét átlagosan 50 százalékkal, az ügykezelők illetményét pedig átlagosan 40 százalékkal emeltük az elmúlt időszakban. Második lépésben 2017. január 1-jén a kormányhivatalok megyei szintjén foglalkoztatottak váltak állami tisztviselővé, így ettől az időponttól kezdve a teljes kormányhivatali állomány, több mint 36 ezer fő részesült illetményemelésben.

Tehát láthatja, hogy a kormány fokozatosan egyre táguló körben adja meg az illetmények emelésének lehetőségét. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Dúró Dóra, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Mikor tervezi végre emelni a Kormány a felsőoktatási ösztöndíjakat?”** címmel. Dúró Dóra képviselő asszonyt illeti a szó.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Sajnálatos módon az önök 2010 óta tartó kormányzása óta nem történt pozitív irányú elmozdulás a felsőoktatási tanulmányi ösztöndíjak tekintetében, így ezek összege nem változott, ugyanakkor azok reálértéke jelentősen zuhant az elmúlt évtizedben.

A fogyasztói árak növekedése mellett a felsőoktatási hallgatókat rendkívül súlyosan érinti a lakhatási költségek utóbbi években lezajlott drasztikus emelkedése. A kollégiumi férőhelyek elégtelen száma miatt mindez súlyos társadalmi szakadékokat képez, hiszen ilyen alacsony finanszírozású ösztöndíjrendszer mellett csak a tehetős családból származó hallgatók engedhetik meg maguknak, hogy albérletbe költözzenek.

A közelmúltban ráadásul kiderült, hogy a salgótarjáni Fidelitas vezetőségi tagja, Kertész Csilla két alkalommal is olyan állami ösztöndíjat kapott, ami havi félmillió forintos támogatással járt, alkalmanként kilenc hónapon keresztül. Az urambátyám-alapú hallgatói támogatások kiosztása helyett szeretnénk, ha teljesítményorientált, átlátható ösztöndíjrendszer valósulna meg a hazai felsőoktatásban, ahol mindenki a tanulmányi eredménye és a szociális helyzete alapján kap támogatást, nem pedig aszerint, hogy melyik kormánypártokhoz köthető szervezet vagy egyesület tagja.

A most folyó időhúzás helyett a Jobbik szerint érdemben kellene foglalkozniuk például a Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciájának javaslatával az ösztöndíjak nagyságrendileg 40 százalékkal történő emelésére. Meglátásunk szerint mindez rendkívül sürgető a jövő évi központi költségvetés elfogadása előtt, hiszen mindenképpen szükséges biztosítani a megfelelő forrást is hozzá.

Mindezek alapján kérdezem államtitkár urat, mikor tervezi végre a kormány emelni a felsőoktatási ösztöndíjakat. Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! A parlament asztalán fekvő és a múlt héten megvitatott költségvetés tervezete jelentős többletforrásokat tartalmaz a felsőoktatás terén is, több mint 6 milliárd forintot. Ebből jut doktoranduszhallgatók ösztöndíjára, nemzeti felsőoktatási ösztöndíjra egyaránt, nem csak a béremelésekre, vagy osztatlan tanárképzésben részt vevők munkadíjfedezetére,

vagyongazdálkodási vagy kollégiumfejlesztési feladatokra.

De 2010 óta mi is igyekeztünk megtenni minél többet azért, hogy azok, akik szociálisan rászorultak, nagyobb mértékű támogatást kaphassanak, így aki most nehezebb anyagi háttérrel rendelkezik, biztos vagyok benne, hogy könnyebben tud szociális ösztöndíjhoz is jutni. De sok minden más támogatási formával is igyekeztünk a diákokat ösztönözni. A nemzeti felsőoktatási ösztöndíjat 340 ezer forintról 400 ezer forintra emeltük. Létrehoztuk az „Új nemzeti kiválóság” programot, erre 2017-ben, tehát idén 4 milliárd forint szerepel, amely a kimagasló kutatási-alkotói tevékenységet díjazza mind alapképzésben, mind mesterképzésben, mind doktori képzésben. Ennek az összege havonta 75 ezer és 350 ezer forint közötti összeget jelenthet.

Fontos, amit a képviselő asszony említett, hogy valóban kollégiumi férőhelyek újuljanak meg vagy jöjjenek létre a hallgatók számára. Ezért fogadtuk el tavaly decemberben az országos felsőoktatási kollégiumfejlesztési stratégiát.

(12.20)

Ennek keretében a kor igényeinek megfelelő szálláshelyeket alakítunk ki, 123 kollégiumot újítunk fel, amiben 37 467 férőhely érintett. Vannak új férőhelyek, 4000 új szoba 8000 új férőhellyel, és van 12 000 felújítandó szoba, 29 000 felújítandó férőhely. Összességében 2023-ig 192 milliárd forintot költünk erre.

Ami pedig az ön kérdésében említett ösztöndíjat jelenti, ez a Petőfi-programban nyerhető ösztöndíj, amely mindenki számára nyitva áll; ez a szórvány-magyarország számára a nagyon sikeres Kőrösi Csoma-programnak egy Kárpát-medencei szórványprogramja. Biztasson ön is minél több fiatalt, akár pártokhoz kötődik, akár nem, vegyen ebben részt, és segítse a határon túli szórványban a magyarok megtartását. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm az államtitkár úr választását. Tisztelt Országgyűlés! Rétvári Bence, a KDNP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Milyen útfelvezetések várhatók a Dunakanyar bal partjának térségében?”** címmel. Rétvári Bence képviselő urat illeti a szó. *(Dr. Rétvári Bence a képviselői helyére megy. - Derültség. - Közbeszólások az ellenzék soraiból.)*

DR. RÉTVÁRI BENCE (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Ház! Örülök, hogy mindenki derűs ezektől a fejlesztésektől, hiszen Váctól Szobig, Nagymarostól Nagy-börzsönyig a Dunakanyar bal partjának térségében élők számára különösen fontos, hogy a helyi közlekedés, a fővárosban dolgozók napi ingázása, a turistaforgalom és az átmenő forgalom jól megférjen egymás mellett.

Fontos, hogy akár a városokba, akár a falvakba, akár a Felvidékre vagy éppen a Börzsönyi, Duna-parti kirándulóhelyekre tart valaki, hamar céljához érjen a helyi lakosok és a környezet terhelése nélkül vagy annak minél kisebb terhelése mellett. Forgalom pedig van, köszönhetően az egyre pezsgőbb Vácnak, a közeli Budapestnek, a régió turisztikai vonzerejének és a parassapusztai határátkelőnek. Nem csoda, hogy az itt élők szeretnék mind jobban megismerni a régió úthálózatának fejlesztésére irányuló intézkedéseket.

Különösen fontos a fővárost Váccal és a parassapusztai határátkelővel összekötő M2-es autópálya és 2-es főút ügye. Nagy előrelépés volt az, hogy 2010-et követően az E77-es európai főútvonal részét képező út egyre több szakaszát bővítették kétszer kétsávosra. Külön öröm az, hogy mindezt a környezet, az időközben kijelölt vízbázisvédelmi területek megóvásával tették. A főváros és Vác közötti szakaszból azonban jelenleg 13,4 kilométernyi hossz kétszer egysávos még csak. Ha ezeket is kibővítenék, akkor az egyszerre tenné lehetővé a Duna menti települések átmenő forgalmának csökkenését és az M2-esen közlekedők, köztük sok ezer, naponta a munkahelyére ingázó ember gyorsabb és biztonságosabb haladását. Hasonlóan fontos, hogy a fővárosból és az ország más tájairól, sőt a Szlovákiából, Felvidékről érkező kirándulók könnyen, de a térségben élők nyugalmát és közlekedését nem zavarva jussanak el a Duna-part páratlan szépségű pihenőhelyeire vagy fedezhessék fel a Börzsöny szépségeit.

A kormány programjából tudjuk, hogy folyamatos és kiemelt célja az úthálózat javítása. Erre mintegy 3000 milliárd forint biztosított, főleg itthoni forrásból, ez 1200 kilométer út megújulását jelentheti. Számíthatnak-e a régiókban élők más, az alsóbb rendű utakat is érintő fejlesztésekre, illetve az M2 fejlesztésére? Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Seszták Miklós miniszter úr válaszol. Öné a szó, miniszter úr.

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Az M2 gyorsforgalmi út Budapest-Vác közötti szakaszának fejlesztése a kormány 2020-ig tartó időszakra szóló középfejlesztési terveit rögzítő kormányhatározatban nevesített beruházás.

A kivitelezői szerződést idén februárban aláírták, a munkaterületet a vállalkozó áprilisban átvette. A projekt befejezését 2019-re tervezik. Az M2 Vác-Hont-Parassapuszta-országhatár közötti szakaszának előkészítése és megvalósítása a középtávú tervekben szerepel. A Váctól az országhatárig terjedő szakasz előkészítése folyamatban van, a szlovák féllel megkezdttük az egyeztetéseket a híd tervezett teherbírásáról. A kivitelezés a 2021 és 2024 közötti időszakban várható. A térségben új határ menti kapcsolatok kialakítását is tervezzük, az Ipolydamásd-Helemba közötti Ipoly-híd építésének előkészítése

folyamatban van, a kivitelezés megkezdését 2018-ra, befejezését 2020-ra tervezzük. A Drégelypalánk-Ipolyhídvég közötti híd esetében a projekt előkészítése és tervezése zajlik. Az Órhalom-Ipolyvarbó hídra vonatkozó engedélyezési és kisajátítási tervek előkészítése folyamatban van, a kivitelezés megkezdése 2018-ban, befejezése 2019-ben várható.

A térség közlekedési helyzete a következő években nem csak a közúti beruházások eredményeként javul. A váci vasútvonal és a vasútállomás felújítása után az első emeletes motorvonatok 2019 tavaszára tervezett forgalomba állításával tovább nő a kötőpályás szolgáltatások színvonala is. Köszönöm a megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm a miniszter úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos és Szél Bernadett, az LMP képviselői, kérdést kívánnak feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Miért beszél a kormány a munkából élők költségvetéséről, amikor sorra veri át a dolgozókat? I.”** címmel. Szél Bernadett képviselő asszonyt illeti a szó.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Tisztelt Miniszter Úr! Ha a jövő évi költségvetés valóban a munkából élők költségvetése volna, akkor a kormány nem halasztotta volna el újabb egy évvel a közszolgálati dolgozók béremelését. Lázár János nyilván végleg elveszítette a szavahihetőségét a kormánytisztviselők szemében, de akkor lássuk, hogy mit mond más miniszter ebben a kérdésben.

Az állami tisztviselőkről szóló törvény alapján több ütemben emelkedtek volna a bérek: emlékeztek mindenkit arra, hogy 2016 júliusában a járási hivatalok szintjén, 2017 januárjától pedig a megyei szinten dolgozóknál és a harmadik ütemben, 2018 elejétől pedig a központi államigazgatásban dolgozók esetén. Ezt egyetlen tollvonással eltolták 2019. január 1-jére. Ez azt jelenti, hogy a közszolgálati tisztviselőkről szóló törvény hatálya alá tartozó kormánytisztviselők számára a kormány 2018-ra gyakorlatilag nem tervez új életpályamodellt, illetve béremelést. Ők jövőre tizedik éve nem kapnak béremelést, ami főleg a középfokú végzettséggel rendelkező dolgozók számára tarthatatlan helyzetet idéz elő. Az ő béruk gyakorlatilag évek óta a bérminimum szintjén van, ami hosszú éveken keresztül a dolgozói szegénység állapotát jelentette a számukra.

A béremelés elhalasztása már csak azért is felháborító, mert egy nemrég megjelent kormányhatározat szerint a felpörgetett uniós kifizetésekért extrabónuszt kapnak egyes minisztériumi dolgozók: 36 havi fizetést vihetnek haza, mások 24 havi bért. Eközben azok, akik nem vesznek részt az uniós pénzek kiszórásában *(Dr. Rétvári Bence: Rosszat olvas fel. Összekeveri. Másikat olvas fel.)*, újabb egy évet várhatnak béremelésre.

Miközben a kormány munkából élőkéről beszél, nem hajtja végre a törvényben biztosított életpályát és béremelést a közigazgatás minden szintjén. Ez is csak azt mutatja, hogy a kormány, sőt személyesen

Lázár János gyakorlatilag semmibe veszi a kormánytisztviselők munkáját. Elvette tőlük - szeretném emlékeztetni önöket - a munkaszüneti napot is, most pedig még egyet rúg rajtuk.

A kérdésem nagyon rövid és lényegre törő: megadják-e jövőre a központi államigazgatásban dolgozóknak az életpálya szerint járó béremelést vagy sem? Köszönettel várom a válaszukat.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Itt bizonyára az önök frakciójában lehetett valami adminisztratív probléma, mert önök a 15711. számú kérdést adták le, amely el fog hangzani, amely a mentősöknek és a védőnőknek a béremelésével kapcsolatos, és nem úgy fejeződik be, ahogy ön mondta, hogy a közszolgálatban dolgozóknak megadjuk-e a béremelést, hanem „megadják vagy sem a mentősöknek és a védőnőknek járó béremelést”.

Lehetséges, hogy önnek van egy másik kérdése is, ami nem az EMMI hatáskörébe tartozó védőnőkkel és mentősökkel foglalkozik, hanem a Miniszterelnökségnek a hatáskörébe tartozó kormánytisztviselőkkel vagy az NGM-nek a hatáskörébe tartozó általános bérpolitikával, de amit önnek a kollégái a kezébe adtak akkor, amikor ide bejött, vagy amit ön felkapott *(Dr. Szél Bernadett: Válaszol, államtitkár úr, vagy nem válaszol?)*, és amit egyébként az LMP-frakció leadott kérdésként, az két teljesen különböző kérdés, tisztelt képviselő asszony. Nyilvánvalóan a mentősökre és a védőnőkre szívesen válaszolok, hiszen ön ezt adta le, csak éppen mást olvasott fel, mert összekeverte a papírjait, nem a címnek és a címzettnek megfelelő kérdés volt az, ami itt elhangzott. *(Dr. Szél Bernadett: Államtitkár úr, bajban vannak?)* Képviselő asszony, az önök frakciója van bajban, hogy nem azt a szöveget adják önnek oda, amit leadnak, hogy el fog hangzani, és nem annak a miniszternek címezi. *(Dr. Szél Bernadett: Akkor mondja a mentősöket!)*

Tisztelt Képviselő Asszony! Magyarország Kormányja mind a kormánytisztviselők viszonylatában, mind a mentődolgozók viszonylatában, mind pedig a védőnők viszonylatában a béremelések politikájára lépett. Egyrészt csökkentette az adókat... *(Heringes Anita átad egy iratot dr. Szél Bernadettnek.)* Igen, itt az MSZP-s képviselőtársaim majd elmagyarázzák önnek, hogy hogyan kellett volna leadni ezt a frakcióirodán. Jól jön a segítség. *(Dr. Szél Bernadett: Államtitkár úr, zavarban van? Túl sok béremeléssel lógnak!)*

Tehát egyrészt igyekezett a kormánytisztviselők számára egy béremelési programot indítani, elsősorban a járási hivatalba járók számára, akik közvetlenül dolgoznak együtt az állampolgárokkal, és az ő ügyeiket intézik, másrészt pedig a mentősök számára is, hiszen a mentőszolgálatnak a költségve-

tését jelentős mértékben megemelte ez a kormányzat, 17 milliárd forintról emeltük ezt 25 milliárd forintra, illetőleg a védőnők számára is egy jelentős béremelést hajtott végre, amelynek az összege szintén a 40 százalékot is meghaladja. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm az államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Nyitrai Zsolt és Dunai Mónika, a Fidesz képviselői, kérdést kívánnak feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Mire számíthatnak Magyarországi Kormányától a mentők?”** címmel. Dunai Mónika képviselő asszonyt illeti a szó.

(12.30)

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Országgyűlés! Mindannyiunk számára kiemelten fontos az egészségügy helyzete Magyarországon. Jelenleg közel 7500 mentődolgozó, köztük mentőápolók, mentő-gépkocsivezetők, mentőorvosok, mentőtisztek, mentésirányítók és a tevékenységet támogató munkakörökben dolgozók teljesítenek szolgálatot.

A mentők helyzetének, munkakörülményeinek javításáért Magyarország Kormánya 2010 óta számos intézkedést tett. Az intézkedések meghozták az elvárt eredményeket, hiszen 2017-re 2010-hez képest 30 teljesen új mentőállomás épült, 97 régi mentőállomás korszerűsítésére került sor, valamint 496 darab új mentőautó állt szolgálatba. A mentődolgozók anyagi és erkölcsi megbecsülésének növelését, munkakörülményeik javítását és az infrastruktúra fejlesztését a kormánynak fontos céljának kell tekintenie. Úgy gondolom, köszönetemet kell kifejeznem az egész társadalom nevében, hogy a mentődolgozók bajba jutott embertársaink mentését tekintik élethivatásuknak, és áldozatos munkájukra immáron 130 éve számíthatunk.

Magyarország Kormánya célul tűzte ki, hogy azok, akik a magyar emberek egészségéért áldozatos munkájukkal nap mint nap tesznek, előreléphetnek és megbecsülésben részesüljenek. E cél érdekében a kormány januárban elindította a mentők életpályamodelljét, amelynek köszönhetően több lépcsőben nő a mentődolgozók bére, mindamelllett, hogy számos eszköz beszerzésére is sor került.

Tisztelt Államtitkár Úr! A fentiek figyelembevételénél alapján kérdezem önt, hogy mire számíthatnak a közeljövőben a magyar mentők. Hogyan áll az életpályamodell végrehajtása, és milyen eszközökkel segíti Magyarország Kormánya a mentők mindennapi munkáját?

Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. RÉTVÁRI BENECSE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Azt hiszem, teljes konszenzus van abban, hogy a Mentőszolgálatnál dolgozók számára bérfeljesztésre szükség van. Sajnálatos, hogy 2010 előtt több mint 5 százalékkal csökkent a Mentőszolgálat költségvetése, de szerencsére az elmúlt időszakban és a következő évben már lesz lehetőségünk arra, hogy meg is emelkedjenek érezhetően a mentőknél a fizetések.

Egy mentőorvosnak az átlagos bére 2012-ben 390 ezer forint volt, ez 2018-ra a bérfeljesztéseknek köszönhetően - egybevéve az általános egészségügyi bérfeljesztést és a mentők többletbéret is - 390 ezer forintról 645 ezer forintra emelkedhet. A mentőtisztek esetében az átlagos bér 242 ezer forint volt 2012-ben, ez is 460 ezer forintra emelkedik. Fontos, hogy ezeknek a fedezete a költségvetésben meg is található, hiszen a Mentőszolgálatnak is nőtt 17 milliárd forinttal a költségvetési kerete az elmúlt években, és a jövő évre is 4 milliárd forint többletforrást ad - ami egy külön plusz 10 százalékos, az általános egészségügyi emelésen felüli 10 százalékos mentős béremelésnek a fedezetét jelenti -, így összességében 3 év alatt 67 százalékkal nő a mentésben dolgozók fizetése.

Tudjuk, hogy nyilván sokan szeretnék ennél még többet adni nekik, és bízunk benne, hogy a gazdaság többletteljesítménye révén még további emelések is a jövőben elképzelhetők. De így is, hogy a Mentőszolgálatnak a költségvetése 22 milliárdról 39 milliárd forintra nőtt, ez így már egy jelentős előrelépés.

Fontosak emellett azok a felújítások, új állomásépítések, amelyekről képviselő asszony is beszélt, hiszen 30 új mentőállomás jött létre, 97 pedig felújításra került. Fontos az új mentőautók beszerzése. A következő időszakban 200 új mentőautó áll szolgálatba, és ezzel hamarosan - egy éven belül - lényegében az egész mentőautó-állományt le tudjuk cserélni. Fontos a munkaruha és a munkaruha tisztítása költségének a fedezése, amelynek az előkészítése szintén már folyamatban van az OMSZ-nél. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Heringes Anita, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a belügyminiszterhez: **„A kéményseprési piac lenyúlására készülnek?”** címmel. Heringes Anita képviselő asszonyt illeti a szó.

HERINGES ANITA (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Államtitkár Úr! Az Orbán-kormány az elmúlt években szinte hadat üzent a kéményseprésnek is. A kéményseprő-vállalkozásokat először ellehetetlenítették, később törvényt hoztak arról, hogy a lakossági ügyfelek ellátását mindenhol az állami katasztrófavédelem veszi át. Mindezt álságosan a lakossági kéményseprés ingyenessé tételével indokolták, miközben nyilvánvaló, hogy a sormunkák ingyenességét totális államosítás nélkül is biztosítani lehetett volna.

Két éve az államosításról szóló törvény vitájában még azzal áltatták a kéményseprőket, hogy a közületi, üzleti fogyasztók kéményeinek ellenőrzése, tisztítása a jövőben is megfelelő piacot jelenthet majd nekik.

A szakszervezet által nyilvánosságra hozott információkból azonban úgy tűnik, hogy ismét hazudtak. A szakszervezet tájékoztatása szerint hirtelen a semmiből felbukkan majd egy új magánvállalkozás, ami meglepő módon éppen most készül betörni a töredékére csökkentett piacra. A cég mögött pedig a szakmabeliek szerint az állami katasztrófavédelemhez kötődő személyek állnak. Sőt, a szakszervezet dokumentumokkal tudja igazolni, hogy a katasztrófavédelem kéményseprői munkaidejükben, az állam által beszerzett eszközökkel dolgoznak ennek a piacra lépő magáncégnak.

A fideszes tempót ismerve mindez sokakban felkelti a gyanút, hogy az adófizetők pénzéből most építenek fel egy új vállalkozást a haverok számára. Az adóforintokból így lesz magánvagyon-gyarápító profit, miközben a többi, túlélésért küzdő vállalkozás majd becsukhatja a boltot, és rengeteg munkahely szűnhet meg.

Kérdezem a miniszter urat: indítottak-e vizsgálatot a nyilvánosságra került információk alapján? Ha igen, kérem, tájékoztasson a vizsgálat megállapításairól. Ha még folyamatban van a vizsgálat, kérem, tájékoztasson a befejezés időpontjáról. Vagy az ügyet alaposabb vizsgálatra érdemesnek tartják, vagy kifejezetten helyeslik egy új gazdasági szektor lenyúlását? Várom válaszát. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Pogácsás Tibor államtitkár úr válaszol. Államtitkár úr, öné a szó.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! A kéményseprőipari szolgáltatás átalakítása óta, illetve a rezsi-csökkentéshez kapcsolódó, a lakosság számára ingyenes kéményseprés kialakítása óta önök már annyi mindent mondtak, annyi mindent összehordtak és kitálatkáltak, hogy lassan egy vicckönyvbe is összerakható lenne. Kezdték azzal, hogy nem lesznek kéményseprők, akik elvégzik ezt a munkát. Kezdték azzal, hogy majd közfoglalkoztatottak végzik ezt a munkát. Folytatták azzal, hogy nem lesznek ehhez eszközök, nem lesz, aki végrehajtsa, és nem lesz mivel végrehajtani a sormunkákat.

Megnyugtatom képviselő asszonyt, hogy minden riogatás ellenére azokon a területeken - és ezt is rosszul tudja egyébként, nem minden településen végzi a katasztrófavédelem a kéményseprését, vannak olyan területek, ahol még érvényes szerződések alapján nem a katasztrófavédelem végzi a lakosság számára ezt a szolgáltatást, de mindenhol -, ahol a katasztrófavédelem végzi a szolgáltatást, pontosan, előretervezhetően, szakszerűen végzik a szolgáltatást. Míg korábban gyakorlatilag nagyon sok helyen elmondták az állampolgárok, hogy a kéményseprés

nem másból állt, mint a díj behajtásából, ma mindenhol tapasztalhatjuk, hogy a szükséges munkát a kéményseprők végre is hajtják.

Az ön által felvetett kérdésre azt tudom válaszolni konkrétan, hogy valóban van egy új vállalkozás, amelyet egyébként a katasztrófavédelem megbírságolt, hiszen engedély nélkül kezdte a tevékenységet. Semmi köze nincs a katasztrófavédelemnek vagy az államnak vagy bárkinek az állami szférából e cég beindításához. Tehát nem kapcsolódik a katasztrófavédelemhez.

Arról is tájékoztatni tudom a tisztelt képviselő asszonyt, hogy a szükséges vizsgálat lefolytatásra került. Itt ön többes számban beszélt, de egy esetben volt egy olyan tanúsítvány, amelynek kapcsán a kéményseprés végző munkatárs, miközben a sormunkát elvégezte, azt követően kiállított egy számlát egy cég nevében is, amely cégnél másodállásban dolgozott. Az ezzel kapcsolatos eljárást a katasztrófavédelem lefolytatta, és ilyen eset nem fordulhat elő. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Farkas Gergely képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„A 'Vállalkozz itthon fiatal!' program kudarcra után már csak az a kérdés, hogy Önöknek tényleg nem áll szándékukban a hazatérő fiatal vállalkozók támogatása, vagy egyszerűen alkalmatlannak erre?”** címmel. Farkas Gergely képviselő urat illeti a szó.

(12.40)

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány 2016 januárjában indította be a „Vállalkozz itthon fiatal!” programját, amelyben fél év alatt egy pályázatot sem volt képes elbírálni az NGM. A minisztériumi packázás miatt a fiatal pályázók így teljesen kiszolgáltatott helyzetbe kerültek. Szinte déjá vu érzése támad az embernek, mert sajnálatos módon a „Gyere haza, fiatal!” programnál is azt tapasztaltuk, mint most: egyrészt totális kudarcot, másrészt pedig azt, hogy bármilyen vízió hiányában a kormány letagadja magát a problémát, a kivándorlás súlyos jelenségét is, és nem tesz semmilyen további lépést a probléma megoldása érdekében.

Ugyanez a kormányzati magatartás tükröződik vissza jelen esetben is. A kormány hangzatos ígéretekkel csábítja a fiatalokat, de nem tudja megoldani a problémát, nem tud jövőt teremteni számukra. Sokatmondó az is, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium csak az után kezdte meg a támogatási szerződések megkötését, miután a sajtóban hangot adtak a problémáknak.

Tisztelt Államtitkár Úr! Ahelyett, hogy azonnal konkrét és átfogó megoldást mutatna fel a kormány, cselekvése vagy inkább pótcselekvése kimerül a belső

vizsgálat indításában. Jellemző ez a kormányra, jól ismerjük ezt a szituációt: keresnek majd egy bűnbakot, akivel el lehet vitetni a balhét, majd minden megy tovább ugyanúgy. A helyzet azonban az, hogy a fejtől búzlik a hal. Ugyanis mit is várhatnánk akkor, amikor a miniszterelnök úr továbbra is megrögzötten tagadja a kivándorlás valódi okát és súlyát, helyette kalandvagyrról beszél?

Tisztelt Államtitkár Úr! A kalandvagy ma Magyarországon maradni. Önök magukra hagyják a fiatalokat, önök lemondtak a kivándoroltak sokaságáról. Ahelyett, hogy támogatnák és helyzetbe hoznák az ambiciózus, fiatal vállalkozókat, csak padlóra küldik és ellehetetlenítik őket. Azt sugallják, Magyarországon nem éri meg és nem is lehet vállalkozni. Kivétel, ha valaki a haveri kör tagja, mert akkor summásan meggazdagszik.

Tisztelt Államtitkár Úr! Önöknek valójában nem áll szándékukban helyzetbe hozni a fiatal vállalkozókat, vagy csak alkalmatlanok erre? Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kérdésre Cseresnyés Péter államtitkár úr válaszol. Öné a szó, államtitkár úr.

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Elég sommás véleményt fogalmazott meg, hogy a kormány mennyire törődik a fiatalokkal általában. Azért szeretném emlékeztetni önt arra, hogy az elmúlt néhány évben, az elmúlt 6-7 évben a fiatalok munkanélkülisége a közel 30 százalékos arányról 10 százalék körüli csökkent le, a foglalkoztatási mutatójuk pedig 20 százalékos alattiról közel 30 százalékos mértékre növekedett. Úgyhogy nem kéne azt elmondani önnek egy kérdésfelvetés kapcsán, hogy a fiatalokkal a kormány nem törődik, nem próbálja a fiatalok helyzetét megoldani, amikor a munkaerőpiaci állásokra való elhelyezkedésükről van szó.

Egyébként a vállalkozóvá válásukat is támogatta ez a kormány. Szeretném emlékeztetni arra, hogy ebben a programban, amit ön kérdésként felvetett, a TÁMOP 2.3.6. programnak egy előzményeként, az Új Széchenyi-terv keretében mintegy 7 milliárd forinttal támogattuk 1600 fiatal vállalkozóvá válását. Természetesen ez a mostani helyzet problémáját nem magyarázza, viszont azt mindenképpen el kell mondani, hogy a foglalkoztatási szint növelése, ezen belül a vállalkozóvá válás is nagyon fontos a kormány munkája kapcsán. A közép-magyarországi régió szempontjából a fenntartható fejlődés, az egyenlőtlenségek mérséklése és a belső kohézió fokozása érdekében indokolt külön támogatásban részesíteni a helyi gazdaság fejlesztését eredményező kezdeményezéseket, és ilyen kezdeményezés az is, hogy az ebben a térségben élő fiatalok vállalkozóvá válását elősegítsük programok keretében. A „Vállalkozz itthon, fiatal!” program célja tehát ennek a közép-magyarországi régióknak a területén megalakuló új vállalkozások támogatása.

Szeretném elmondani, hogy az OFA Nonprofit Kft. 2016. október 4-én állította ki az első elfogadott üzleti tervet, jóváhagyott dokumentumát, a mai napig összesen 211 ilyen dokumentumot bocsátott ki a szervezet, és 67 támogatási kérelem érkezett be *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, ennek közel az egyharmadát már elbírálta a bírálóbizottság, a többi folyamatban van, és ahogy ön is említette, egy vizsgálat van folyamatban. Ennek a vizsgálatnak a tanulságait levonva folytatjuk tovább a munkát.

Köszönöm szépen a figyelmét. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos és Szél Bernadett, az LMP képviselői, kérdést kívánnak feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„Miért beszél a kormány a munkából élők költségvetéséről, amikor sorra veri át a dolgozókat? II.”** címmel. A kérdés megválaszolásával a miniszterelnök úr a téma szerint feladat- és hatáskörrel rendelkező Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter urat bízta meg. A kérdésre a miniszter úr felkérésére Cseresnyés Péter államtitkár úr válaszol. Gyakorlatilag most hangzik el az a kérdés képviselő asszony részéről, amelyik a II-esre vonatkozik. Öné a szó, képviselő asszony.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Nagyon kitarató vagyok, ha a köztisztviselőkről van szó, úgyhogy szeretném leszögezni azt, hogy ha a jövő évi költségvetés a munkából élők költségvetése volna, akkor önök nem halasztották volna el újabb egy évvel a közszolgálati dolgozók béremelését. Ugyanis volt egy terv, amelyet önök nem tartanak be, az állami tisztviselőkről szóló törvény alapján önök az eredeti tervek szerint több ütemben emelték volna a béreket: 2016 júliusában a járási hivatalok szintjén, 2017 januárjától a megyei szintű dolgozóknál, és talán 2018 elejétől a központi államigazgatásban dolgozók esetén. Ezt a hármat önök most egyetlen tollvonással eltörlék 2019. január 1-jére, és akkor higgyen önöknek mindenki.

Ez azt jelenti, hogy a közszolgálati tisztviselőkről szóló törvény hatálya alá tartozó kormánytisztviselők számára a kormány 2018-ra egyáltalán nem tervez új életpályamodellt, béremelést. Ezek az emberek tizedik éve ugyanazért a bérért dolgoznak, ami kifejezetten a középfokú végzettséggel rendelkező dolgozók számára tarthatatlan helyzetet hoz létre. Az ő bérük évek óta a bérminimum szintjén van. Ez hosszú éveken keresztül a dolgozói szegénység állapotát jelentette ezen dolgozók számára.

Egyébként ezt a halasztást azért is tartjuk felháborítósnak, mert önök közben írtak egy kormányhatározatot, amit el is fogadtak, és ebben az van, hogy a felpörgetett uniós kifizetésekért úgynevezett extra-bónuszt kaptak egyes miniszteriumi dolgozók, volt, aki 36 havi fizetést vihetett haza, mások 24 havi bért. Eközben azok, akik nem vesznek részt ebben az uni-

ós pénzosztogatásban, újabb éveket várhatnak a béremelésre.

Azt látjuk, hogy miközben önök a munkából előkről beszélnek, egyszerűen nem hajtják végre a törvényben biztosított életpályát és béremelést a közigazgatás minden szintjén. Ez is csak azt mutatja, hogy a kormány, Lázár János, illetve önök, tisztelt miniszterek és államtitkár urak, egyszerűen semmibe veszik a kormánytisztviselők munkáját. Nagyon jól mutatja, hogy hogyan gondolkodnak ezekről az emberekről, hogy elvették tőlük a munkaszüneti napot is, most pedig a béremelés halasztásával még egy rúgnak beléjük.

Tisztelt Államtitkár Úr! Megadják-e jövőre a központi államigazgatásban dolgozóknak az életpálya szerint járó béremelést vagy nem? Több tízezer emberről beszélünk. Kérem, válaszoljon nagyon egyértelműen! *(Dr. Staudt Gábor tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Cseresnyés Péter államtitkár úrnak válaszára. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Korózs képviselőtársunk e témában a mai nap folyamán már tett fel kérdést, nem szeretném megismételni pont azt a választ, amit öneki adtam, ezért néhány gondolatot még pluszban - természetesen válaszolva az ön kérdésére is - szeretnék válaszomban hozzátenni az öneki elmondott reagáláshoz.

A kormány célja az, hogy a gazdasági teljesítmény javulása eredményeként a munkavállalók mind szélesebb körében saját maguk is közvetlenül érezhessék azt, hogy a gazdasági környezet fejlődik. Ez azt jelenti, hogy ahol és amikor lehetett, a béremelést szorgalmazta a kormányzat, vagy közvetett módon, vagy közvetlenül; közvetlenül a közszférában dolgozók béremelését jelentheti az általam megfogalmazott.

A 2018-as költségvetésjavaslat javaslata annak megfelelően egyrészt biztosítja az eddigi, a közoktatásban, a felsőoktatásban, az egészségügyben, a szociális, a kulturális ágazatban, a fegyveres és rendvédelmi szerveknél, az igazságügyi szerveknél, az adóhivatalban, valamint a kormányhivatalokban végrehajtott, jelentős béremelések fedezetét.

A kormánytisztviselők közül tavaly és az idén a teljes kormányhivatali állomány - több mint 36 ezer fő - illetményemelésben részesült. Az illetményemelés átlagos mértéke a járási hivatalokban 47 százalékos, megyei szinten pedig 31 százalékos volt. Az illetményemelés differenciáltan valósult meg, ami következtében a középfokú, tehát érettségi vizsgával rendelkező és az ügyfelekkel közvetlen kapcsolatban álló tisztviselők részesültek a legnagyobb mértékű béremelésben.

A központi közigazgatásban foglalkoztatott kormánytisztviselők esetében a kormány azt javasolja, hogy az életpályaprogram keretében az illetmé-

nyek rendezésére - ahogy ön is mondta - a korábban tervezett 2018 eleji időpont helyett egy évvel később, 2019. január 1-jétől kerüljön sor. Persze meg kell említeni és hangsúlyozottan meg kell említeni, hogy az egyes minisztériumok és más érintett intézmények a jelenlegi feltételek között élhetnek az illetményeltérítés lehetőségével *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* és az anyagi ösztönzés más lehetőségeivel, tehát elvileg ezek az anyagiak rendelkezésre állnak akkor, amikor egyéneknek az illetményemeléséről szó lehet.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Varga Gábor, a Fidesz képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: **„Javult-e hazánkban a kis és közepes családi gazdaságok helyzete?”** címmel. Öné a szó, képviselő úr.

(12.50)

VARGA GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Hazánk kiegyensúlyozott fejlődéséhez a város és a vidék kölcsönös együttműködésére van szükség. A vidék fejlesztésének kulcsa a hazai kis- és közepes gazdaságok helyzetbe hozása. A kis és közepes családi gazdaságok azok, amelyek növelni tudják a vidék megtartóerejét, amelyek több munkahelyet képesek biztosítani a helyiek számára, amelyek egészséges hazai mezőgazdasági termékkel és élelmiszerral tudják ellátni a környező lakosságot, amelyek biztosíthatják hazánk számára az élelmiszer-önrendelkezést, amelyek nyitottak az emberléptékű környezet-kímélő gazdálkodási formák iránt, és amelyek alapját képezik a vidéki közösségek erősödésének.

Az utóbbi hat évben a hazai mezőgazdaság kibocsátása folyamatosan emelkedett, ezen belül az export is jelentősen nőtt. A „Földet a gazdáknak!” program keretében közel 200 ezer hektár föld került helyi gazdákhöz, mintegy 30 ezren jutottak területekhez, illetve a földbérleti pályázatok is eredményesen zárultak.

A baloldali kormányok idején hazánk birtokrendszerében igen kedvezőtlen változások történtek. A szocialisták a külföldi spekulánsok és nagybirtokosok érdekeit képviselték. Emlékszünk még arra, hogy sok más állami vagyon között hogyan játszották a szocialisták magánkézre például Európa legrégebbi állami birtokát, a Mezőhegyesi Ménesbirtokot. A szocialisták voltak azok, akik engedték volna azt, hogy külföldi cégek felvásárolják a hazai földbirtokokat, kihúzva ezzel a magyar gazdák lába alól a vidék jövőjének alapját jelentő földet.

Tisztelt Államtitkár Úr! Mindezekkel kapcsolatban kérdezem önöktől, a polgári kormány által tett intézkedések a magyar föld hazai kézben maradását, a vidék megerősödését, a kis- és közepes családok helyzetbe hozását tűzte ki célul: javult-e hazánkban a

kis és közepes családi gazdaságok helyzete? Várom megtisztelő válaszát.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Bitay Márton Őrs államtitkár úr kíván válaszolni a kérdésre. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. BITAY MÁRTON ŐRS földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban azt kijelenthetjük objektív statisztika, számok alapján, hogy a családi gazdaságok, a közép- és kisbirtokok aránya megnövekedett Magyarországon. Ezek nagyon lassú és nehéz folyamatok, tehát nem érhető tetten olyan típusú változás, ami a számok nyelvén nagyon nagy mértékű lenne. Amikor elkezdtük a kormányzást 2010-ben, akkor a nagygazdaságok és a kis- és közepes gazdaságok aránya nagyjából 50-50 százalék volt az agrárgazdasági szektoron belül, ez most olyan 60-40 százalék köré változott, tehát egy elég jelentős elmozdulás található itt; ami nem volt egyszerű, s utalt is képviselő úr erre.

Egy fontos dolgot szeretnék kiemelni a földprogramon kívül, az új földforgalmi törvényt. Majdnem félmillió hektárról beszéltek, amik zsebszerződésekkel érintett területek voltak, és arra lehetett számítani, hogy amennyiben nem lép hatályba az új földforgalmi törvény, akkor ezek a területek, ezek a zsebszerződések előkerülnek és külföldi befektetők kezére kerülnek.

Ehhez képest azt láthatjuk, azt jelenthetem önöknek, hogy ilyen földvásárlások nem fordultak elő, a zsebszerződések visszakerültek a fiókba, megpróbáltak haszonélvezeti jog bejegyzésével, de az új törvény azt is törölte, csak közeli hozzátartozóknak adta meg ezt a lehetőséget. Tehát az egyik nagy eredménye az, hogy ezek a termőterületek magyar kézben maradtak.

A másik nagy eredmény az, hogy sikerült a földprogramot véghez vinni. Több mint 30 ezer vásárlója van az állami földértékesítési programnak. Ezen belül szeretném kiemelni, hogy több mint 40 ezer hektárt vásároltak meg fiatal gazdák az összes területből, és ugyanilyen arányt képviselnek a földhaszonbérleti pályázatok, ahol több mint 60 ezer hektár az, amit csak fiatal gazdák művelhetnek meg.

Említette még Mezőhegyest is. Nagyon örülök neki, hogy sikerült mintagazdaságként újraéleszteni, és remélem, hogy régi fényében fog tündökölni a mezőhegyesi birtok is.

S még egy nagyon fontos számot szeretnék megemlíteni: az ágazat foglalkoztatása öt év alatt 30 ezer fővel nőtt. Köszönöm szépen a türelmét, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Megköszönöm államtitkár úr válaszát. Tisztelt Országgyűlés! Bangóné Borbély Ildikó, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Hova lesz a cigányzene a vidéki csárdákból? Miért nem támogatják a vidéki előadóművészeket?”** címmel.

Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonyt illeti a szót.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Remélem, jó papírt kapott és jó választ fog adni. Nemrégiben kiírtak egy pályázatot, hogy a különböző vendéglátóegységek roma előadóművészeket tudjanak foglalkoztatni. Ezzel egyetlen baj van, hogy csak Budapesten, miközben nagyon sok vidéki városban, településen ápolják a cigányzene kultúráját. Számos idegenforgalmi központot zártak ki a támogatási lehetőségéből. Ha komolyan gondolták volna azt, hogy az előadóművészeket segítik, akkor a vidéki főbb helyekre is kiírták volna a pályázatokat.

Nemrégiben Teleki László képviselőtársam már felvetette ezt a problémát. Akkor Hoppál Péter államtitkár úr azt válaszolta, hogy egy mintaprogram indul, és valóban csak a budapesti szervezetek, vendéglátóegységek számára írták ki a pályázatot.

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Egyik kérdésem az lenne, hogy mi ez a mintaprogram. Mit értsünk ezen? Azt, hogy vidéken az lesz a minta, hogy nyugodtan szűnjön meg az élőzene, nyugodtan menjenek máshova, akár külföldre és ott zenéljenek. Ugyanis máshol örömmel és szívesen alkalmaznak cigány előadóművészeket. Nemrégiben derült ki például, hogy a hortobágyi csárdában, ami a világörökség része, már nincs élőzene, idétől nem alkalmaznak előadóművészeket. Egy több mint kétszáz éves hagyomány szűnt meg ezzel a Hortobágyon.

Ha önöknek a hagyományok őrzése, a kultúra ápolása nagyon fontos volna, akkor nem engedné a kormány, hogy az egyik legfontosabb turisztikai célponton működő csárda inkább gépről játsszon népzene helyett, hogy ezt a kétszáz éves hagyományt továbbra is biztosítsák. Tudja, államtitkár úr, gépről, cigányzene, a hortobágyi csárdában - szerintem mindent elmondtam ezzel.

Kérdezem államtitkár urat, hogy mikor fogják ezt a problémát megoldani. Remélem, azt fogja mondani, ha ma, és holnaptól újra, mint kétszáz évvel ezelőtt is, a cigányzene élőben fog szólni a hortobágyi csárdában. Várom válaszát. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Szeretettel köszöntöm képviselőtársaimat. A választ Rétvári Bence államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Korrekt kérdést olvasott fel a képviselő asszony, mert az volt, amit leadtak. Egy nem marginális kérdésről beszélünk, amivel szerintem is érdemes foglalkozni. Az MSZP néha azzal színesíthetné a felszó-

lalásait, hogy elmondja, azoknak a problémáknak az orvoslására, amit fölvet, ő mit tett a saját idejében.

De engedje meg, hogy inkább arra térjek rá, mi mit tettünk, hiszen nagyon fontos volt, hogy a cigány-élőzene, amit helyben muzsikálnak a muzsikusok, az Magyarországon minél több helyen megvalósuljon. Több lépést tettünk ennek érdekében. Az egyik első 2012-ben történt, amikor 5 százalékra, a lehető legkedvezményesebbre mérsékeljük az élőzene áfakulcsát. Amikor valakik csárdában, étteremben élőzenélnek a vendéglátás keretében, a lehető legalacsonyabb áfakulcsot fizetik.

De így van ez egyébként a családi rendezvények vagy a belépődíj nélküli közösségi rendezvények esetében is.

Jövő évtől pedig, 2018-tól a betervezett javaslataink szerint társaságiadó-kedvezmény is igénybe vehető a cigányzenére, az élőzenére. Magyarul, ha valaki cigányzenészt alkalmaz, hogy élőzenét játszon a vendéglátóhelyen, akár a csárdájában, akkor a társasági adóból az ellenérték díja áfa nélküli részének a felét, 50 százalékát leírhatja; ez azt jelenti, hogy három év alatt maximálisan akár 62 millió forintot is. Tehát évente 20,6 millió forint fordítható a társasági adóból leírható módon arra, hogy a csárdának, az étteremnek mindennap élőzeneje legyen. Ezek olyan adókönyvitések, amelyek pontosan azt segítik elő, hogy cigányzenekarok és mások minél több helyen élőzenét alkalmazhassanak.

Valóban van egy mintaprogramunk, amire ön is célzott, amelyet most indítottunk. Ez a nyári szezonban cigányzenekarok számára 12 neves budapesti étteremben jelent támogatást. Közvetlenül a muzsikusok kapják meg és nem az éttermek, nehogy eltűnjön ez az összeg. Nagyon neves bírálóbizottság volt: Pál István „Szalonna”, Sánta Ferenc, Radics Ferenc, Tóth Kálmán. Mindnyájan hozzájárultak ennek a sikeréhez.

Ha ez sikeres Budapesten, el fogjuk vinni vidéki nagyvárosokba is, képviselő asszony, mert ez nagyon fontos kérdés mindenki más számára. *(Bangóné Borbély Ildikó: De ez kistelepülés!)* Kistelepülésekre is. De az áfamentesség, a minimális áfakulcs országos. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Hegedűs Lorántné képviselő asszony, a Jobbik képviselője, az Országgyűlés jegyzője kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Lesz-e támogatás a metró többletköltségeire?”** címmel. Parancsoljon, jegyző asszony, öné a szó.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Amint az közismert, a kormányzat korábbi döntése értelmében 138 milliárdos kötelezettségvállalással támogatná a 3-as metró felújítását.

Már ezen döntés megszületésekor is nyilvánvaló volt, hogy a kivitelezés egészét messze nem fedezi ez a keret. Elég csak arra gondolnunk, hogy az úgyne-

vezett buszpótlás költsége, valamint a metrókocsik felújítása további tízmilliárdokat igényel majd.

Mindenesetre a hálózat rekonstrukciója hovatovább már nem halogatható, ezért a főváros kiírta a kivitelezésre vonatkozó közbeszerzési eljárást egymás után két alkalommal is. Történt ugyanis, hogy az első tendereztetéskor 50 százalékkal magasabbak voltak az árak az előzetesen vártnál.

(13.00)

A második körre érkezett, csökkentett műszaki tartalmú ajánlatok sokkal kedvezőbbek ugyan, de még így is 30 milliárddal magasabbak, mint amennyit a főváros ki tudna fizetni. Sajnos nem csodálkozhatunk, ha mindenki rögtön a Voldemort-féle alkotmányos költségekre asszociál. Ugyanakkor tény, hogy a vállalkozói árak emelkedése is indokolja, hogy a főváros a leendő kivitelezőkre hárítaná a felelősséget, illetve a többletköltséget, bármilyen esetben. És mindez a végesen leromlott állapotú műszaki infrastruktúra ismeretében valóban jelentős kockázat. Ezért sem lehet tehát halogatni a metrófelújítást, mert az csak tovább növelné a kivitelezés már egyébként is csillagászati költségeit.

Tisztelt Államtitkár Úr! A 3-as metró hálózata éves szinten mintegy 150 millió utazást bonyolít, így biztonságos működése szó szerint létkérdés. Ha a kormányzat nem segít a fővárosainknak, megghiúsulhat a felújítás, ez pedig beláthatatlan következményekkel járhat. Ezért is, segítő a kormány jogalkotási munkáját és döntéshozatalát, a költségvetési törvényhez módosító indítványt nyújtottunk be, hiszen a költségvetési törvényjavaslatból is egyértelmű, hogy bőven lenne rá fedezet.

Tisztelt Államtitkár Úr! Kérem, adjon egyértelmű választ: lesz-e támogatás a metró többletköltségeire? Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző asszony. A választ Fónagy János államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! A kormány már többször jelét adta annak, hogy elkötelezett a 3-as metró felújítása mellett. Ezt korábbi döntéseinkkel is többször megerősítettük. A 3-as metró kivitelezésére kiírt négy nagy értékű közbeszerzési eljárás az alagút rekonstrukciójára és az állomások felújítására folyamatban van. A projekt megvalósítója, a BKV Zrt. 2017. május 11-én bontotta fel az uniós nyílt közbeszerzési eljárásra beérkezett ajánlatokat. Az ajánlatok jelenleg zajló értékelésének lezárása után válik egyértelművé, hogy szükség van-e forrásbevonásra a projekt megvalósításához, és ha igen, milyen összegben.

Kérdésére válaszolva egyértelműen szeretném rögzíteni, hogy a kormány minden segítséget megad a fővárosnak abban az esetben, ha tényleges forrás-

bevonásra lesz szükség a projekt megvalósításához. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos képviselő úr, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez: **„Milyen kritériumok alapján dönt a Kormány arról, mi legyen nemzetgazdasági szempontból kiemelt beruházás?”** címmel. Hadházy Ákos képviselő úr a szó. Parancsoljon!

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Van egy olyan szó, hogy a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű beruházások, és erről egy törvényt hoztak létre 2006-ban, aminek az volt a célja, hogy az EU-támogatásból finanszírozott közcélú projektek megvalósítása gyorsabb legyen, egyszerűbb legyen, egységesebb rendben történjen, hatékonyabb legyen. A Fidesz-kormányának azonban ezt a kivételes helyzetet teremtő intézményt is sikerült jó sok módosítás révén testre szabnia, úgymond lenyúltnia. Mai alkalmazását már rég nem a nemzeti érdek, csupán a saját zsebekre dolgozás jellemzi, és a Fidesz-közelieknek elsőpri tulajdonképpen a beruházások elől a jelentősebb törvényes akadályokat.

Pár példát tudnék mondani, ahol érthetetlen, miért kell nemzetgazdasági szempontból kiemelt beruházásnak hívni például egy sajtógyártó üzem, egy csomagolási centrum létesítését, egy szarvasmarhatelep rekonstrukcióját, a málenkij robot emlékhely kialakítását, egy kóser fóliasátor termelési felületének bővítése is nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű beruházás lett, vagy például egy belvárosi török érdekeltségű szálloda építése is ilyen beruházás lett. 2010 és '17 között összesen 228 ilyen beruházást nyilvánítottak, nagyon hasonlóakat, kiemelt jelentőségűvé.

Teljesen nyomon követhetetlen, és nem értjük, hogy milyen indokok alapján dönt a kormány arról, hogy egy beruházás elnyeri-e ezt a megtisztelő elnevezést és a vele járó összes kiváltságot. A kérdés az, hogy van-e ennek objektív kritériumrendszere. Lehetne ilyet csinálni, például bizonyos szám fölötti munkahelyteremtés vagy várhatóan kimagasló adóbevételek, gazdaságfejlesztés, innovációs előny esetében ezt meg lehetne adni. De jelen pillanatban úgy látjuk, hogy hasraütésszerűen, ha valakinek az az érdeke, hogy ne legyenek törvényes akadályok, akkor szokták ezt meghozni. A kérdés tehát, hogy mik a kritériumok.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Csepreghy Nándor államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselő Úr! Valóban, ön helyesen mondta azt a számot, több mint 200 kiemelt eljárás-

rendben működő beruházás van ma Magyarországon. Ez is bizonyítéka annak, hogy a magyar gazdaság működik, és az első negyedéves növekedési adatok is azt igazolják, hogy nemcsak a számokban, hanem a tényleges beruházásokban is megjelenik ez az ütem.

Szeretném felhívni képviselő úr figyelmét, hogy a kritériumokat hiányolja, azonban ha előveszi ezt a 2006-os törvényt, amit ön is citált, akkor abban tisztán láthatja ezeket a feltételeket. Alapvetően kétfajta beruházáshoz kapcsolódóan dönthet arról a kormány, hogy kiemelt eljárásrendben támogatja ezeknek a beruházásoknak a megvalósulását. Az első, amikor kiemelt nemzeti emlékhely fenntartásához, műemlékvédelemhez vagy adott esetben világörökségi helyszínen történő beruházáshoz kapcsolódik egy-egy fejlesztés. Ez az első kategória, amely ilyen kiemelt státuszt kaphat. A második kategóriába pedig alapvetően a válságot követően kerültek azok a beruházások, amelyek a gazdaságfejlesztéshez és a munkahelyteremtéshez kötődnek.

Fontos elmondani a parlament nyilvánossága előtt is, hogy ez a kiemelt eljárásrend nem jelent bármilyen jogi vagy pénzügyi mentességet a beruházók számára. Nekik ugyanazoknak a jogi feltételeknek meg kell felelniük, mint egy normál eljárásrendben történő beruházás esetében bármelyik másik beruházónak. A különbség az, hogy azok a szakhatóságok, amelyeknek együttműködési kényszerük van a kiemelt eljárásrend tekintetében, gyorsabban, rövidebb határidő alatt kell döntéseket hozni és a beruházás kapcsán az álláspontjukat kialakítani.

Többek között a kiemelt eljárásrend közé tartozik a 23 megyei jogú várost érintő „Modern városok” program is. De engedje meg, képviselő úr, hogy itt az Országgyűlés nyilvánossága előtt ajánljam fel, hogy ha bármelyik beruházásról kifejezetten részletes információkat szeretne kapni, azt a Miniszterelnökségen keresztül van lehetősége megkérni, és ezt meg is fogja kapni, amelyekből, azt gondolom, ön is láthatja, hogy ezek a beruházások mind nemzetgazdasági szempontból valóban kiemelt jelentőségűek. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Teleki László képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: **„Mikor készül el a Nagykanizsa és Zalakaros közötti kerékpárút?”** címmel. Parancsoljon, képviselő úr! Öné a szó.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Örültem volna, ha Cseresnyés Péter válaszolja meg ezt a kérdést, mert a térségem képviselője, és fontos lenne neki is erre választ adni, hogy mikor építik meg Dél-Zalában azokat a kerékpárutakat, amiket már nagyon régóta ígérnek, de forrást még soha nem láttunk.

Igaz az is, hogy Nagykanizsa és Zalakaros között a régi M7-es van kijelölve kerékpárútnak, ami a ke-

rékpáros-egyesületek vezetőjétől kapott információ alapján - és magam is tapasztalom - egyszerűen járhatatlan kerékpárral, mivel göröngyös, kátyús, bukkás az út felülete, ezért tehát balesetveszélyes, és nincs összekötve egy olyan kerékpárúttal, amit használni tudnak azok a kerékpározni kívánó emberek, akik hét végén vagy bármikor sportolni szeretnének.

Ezért nagyon nehéz dél-zalainak lenni, mert úgy látjuk, hogy nemcsak egyéb más fejlesztésben, hanem még a kerékpárúttal is visszafejlesztik azokat, amik voltak. Azért mondom, hogy visszafejlesztik, mert amely kerékpárutak épültek Kanizsa kivetítő útszakaszán, azokat sem tartották karban az elmúlt 5-6 évben, sőt állaguk egyre rosszabb lett. Ezért tehát a kérdésem, tisztelt államtitkár úr, hogy kívánnak-e Dél-Zalában is fejleszteni kerékpárutakat, kívánják-e a meglévőket felújítani, vagy azokat a forgalmas helyeket, amely Zalakaros idegenforgalma miatt nagyon fontos lenne, hogy fel tudják keresni a Kanizsáról odalátogatók kerékpárral.

Azt gondolom, mindenképpen akár a sport, akár a szabadidő szempontjából nagyon fontos lenne, hogy Nagykanizsa térségére figyeljenek oda, a fejlesztést pedig végezzék el, mert különben ebben a térségben semmi nem várható a közeljövőben. Ezért kérem államtitkár urat, hogy válaszolja meg, akarnak-e ott fejlesztéseket végrehajtani, lesz-e forrás rá, hogy megnyugtassuk a kanizsai lakosságot. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Teleki László képviselő úr elhangzott kérdésére Fónagy János államtitkárúr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

(13.10)

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Köszönöm kérdését, jó híreket tudok önnek mondani. A kormány mindig kiemelten kezeli a kerékpározás feltételeinek javítását, e közlekedési mód térnyerésének elősegítését. Az elmúlt időszakban több kormányhatározat született a turisztikai kerékpáros útvonalak előkészítésére és fejlesztésére, mi több, külön biztost nevezünk ki ennek a területnek az irányítására.

A kerékpáros infrastruktúra fejlesztését az uniós forrásokra épülő terület- és településfejlesztési operatív program is támogatja. Ennek keretében Nagykanizsa önkormányzata 2017-ben elkészítette a település kerékpárforgalmi hálózati tervét. Ezt a minisztériumunk számára, tehát számunkra is bemutatta.

A dokumentum fokozott figyelmet fordít a 7511. számú országos közút mentén Zalakaros irányában, Nagykanizsa közigazgatási határáig megépítendő kerékpárútra. A kerékpárforgalmi hálózati terv alapján a város elkészíti a szakasz költségbecslését, műszaki tervdokumentációját, és a jelenlegi ütemezés szerint 2020-ig megvalósítja a kerékpárutat. Az ehhez megépülő szakaszhoz csatlakozik a Zala me-

gyei önkormányzat nyertes TOP-projektje, melynek keretében a közút mentén tovább épül a kerékpárút a 75159. jelű Kisrécse bekötőútig. Ez a szakasz várhatóan már 2018-ra elkészül.

Szintén TOP-forrásból épül meg a kerékpárút Kisrécse bekötőúttól Galambok közigazgatási határáig. Galamboktól jelenleg is meglévő kerékpárúton juthatunk el Zalakarosra, így az említett szakaszok megvalósulásával a még hiányzó 11 kilométer közel háromnegyed része *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* a következő években elkészül.

Köszönöm a türelmét, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Rig Lajos képviselő úr, a Jobbik képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Miért lassítják a sürgősségi ellátást?”** címmel. Rig Lajos képviselő úré a szó. Parancsoljon!

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Az Országos Mentőszolgálat új mentésirányító rendszerének egyik eleme az úgynevezett IFT, vagyis az intelligens fedélzeti terminál lett, abból a célból, hogy a segélyhívást követően a telefonálótól megszerzett információk elektronikus úton azonnal a mentőteam rendelkezésére álljanak, és kiváltsák a papíralapú dokumentációt.

Az ehhez szükséges tabletek hosszú évek után végre elfoglalhatták helyüket a mentőautókban, megkezdődött a rendszer tesztelése. A tesztelés fázisában azonban komoly gondok jelentkeztek. A mentősök elmondott tapasztalatai alapján a gondok nem hogy nem gyorsítják a munkavégzést, hanem egyenesen lassítják a mentők munkáját. Sokan panaszkodtak az eszközök minőségére, hiszen azok sokszor lefagynak, hamar lemerülnek, van olyan is, amelyik be sem kapcsol. Ez nem is meglepő annak fényében, hogy a megvásárlásukkor sem a legkorszerűbb táblagépek, több mint három évig porosodtak a raktárban, mire használatukra sor került.

Másik észrevétel, hogy míg a készülékek arra hivatottak, hogy sok fontos információt gyorsan továbbítsanak, egyelőre erre nem alkalmasak, kizárólag csak adatrögzítésre.

Ugyancsak problémát okoz sokszor, hogy a tabletek mobilnettel működnek, így amikor nincs térerő, az eszközök használhatatlanná válnak. A rendszer hiányosságai miatt a mentődolgozók elektronikus út mellett papíron is rögzítik az adatokat, ami hatalmas idővesztést okoz.

Felmerült még problémaként, hogy sok olyan diagnózis szerepel benne, ami nem mindennapi Magyarországon, például a kigyómarás, illetve a kleptománia, viszont a sűrűn használt diagnosztikusok, mint a stroke és a kollapszus, hiányzik belőle.

Tehát a kérdésem a következő: mik a jelenlegi tapasztalatok az IFT használata során? Illetve a mentődolgozók részéről felmerült problémákat hogyan

próbálják orvosolni? Köszönöm, és várom megtisztelő válaszát. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Rétvári Bence államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Ez egy fontos kérdés, ezért érdemes ezzel itt a parlamentben is foglalkoznunk, hiszen korábban egy teljesen új mentésirányítási rendszer jött léte. Ez 4,1 milliárd forintos támogatásból valósult meg, és ebből az intelligens fedélzeti terminálokra, az IFT-kre 250 millió forintot fordítottunk. Ez az új rendszer egyébként, el kell hogy mondjuk, folyamatosan és megbízhatóan működik, hiszen van is hol működjön, 30-cal több mentőállomás van most, mint korábban, 97 korszerűbben működik, mint korábban. Tehát szerencsére ezeken a helyeken már jobb körülmények fogadják a mentős kollégákat.

A kifejlesztett szoftver futtatásra alkalmas, ezek a táblagépek olyanok, amelyek a táblagépek piacán máshol is előfordulnak. Ugyanakkor időközben mindig kellenek új fejlesztések, ezekre ön is célzott, tisztelt képviselő úr, úgyhogy ezek az új funkciók folyamatosan fel is kerülnek ezekre a táblagépekre.

Ezeknek az IFT-knek az éles üzembe állítása 2017 elején kezdődött meg országsszerte, ugyanakkor nyilván az Országos Mentőszolgálat figyelemmel kíséri ezeknek a használatát. Amit ön mondott, az valóban fölmerült a gyakorlat során, hogy mobiladat-kapcsolati problémák voltak, tehát bizonyos helyeken nem volt megfelelő térerő. Éppen ezért maga a rendszer úgy került kifejlesztésre, hogy offline üzemmódban is működhet, tehát pontosan látják a mentőautóban azokat az adatokat, amelyeket a telefonos bejelentés során kaptak. Utána, ha újra van térerő, visszatöltődnek ezek az adatok, tehát nem vész el a mentésben dolgozók számára.

Ahogy ön is említette, a legfontosabb célja ennek, hogy a dokumentációt váltsa ki, papíralapú dokumentáció helyett legyen digitális, ezáltal csökken a munkaterhe a mentődolgozóknak, és gyorsabb lesz a munkavégzésük is. Nyilvánvalóan át kell állni erre az újfajta működési mechanizmusra, de szerintem, ha mindenki konstruktívan viszonyul hozzá, akkor ez leginkább a betegeknek lesz pozitív, hiszen az adataikat nem kell átadni, nem veszhet el, nem rongálódhat meg az adat, hanem digitálisan a mentésirányítási rendszerből a mentőbe, majd pedig a kórházba jutnak tovább az adataik. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP képviselője, kérdést kíván feltenni a földművelésügyi miniszterhez: „**Miért játszik orosz-rulettet a Kormány a lakosság egészségével?**” címmel. Schmuck Erzsébet képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Évtizedek óta tudjuk, hogy százsámra vannak olyan szennyezett területek Magyarországon, amelyek ketyegő bombaként veszélyeztetik a lakosság egészségét, talajainkat és vízkészleteinket. Hiába indult korábban országos program a kármentesítésre, az Orbán-kormány inkább stadionokra és látványberuházásokra, mintsem az emberek egészségének védelmére fordítja az adófizetők pénzét. Legfeljebb katasztrófaközeli helyzetben, tömeges tiltakozásokra és utólagosan, sokszor áron és káron hajlandó bármit is tenni. *(Sic!)* Ezt mutatja a jövő évi költségvetés kármentesítésre vonatkozó tervezete is, még akkor is, ha az EU-támogatásokat is beszámoljuk.

A kormány nemcsak felelőtlen mulasztást követ el a korábbi környezetszennyezések ártalmatlanításában, de hatóságai szemet hunynak az újabb szennyezések kialakulása felett is. A hazai vegyi terrorizmus legfőbb alakítója maga a kormány. A Földművelésügyi és Belügyminisztérium nyilvántartásából nem kapunk tiszta képet a hazánkban fellelhető legszennyezettebb területekről és a kármentesítési program végrehajtásáról sem, holott a lista folyamatosan bővül.

Az Alaptörvény P) cikkére hivatkozva nem szabad megengedni, hogy a károkozók eltűnjenek és kibújjanak a felelősség alól. Biztosítani kell, hogy a szennyező fizessen. Egyértelmű pénzügyi felelősség meghatározására, biztosíték adására, sőt akár biztosítás előírására lenne szükség minden veszélyes anyagokkal kapcsolatos tevékenység esetén. Emellett azonnali intézkedés kell a Naplás-bányák, Felsőtárkány, Sajóbáony, Gyömrő, Hortobágy, a Csérytelep, Kiskunhalas és sok más érintett terület esetében. Államtitkár úr, mire számíthatunk? *(Taps az LMP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Képviselő asszony elhangzott kérdésére Bitay Márton Örs államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. BITAY MÁRTON ÖRS földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Köszönöm szépen, hogy egy ilyen fontos kérdést említ itt meg a parlamentben. Szeretném megnyugtatni, abszolút egyetért a kormány is azzal, amit ön elmondott a kérdésében, nem szabad megengedni, hogy a károkozók eltűnjenek, és a felelősök kibújjanak a károkozás alól. Azonban szeretném felhívni szíves figyelmét, hogy a megemlített károk is, illetőleg amikről nem beszélt, de tudjuk, hogy vannak ilyenek, ezek az intenzív szocialista iparosítás korszakára vezethetők vissza, több évtizedes lemaradások vannak, és sajnos - azt hiszem, ezzel nem keserítem el, de beszéljünk őszintén - még gyermekeink, unokáink is fognak foglalkozni a károkozások negatív hatásaival. Az országos környezeti kármentesítési programban mindazonáltal 232 milliárd forint költségvetési forrás került már felhasználásra.

A hatóságok előtt is ismertek azok a kárhelyszínek, amiket ön is megemlített. A szennyezettség azonosításán túlmenően több esetben megkezdődött már a szennyezések felszámolása is. A Cséry-telepen 140 millió forint költségvetési forrás felhasználásával indult meg a kármentesítés, a hortobágyi területen pedig 400 millió forint költségvetési támogatással már be is fejeződött a kármentesítéseknek a jelentős része.

(13.20)

Itt nagyon fontos, hogy ezek szilárdásványbányászati volt szovjet ingatlanok, MÁV-, közúti, honvédelmi, vízügyi és a többi alprogramokból is lehet majd ezeket a szennyeződések felszámolni.

Szintén fontos hangsúlyozni, hogy az elmúlt években nőtt a nemzeti költségvetésből kármentesítésre fordítható összeg, az elmúlt hat esztendőben ez évi 10-15 milliárd forint költségvetési forrást jelentett. Szintén szeretném felhívni arra a figyelmét, hogy a környezet- és energiahatékonysági operatív program, ami ugyan kapcsolódik csak, de van szerepe, több mint 25 milliárd forintot különített el uniós forrásból ezekre a célokra.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tukacs István képviselő úr, az MSZP képviselője, kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Teljesítették-e az onkológiai vizsgálatok kéthetes határidejét?”** címmel. Tukacs István képviselő úr a szó. Parancsoljon!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Szilárd meggyőződésem, hogy a kormánynak nincs egészségügyi koncepciója, helyette inkább vagy ötletelést folytat, vagy tűzoltást. Az ötleteléseknek egy formája volt az, amikor arról beszéltek, hogy aki nem vesz részt szűréseken, fizessen több egészségügyi járulékot, így merült fel az egyösszegű egészségügyi járulék mindenki részéről, a nyugdíjasok részéről is fizetendő ötlete, és ilyen volt egy bejelentés, amely arról szólt, hogy a daganatos betegségek gyanújánál az onkológiai vizsgálatokat két héten belül el kell végezni. A probléma azonban csak az, hogy ezeket a vizsgálatokat van, ahol elvégzik, van, ahol nem végzik el, van, ahol van erre kapacitás, van, ahol nem tudják két héten belül elvégezni, tehát előjegyeznek, magyarul: ez egy előjegyzési lista.

Tisztelt Államtitkár Úr! Azért kérdezek erre rá, mert riasztó hírek vannak úgy általában az előjegyzési listákról. Mint már említettem egyszer, két szemmel láttam azt a papírost, amelyen egy mamográfiai vizsgálatra egy évre adtak előjegyzési időt, egy évre, ami azt jelenti, hogy ha valami probléma van, akkor isten óvja azt, akinek problémája van, ne adj' isten, daganatos betegségre.

Azért is kérdezek rá, államtitkár úr, mert időről időre muszáj szembesíteni önöket azzal, ami az egészségügyben történik. Figyeltem az előbb Rig képviselő úrnak adott válaszát, hogy is mondjam, nem fejtette ki teljesen az igazság minden részletét ezeknek a tableteknek az ügyében. Államtitkár úr, ezek sokáig pihentek raktárakban, de - zárójel bezárva - vajon miért voltak ott? Szóval, azért kérdezem, államtitkár úr, mert mindenkinek tudnia kellene arról, hogy mi a valós helyzet. Egy újabb példát hadd mondjak nem egészségügyi területről! Önök örömmel újságolták, hogy majd ingyenes lesz az első nyelvvizsga 35 éves korig, de egyvalamit elfelejtettek hozzátenni: ha az a nyelvvizsga elsőre sikeres szóbelin is, írásbelin is.

Tehát rákérdeztem konkrétan az onkológia ügyére, várom válaszát. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A képviselő úr elhangzott kérdésére Rétvári Bence államtitkár úrtól fogjuk hallani a választ. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Kormányzatunk nemcsak javaslatokat fogalmaz meg, hanem jogszabályokat is elfogad, és a jogszabályok mögé tud többletforrásokat is tenni. Az idei költségvetésben, ön is tudja, körülbelül 170 milliárd forinttal szerepel több, mint a tavalyi évi költségvetésben, ez a GDP fél százaléka, ennyi a többletforrás, az a többletforrás, amennyivel az egészségügy gazdálkodni tud az idén. Ehhez képest nyilvánvalóan 2010 előtt a forráskivonás volt a jellemző.

Ami a daganatos betegek ellátását illeti, az valóban egy nagyon-nagyon súlyos kérdés és súlyos probléma. Erre ma 180 milliárd forintot költünk, ami azt jelenti, hogy 60 százalékkal többet költünk a daganatos betegek gyógyítására, mint amennyit Magyarország 2010-ben költött. Ezért hoztuk meg azt a jogszabály-módosítást is, ami azt írja, szó szerint idézem: „A rosszindulatú daganatos kórkép klinikai gyanúja esetén a CT, MRI egészségügyi ellátást nyújtó szolgáltató a beutaló kiállításának napjától számított 14 napon belül a szükséges képalkotó diagnosztikai vizsgálatokat köteles elvégezni.” Ezen szabály szerint az elmúlt időszakban 7695 esetben történt CT- és MRI-vizsgálat a 14 napos szabály betartása alapján. Nyilvánvalóan lehet, hogy vannak másfajta iratok is, jó lenne, ha ezek egy átlátható, országos elektronikus rendszerben lennének, mint a várólista-nyilvántartás - ez még a jövő, hogy az előjegyzés is ilyenben legyen, a várólistákat is ez a kormányzat vezette be -, ennek ellenére nem érkezett megkeresés, hogy nem tudta tartani a területileg ellátásra kötelezett szolgáltató ezt a számot.

Ösztönzők is vannak benne, nemcsak a normál kifizetések, hanem 18 ezer forint többletszámolási lehetősége van annak, akinél 14 napon belül megtörténik a beutaló után a vizsgálat, és a kórkép igazoló-

dott, és azt is bevezettük, ha egy másik területi szolgáltatónál tudják ezt a diagnosztikát végrehajtani (*Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.*), akkor is az eredetileg honos TVK-jából számítódik ez. Ezzel is próbáltunk bővíteni meg az EFOP 2.2.10-zel, ami több milliárdot ad diagnosztikai fejlesztésekre, akár csak az előző EU-s fejlesztési időszakban. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! 13 óra 25 perc van, ezzel a kérdések végére értünk. Áttérünk az **azonnali kérdések órájára**.

Tisztelt Országgyűlés! Mesterházy Attila képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez: „Új kihívás?” címmel. Az elnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Nagy Márton alelnök urat jelölte meg. Tisztelettel kérdezem a képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja az elnök úr jelenlétét, és tőle személyesen kéri a választ.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Nagyon szépen köszönöm a lehetőséget, megvárnám az elnök urat. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tájékoztatom önt és a tisztelt Házat, hogy az elnök úrnak a második **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Harangozó Tamás képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: „Ki volt a kapcsolata a Voldemort-féle bűnszövetségnek az Ön minisztériumában?” címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Rétvári Bence államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem a képviselő urat, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy a miniszter úrtól személyesen kéri a választ.

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! A kezemben tartott központi nyomozó fűgyészségi papírok alapján a miniszter úrnak személyesen kell válaszolnia az általam feltett kérdésekre, az érintettsége nem megkerülhető. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A miniszter úrnak a harmadik **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Heringes Anita képviselő asszony, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzeti fejlesztési miniszterhez: „**Jól látjuk, hogy mire jut és mire nem?**” címmel. Heringes Anita képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon!

HERINGES ANITA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm a szót. Örülök, hogy a miniszter úr személyesen jelen van, így szemtől szembe fel tudom tenni

kérdéseimet. (*Dr. Seszták Miklós: Az ügy nehéz lesz!*)

A miniszter úr az állami vagyon felügyeletéért és az energiapolitikáért felelős miniszter, így alá tartozik az összes állami cég, még az energetikai cégek is. Ha az ember közérdekűadat-igénylésre szánja rá magát, elkezd kikérni az adatokat, és látni akarja, hogy mégis mire költik az állami cégek a pénzüket, akkor megdöbbentő számokat lát az elmúlt időszakban. Amióta a kormányváltás megtörtént, önöknek egy feladata van: kistafirungozni a haverokat, frissen létrejövő cégeknek milliárd forintokat adni médiavásárlásra, szponzorálásra, reklámtevékenységre, csak hogy jól járjanak.

Akkor nézzünk pár összeget, amitől tényleg az embernek, ahogy vidékiesen szokták mondani, a bicska kinyílik a zsebében! Ha csak azt nézzük, hogy az MVM Zrt. 2015-ben még csak 208 millió forintot költött reklámtevékenységre, 2016-ban pedig már 2 milliárd 696 millió forintot, amelyek baráti cégek zsebében landoltak, például Habony Árpád Modern Media Group Kft.-je zsebében, XT Media Kft., amelyik csak 2015. november végén jött létre, majd '16-ban már halálra nyerte magát a reklámtevékenységben, a Ripost, a TV2, sorolhatnám (*Dr. Rétvári Bence: TV2? Új cég?*), csak olyan cégek kapnak támogatást, akik az önök baráti körében vannak.

És akkor csak nézzük tovább a számokat! He-lyettes államtitkárokat fizetnek ki, akiket már leváltottak, Fidesz-pártelnököket fizettek ki, hogy tudjanak fesztiválokat szervezni, azt gondolom, ez felháborító. Ön az állami vagyonért felelős miniszter, nem azért, hogy az állami vagyont hazalapátolják a barátok. Éppen ezért kérdezem a miniszter urat: ez így rendben van-e, az állami vagyonnal így kell gazdálkodni? Egy csomó számom van még, nagyon szívesen szembesítem önöket ezekkel a számokkal hosszú távon is. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Seszták Miklós miniszter úrnak adok szót a válaszára. Parancsoljon, miniszter úr!

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Nem tudom, hogy csináljam, szemtől szembe nehéz válaszolni, mert az ülésrendünk olyan, akkor meg a kamera... (*Korózs Lajos: Nyergelj! Fordulj!*)

(13.30)

Tehát először is szeretném a képviselő asszonyt tájékoztatni arról, hogy 2010 óta ugyanazt a tematikát folytatja az ön által is nevesített MVM-cégcsoport (*Gőgös Zoltán: Tízszerez pénzen...*) a szponzorációk tekintetében, mint 2010 előtt. (*Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Jézusom!*)

A Fejlesztési Minisztérium közvetlen vagy közvetett tulajdonosijog-gyakorlása alatt álló egyes társaságok jogszabályban meghatározott feladatokat

látnak el, hiszen a kérdés nemcsak az MVM-re, hanem a teljes állami szektorra vonatkozott. Értelem-szerűen vannak olyan gazdasági társaságok, amelyek saját bevételük felhasználásával végzik a tevékenységüket, és ennek megfelelően saját maguk is állítják össze a működési rendjüket, a szolgáltatás nyújtását és akár a társadalmi szerepvállalásban való (Dr. *Bárándy Gergely: Miért pont a Habony? Miért pont a Vajna?*) szerepvállalásukat.

A képviselő asszony megemlítette az MVM, Magyar Villamos Művek Zrt.-t. Szeretném mindenki számára egyértelművé tenni, hogy ez a nagyvállalat a bevételeit a piacról szerzi, működési költségeit saját forrásból fedezi, tehát semmilyen állami finanszírozást nem kap ez a gazdasági társaság. (Közbeszólások az MSZP padsoraiból, többek között Dr. *Bárándy Gergely: Azt hittük, állami cég! - Az elnök csenget.*) A társaság nettó költségvetési befizető, az MVM-csoport 2016-ban összesen több mint 130 milliárd forintot fizetett be a magyar költségvetésbe különböző adónemekben és díjakban (Közbeszólás az MSZP padsoraiból: *Nem állami cég...*), a tavalyi évet pedig több mint 48 milliárd forintos adózott eredménnyel zárta.

Kedves Képviselő Asszony! Még egy dologra kérem... Kolléga urak, azzal, hogy én beszélek, és önök belekiabálnak, egy: nem is érnek el semmit; kettő: a lényeg meg nem tudják meg. (Dr. *Bárándy Gergely: Csak szeretnék választ kapni!*) A viszonzásban elmondom. (Gógös Zoltán: *Bravó!* - Dr. *Bárándy Gergely: Érdemi választ!* - *Taps a kormányzó pártok padsoraiban.*)

ELNÖK: Én arra kérem Gógös és Bárándy képviselő urakat, hogy ha lehet, fogják egy picit vissza magukat, míg elhangzanak a válaszok. (Dr. *Bárándy Gergely közbeszól.*) Egyperces viszonzásra Heringes Anita képviselő asszonyé a szó, parancsoljon!

HERINGES ANITA (MSZP): Tudja, miniszter úr, ahhoz, hogy a szemembe tudjon nézni, csak hátra kellett volna fordulnia. Nem tette ezt, még a válaszadás közben sem. Attól, hogy ezek a cégek a piacról szerzik a bevételüket, attól még 100 százalékban állami tulajdonú cégek. És akkor most szembesíteném azzal, ami miatt én nem hiszek abban, amit ön válaszolt.

A miniszteri éves meghallgatáson azt mondta nekem, szó szerint mondom, hogy: „a 2016. évtől a magyar állam nem fizet szponzorációt a Veszprémnek. Nem véletlenül nem hívják MVM Veszprémnek ma már a csapatot, és ezért ettől az évtől nem fizetünk szponzorációt.” Majd pedig közérdekű adatigénylésben megkapom, hogy 170 millió forintot fizetett ki az MVM, gondolom, azért, mert kötelezték rá.

Miniszter úr, remélem, hogy már nem sokáig (Derűtség a kormányzó pártok padsoraiban.), de azt tudom mondani, hogy annyi kárt senki nem okozott Paks és térségének, az egyesületeknek, a sportnak, az embereknek, a lakosságnak, az ott dolgozó embereknek, mint ön és a minisztériuma.

Kérem, szálljon le Paksról, ne belőlünk fizessen ki minden barátot, minden céget, minden helyettes államtitkárt és Fidesz-elnököt! Nem fogjuk elfogadni ezt, harcolni fogunk érte. Köszönöm. (*Taps az MSZP padsoraiból. - Korózs Lajos: Helyes!*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Egyperces viszonzásra Seszták Miklós miniszter úrnak adok szót.

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Csak egy mondat: a meghallgatásomon azt mondtam, hogy 2016-tól az MVM semmilyen labdarúgást, illetve kézilabdát nem támogat... (*Heringes Anita közbeszól.*) Ezt továbbra is támogatom.

A Veszprém az kézilabdacsapat, és 2016. december 31-étől az MVM (Dr. *Harangozó Tamás: A CÖF milyen csapat? - Derűtség az MSZP padsoraiból. - Dr. Bárándy Gergely: CÖF-öt 100 millióért...*) semmilyen kézilabda-támogatást nem adott. Köszönöm szépen. (*Taps a kormányzó pártok padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Apáti István képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Ezt talán már Ön sem hiszi el...” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Seszták Miklós miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem a képviselő urat, elfogadja-e Seszták Miklós miniszter urat válaszádnak, vagy megvárja a miniszterelnök úr jelenlétét, és tőle személyesen kéri a választ.

DR. APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Van egy másik kérdésem, azt kifejezetten a fejlesztési miniszter úrnak nyújtottam be...

ELNÖK: Képviselő úr!

DR. APÁTI ISTVÁN (Jobbik): ...ebben a kérdésben megvárnám a miniszterelnök urat. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Csak azért tájékoztatom, mert a házszabály szerint hozzáfűzés nincs; igen vagy nem, igazából ez a valóság. Köszönöm szépen. Tájékoztatom a képviselő urat, hogy a miniszterelnök úrnak a második **oron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Z. Kárpát Dániel képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: „**Mi marad a kilátástalanság után?**” címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Tállai András államtitkár urat jelölte ki. (Z. *Kárpát Dániel bólint.*) A képviselő úr jelzi, hogy elfogadja válaszádnak Tállai államtitkár urat. Képviselő úr, ön é a szó, parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Rémisztő statisztikai adatok és előrejelzések láttak napvilágot azt illetően, hogy

hétévnyi Fidesz-KDNP-s regnálás után további százazrek, több mint 300 ezren tervezik azt, hogy Magyarországról kivándorolnak hosszabb vagy rövidebb időre. Sajnos, jellemzővé vált a hosszabb időre történő kivándorlás és a visszatérés szándékának legáltalábbis a lebegtetése.

Adódik a kérdés, hogy ezen rémisztő tények fényében a kivándorlást serkentő tényezők közül hogyan kíván legalább egy-kettőt kezelni ez a kormányzat. Állandó vesszőparipám, az otthonteremtési problémák megoldása tekintetében, államtitkár úr, nyugodtan nevezhetjük az önök által betervezett anyagot a kilátástalanság költségvetésének, hiszen a CSOK tekintetében a felső középosztálytól felfelé a szerencsésebb társadalmi csoportokhoz tartozók számára újabb és újabb kedvezményeket nyújtanak, találnak ki, ugyanakkor a valódi szükségét szenvedők, a középosztály leszakadófélfben lévő tagjai vagy esetleg a szegényebb emberek számára nem biztosítanak példának okáért egy bérlakásépítési programot.

Nem igaz az, amit a költségvetési vita során az államtitkár úr is hangoztatott, miszerint a magyar emberek annyira a saját ingatlantulajdonra vannak „ráállva”. A helyzet az, hogy annyira nincsen elérhető számú és mennyiségű, minőségű bérlakás, hogy a magyar emberek egész egyszerűen nem is rendelkeznek választási lehetőséggel; vagy jobb módúak, és akkor saját ingatlanra tesznek szert, vagy ha belátják, hogy 10-15 éven belül a mai Magyarországon ez egész egyszerűen nem jöhet létre, akkor kivándorolnak ebből az országból, máshol próbálnak szerencsét, máshol fizetnek adót.

Államtitkár Úr! Adódik tehát ez a teljesen magától értetődő kérdés - a Jobbik szakértői több száz milliárdnyi, homályos módon elköltött forrást találtak a költségvetésben -: mikor, milyen formában hajlandóak egy állami háttérű otthonteremtési és bérlakásépítési programot indítani, amely nemcsak a saját ingatlantulajdonra, nemcsak CSOK-ra, nemcsak gazdagok számára, bár tőlük sem sajnáljuk, de minden egyes magyar állampolgár számára valódi életlehetőségeket biztosít ebben az országban.

Várom érdemi válaszát. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ, mint hallottuk, Tállai András államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Először is, nézzük a kivándorlással kapcsolatos tényeket! Az arány kiegyenlítődik: amennyien távoznak az országból munkavégzés céljából, annyian egyébként haza is jönnek, miközben *(Derültség, taps és közbeszólás az MSZP padsoraiból: Jaj! - Az elnök csenget.)* az utóbbi időben ennek a dinamikája kedvező, mert többen térnek haza, mint amennyien munkavállalás céljából elhagyják az országot. *(Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Azt a mindentit! - Dr. Bárány*

Gergely: Többen jönnek haza, mint ahányan kimentek!) Ezen lehet persze mosolyogni... *(Mesterházy Attila: Csak röhögni lehet!),* mert úgy tűnik, hogy a nagy ellenzéki fegyver, a nagyágyú sajnos elillant, és ezzel nem tudnak tovább lógni a kormány-pártokra.

Ami pedig a reménytelenség költségvetését vagy a gazdaság helyzetét illeti *(Z. Kárpát Dániel: Bérlakásprogram!)*, azt gondolom, ehhez nem kell túl sokáig az érveket sorolni, hiszen ezek egyértelműen cáfolhatók. Tehát nem tudom, milyen kilátástalan helyzetben van az az ország, amelyik végre 4 százalék fölötti gazdasági növekedéssel bír. Milyen kilátástalanságban van az az ország, ahol az első negyedévben 11 százalékkal nőttek a reáljövedelmek? Miért lenne kilátástalanságban az az ország, ahol 2010 óta közel 700 ezer munkahely teremtődött?

Vagy miért probléma az, hogy életpályamodellek, életpályarendszerek indulnak az országban? Vagy miért nehézség az, hogy a rezsicsökkenést követően a minimálbér növekedésével, a jövedelmek növekedésével végre valóságos otthonteremtési program tud elindulni Magyarországon? *(Z. Kárpát Dániel: Erről szeretnék hallani valamit.)*

Azt gondolom, hogy a kormány minden olyan intézkedést megtett ezen a téren is, amelyre az a jellemző, hogy a kilátástalanság biztos nem igaz. Inkább nevezzük a munkából élők költségvetésének, inkább nevezzük a remény költségvetésének a 2018-ast. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra Z. Kárpát Dániel képviselő úré a szó, parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Államtitkár Úr! A saját vélt vagy valós lelki békéjének megőrzése érdekében azt javaslom, hogy lakossági fórumon ne mondja el ugyanezt ebben a formában. Ha ön teljesen komolyan gondolja, hogy ugyanannyian jönnek vissza Magyarországra, mint ahányan elmentek innen dolgozni, ön egy párhuzamos univerzumban él.

(13.40)

Államtitkár úr, akkor önnek csillagkapuért kell kiáltania és visszateleportálnia ide, a magyar valóságba. Hogy érzi magát, hogy ilyeneket mond? Egészen elképesztő!

A mostani előrejelzések szerint több százezer ember akarja ezt az országot elhagyni. Államtitkár úr, 130-150 ezer forint egy albérlet díja rezszi nélkül Budapesten. Miről beszél ön? Lakhatási válság van, lakhatási szegénység van Magyarországon, és arról beszélt 1 perc 50-nél a két percéből, hogy otthontermelési programjuk van. Oké, kérdezem én, hogy hol van a bérlakásprogram Magyarországon, mert nagyjából százazres nagyságrendben hiányoznak bérlakások ebből az országból, megfizethető árúak, magyar fiatalok és magyar dolgozók számára.

Államtitkár úr, hol van mindez? Egyértelmű választ várom. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzásra Tállai András államtitkár úré a szó.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Egy biztos, hogy lényegesen többen jönnek haza a külföldön dolgozók közül az elmúlt évekhez képest, tehát ez a tendencia mindenképpen pozitív. *(Zaj. - Az elnök csejget.)*

Ami pedig az önközlés bérletprogramját illeti, ahelyett, azt gondolom, a kormánypártok otthontemelési programja lényegesen komolyabb alternatívát jelent. *(Zaj.)* Elnök úr, nem lehetne csendet teremteni?

ELNÖK: De, éppen most akarok fegyelmelni.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Az úgynevezett CSOK-programnak több része van, többek között a lakásértékesítés áfakulcsának 5 százalékos *(sic!)* csökkentése, adóvisszatérítési támogatás bevezetése, és ezeknek komoly eredménye van, hiszen az elmúlt év során tízezer lakás épült, ami 31 százalékos bővülést jelent. 31 500-ra emelkedett az építési engedélyek száma, ami lényegesen magasabb az előző évekhez viszonyítva. Összesen már 42 400 család élt a CSOK-kérelem lehetőségével 108 milliárd forint összegben. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)*

Igenis, Magyarországon van megoldás, és elindultunk a lakásprobléma megoldása irányába is. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Ikotity István képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője, az LMP képviselője azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Pénz nélkül lehet-e kormányozni?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Seszták Miklós miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy megvárja a miniszter úr jelenlétét az Országgyűlés ülésstermében, és tőle személyesen várja a választ.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Szeretném megvárni miniszterelnök urat.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Miniszterelnök úrnak a második **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Tisztelt Országgyűlés! Hadházy Ákos képviselő úr, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „Miért jó a gödörben?” címmel. A miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Seszták Miklós miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem önt,

képviselő úr, elfogadja-e a válaszadó személyét, vagy a miniszterelnök úrtól - *(Dr. Hadházy Ákos: Ez egy fontos kérdés, én megvárnám...)* megengedi, hogy végigmondjam? *(Dr. Hadházy Ákos: Megengedem, elnök úr. - Derültség.)* - személyesen kéri a választ. Parancsoljon!

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Személyesen kérem a választ, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Miniszterelnök úrnak a második **szoron következő** azonnali kérdések órájában kell válaszolnia.

Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: „**Miért szívatják a fiatalokat?**” címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Cseresnyés Péter államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem önt, képviselő asszony, elfogadja-e a válaszadó személyét.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Igen, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A magyar kormány alaposan elbánt a neki még hinni tudó, külföldről hazatérő fiatalokkal. 2016 januárjában indította el a „Vállalkozz, fiatal, itthon!” programot, amivel 3 millió forintos vissza nem térítendő támogatást ígért azoknak a fiataloknak, akik Budapesten vagy Pest megyében saját vállalkozást indítanak. A több mint egy év alatt eddig 117 fiatal fogadtak be a programba, de akik bekerültek a programba, lehet, hogy örökre banni fogják.

Eddig mindössze öt fő számára ítélték meg támogatást, de közülük még senki sem kapta meg a vállalkozás beindításához szükséges összeget. Egy fillérhez sem jutottak hozzá. Ellenben, ha valaki létrehozott például egy kft.-t, annak a költségeit fizetnie kell. Nem először fordul elő, államtitkár úr, hogy a magyar állam a külföldről hazatérő fiatalok életét megnehezíti. Példaként említhetem, hogy hazatérő fiatalok családtámogatásuktól estek el, vagy nem tudták visszairatni a gyerekeiket az iskolába vagy az óvodába.

A kormány tulajdonképpen csak kamu programok szintjén foglalkozik a fiatalok hazacsábításával és itthon tartásával. Óriási probléma ez, hiszen havonta több ezer fiatal megy el itthonról, és így garantáltan unokák nélküli ország leszünk. Nem ez az első program, amely befuccsol. Korábban az LMP rántotta le a leplet a „Gyere haza, fiatal!” programról, amely csupán 105 fiatal hozott haza. Ez messze van attól, amit államtitkár úr említett.

Tisztelt Államtitkár Úr! Az LMP adatkérést adott be az NGM-hez. Részletesen akarjuk látni a program eddig megvalósult elemeit, és meg szeretnénk ismerni a késlekedés okát. Partner lesz-e a

kormány a program kivizsgálásában? Mikor indulnak be a kifizetések? Lesz-e felelősségre vonás? - mert a fiatalokat becsapni a legnagyobb bűn. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az LMP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Mint említettem, Cseresnyés Péter államtitkár úr fogja megadni a választ. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! Igen, mindenkit bűn félrevezetni, ezért örülnék neki, ha megfelelő módon tájékozódna akkor, amikor kérdést tesz fel *(Moraj az LMP soraiban. - Dr. Szél Bernadett: Jaj!)*, és valamiféle véleményt nyilvánít egy kérdésben, és kérdést tesz fel akár vádló módon, akár tényleg az érdeklődés szintjén. Hogy miért mondom ezt, nem kéne Szél Bernadettnek felháborodnia, mert remélem, mindjárt elismeri azt, hogy igazam van. *(Dr. Szél Bernadett: Hadd döntsék én a saját érzéseimről!)* Ugyanis Schmuck képviselő asszony kavarja a „Gyere haza, fiatal!” programot a „Vállalkozz itthon, fiatal!” programmal *(Derűlttség az LMP soraiban.)*, ugyanis a két program két különböző célt valósított meg és célja volt akkor, amikor kitűzték. A nevében is benne van, az egyik arról szólt, hogy ha tudjuk, akkor hozzunk haza minél több fiatalt, akik vállalkozni akarnak vállalkozóként Magyarországon, a másik pedig, ha figyelt volna, képviselő asszony, vagy a képviselő asszonyok figyeltek volna a mai nap folyamán, pontosan erről beszéltem már egy kérdésfeltevés kapcsán, hogy az a közép-magyarországi régióban vállalkozni akaró fiatalok segítését célozta meg.

Hogy képviselő asszony kérdésére válaszoljak, miután tisztáztuk, hogy milyen programra akarta feltenni a kérdést, csak nem sikerült, a bizonyos „Vállalkozz itthon, fiatal!” program keretein belül az első kör után 211 jóváhagyott üzleti tervet bíralt el és hagyott jóvá az OFA Nonprofit Kft., és ebből a 211 üzleti tervből 67 támogatási kérelem érkezett be, ugyanis be kellett nyújtani a támogatási kérelmet, akik ez után a tőketámogatás után akartak pályázni. Ebben az esetben, ha benyújtották, ennek körülbelül az egyharmada esetében *(Dr. Szél Bernadett: 21!)* született támogatási döntés. Miután tudja a képviselő asszony azt, hogy ebben az ügyben egy belső vizsgálat folyik, természetesen amit felvetett, hogy kíváncsiak arra, hogy ennek a belső vizsgálatnak mi lesz az eredménye, bizonyára mindenféle kielégítő információt meg fog kapni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra Schmuck Erzsébet képviselő asszonyé a szó.

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm szépen, államtitkár úr. Önök még összekeverni se tudják, mert mind a kettő eredménytelen. *(Taps az LMP padsoraiban.)* A kérdés az, hogy hányat fizettek ki

eddig. Egyetlenegyét sem! Nem véletlen, hogy Varga Mihály miniszter úr vizsgálatot ígért az ügyben azért, mert valamit nagyon elrontottak. Egyébként, államtitkár úr, abba kellene hagyni most már ezeket a kamu programokat, mert tulajdonképpen csak kamu programok. Néhány fiatalnak vagy néhány vállalkozónak a legvégén majd valamit juttatnak. Tulajdonképpen annyi fiatalnak sem segítenek, mint amennyi fiatal egyetlen hónap alatt elhagyja az országot.

Ezekre a programokra összesen nem fordítanak akkora összeget, mint amennyivel a vizes vb költsége tíz hét alatt drágul, vagy amennyivel Mészáros Lőrinc a kormánynak köszönhetően másfél hónap alatt meggazdagodik. Államtitkár úr, átfogó programra lenne szükség, átfogóan kellene a béreket Magyarországon emelni, mert ha ez nem történik, akkor lehet, hogy legközelebb nem 370 ezer emberről fog szólni a KSH *(Az elnök a csendő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* kutatása, hanem a duplájáról. *(Taps az LMP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Egyperces viszonzás illeti meg Cseresnyés Péter államtitkár urat.

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Hogy a kormány számára minden egyes fiatal munkavállaló és leendő vagy éppen mostani vállalkozó fontos, azt bizonyítja az is, képviselő asszony, hogy az ifjúsági garanciaprogramon belül körülbelül már 80 ezer fiatalt vontunk be a programba, és körülbelül 40 ezer fiatal ennek a programnak a segítségével jutott munkához. A munkahelyvédelmi akció keretén belül körülbelül 140-150 ezer fiatal jutott hozzá munkához és alkalmazták folyamatosan, amely után az adókedvezmények mértéke milliárdos nagyságrendben mérhető.

(13.50)

Ebben... *(Z. Kárpát Dániel: Nem a kérdésre válaszol. - Dr. Bárándy Gergely: A kérdésre válaszol!)* Ha csöndben marad egy kicsit, képviselő úr, és zavarában nem kiabál, akkor lehet, hogy tudok válaszolni a kérdésre is. *(Z. Kárpát Dániel: Csak nem akar.)* Természetesen ezeknek a vállalkozóvá válást segítő programoknak van előzménye is, például a TÁMOP 2.3.6. programban, az Új Széchenyi-terv keretében mintegy 7 milliárd forinttal támogattuk 1600 fiatal vállalkozóvá válását *(Az elnök a csendő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, és lesznek olyan programok, amelyek a vállalkozóvá válását segítik a továbbiakban is a fiataloknak. Úgy, ahogy eddig, ezután is meg fogjuk ezt tenni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Salacz László képviselő úr, a Fidesz képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a

belügyminiszterhez: „**A migrációt ösztönzik a hazánkat támadók. Meddig sülyedhet még a Soros-szervezet?**” címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt a válaszára Kontrát Károly államtitkár urat jelölte ki. *(Jelzésre:)* Képviselő úr jelzi számomra, hogy elfogadja a válaszadó személyét, ennek megfelelően Salacz László képviselő úré a szó. Parancsoljon!

DR. SALACZ LÁSZLÓ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Miközben Európa egyik fele, így Magyarország is minden lehetséges eszközzel az illegális bevándorlást próbálja visszaszorítani, egyes civil szervezetek migrációt támogató videókkal, propagandafilmben bátorítják az embereket arra, hogy keljenek útra. Napjainkban napvilágot látott ugyanis egy migrációs témájú kisfilm, amely az Európai Unió keleti tagállamait igen negatívan mutatja be. Az Európaiak Határok Nélkül nevű civil szervezet ezt a migrációt bátorító videót többek között az Európai Bizottság, a francia kormány és a Fondation Hippocrène támogatásával készítette, és két nyelven is feltöltötték a legnagyobb videómegosztó portálra. A videó forgatókönyvét Philippe Cayla, a Soros György Nyílt Társadalom Alapítványa által is támogatott Aspen Institute nemzetközi szervezet oszlopos tagja jegyzi.

Ez a kisfilm része annak a teljes pályás letámadásnak, amelyet a migráció kapcsán Soros György Magyarország ellen folytat. A milliárdos nemcsak az Európai Parlament megvett képviselőit, hanem PR- és kommunikációs szakembereket is bevet a bevándorlással kapcsolatos céljai elérése érdekében. Ugyancsak elképesztő, hogy a videó elkészítését anyagilag támogatta az elvileg az összeurópai érdekeket képviselő Európai Bizottság.

Tisztelt Államtitkár Úr! A Magyarországot érő támadások és lejáratosok háttérben migrációs politikánk áll. Az utóbbi idők eseményeinek tükrében a Soros György segédletével szervezett nemzetközi lejáratos kampányok, a készülő Soros-jelentés után ugyan már meg sem lepődünk. Mégis felmerül a kérdés, meddig sülyedhetnek tovább ezek a migránsparti szervezetek. A lejáratos kampány, amely hazánk ellen folyik, elfogadhatatlan, és kérjük a kormányt, hogy tegyen meg továbbra is mindent annak érdekében, hogy a bevándorláspolitikában eddig elért eredményeinket megóvjuk. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Kontrát Károly államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Magyarország egy olyan ország, amely bízunk a saját jövőjében. Az, hogy Brüsszelben támadnak bennünket, nem térít el bennünket a céljainktól, nem változtatja meg céljainkat. Magyarország a saját útját fogja járni, mint ahogy eddig is, ezután is. Mi akarjuk

megmondani, hogy kikkel éljünk együtt, kiket engedünk be az országba, kiket nem, ezt a jogot nem adjuk át senkinek a jövőben sem. Egyértelmű, hogy egyre több jogtalan támadás éri Magyarországot, akár a kvóták elfogadásáról szóló fenyegetésre vagy az Európai Bizottság újabb felszólító levelére, vagy akár erre a brüsszeli és egy Soros érdekeltségi körébe tartozó alapítvány által finanszírozott animációs filmre gondolunk.

A Hippocrène alapítvány egy olyan nonprofit szervezet, amely számos közös projektet visz a Soros György-féle Nyílt Társadalom Alapítvánnyal. Ezzel az animációs filmmel Soros György alátámasztotta azt a migrációs programját, hogy a migránsokat minden módon, akár varázsszönyegen is az Unióba kell szállítani. Jól látható, hogy Brüsszel és a Soros György által finanszírozott szervezetek azon dolgoznak, hogy a magyar kerítést lebontsák, hogy a tranzitónákat megszüntessék, hogy a Magyarországot védő jogszabályokat hatályon kívül helyezték. Magyarországot minden lehetséges fórumon befeketítik, nemzetközi nyomás alatt arra akarnak kényszeríteni bennünket, hogy mégiscsak engedjük be a migránsokat, mégiscsak bontsuk le a kerítést, mégiscsak helyezük hatályon kívül azokat a jogszabályokat, amelyek megvédik Magyarországot, megvédik a magyar embereket, de megvédik az Európai Uniót is.

Tisztelt Képviselő Úr! Itt, a tisztelt Ház falai között szeretném megnyugtatni önt, a tisztelt Házat és minden magyar embert, hogy a magyar kormány megvédi a magyar embereket, megvédi Magyarországot, megvédi az Európai Uniót. Nem engedünk semmiféle nyomásnak, nem bontjuk le a kerítést, nem szüntetjük meg a tranzitónákat, és nem helyezük hatályon kívül a Magyarországot védő törvényeinket. A magyar emberek a jövőben is számíthatnak Orbán Viktor kormányára.

Köszönöm szépen. *(Dr. Bárándy Gergely: De jó, hogy ezt halljuk! - Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzásra Salacz László képviselő úré a szó. Parancsoljon!

DR. SALACZ LÁSZLÓ (Fidesz): Tisztelt Államtitkár Úr! Köszönöm szépen a választ. Látható, hogy az Európai Bizottság és Soros együttműködik az európai migránsimportban. A varázsszönyeges európai utazást ígérő, migránssegítő rajzfilmet az Európai Bizottság, a francia kormány és egy Soros-támogatású szervezet finanszírozta. A Magyarországot érő támadások mögött a migráció áll, és létezik egy olyan európai érdekközösség, amelynek célja évi több százezer idegen behozatala a kontinensre, ennek részbeni finanszírozója és szervezője Soros György, és ezek az erők rendkívül elszántak.

Ki kell tartani a magyar nemzeti érdekek mellett, mert mi akarjuk megmondani, hogy kikkel kívánunk együtt élni és kikkel nem. Örömmel hallom, hogy a támadások nem térítik el a kormányt a céljaitól, Magyarország ezután is a saját útját fogja járni.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egypet percen válaszra Kontrát Károly államtitkár úré a szó.

KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! 2016. október 2-án 3 millió 362 ezer magyar ember mondott nemet a kényszerbetelepítésre. *(Dr. Bárándy Gergely: A sikertelen vagy eredménytelen népszavazásra gondolsz?)* Ez egy világos válasz volt, amelyhez a kormány tartja magát. Szeretném azt is elmondani, hogy a jelenleg folyó nemzeti konzultáció keretében is jelentős támogatást kap a kormány migrációs politikája, több mint másfél millióan küldték vissza a konzultációs íveket *(Közbeszólások az MSZP soraiból: A közszolgáknak kötelező volt! - Dr. Harangozó Tamás közbeszól.)*, hogy ezzel is megerősítsék, megtámogassák a kormány politikáját.

Elnök úr, kérem, adja meg a lehetőséget... *(Az elnök csejget.)*

ELNÖK: Harangozó képviselő úr!

KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár: ...nehogy Gógös Zoltán képviselőtársamat a guta megüsse, nem szeretném, ha a felelősségét rám terhelné. *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Meg se szólalt! - Dr. Bárándy Gergely: Most nem mondott semmit! - Az elnök csejget. - Derűtség az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Bocsánat, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! *(Dr. Bárándy Gergely: Nem mondott semmit!)* Nem baj, nem is önnek szóltam, képviselő úr, hanem Harangozó Tamás képviselő urat figyelmeztetem, mert ő volt a közbekiabáló, és nem szeretném még egyszer figyelmeztetni, mert akkor annak megfelelően fogok eljárni. Úgyhogy arra kérem önöket, hogy próbálják meg türelemmel végighallgatni az államtitkár urat. *(Dr. Bárándy Gergely: Nehéz!)* Parancsoljon, államtitkár úr!

KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Tehát szeretném megnyugtatni önt és a Magyar Országgyűlést, a magyar nyilvánosságot, hogy a kormány a jövőben is megvédi Magyarországot, a magyar embereket, és kitart migrációs politikája mellett. Köszönöm szépen. *(Dr. Harangozó Tamás tapsol: Éljen! - Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Képviselő úr, ezért a komolytalanságért még egyszer figyelmeztetem. *(Dr. Harangozó Tamás: Nem szólta semmit. Már tapsolni sem szabad? - Zaj, közbeszólások az MSZP soraiból.)* Tisztelt Országgyűlés! Bárándy Gergely... *(Zaj az MSZP soraiban.)*

Képviselő urak, mi történt magukkal? Vegyenek már be valami nyugtatót! *(Derűtség.)*

Bárándy Gergely képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a legfőbb ügyész úrhoz: „**Megint részrehajló az Ügyészség? (Mengyi-ügy, Simonka-ügy)**” címmel. Bárándy Gergely képviselő urat illeti a szó. Parancsoljon!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Legfőbb Ügyész Úr! 2015. szeptember 3-án a NAV szignalizált egy minősített iratot az EMMI-t vezető miniszternek, Balog Zoltán miniszter úrnak, ebből egyébként egy büntetőeljárás is kerekedett. A miniszter úr Farkas Anikótól, a kabinetfőnökétől értesült erről, akit a miniszter úr arra utasított, hogy Köpeczi-Bócz Tamás helyettes államtitkárnak - ugyanabban a minisztériumban - mutassa meg ezt az iratot. Az eljárás során mind a ketten vallomást tettek, még hozzá egymást kizáró vallomást, legfőbb ügyész úr, ugyanis a miniszter kabinetfőnöke azt állította, hogy megmutatta ezt az iratot, a helyettes államtitkár pedig azt mondta, hogy ő sosem látta ezt a papírt. Ha valaki ezt a dolgot tisztába tehetne volna, akkor az Balog Zoltán miniszter; én azt gondolom, hogy indokolt lett volna meghallgatni őt ebben a büntetőeljárásban.

Ráadásul nagyon érdekes, tisztelt legfőbb ügyész úr, hogy ilyenkor szinte kivétel nélkül szembesítésre szokott sor kerülni az eljárásokban, és két ilyen ellentmondó vallomásnál, még hozzá két olyan szereplőtől az ügynek, aki érdemi információval szolgált, meg se kísérelték a szembesítést és a szembesítés során feloldani ezt az ellentmondást.

(14.00)

Ehelyett mit csináltak önök? Ebben az ügyben megszüntették az eljárást, természetesen ezt is a Központi Nyomozó Főügyészség, a Fidesz ökle.

Nem értem, hogy miért kellett elvágni a miniszteri, illetve a minisztériumi szálát. Az ugye, azt gondolom, egyértelmű, tisztelt legfőbb ügyész úr, hogy a minisztériumban valaki kiírta a pályázatot, még hozzá úgy, ahogy a gyanúsítottak akarták. A gyanúsítottak pedig - és erre is vannak adatok a büntetőeljárásban - végig valamiféle Tamásról, gondolom, Köpeczi-Bócz Tamásról beszélnek, akivel egyeztetni kellett a pályázatokat.

Olyan nincs, hogy nincs felelőse a minisztériumban egy ilyen ügynek, mert a *(Az elnök a csejget megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* pályázatot ott írják ki. Szeretném tehát megkérdezni, hogy miért szüntették meg az eljárást ahelyett, hogy eljártak volna ebben az ügyben, és a minisztert meghallgatták volna. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Polt Péter legfőbb ügyész úrnak, akit tisztelettel köszöntök. Parancsoljon, legfőbb ügyész úr!

DR. POLT PÉTER legfőbb ügyész: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A képviselő úr helyesen tette, hogy ezt a kérdést, ami a 168 Órában jelent meg egyébként, itt a parlamentben is felteszi, vagy írásban is hozzám fordulhatott volna. Azt hiszem, pár félreértést így el lehet oszlatni.

Természetesen, ahogy ön is utalt rá, a Központi Nyomozó Főügyészség vizsgálta mind az alapügyet, mind pedig az esetleges kiszivárogtatást. Az alapügyvel kapcsolatban - a kérdésének egyik része erre vonatkozott - a vádirat, amelyben Mengyi Roland és hat társát megvádolták, és immár bírói szakban van az ügy, a vádirat részletesen tartalmazza azokat a tényeket, amelyeket meg lehetett állapítani a pályázat kiírásával kapcsolatban.

Az kétségtelen tény, hogy Mengyi Roland kereste meg Köpeczi-Bócz Tamást, aki ezt a megkeresést továbbadta a főosztályvezetőjének, majd ezután lett kiírva a pályázat. Azonban e tényeken túlmenően a minisztérium részéről eljáró személyeknél büntetőjogi felelősséget nem lehetett kimutatni. A másik oldal büntetőjogi felelőssége kimutatható, és mint ahogy említettem, már a bíróság előtt van.

Ami pedig a kiszivárogtatást illeti, valóban részletesen foglalkozott ezzel a Központi Nyomozó Főügyészség. Azt állapították meg, hogy a terhelteknek tudomásuk lehetett arról, hogy van eljárás, ez egyébként széles körben ismertté vált a NAV működése során. Az azonban, hogy titkos információszerezés is folyik az ügyben, csak következtetés útján volt megállapítható részükről. Arra vonatkozóan nem merült fel adat, hogy ez a minisztériumból kiszivárgott volna.

Ami pedig a Tamás nevű személyt illeti (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), az eljárás adataiból kitűnik, hogy az egyik Tamás keresztnévű vádlott az, akiről szólnak ezek a telefonbeszélgetések. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, legfőbb ügyész úr. Egyperces viszonzásra Bárándy Gergely képviselő úré a szó, parancsoljon!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Legfőbb ügyész úr, arra még mindig nem kaptam választ - de egyébként köszönöm, mert legalább volt érdemi abban, amit elmondott a válaszában -, hogy miért nem került sor a szembesítésre, amikor minden büntetőeljárásban erre ilyen esetben sor kerül. Miért nem került sor a miniszter kihallgatására, amikor egyértelműen érintett ebben az ügyben? Ezt csak azért kérdezem, mert olyan nincsen, legfőbb ügyész úr, hogy van egy bünszervezet, ahol megrendelnek pályázatokat, még hozzá olyanokat, amelyek irányítottan egy-egy cégre vannak kiírva. Majd a minisztériumban hirtelen ilyen feltételekkel születnek pályázatok, de erről a minisztériumban egyébként senki nem tud - mert ha valaki tud róla, és eszerint írja ki, akkor a büntetőjogi felelőssége egyértelműen megállapítható.

Ennek a bűncselekménynek két oldala van, legfőbb ügyész úr, és pontosan azt kifogásoltam, hogy míg az egyiket kénytelen-kelletlen vizsgálják (*Az*

elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.), addig pont a minisztériumi szálát, ami a miniszterig vezet, azt pedig negligálják. Érteni vélem, hogy miért, csak nem elfogadható. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzásra legfőbb ügyész úré a szó, parancsoljon!

DR. POLT PÉTER legfőbb ügyész: Köszönöm szépen. Képviselő úr nyomozástaktikai kérdéseket feszeget. A nyomozó hatóság azt hallgatja ki tanúként, akitől érdemleges vallomás várható az ügy tárgyára nézve. Mivel az előbb utaltam rá, hogy semmiféle adat azt nem támasztotta alá, hogy a titkos információgyűjtés tekintetében történt kiszivárogtatás, erre nézve a minisztertől érdemi információ az én legjobb tudomásom szerint nem volt várható.

Egyebekben megnyugtatom a képviselő urat, hogy ha bármilyen új adat az ügyészség tudomására jut, akkor azt is részletesen ki fogja vizsgálni, a törvényes kereteknek és az anyagi igazságnak megfelelően.

Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypárti padsorokban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, legfőbb ügyész úr. Tisztelt Országgyűlés! Farkas Gergely képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a nemzetgazdasági miniszterhez: **„Hajlandók érdemi, hathatós lépések megtételére, vagy hagyják, hogy kiürüljön az ország?”** címmel. A miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Cseresnyés Péter államtitkár urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem... (*Farkas Gergely bólint.*) Nem mondom tovább, mert látom, hogy Farkas Gergely képviselő úr jelzi, hogy elfogadja a válaszadó személyét. Farkas Gergely képviselő úré a szó, parancsoljon!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Csak a mai napon már számtalan alkalommal beszéltünk az elvándorlás kérdéséről, ami egyáltalán nem probléma, sőt fontos, mert ezáltal is mutatja az ügy fontosságát, és mutatja azt is, hogy sajnálatos módon önökben ezt tudatosítani kell, hogy mekkora nagy problémával is állunk szemben.

Már csak azért is, mert itt néhány perce az ön államtitkártársa is úgy fogalmazott, hogy körülbelül annyi fiatal jön haza, mint amennyien elmennek. Úgy gondolom, hogy bárki, aki tapasztalatokkal rendelkezik az ismeretségi köréből vagy egyéb módon, az nem ezt tapasztalja, hanem azt, hogy sokkal többen mennek el, mint ahányan hazajönnek, és önök sem tudják ezt számokkal alátámasztani. De ön is, amikor legutoljára erről beszélgettünk, úgy fogalmazott, hogy azok, akik nagy számban gondolkoztak azon, hogy elmennek külföldre, nem váltották valóra abban a mértékben, mint esetlegesen egy felmérés kapcsán azt mutatták.

Nos, tisztelt államtitkár úr, a tények makacs dolgok. A helyzet ugyanis úgy fest, hogy nemhogy olyan arányban, hanem nagyobb arányban váltották be ezt az ígéretüket, ezt az elgondolásukat, és még inkább riasztó képet fest a KSH Népeségtudományi Kutatóintézetének legújabb elemzése, amely azt vetíti előre, hogy akár 370 ezer ember is elhagyhatja ezt az országot, akiknek 48 százaléka mindenképpen menni akar, 52 százaléka pedig már jelentkezett is valamilyen külföldi állásra.

Úgy gondolom, ez is mutatja, hogy milyen riasztó helyzettel is állunk szemben. Nemcsak arról van itt szó, hogy már az elmúlt években több százezer fiatal hagyta el az országot, nemcsak arról van szó, hogy a születésszám Magyarországon jóval alacsonyabb, mint a halálozások száma, tehát fogy a népesség, még további százezrek hagyhatják el Magyarországot.

A kérdésem az mindenekelőtt, hogy mikor látják be a probléma súlyosságát, és milyen hathatós lépéseket kívánnak tenni annak érdekében, hogy változzon a helyzet. És kérem, államtitkár úr, ne a múlttal foglalkozzon! Nagyon jól látjuk, hogy az kevés volt. A jövőbeli kimutatások, felmérések azt mutatják (*sic!*), hogy annak semmi érdemleges hatása nem volt, a fiatalok továbbra is el szeretnének menni. Milyen jövőbeli tervekkel rendelkeznek, amelyek képesek ezt megállítani? Várom érdemi válaszát. (*Taps a Jobbik padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ, mint már említettem, Cseresnyés Péter államtitkár úrtól fogjuk hallani. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Azért jó lenne, ha az időrendekben rendet raknánk, hogy milyen időket használ a megfogalmazása, ugyanis azt mondta, hogy a jövőről beszéljünk, a múlttól ne beszéljünk, közben azt mondta, hogy elhagyták már nagyon-nagyon sokan a fiatalok, aztán felmérésre utal vissza, ahol azt mondja a felmérés, hogy elhagyhatják. Tehát a feltételes módot a kijelentésekkel, az időket, az idősávokat összekavarja azért, hogy a saját igazát próbálja bebizonyítani azoknak, akik őnt hallgatják.

De kell beszélni arról, hogy mit csináltunk az elmúlt időszakban, és kell persze arról is beszélni, hogy mi várható a következő időszakban annak érdekében, hogy minél kevesebben hagyják el az országot, és minél kevesebben gondolkozzanak azon, hogy máshol vállalnak időlegesen munkát, mert azért természetesen abban van egy kis csúsztatás, amit ön mondott.

Államtitkár-kollégám nem a fiatalokról beszélt akkor, amikor az ő kimenetelük és a visszajövetelük kiegyenlítéséről beszélt, hanem általában a Magyarországról időlegesen munkát vállaló, külföldön munkát vállaló emberekről beszélt, és azokról, akik bejönnek az országba, azok kiegyenlítéséről beszélt. Ez viszont tény, hogy az elmúlt évben körülbe-

lül 32-33 ezren próbáltak szerencsét hosszabb-rövidebb ideig külföldön, és körülbelül ennyien jöttek be az országba, és a dinamikájában a visszajövők nagyságrendje jelentős mértékben növekedett.

De azt, hogy minél kevesebben gondolkoznak azon, hogy elmenniük külföldre munkát vállalni Magyarországról, azok a programok segítik, amelyet már számtalanszor, itt a parlamenten belül is hallhatott akár tőlem is vagy más minisztérium képviselőitől.

(14.10)

Például az „Ifjúsági garancia” programot meg kell említeni, ahol tízezres nagyságrendben segítik a programok a fiatalok munkába állását, vagy pedig a munkahelyvédelmi akciót, amely ugyancsak nagyon jelentős mértékben 140-150 ezer fiatalnak a munkába állását segítette. A következő percben folytatom majd a válaszomat.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzóválasz illeti meg Farkas Gergely frakcióigazgató urat is. Parancsoljon!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. Lehet, hogy államtitkár úr nem értette a felvetésemet, szerintem mindenki más érti itt a problémát, annak súlyosságát. Megértem, hogy önök, mint mindig, ott tartanak, hogy tagadják ezt a problémát, csak ebben az a szomorú, hogy ilyenkor nem velem vitatkozik államtitkár úr, hanem még egy újabb lökést ad azoknak a százezreknek, akik a kivándorlással kacérkodnak, ebben gondolkodnak, mert az ön válaszából azt érzékelik, hogy önök nem merik bevallani ezt a problémát, nem tudnak olyan érdemi, hathatós programot, egy olyan komplex programcsomagot - mert arra lenne itt szükség - felvázolni, amiből éreznék a fiatalok, hogy valami változás fog történni, és esetleg meggondolják magukat.

Engedje meg, hogy néhány konkrétumot is kérdezzek. Önök a „Gyere haza, fiatal!” programot megszüntették, kudarcos program volt, és ezután semmilyen mást nem indítottak. A Jobbik most benyújtott egy költségvetési módosító javaslatot több milliárd forinttal, ami azt célozná meg, hogy segítsük ezen fiatalok hazajövetelét - fogják-e ezt támogatni? Szintén kérdezem, hogy fogják-e a Jobbik béruniós kezdeményezését támogatni, amely szintén hatalmas segítség lenne. Bízom benne, hogy önök is e mellé az ügy mellé állnak, és támogatni fogják ezt. Várom ezekre a kérdésekre is válaszát. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzóválasz illeti meg Cseresnyés Péter államtitkár urat is. Parancsoljon!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Elbeszélünk egymás mellett, mert ön sem akarja megérteni azt, amit én mondom, vagy ön

nem akarja megérteni, amit én mondok. A kormány nem csak a jövőben gondolkodik, és a jövőre alkot programokat annak érdekében, hogy minél kevesebben gondolkozzanak azon, hogy elmenjenek, külföldön vállaljanak munkát. Már régóta olyan programok vannak, régóta olyan segítséget nyújtunk ebben, amelyet használnak és mind munkaadók és munkavállalók kihasználnak arra, hogy itthon maradhassanak, és ezt önök nem akarják elfogadni, vagy nem látják, vagy rosszabb esetben tájékozatlanok.

A munkahelyvédelmi akció keretén belül körülbelül 900 ezer embernek segíti a munkavállalását a munkahelyvédelmi akcióprogram. Ugyanez az „Ifjúsági garancia” programra is igaz, kimondottan a fiatalok munkában való elhelyezkedését és az ottani állásának a megtartását segíti.

Természetesen az nem magyarázat, hogy így ezeknek a programoknak a segítségével mondhatjuk azt, hogy egyébként akkor, amikor Közép-Európa államaiból jelentős mértékben próbálnak külföldön elhelyezkedni, Magyarországon lényegesen kevesebben gondolkoznak ezen, és lényegesen kevesebben mennek ki. Nézze meg a magyar adatokat, vesse össze például a román, a lengyel vagy éppen a szlovák adatokkal, és akkor nem tesz fel ilyen kérdéseket, nem próbál hangulatot kelteni az esetlegesen távozáson gondolkodók között. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szél Bernadett képviselő asszony, az LMP képviselőcsoportjának vezetője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: **„A közpénz nem vész el, csak plakátta alakul?”** címmel. Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Seszták Miklós miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdezem frakcióvezető asszonyt, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét. *(Jelzésre:)* Frakcióvezető asszony jelzi, hogy elfogadja. Szél Bernadett frakcióvezető asszonyé a szó. Parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Ötven dekagramm lencse, két evőkanál kókuszszír, három púpozott evőkanál zabliszt, egy darab füstölthúskocka, kávéskanál só - csapott -, két teáskanál mustár, bábérlevél, fűszerpaprika és fokhagyma.

Ilyen és ehhez hasonló receptek kidolgozására adott megbízást múlt héten az MVM a CÖF-nek *(Dr. Bárándy Gergely: A CÖF főzni is tud?)*, és nem kevés pénzt kaptak hozzá, gyakorlatilag félmilliárd forintot kaptak azért, hogy ilyen és ehhez hasonló recepteket dolgozzanak ki. Remélem, nem követek el tiltott szemléltetést, ha így félve megmutatom *(Felmutat egy nyomtatott lapot.)*, hogy ezt az internetről le lehet tölteni, és egy viszonylag egyszerű képességgel rendelkező háziasszony is meg tudja ezeket főzni, sőt akár maga is ki tud ilyeneket találni. Ezek azok az úgynevezett komplettált ételek. Mint megtudtam a receptek átvizsgálása után, nagyanyáink is komplettáltak, amikor főzeléket és pörköltet készí-

tettek, csak éppen nem kaptak érte félmilliárd forintot az MVM-től.

Tisztelt Miniszter Úr! Egészen pontosan mi köze van az MVM-nek a komplettált ételekhez? Azt már meg se merem kérdezni, hogy a civilizistikához pontosan mi köze van, de ön, mivel a felügyelete alá tartozik ez a cég, bizonyára tudja. Ugyanis itt számomra a bizonyíték teljesen egyértelmű. Paks II. egyetlen értelme az, hogy az uniós pénzek elkopása után is legyen miből finanszírozni a kormány mögött álló oligarchákat. Önöknek már rég nem számít a kamat nagysága, nem számít az, hogy eladósodunk, nem számít semmi, a Fidesz a túlélésért küzd, és láthatóan az sem számít, hogy teljesen idióta magyarázatokat mondanak bele az egész magyar médiába, amikor megkérdezzük, hogy hoppá, hova tűnt félmilliárd forint közpénz. Az a rossz hírem van, hogy úgy tűnik, ez csak a kezdet, hiszen Mészáros Lőrinc, Andy Vajna, Habony Árpád és a többiek láthatóan sorba állnak azért, hogy ezeket a pénzeket megkaparintsák.

Tisztelt Miniszter Úr! Kérem, válaszoljon teljesen egyértelműen. Önök utasították-e az MVM-et arra, hogy a CÖF-nek ezt a félmilliárd forintot odaadják? Illetve pontosan szeretném tudni, hogy mi van a támogatási szerződésben.

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető asszony. Mint említettem, miniszterelnök úr megbízásából a választ Seszták Miklós miniszter úr fogja megadni. Parancsoljon, miniszter úr, öné a szó.

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Köszönöm a szót. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Asszony! Nem akarom elbogatellizálni a választ, de én is mondom: három tojás, két csipet delikát és egy kis olaj. Ebből csináltam rántottát reggelire tegnap. *(Dr. Szél Bernadett: És kapott félmilliárd forintot érte? - Moraj az ellenzéki pártok soraiban.)* Tehát körülbelül ezt a választ tudom adni erre - mindent összekevert. *(Dr. Apáti István: Mellé egy kis szilva!)* Én ezt szeretem, én így eszem.

Kérte a konkrét választ: nem, nem utasította a minisztérium az MVM-et, és csak azt tudom önnek is elmondani, hogy a tavaly megkapott összeget - ugye, az 508 millió forintról van szó... *(Bangóné Borbély Ildikó: Azért a receptért nem jár miniszteri szék! - Az elnök csenget.)* A receptért biztos nem, nem is tervezünk erre, köszönöm.

Tehát ez év november 20-ig kell elszámolnia a CÖF-nek. Értelemszerűen, mint minden ilyen támogatási szerződés, szerződésen alapuló, és konkrétan megvan, hogy mire adták és mire kapták. Azt gondolom, hogy majd november 20-án leszünk abban a helyzetben, hogy a felhasználását megfelelő módon ellenőrizni tudjuk. Köszönöm. *(Szórványos taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzásra frakcióvezető asszonyé a szó. Parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm szépen. Nem tudom, hogy komplettált volt-e az ön reggelije vagy nem volt komplettált, de az biztos, hogy ön nem kapott érte félmilliárd forintot. Azt gondolom, hogy nagyon nincsen rendjén, hogy valaki ilyen dolgokat bekiabál a médiába, hogy kitalál egy tudományterületet, meg komplettál ételeket, és utána higgyük el, és tapsoljunk hozzá, hogy az az állami vállalat, amelyik adóforintokkal gazdálkodik, ilyen módon szórja el az adófizetők pénzét.

Mert a képlet teljesen egyértelmű. Önök itt kormányon feltőkésítették az MVM-et, az MVM félmilliárddal megtolta a CÖF-öt, a CÖF meglepődött, mert nem magától mondta meg, hogy kapott félmilliárd forintot, hanem úgy húzták ki belőle, és utána elkezdett mindenfélét beszélni, ahelyett, hogy pontosan bevallotta volna, hogy mire kapta ezt a pénzt. Ezt egy módon tudta volna megtenni, ha azon nyomban nyilvánosságra hozza a támogatási szerződést.

Meg vagyok lepődve, miniszter úr, hogy önt nem nyugtalanítja az, hogy mi van ebben a szerződésben. Ön szerint teljesen rendben van, hogy ezt a közpénzt ilyen módon szórják el az állami vállalatnál, vagy támogatja ezt, hogy azon nyomban egy teljes átvizsgálás legyen, és hogy egyszer s mindenkorra véget vessenek ennek a gyakorlatnak? Mi az álláspontja a minisztériumnak?

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető asszony. Egyperces viszonzásra miniszter úr a szó. Parancsoljon, miniszter úr!

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Köszönöm. A minisztérium álláspontja egyértelmű: 2010 előtt és azután is mind az MVM-nek, mind olyan állami vállalatnak, amelyik társadalmi szerepvállalásban részt vesz, egy konkrét, határozott rend szerint történik ennek a pénznek a kifizetése. *(Bangóné Borbély Ildikó: Nem társadalmi szerepvállalás, a Fidesz...!)* Azt gondolom, hogy a minisztérium majd akkor lesz abban a helyzetben, ahogy az előbb is elmondtam, hogy ha november 20-án megtörténik az elszámolás, az elszámolás alapján tudjuk megmondani, hogy arra költötte-e el a pénzt, amire a pályázat... *(Dr. Szél Bernadett: November húsz?)* November húsz. *(Dr. Szél Bernadett: És addig mit csinál a minisztérium? - Az elnök csenget.)* Mi addig nem tudunk mit csinálni... *(Zaj, közbeszólások.)* Köszönöm szépen.

ELNÖK: Frakcióvezető Asszony! Ne haragudjon, ilyen magánbeszélgetést nem folytatunk közben! Majd ha adok szót, jó? *(Cseresnyés Péter: Őt nem zavarja!)*

Tisztelt Országgyűlés! Csizi Péter, a Fidesz képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a honvédelmi miniszterhez: „**Május 21. A Magyar Honvédelem Napja**” címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közzeladat ellátása miatt válaszára Vargha Tamás államtitkár urat jelölte ki. *(Jelzésre:)* A képviselő úr jelzi, hogy elfogadja a válaszadó személyét.

Csizi Péter képviselő úr a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

(14.20)

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tegnap, azaz május 21-én volt a magyar honvédelem napja, ezért engedje meg, hogy ebből az alkalomból a Magyar Országgyűlésben az azonnali kérdések keretében kifejezzük elismerésünket a magyar katonák irányában, hiszen ők azok, akik az Európát sújtó újkori népvándorlás és terrorveszély közepette garantálják országunk biztonságát, őrzik a határainkat és ezzel együtt védik Európát is. Emellett a magyar haderő az utóbbi években már több alkalommal is bebizonyította rátermettségét, legyen szó szakmai feladatok ellátásáról vagy természeti katasztrófák elleni védelemtől.

Amint azt a múlt heti költségvetési vitában is kifejeztem, napjainkban az egyik legfontosabb érték a biztonság, ezért a Fidesz elkötelezett annak érdekében, hogy katonáink erőfeszítését - legyen ők azok NATO-szerepvállalásról, nemzetközi misszióról vagy határvédelmi feladatok ellátásában nyújtott szerepükről - ne csak szavakban, hanem tettekben is elismerjük. Éppen ezért, amikor katonáink világszerte helytállnak és a migrációs nyomás közepette a határainkat is védik, fontos, hogy hosszú távú pályaképet tudjunk számukra felvázolni. Ennek érdekében a kormány ígéretének megfelelően töretlenül folyik az illetményemelés és a bérjellegű juttatások rendszerének fejlesztése is. Sőt, a kormány szándékát jól mutatja a 2018. évi költségvetési tervezés is, hiszen 73,6 milliárd forinttal bővül a honvédelem költségvetése, ami 21 százalékos emelést jelent majd.

Éppen ezért üdvözölve a kormány erőfeszítését és szándékát a Magyar Honvédség nagyarányú fejlesztésére, támogatjuk a tárca minél szélesebb körű fejlesztését, és köszönjük a magyar katonák munkáját, a magyar katonák elhivatottságát. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Vargha Tamás államtitkár úr fogja megadni. Parancsoljon, államtitkár úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Minden év május 21-én, amikor a magyar honvédelem napját ünnepeljük, egy 168 évvel ezelőtti dicsőséges haditettre emlékezünk: ekkor foglalta vissza a frissen megalakult magyar honvédség a tavaszi hadjárat keretében Buda várát. Ennek a hősiességnek az eszmeisége, példája a ma katonáinak is erőt ad, de nemcsak a ma katonáinak, hanem mindannyiunknak és a jövő generációinak számára is.

De a honvédelem napja nemcsak emlékezés, hanem ünnep is, a ma szolgálatot teljesítő katonák ünnepe, akik a szolgálati helyükön kiválóan teljesítenek. Minden alkalommal megköszönjük nekik ezt

a kiváló munkát, és köszönöm szépen, hogy képviselőtársaim is, függetlenül attól, hogy melyik frakcióban ülnek, minden alkalommal megköszönik a magyar katonák helytállását, hiszen immár két éve látják el a magyar határ védelmét, missziós szolgálatot teljesítenek, és részt vesznek természeti katasztrófák elhárításában is.

Nagyon fontos, hogy most ahhoz a pillanathoz értünk el, amikor nemcsak az illetményemelésben és az életpálya kialakításában tudjuk megbecsülni katonáinkat, hanem egy technikai fejlesztés révén fel tudjuk venni a versenyt a korrallal és a térség országaival, hiszen a „Zrínyi 2026” honvédelmi és haderőfejlesztési program egy olyan fejlesztési program, amely a térség komoly haderejévé teheti a Magyar Honvédséget. Egy nagy munka előtt állunk, de jelentős fejlesztések és kiváló lehetőségek előtt áll a Magyar Honvédség, ami, nem győzzük hangsúlyozni, a magyar emberek munkájának eredménye. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Egyperces viszonzválaszra Csizi Péter képviselő úré a szó. Parancsoljon!

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönöm a választ, államtitkár úr. Azt gondolom, helyes célkitűzés, hogy a Magyar Honvédség a térség egyik legmeghatározóbb haderejévé váljon. Az ön által is említett fejlesztési program pedig azt teszi lehetővé, hogy nemcsak modern eszközökkel a modern kor kihívásaira tudjunk választ adni, hanem mindezek mellett mindig is figyeljünk a humánusra, mindig is figyeljünk katonáink megbecsültségére, és ami nagyon fontos, hiába, hogy harcászatról beszélünk, figyeljünk a katonáink védelmére is, hiszen úgy kell, hogy ők szolgálják a magyar határt, úgy kell, hogy szolgálják Magyarországot, hogy közben a lehetőséghez mérten a legnagyobb biztonságban vannak. Ezért is fontos, hogy a jeles alkalmakkor megemlékezzünk róluk, és a jeles alkalmakkor megköszönjük az ő munkájukat. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzválaszra Vargha Tamás államtitkár urat illeti a szó. Parancsoljon, államtitkár úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! A honvédelem napja mindannyiunkat emlékeztessen kell arra, hogy a honvédelem nemzeti ügy, és hogy a haza nem magától értetődő. A haza védelmére ma is szükség van, de nemcsak a határok védelmére és a katonákra a határ védelmében, hanem szükségünk van a nemzeti függetlenségünk és a nemzeti szuverenitásunk megvédésére is, és ehhez szükségünk van a magyar emberek kiállítására, hiszen mindenki tehet azért, hogy a magyar hazát megvédje. A katonák a határon védik az országot, a magyar emberek pedig a véleményük

elmondásával védhetik meg Magyarországot a tömeges bevándorlástól és idegen hatalmak törekvéseitől. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Gógös Zoltán képviselő úr, az MSZP képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni a miniszterelnök úrhoz: „**Normális dolog-e, ha a miniszterelnök gyermekkori barátja szinte kizárólag állami megrendelésekből a világ leggyorsabb vagyonnövekedését produkálja?**” címmel. Tisztelt Képviselő Úr! Miniszterelnök úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Seszták Miklós miniszter urat jelölte ki. Tisztelettel kérdzem önt, hogy elfogadja-e a válaszadó személyét. *(Gógös Zoltán jelzésére:)* Képviselő úr jelzi, hogy elfogadja. Gógös Zoltán képviselő úré a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Gondolom, egyeztetett a miniszterelnök úrral, és az ő álláspontját képviseli, mert ezt általában így illik.

Úgy gondolom, önmagában az is életszerűtlen, ha van olyan cégcsoport vagy vállalkozáscsoport, amelynek a tetején lévő ember óránként 10 milliót keres. Az is életszerűtlen, hogy valaki a homlokára csap, és felvásárolja a balatoni kempingeket üzemeltető céget, majd másnap megjelenik egy pályázati felhívás, hogy kempingfelújításra 5 milliárd forintot szán az állam. *(Dr. Bárándy Gergely: Micsoda véletlen!)*

Az is életszerűtlen, én úgy gondolom, és majd miniszter úr elmondja, hogy szerinte is az-e, hogy valaki kap kettő perc alatt egy hatalmas hitelt, megvesz egy hatvan éve működő újságot, majd rá egy hónapra bezárja. Természetesen ellenzéki újságról van szó. Szerintünk az is életszerűtlen, hogy elkezdik valamilyen szinten a Paksi Atomerőmű kivitelezését, ahol megjelenik egy hír, hogy Magyarországon kevés olyan vállalat van, amelyik ebbe majd érdemben be tud szállni, ezért ugyanez a gyermekkori barát, Mészáros Lőrinc véletlenül beszáll egy olyan cseh cégbe, amelynek fő tevékenysége atomerőművi berendezések gyártása. Én azt hiszem, az sem túl életszerű, hogy valaki felvásárolja egy nagyváros főterének az egyharmadát, csak azért, mert közeli barátja a miniszterelnöknek.

Miniszter úr, átgondolták azt végül is, hogy hogy lehet az, hogy a pályázati rendszerben valakik mindig előre tudnak mindent? Vagy előre tudnak gondolni olyanokat például, hogy akkor majd remek villamosítási program lesz - hogy akkor ne csak a barátról, hanem a vőről is érdeklődjek? Ezzel azért csak kellene valamit kezdeni, mert az embereknél ez előbb-utóbb nagyon-nagyon ki fogja verni a biztosítékot. Csak érdekelne a véleménye, mint gazdaságért felelős miniszternek, hogy életszerű-e az ilyen típusú óriási gazdagodás, még akkor is, ha valakinek a miniszterelnök az apósa vagy a legjobb barátja. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A választ Seszták Miklós miniszter úr fogja megadni. Parancsoljon, miniszter úr, öné a szó.

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársam! Én erre a kérdésre egy választ tudok adni. Ha önök úgy gondolják, hogy itt bármilyen szabálytalanság történt, akkor tegyék meg a feljelentést konkrétan, egyértelműen, úgy, ahogy az a büntető eljárásjogi jogszabályokban meg van írva, s akkor értelemszerűen vizsgálja az erre illetékes hatóság, és a döntést meg fogják hozni. Azt gondolom, hogy ez a legjobb megoldás. S azt kell mondanom, hogy mindaddig, amíg ezt nem teszik meg, vagy nem konkrét az információjuk, vagy nem más, mint csak vagdalkozás.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Egyperces viszonzásra Gógös Zoltán képviselő úré a szó. Parancsoljon!

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Miniszter úr, attól, hogy valamit törvénybe foglalnak, a lopás még lopás marad, csak nem büntetőjogi kategória lesz. Abból ki tudják venni, de az erkölcsi és a morális kategóriából, úgy gondolom, hogy nem.

Hogy konkrétumot mondjak: itt van a balatoni ügy. Ott 880 millió forintért meghirdettek december környékén egy kempinget, most már vagy harmadszor, amire rejtélyes módon kétszer nem pályázott senki, majd pedig harmadszorra 290 millió forintért eladták, a jelenlegi balatoni ingatlanárak 10 százalékáért.

(14.30)

Hogy, hogy nem, abban a cégben is érdekeltége van, úgy hírlík, a jó barátnak. Nem tudom, hogy egyáltalán majd a jövőben a Balatonnál nem úgy lesz-e, mint abban a viccben, tudja, miniszter úr, amikor megkérdezik a szegény gyereket, hogy mikor lesz a lábán márkás tornacipő, és azt mondja, hogy amikor a gazdag gyerek majd rálép. Na most, a Balatonra körülbelül ugyanígy lehet majd lejutni, amikor majd a gazdag gyerek megengedi, hogy valaki lejusson oda. Nem fogadom el így a választ. Valami mást kellene mondani, miniszter úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces viszonzás illeti meg miniszter urat.

DR. SESZTÁK MIKLÓS nemzeti fejlesztési miniszter: Képviselőtársam! Ön mondta el a nagy igazságot, azaz, hogy nyilvános pályázat volt, és senki nem pályázott rá. Tehát értelemszerűen bárkinek lehetősége lett volna megvenni ezt az ingatlant, de senki nem pályázott. Azt gondolom, akkor lehetne

erre érdemi választ adni tovább, ha valaki pályázott volna, és nem nyerte volna meg ezt a pályázatot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Szilágyi György képviselő úr, a Jobbik képviselője, azonnali kérdést kíván feltenni az emberi erőforrások miniszteréhez: **„Fogy a magyar! Önök mindent megtesznek a népességcsökkenés megakadályozásának érdekében?”** címmel. Miniszter úr halaszthatatlan közfeladat ellátása miatt válaszára Veresné Novák Katalin államtitkár asszonyt jelölte ki. Tisztelettel kérdezem képviselő urat, elfogadja-e a válaszadó személyét. *(Szilágyi György: Igen.)*

Köszönöm szépen, képviselő úr jelzi, hogy elfogadja a válaszadó személyét.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Asszony! Demográfiai válságban vagyunk, a népesség folyamatosan csökken. Sajnos, az önök kormánya alatt is ez tapasztalható, hiszen a most megjelent adatok alapján a 2010 és '15 közötti időszak sem volt ettől mentes. Jelen pillanatban a 23 budapesti kerület és a 175 vidéki járás közül 5 olyan járás van, ahol a születések száma meghaladja az elhalálozások számát. Úgy gondolom, ez nagyon rémisztő adat.

Ráadásul itt még nem is számít bele a népességfogyásba az a mérhetetlenül nagy kivándorlási hullám, ami sajnos fiatalok ezreit, tízezreit, százezreit viszi ki külföldre. Pont arról a korosztályról beszélünk, akik kimennek, azoknak a kétharmada 40 év alatti ember. Ma már egyes kimutatások szerint minden hatodik gyermek külföldön születik. Küzdeni kellene a népességfogyás ellen, és ennek a küzdelemnek nagyon sok lábba kellene állnia.

Az egyik ilyen láb, hogy sajnos van egy olyan probléma, hogy minden ötödik magyar családot érinti már a meddőség kérdése. Sajnos, vannak Magyarországon olyan magyar családok, akik szeretnének gyereket, szeretnék is vállalni ezeknek a gyerekeknek a felnevelését, de valamilyen okból kifolyólag nem lehet gyermekük. Számukra egyetlenegy lehetőség van, az IVF-program, az asszisztált reprodukció, magyarul: lombikbibi-program, amelynek keretében gyermekeket hozhatnának a világra.

Több éve mindig benyújtjuk a költségvetéshez, hogy támogassuk ezeket a magyar családokat, hiszen egy-egy ilyen beültetésnél több százezer forint önrészt kellene fölmutatniuk, és nem mindenki tudja ezt előteremteni. Benyújtjuk a költségvetéshez a módosító javaslatainkat, és önök öt éven keresztül folyamatosan leszavazzák ezeket. Az idén is benyújtottuk, szeretnék egy 3 milliós keretet, ahol pályázni lehet. A kérdésem az, hogy most támogatják-e a Jobbik ezen javaslatát, és támogatják-e azokat a családokat, akik gyermekeket szeretnének ma Magyarországon. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A válasza megadom a szót Veresné Novák Katalin állam-

titkár asszonynak. Parancsoljon, államtitkár asszony!

VERESNÉ NOVÁK KATALIN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Azt gondolom, osztjuk azt a nézetet, hogy a demográfiai válság nagyon komoly probléma, amivel szembe kell nézni. Azt is mondhatom, hogy a mi kormányunk volt az első, amely szembenézett ezzel a jelenséggel, és a mi kormányunk az első, amely tesz is ellene, illetve igyekszik a lehetőségéhez mérten a rendelkezésére álló minden eszközt megragadni azért, hogy fellépjünk a demográfiai válság, illetve a népességfogyás ellen.

Azért a 2016-os adatokat nem mondta, illetve nem beszéltünk arról, hogyan is alakulnak a tendenciák. Szerintem érdemes ezt is hozzátenni, ha már beszélünk az aggasztó jelenségekről, amelyek, hozzáteszem, 35 éve tartanak, hiszen 35 éve fogy a népesség. 2016-ban nem volt olyan demográfiai mutató, amely ne pozitív irányba változott volna, azaz minden egyes demográfiai mutató pozitív irányba változott. 16 százalékkal csökkent a népesség fogyása, 20 százalékkal nőtt 2010 és 2016 között, tehát hat év alatt 20 százalékkal emelkedett meg a gyermekvállalási kedv, azaz a termékenység. Ez egy nagyon jelentős emelkedés, 20 éve nem volt ilyen magas a gyermekvállalási kedv, mint 2016-ban, 20 év nem volt olyan magas a házasságkötések száma, mint 2016-ban. Soha nem látott alacsony szinten volt a gyermekhalandóság, csecsemőhalandóság, illetve soha nem látott alacsony szinten volt az abortuszok száma is. Tehát mondhatom azt, hogy minden egyes demográfiai mutató 2016-ban, illetve az elmúlt időszakban, 2010-től nézve, soha nem látott pozitív értéket mutatott.

Nem mondom azt, hogy már hátradőlhetünk, nem mondom azt, hogy már nincs teendőnk a népességfogyás megállítása érdekében, de talán éppen az elköteleződésünket mutatja az, hogy ha megnézi a 2018-as költségvetést, akkor a családok támogatására kétszer akkora összeget, 1900 milliárd forintot irányoztunk elő, mint amekkora 2010-ben volt. Tehát igen, minden rendelkezésünkre álló eszközzel, az adórendszeren keresztül, a munka-család egyensúlyának megteremtésén keresztül, az otthonteremtési programon keresztül támogatjuk a családokat abban, hogy gyermeket vállalhassanak, hogy jó legyen Magyarországon gyermeket vállalni.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Egyperces válaszra Szilágyi György képviselő úré a szó. Parancsoljon!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Tisztelt Államtitkár Asszony! Valóban nem dőlhetünk hátra, hiszen ahhoz, hogy megmaradjunk, több mint két gyermeknek kellene születni családonként, ma pedig ez a mutató bőven kettő alatt van, még a másfelet sem éri el. Egyébként a kérdésem nem erre vonatkozott. Amire vonatkozott, a lombikbeprogramra, arról

egy mondatot nem mondott államtitkár asszony. Van több százezer olyan család ma Magyarországon, amelyik szeretne gyermeket, de valamilyen orvosi probléma, akár a táplálkozási szokások megváltozása vagy az éghajlati változások miatt nem tudnak természetes úton gyermeket nemzeni. Számukra a lombikbeprogram az egyetlen lehetőség.

Egy-egy családra egy-egy beültetés közel 300 ezer forintot ró. Sokan ezt nem tudják kifizetni. Mi azt szeretnénk, hogy legyen egy pályázati rendszer, legyen egy olyan keret, ahová ezek a családok pályázhatnak, és amennyiben a pályázaton nyernek, akkor megkapják az önrészt, és lehet nekik is gyermekük. Lehetővé kívánják-e tenni, úgy, mint a Jobbik Magyarországért Mozgalom, ezeknek a nehéz sorsú családoknak, amelyeknek a legnagyobb problémájuk az, hogy nem lehet gyermekük, hogy gyermeket vállaljanak, és támogatják-e a Jobbik költségvetési módosító javaslatát, amit az idén is benyújtottunk? *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Egyperces válaszra államtitkár asszonyé a szó. Parancsoljon!

VERESNÉ NOVÁK KATALIN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nagyon bízom benne, hogy a Jobbik fogja támogatni a mi költségvetési előirányzatunkat, illetve a 2018-as költségvetést. Hiszen nem pályáztatni szeretnénk azokat, akik meddőségi problémával küzdenek. Azt hiszem nem az lenne a megoldás, hogy pályázzanak, hanem valóban az, hogy mindenki jusson hozzá a tb-finanszírozott lombikbéli-ellátáshoz, a lombikprogramhoz is. De nem ez lesz az egyetlen jó megoldás. Erről elfogadott egyébként a kormány egy előterjesztést, tehát ez a döntés megszületett. A 2018-as költségvetésben az erre szükséges forrás rendelkezésre áll. Tehát ha megszavazza képviselő úr, illetve a frakciója a 2018-as költségvetést, támogatni fogják azokat a párokat, akik meddőségi problémával küzdenek.

Én még egyetlen gondolatot tennék hozzá. A kérdése, ugye, úgy hangzott, hogy mindent megtesznek-e a népességsökkenés megakadályozása érdekében. Igen, egyetlen kivétellel: tömegesen nem fogunk idegen embereket betelepíteni Magyarországra. Ezt az egy megoldást nem tartjuk követendőnek a népességfogyás megállítása érdekében.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti pad-sorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Tisztelt Országgyűlés! Ezzel az azonnali kérdések órájának végére értünk. Most a kormány kérésére 10 perc... *(Jelzésre:)* Bocsánat, nem. Újabb elnöki verzió következik. Megvárom, míg Lázár miniszter úr a helyére ér. Köszönöm szépen, miniszter úr.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **magyar vidék gazdasági és társadalmi felemeléséhez szükséges lépésekről** című politikai vita, amelyet Sallai R. Benedek és képviselőtársai kezde-

ményeztek. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/15303. számon valamennyien megismerhették. Most felkérem Gelencsér Attila jegyző urat, hogy ismertesse a politikai vita menetét. Parancsoljon, jegyző úr!

GELENCSÉR ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy ismertessem a vita menetét. Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik, 15-15 percben, majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség, a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percben válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe.

(14.40)

Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe. Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeretek felhasználását.

Mielőtt megkezdenénk a vitát, felkérem Hiszékeny Dezső jegyző urat, ismertesse az egyes időkereteket. Parancsoljon, jegyző úr!

HISZÉKENY DEZSŐ jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Fidesz, az MSZP, a Jobbik és az LMP képviselőcsoportja kezdeményezte az időkeretének kétszeresére emelését, így az időkeretek megoszlása a következő: a Fidesz képviselőcsoportjának 164 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 38 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 90 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának 48 perc, a független képviselőknek pedig 10 perc áll rendelkezésre.

A frakciók részére biztosított időkeretek tartalmazzák a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Először a kormány vitaindítójára kerül sor 40 perces időkeretben. Megadom a szót Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak. Parancsoljon, miniszter úr, ön é a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója: Igen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány nevében kell nyilatkozatot ten-

nem abból az alkalomból, hogy az LMP ma parlamenti vitanapot kezdeményezett a magyar vidék gazdasági és társadalmi felemeléséhez szükséges lépések tekintetében. Mindenekelőtt szeretném azt hangsúlyozni, hogy a kormány támogatja a kezdeményezést és várakozással tekint a vita elé.

Ennek jeleképpen támogattuk a frakcióknak azt az indítványát, hogy az eredeti tervekkel ellentétben megkettőzött, dupla időtartamban kerüljön sor erre a nyilatkozatra a kormány nevében teszem, nemcsak mint a vidékfejlesztési források elosztásáért felelős tárcával rendelkező miniszter, hanem úgy is, mint a kormány általános képviselőjével fölruházott miniszter, tekintettel arra, hogy 2010 után a vidékfejlesztési munka 2014-ig a Földművelésügyi Minisztériumban zajlott több tárcát érintve, most pedig a vidékfejlesztés, illetve különösképpen a 10 ezer fő alatti települések fejlesztésével kapcsolatos tervezés, településrendezési, -tervezési, koncepcionális elképzelések a Miniszterelnökséghez tartoznak.

Mindenekelőtt azért szeretném megköszönni képviselőtársaimnak a kezdeményezést, hogy e Ház falai között beszélhetünk a vidékfejlesztés aktuális kérdéseiről, mert nyilvánvaló, hogy ma az Európai Közösségben, de a civilizált világ minden országában zajlik egy nagyon komoly vita, egy nagyon komoly diskusszió arról, hogy a kisebb településeknek milyen lehetősége van arra, hogy megtartó- és megélhetési képességet tudjanak fölépíteni és biztosítani, megtartani a lakosságot és megélhetést biztosítani az ott élő polgároknak.

Két dolog azonnal ütközik egymással: a nemzeti lokális szempontok és természetesen a globális világ kihívásai. Ezekkel Magyarország is nehezen küzd, tehát a vita alapja joggal lehet annak a megkérdése vagy föltételezése, hogy vajon Magyarország hogyan fog válaszolni azokra a globális kihívásokra, amelyek különösképpen érvényesülnek az Európai Unión belül, ahol az emberek szabad áramlása, a szolgáltatások szabad áramlása és a tőke szabad áramlása megvalósult, és ahol azért támogatták nagyon sokan 2004-ben, hogy Magyarország az Európai Unió tagja legyen, hogy szabadon vállalhassanak munkát vendégmunkásként vagy akár vendégtelepülőként tőlünk nyugatabbra lévő országokban. Tehát a lokális szempontok és a globális szempontok ütköznek egymással.

Másrésről nyilvánvalóan vannak internacionalista folyamatok a világban, és vannak patrióta szempontok, amelyeket érvényesítenünk kell. Itt fölmerülnek olyan újabb szempontok is harmadrészt, amelyek fölvetik a XXI. század fontos kihívását, amelyek a természetes táj, illetve az ökológiai örökség megőrzésével kapcsolatosak, amelyek az LMP számára kiemelten fontos célként szolgálnak.

Általában Magyarországon hosszú időre vezet vissza az a politikai vita, amely a falu és a város közötti társadalmi, szociológiai különbségeket és nehézségeket dolgozza föl. Most külön nem citálnám és figyelmeztetném az Országgyűlést, hogy ennek a kulturális életünkben, a közgondolkodásban, a társadalmi gondolkodásunkban is mély gyökerei vannak ma

már. Hosszú ideológiai és elvi viták után vagyunk, népiek, urbánusok, és sorolhatnám, hivatkozhatnám a falukutatók és mások mozgalmát, akik a falu nehézségeire föl hívják a figyelmet.

Azért fontos ez, mert ma Magyarországon 3155 település van. A főváros, 23 megyei jogú város, 118 tízezer fő fölötti város, 204 tízezer fő alatti város és 2809 község besorolású település, tehát község vagy nagyközség; 2809 település, amely falunak számít, és ezeken a településeken él a magyar lakosságnak mintegy 40 százaléka. Ezért ennek a kérdésnek a napirendre vétele különösképpen aktuális, függetlenül attól, hogy egy ellenzéki pártot nyilvánvalóan közvetlen politikai szándék is vezethet vagy politikai népszerűség hajhászása is vezethet. No, nem ezt tételzem föl, hanem az elvi és komoly mélységű megbeszélés szándékát tételzem föl az ellenzéki pártok részéről, amikor ezt a napirendet fölvetelre kérték.

Másrésről ismertek azok az egészen kétségbejítő liberális megközelítések, amelyek Mihályi Péter szavaiban fogalmazódtak meg 2006-ban, aki azt merte mondani - mint az akkori kormány egy meghatározó ideológusa az SZDSZ képviselőjében -, hogy Magyarországon sincs már szükség falura, hiszen évezredek alatt a falu mint létforma, mint létezési forma meghaladott dolog, ezért a falvak fölszámolásával és egy új életforma létrehozásával kell számolnunk; nincs értelme falvakat működtetni, üzemeltetni, fenntartani és faluba szervezni a magyar társadalmat. Ez jól mutatja, hogy a politika liberális oldalán az elmúlt évtizedekben kialakultak egészen hajmeresztő megközelítések a magyar társadalmi valóságot illetően. Azt remélem, hogy az LMP nem az SZDSZ örököse, és nem képviseli az SZDSZ-hez hasonlóan liberális pártként ezt a megközelítést, amely nem számol a faluval.

Sajnálom, hogy csak egyedül van itt képviselő úr, egy kis frakció esetében nyilvánvaló, hogy ez nem könnyű dolog, de jó lett volna hallani mindannyiójuk hozzáállását ezzel kapcsolatban, hogy vajon liberális pártként mit gondolnak azzal kapcsolatban, hogy számos magyar liberális szerint a falu egy meghaladott dolog, és már nincs rá szükség. *(Sallai R. Benedek közbeszól.)*

Ebben a Házban, úgy gondolom, hogy a falu kérdése, a vidék kérdése, a vidékfejlesztés kérdése és a vidék jövőjének kérdése nem agrárius kérdés önmagában. Természetesen a mai vita kapcsán és a vita utáni további gondolkodásban szó lesz majd a vidékfejlesztési források sorsáról, szó lesz az agrártámogatások céljáról, szó lesz a gazdasági ösztönzés lehetőségeiről, de a vidékfejlesztés, ha jól értem és jól néztem a különböző politikai pártok ezzel kapcsolatos nyilatkozatait vagy programjait, vagy jól hallottam a készülő programokról, akkor sokkal többről van szó, mint önmagában agrárkérdésről. Hogy ez mennyire társadalmi kérdés, arra a mi politikai családunkhoz közel álló és általunk vállalt Illyés Gyula, Németh László, Szabó Dezső vagy Féja Géza is jó pár alkalommal és különös alaposággal hívta föl a figyelmet.

Az az érdekes, hogy száz év távlatában ezek a kérdések nem megoldódni látszanak, hiszen a mai kor gondolkodói közül többen hívják föl arra a figyelmet, hogy az előbb említett 2809 község méretű település közül körülbelül ezer olyan község méretű település van ma Magyarországon, amelyet a megszűnés és a kilátástalanság veszélye fenyeget. Az én választókerületem 19 településből áll, és a 19 település között van olyan település, amelynek a lakossága várhatóan még az én életemben - nem biztos, hogy az én képviselői mandátumom alatt, de remélem, az életemben - olyan nehézségek és kihívások elé áll, amely nehezen kezelhető. Fölmerül annak a veszélye is, hogy egy néhány száz fős kistelepülés 30-40 év múlva már nem létezik, hiszen kihal az adott település. Vannak Magyarországon olyan települések, és vannak olyan kutatók, akik azt valószínűsítik, hogy ezeknek a településeknek a száma ezerben is mérhető, amelyeket az elnéptelenedés, elvándorlás, kihalás és kiürülés veszélye fenyeget.

Másik riasztó adat, hogy 350 ezer üres ingatlan van ma Magyarországon, amit nem laknak. Becslések szerint ebből 150-200 ezer olyan ingatlan van, amely egyébként lakható. Ezek többsége vidéken van, kistelepüléseken vagy kisméretű közösségekben. Miközben számos gazdasági, társadalomfejlesztési programmal próbálkozunk a lakásépítések, új lakásépítések területén, csak zárójelben jegyzem meg és fölvetném, hogy elgondolkoztató, hogy közben 150-200 ezer üres, döntően falusi elhagyott ingatlan van, amelyek lakhatóak, és körülbelül 150 ezer van, ami már lakhatatlan állapotban van.

Ez mind-mind olyan folyamat és olyan eredmény, amely meggyőződésem szerint mindenféleképpen figyelmet érdemel, és támogatást érdemlő kérdés két szempontból: a népesség megtartása és a népesség eltartása szempontjából; hogyan lehet megtartani, és hogyan lehet eltartani.

(14.50)

Nagyon beszédes adat - és ezzel nem minősíteni szeretném, önmagát minősíti a tény -, hogy 2002 és 2010 között a budapesti lakosság GDP-ből való részesülése, ez azt jelenti, hogy mekkora Budapesten az egy főre eső GDP, 222 ezer forint volt, az országos átlag meg 200 ezer. Tehát 2002-től 2010-ig odajuttunk, hogy a budapesti lakosság egy főre eső, GDP-ből kivett aránya 222 ezerre ment fel, miközben az átlag 200 ezer volt. Most, 2010 és '17 között ez egyébként 204 ezerre ment vissza. Ez nem azt jelenti, hogy Budapest lett relatíve kevesebb, hanem azt jelenti, hogy vidéki településeken a GDP-termelési képesség jelentős mértékben nem növekedett. *(Gógös Zoltán: Csak nem falun!)* Tehát az, hogy ki kormányozza az országot, ki kap a választók-tól bizalmat, közvetlenül képes azt befolyásolni, hogy egy kistelepülésen a népesség eltartó képessége és megtartó képessége a valóságban hogyan alakul.

Azt gondoljuk, általában a Fideszre és a KDNP-re ez jellemző, hogy a magyar állam kezében vannak

olyan eszközök, amelyekkel be tud avatkozni egy település életébe.

Például nagyon nagy kérdés az, és ha nem politikai vagy pártpolitikai vita síkján tekintünk erre a kérdésre, érdemi megbeszélést is érdemelhetne, hogy vajon a magyar állam rendelkezésére álló eszközök hogyan kerülnek kistelepülési közösségekben elosztásra vagy újraelosztásra. Januárban azt hallottam a mínusz 20-25 fokok hidegben a Kossuth rádiót hallgatva, hogy vannak olyan települések, ahol az emberek nem tudtak mivel tüzelni. Gyorsan megnéztem, hogy az érintett település hol van, és azzal szembesültem, hogy az érintett település egy hatalmas állami erdőgazdaság közepén fekszik. Felmerült bennem a kérdés: hogyan lehet az, hogy a Kossuth rádióban azt hallgatom, hogy emberek nem tudnak mivel fűteni, miközben az állam kezében több ezer hektáros erdőgazdaság van (*Zaj az ellenzéki padsorokban. - Gógös Zoltán: Egymillió!*) a település határában. Bocsánat, ha megengedik, szeretném befejezni a mondandómat! Tehát csak azt vetem fel, hogy az, hogy az állam a kezében lévő eszközöket hogyan használja, meggyőződéseim és megítéléseim szerint számos lehetőséget tartogat még a jövőre nézve.

Komoly parlamenti vita és jó néhány konszenzusos pont után 2012-ben fogadta el az Országgyűlés a nemzeti vidékstratégiát, amely messze nemcsak a mezőgazdaságról szól, a természeti erőforrások, ökológiai értékek megőrzéséről, az életképes agrártermelésről, a biztonságos élelmiszer előállításáról, a vidéki létezés gazdasági alapjainak megteremtéséről, vidéki foglalkoztatottságról.

Nem fogom most kötelezően felmondani azt a penzumot, azt az információmennyiséget, amit ebben a Házban mindenki ismer, hogy a kistelepülésektől ezermilliárd forintnyi adósságot vállalt át az élet szervezése kapcsán a magyar állam 2010 után. 73 500 forint volt a minimálbér 2010-ben, most pedig 138 500 lesz 2018-ban. Ez csak azért fontos, mert 800-900 ezer olyan ember van, aki minimálbérrel él, és döntő többségük nem Budapesten, nem a nagyvárosokban, hanem vidéken és kistelepüléseken éli a hétköznapjait. A vidéki településeken messze 10 százalék fölött volt a munkanélküliség. Ma az országos átlag 4,5 százalék, de ha valaki leválogatja ebből a 2800 község besorolású települést vagy a kisebb városokat, akkor láthatja, hogy ott is érdemi és jelentős javulás van. A nagyvárosokban a munkanélküliség 3 százalék alatt van, de ez azt is jelenti, hogy a kistelepülések esetében vagy a rendkívül kicsi települések esetében is 4-5 százalék körüli munkanélküliséggel tudunk számolni. (*Gógös Zoltán: Sokkal több!*)

Azt pedig különösképpen figyelemfelhívásnak szánjuk, hogy 470 ezer bűncselekményt követtek el Magyarországon 2010-ben, tavaly 272 ezer bűncselekmény elkövetésére került sor, miközben 2006 és 2010 között ebben a házban sokszor elhangzott, sőt vannak, akik akkor még gárdát szerveztek a közbiztonság védelme érdekében, az állami erőszakmonopólium megbontása érdekében, sokszor el-

hangzott, hogy a magyar állam nem képes (*Dr. Staudt Gábor: Ne gusztustalankodjon!*) az emberek... Most már gusztustalan ez a hivatkozás, látom, fáj önöknek. De én emlékszem még azokra az időkre, amikor itt mellényben ültek emberek. Ahhoz képest messzire kerültünk. De ezt csak azért hoztam szóba, bocsánat... (*Nagy zaj a Jobbik padsoraiból. - Az elnök megkocogtatja a csengőt.*) Bocsánat, bocsánat, kedves jobbikos képviselőtársaim! Nem a politikai úton megtett különbségekre akartam felhívni a figyelmet, hanem arra, hogy 2006 és 2010 között vidéken a magyar állam képtelen volt a biztonságot garantálni, ezért szerveződtek közösségek annak érdekében, hogy a közbiztonság helyreállítására sor kerüljön.

Ma a magyar állam mindenhol, 5000 rendőr felvételével, személyes jelenléttel próbálja garantálni a közbiztonságot, ennek köszönhetően egyre több olyan település van, ahol radikálisan visszaesett a lopások száma. Az is egy figyelemre méltó statisztikai adat, hogy hány olyan település van Magyarországon, ahol nem volt rablás 2015-ben és 2016-ban, mert a vidéken való élethez, a tanyán való léthez, a kistaluban való megélhetéshez az is hozzátartozik, hogy az ember ott biztonságban érezze magát, és biztonságban tudja a szeretteit.

Azt is szeretném elmondani önöknek, hogy ma községben és nagyközségben 2,9 millió ember él, a városban lakók száma 5,2 millió, tehát 3, illetve 6 milliós arány van. Nyilvánvaló, hogy a városok fejlesztése és az urbanizáció egy nagyon fontos kérdés. Távol van még az az időszak, amikor a nyugat-európai életformához hasonlóan azt lehetne mondani, hogy minőségi életet csak vidéken lehet élni. Nagyon sokan ma úgy gondolják, hogy minőségi életet kisebb vagy közepes méretű városokban lehet alapvetően élni. El kell jutni odáig, hogy ezt pontosan lássuk.

Természetesen nemcsak a településtípusban van különbség, Budapest-megyei jogú város, megyei jogú város-közepes város, közepes város-kisváros, hanem az országon belül is óriási különbségek vannak. Más dolog Győr megyében falun élni, és más dolog Szabolcsban vagy Kelet-Békésben falun lakni. Példának mondanám, hogy Győr-Moson megyében 2015-ben a GDP, amit ott előállítottak, 2072 milliárd forintot tett ki. Ugyanebben az esztendőben Tolna megyében 577 milliárd volt az előállított GDP. A különbséget, azt gondolom, jól írja le. (*Gógös Zoltán: Abban még Paks is benne van!*)

A vidéki beruházások tekintetében 2015-ben Budapesten 1265 milliárd forintnyi beruházás valósult meg, Győr-Moson-Sopron megyében 404 milliárd, Nógrád megyében pedig 57 milliárd forintnyi beruházás valósult meg. Ez rávilágít arra, hogy még országon belül is mekkora különbségek vannak, nyilván befolyásolva az ott élő emberek életkilátásait.

Nem fogom elmondani részletesen, megkímélem képviselőtársaimat ettől, de a jegyzőkönyvhöz mindenképpen mellékelni szeretném, elnök úr, hogy ajánlom képviselőtársaim figyelmébe Czettler Jenő gondolatait, aki kisgazdapárti képviselő volt és falu-

kutatónak számít, Weis István történész gondolatait, de Győrffy István gondolatai a legbeszédesebbek. Mindhárman tulajdonképpen azt vallják, hogy a nemzettudat, a nemzeti megmaradás, a kulturális identitás szempontjából a népi gondolkodásnak, a népi kultúrának, a földműves kultúrának Magyarországon olyan hagyományai vannak, amelynek a megőrzéséhez nemzetgazdasági és nemzetstratégiai érdek fűződik. Budapest a nemzet fővárosa, mint ahogy mondják, a vidék pedig a nemzet élettere, és ehhez szerintük is ragaszkodni kell, még akkor is, ha már a húszas-harmincas években, majd később is az urbanizáció óriási kihívásokat jelentett. Tehát nem fogom most önöket a falukutatás és a falukérdés speciális szempontjaival és történeti analógiáival untatni.

Ezzel szemben szeretném a figyelmet felhívni arra, hogy mi a következő évtized fontos kihívása a vidékfejlesztés területén. Először is 1990-ben a tavaszi választás idején azzal a céllal vágtak bele az akkori demokratikus politikai pártok a megmértetésbe, hogy mindannyian vidéki középosztályt ígértek. Kérdés az, hogy az elmúlt 25 esztendőben a vidéki középosztály kialakítására sor került-e, illetve a vidéki középosztály kulturálisan, társadalmilag és gazdaságilag milyen erőt képvisel. Úgy gondolom, ma is aktuális az, hogy mindannyiunknak e Házban az az érdeke, hogy vidéken erős, nemzeti, patrióta gondolkodású középosztály legyen, és a társadalmi csoportok közül a középrétegek megerősítéséhez komoly nemzetgazdasági érdek fűződik.

Fontos kérdés, hogy vajon a fiatalok számára egy kistelepülés, egy vidéki település milyen lehetőséget biztosít, milyen megélhetési, milyen boldogulási lehetőséget biztosít. Ma a legnagyobb veszteség ezeket a településeket abban éri - és nyilvánvaló, hogy az ország állapotával kapcsolatban ellentmondásos benyomást tartalmaz az a helyzet -, hogy miközben a számok jónak tűnnek, egy nyugdíjas azt látja, hogy az utcában már alig lakik fiatal, nincs gyerek. Márpedig nagy kérdés, hogy azon a településen, ahol tíz gyerek születik, milyen jövője van a közösségnek. Ha nincs egy osztálynyi, 20-30 gyerek, aki egy évben megszületik, ez felvet nagyon súlyos kérdéseket a jövőre, a fiatalok jövőjére, illetve a vidéki fiatalok jövőjére vonatkozóan is.

*(Az elnöki széket Lezsák Sándor,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Az előbb már említettem a helymegtartó képesség és az életminőség növelését. Az életminőséget azért hozom szóba, mert Magyarországon 2004 óta az Európai Unióhoz viszonyítva a kereseti különbségek nem csökkentek, tehát ugyanolyan távolság választja el ma az Európai Unió nyugati országainak átlagfizetését a magyar átlagfizetésektől, mint ami elválasztotta 2004-ben. Ezzel versenyezni nagyon nehéz lenne, és nincs is realitása annak, hogy a következő néhány esztendőben a bérkülönbség radikálisan csökken. Folyamatosan korigál, de radikálisan

nem csökken. Ezért meggyőződésem szerint a kormánynak az a politikája, hogy területfejlesztés, vidékfejlesztés, településfejlesztés tekintetében decentralizálta az európai uniós forrásokat, nemcsak a „Modern városok” program keretében, hanem 19 megyének is biztosít 1200 milliárd forintot, valamint tervezi a kormány, hogy a 10 ezer fő alatti települések számára speciális programot indít, meggyőződésem szerint egy jó kezdeményezés azért, mert életminőség-javító beruházásokkal tudunk versenyezni azzal a hívószóval, amit a nyugat-európai gazdasági piac jelent.

(15.00)

Azt ritkán mondják el a nyugati gazdasági elemzők, hogy azzal a munkaerő-populációval, amelyet elvittek Lengyelországból, elvittek Szlovákiából, elvittek Csehországból és elvittek Magyarországról, mennyit nyert Nyugat-Európa. Valljuk be, hogy az elmúlt öt évben a nyugat-európai versenyképességhez, gazdasági növekedéshez döntő mértékben járultak hozzá darabszám, fizikai, szellemi teljesítmény alapján, milliós nagyságrendben azok a munkavállalók, akik a szabad munkaerő-áramlás keretében elhagyták Magyarországot és az előbb említett közép-kelet-európai országokat, és elmentek Nyugatra dolgozni. Ez ott gazdasági előnyként jelentkezik, itt pedig hátrányként érezteti a hatását társadalmilag és gazdaságilag egyaránt. Ennek a folyamatnak az egyik megfordítási lehetősége nyilvánvalóan a bérkülönbségek csökkentése, másrészt pedig az életminőségnek az erősítése. Tehát igenis olyan kormányzati politikát kell folytatni, amely minden kistelepülésen megpróbálja a boldogulás lehetősége mellett a jó minőségű élet lehetőségét garantálni.

Természetesen Magyarországon arra is vannak kutatások, hogy ha valaki kistelepülésen lakik, hányan tudnak helyben munkát vállalni, és hány embernek kell a munkaerő-mobilitást biztosítani. Ezért példának okáért ha megkérdezi azt az LMP frakciója, hogy a vidékfejlesztésnek, a vidéken boldogulásnak és megmaradásnak mi az egyik feltétele: például praktikus mikroszinten a munkába járás feltételeinek a biztosítása és garantálása. Mert ha a közeli településen egy fiatal munkavállaló munkát kap, hogy oda ne kelljen beköltöznie, nyilván a gyerekei és a saját maga jobb boldogulása érdekében, csak akkor kerülhető el, ha az adott faluban, ami egy nagyobb település vonzáskörzetébe, a 197 járási körzetbe tartozik, ott is részben jó infrastruktúra van, jó szolgáltatások vannak, és a munkába járás megoldott.

Tehát vannak meggyőződésünk szerint világos, egyszerű és praktikus dolgok, amelyeknek a megoldásával vagy amelyeknek a segítségével és fejlesztésével elkerülhető az, hogy a nagyobb települések, akár csak a járási központok - mi a kormány politikája? 197 járási központ fejlesztésére kerül sor. Hallják sokszor az EMMI-től, ott épül majd uszoda, ott épül tornaterem, tornacsarnok, ugyanakkor ez azt jelenti,

hogy a járásban, a mikrotérségben élők is döntő mértékben a járásközpont felé mozdulnak először, majd onnan a megyeközpontba vagy a térségi központba, és onnan Budapestre vagy adott esetben már az országhatárt átlépve. Hogy ez a folyamat fékezhető legyen, részben ajánlatot kell tenni, ami az életminőséget illeti, másrészt pedig biztosítani kell a munkába járás feltételeit, ami előrevetíti, hogy a teljes közlekedési ágazat jelenlegi teljesítményének a fölülvizsgálatára szükség van.

Ez jelenti a Volán, a MÁV és a teljes közösségi közlekedés sorsát és jövőjét, hogy vajon ezek az állami szolgáltatások hogyan biztosítják a helyben maradáshoz, vagy éppenséggel hogyan sodorják az embert abba az irányba, hogy feladja az ingázást, és arra kényszerítse, hogy legalább egy járási központba vagy térségi gazdasági központba költözzön be. Ezért nagyon fontosnak gondolom az egyenlő lehetőségek és az egyenlő hozzáférés elvének érvényesítését a közösségi szolgáltatásokban, amely meggyőződésem szerint az egyoldalú, korábbi évtizedekre jellemző főváros-központúságot jelentős mértékben csökkenti.

Itt még szóba hoznék egy másik dolgot: most pénteken zárul le a „Modern városok” program, amely 23 megyei jogú város gazdaságfejlesztési programját támogatja. Nyilvánvalóan ahogy ennek vége van, a kormánynak azt kell megterveznie, a jövő évi választásoktól függetlenül is, a mindenkori kormánynak az a kötelessége, hogy valahol a 10 ezer és 50 ezer fő közötti települések, városi rangú települések számára is gazdaságfejlesztési programot nyisson, és a 10 ezer fő alatti községek számára is gazdasági programot nyisson.

Nagyon világosan döntött 2010 után a kormány, amikor a 2000 fő alatti települések önkormányzati hivatalait koncentráltta, mert ez kijelöli azokat a településközösségi fenntarthatósági kereteket, amelyek fontosak a jövőre nézve. De nem eldöntött kérdés, ebben a Házban sem kibesztelt kérdés még az, hogy a területi különbségekkel együtt vajon a magyar államnak hol és milyen egészségügyi szolgáltatást, oktatási szolgáltatást kell biztosítania. 2010-ben azt hirdettük meg, még Lezsák Sándor képviselőtársam vezetésével, hogy mindenhol, ahol a szülők igénylik, alapfokú oktatást kell biztosítani a magyar államnak. Újra fel kell tenni a kérdéseket, hogy vajon a szülők mit igényelnek: azt igénylik, hogy a közeli járási központba költözzenek és ott legyen iskolafejlesztés, vagy azt igénylik, hogy a 600 fős faluban legyen egy jó minőségű alapfokú oktatás, függetlenül attól, hogy hány gyerek születik.

Mert ha igaz az az állítás, hogy a versenyképesség egyik legfontosabb tétele az oktatás, akkor nagy kérdés az, hogy egyébként az ország 40 százalékát, amely kistelepülésen él, ez a kérdés hogyan érinti és hogyan befolyásolja; vajon a kistelepülési iskolák vagy a járásközponti iskolák minden egyes következménnyel - a bejárás és közlekedés megszervezésének következményével - versenyhátrányt vagy versenyelőnyt jelentenek-e. Amikor azt mondják a magyar oktatási rendszerre, hogy az leg-

inkább erősítette korábban a különbségeket gyerek és gyerek között, az nemcsak egy osztályon belüli gyerekeket jelentett, hanem a fővárosi, városi, vidéki, kistelepülési vagy falusi gyerek lehetőségei közötti különbséget is ez alatt érthetjük, ami, úgy gondolom, a vidékfejlesztés vagy az élhető vidék szempontjából egy nagyon fontos és máig eldöntetlen kérdés.

Mihályi Péter szavai érvényesültek 2002 és 2010 között: ő azt mondta, hogy nem kell a faluban iskola, nem kell házi orvos, mindenki menjen a közeli centrumba, be kell az embereket oda telepíteni, be kell terelni a városokba, és akkor minden probléma ezzel megoldódik. Történelmi tudásunk van arról, hogy ez teljesen ellentétes a magyar nemzeti érdekekkel, nemcsak kulturális, nemcsak kultúrantropológiai vagy történelmi értelemben, hanem a nemzeti létezésünkhöz hozzátartoznak bizonyos életformák; a falu felszámolása is egy nagyon súlyos liberális tévedés, amivel, úgy gondolom, a XXI. században le kell számolni, és nem erősíteni kell ezeket a folyamatokat. *(Gögös Zoltán közbeszól.)*

Azt is szeretném itt szóba hozni, hogy érdemes volna újra és újra visszatérni arra a kérdésre, hogy vajon Ausztriában hogyan lehet megszervezni úgy az országot, ami egy 8 milliós ország, sokkal rosszabb területi adottságokkal, mármint többé kerülő közlekedést igénylő területi adottságokkal a hegyvidék miatt, hogy a kistelepülések képesek lehetőséget és megélhetést biztosítani az ottani lakosság számára. Tehát elkerülhetetlenek... *(Dr. Staudt Gábor közbeszól. - Gögös Zoltán: Ott nem adóztatják a napelemet!) Bocsánat! (Derültség az MSZP és a Jobbik soraiban.)* Biztos sok oka van, arra való a vitanap, hogy ezt megvitassák, feltételezem.

Amiben biztosak vagyunk, és amit ha valaki megnézi az európai benchmarkokat, azonnal levonhat tanulságképpen: hiába költött a magyar állam 2007 és 2013 között 3500 milliárd forintot a magyarországi közúti, csak a közúti infrastruktúra fejlesztésére 3500 milliárd forintot költött az ország 2007 és 2013 között, ez nem jelenti azt, hogy a másod- vagy harmadrendű utak, amelyeket a falvas települések közlekedésre használnak, érdemben javultak volna. Tehát miközben a fő közlekedési hálózatban Magyarország Közép-Európában a legelőnyösebb pozícióban van, itt a legmagasabb az autópályák aránya a volt szocialista közép-európai országok között, ezzel párhuzamosan állítható, hogy infrastruktúra-fejlesztésre bizton szükség lesz.

Tehát arra a kérdésre, hogy mi lesz a vidék megtartó ereje, és hogyan lehet a lakosságot ott tartani, a munkaerő-mobilitás mellett, a közlekedés átszervezése mellett, biztos vagyok benne, hogy további infrastrukturális fejlesztésekre van szükség. Most 2400 milliárdos közútfejlesztési programot hirdetett a magyar állam, amiben még mindig autópálya-építések, egyes számú főút-korszerűsítések és kettes számú főút-korszerűsítések vannak. Ez a 2400 milliárd forint, amely már hazai költségvetésből megy és nem EU-s pénz, még mindig nem volt elég arra, hogy az alacsonyabb rendű utak vagy a kisebb települések föltárását és megközelítését lehetővé tette volna. Ez

nagyon tanulságos dolog egyébként az egész országszervezés és a közlekedési hálózat szervezése szempontjából. 1300 milliárdot fogunk a következő években hazai és EU-s pénzből költeni a vasútfejlesztésre, de ezek is fővonalak, amelyek nyilvánvalóan a lakosságnak a Budapest felé irányítását fogják segíteni, de az a kérdés, hogy hogyan fogják segíteni a helyben maradáshoz.

Az előbb szoltam a közszolgáltatások kérdéséről. Én minden olyan gondolatot elleneztem és most is ellenzek, amely az egészségügy bármilyen olyan átszervezését propagálja, amely centralizálni, központosítani akar. Én azt gondolom, hogy mindig azt a kottát veszi elő az összes nagy egészségügy-szervező, ami azt mondja, hogy Magyarországon sok kórház van. Ez egy hülyeség. Ha valaki megnéz hasonló méretű országokat, akkor láthat erre is példát, és láthat arra is példát. Az én megítélésem és meggyőződésem szerint mind az egészségügyi ellátást, mind az oktatási ellátást és az állami közszolgáltatásokat is 197 járason keresztül minél közelebb kell vinni a választópolgárokhoz. Ez ráadásul a mai digitalizáció időszakában egyáltalán nem lehetetlen, könnyebb, mint amilyen volt tíz vagy húsz esztendővel ezelőtt.

A közbiztonsággal kapcsolatban már elmondtam, amit a figyelmükbe ajánlottam.

A megélhetés javításáról szeretnék néhány rövid gondolatot mondani. 2015-ben a bruttó átlagkereset Budapesten 319 ezer forint volt, az országos átlag 243 ezer. Tehát Budapesten 319 ezer forint volt a bruttó átlagkereset, az országos átlag pedig 243 ezer forint, és a munkanélküliségi adatokat természetesen nem citálnám ide. Ez azt mutatja, hogy a vidék eltartóképessége, a megélhetés lehetősége részben elválaszthatatlanul összefügg azokkal a nemzetgazdasági ágazatokkal, ahol alacsonyabb a jövedelemtermelő képesség, alacsonyabb a profitabilitás és alacsonyabb a kereseti lehetőség - ilyen az agrárium.

(15.10)

Ebben a teremben már sokszor elhangzott, és csak egyetlenegyet megjegyzést tennék az agráriummal kapcsolatban, hiszen a vita, gondolom, részben a vidékfejlesztési források fölhasználására is kiterjed majd, hogy vajon ma Magyarország az agráreltartó képességét kimeríti-e vagy sem. Magyarországon 180 ezer entitás kap földalapú támogatást. Állítólag - mondják ezt a szocialisták - valamikor 500-600 ezer, sőt 700 ezer ember megélt a mezőgazdaságból. *(Gógös Zoltán: Másfél millió.)* Másfél millió. Most ha az agrárbiznistról, tehát az élelmiszeripart és mindent, ami az agráriumra ráakodik, ehhez hozzácsatoljuk, a 180 ezer földalapú támogatotthoz hozzáadjuk, akkor sem hiszem, hogy 200-300 ezer embernél közvetlenül több kapcsolódna magához az agráriumhoz.

Messze kevesebb lehetőséget használ ki az agrárium, mint amennyit kihasználhatna. Fontos kérdés a jövőre nézve, és nem egyszerű megválaszolni, eu-

rópai uniós agrárkereskedelmi vagy világ-agrárkereskedelmi és termelési viszonyok között - vagy nem beszélve még az infotechnológiai eszközeit illetően -, hogy vajon a magyar mezőgazdaság létszámtartó képességét, hogy minél több ember ebből éljen meg, hogyan lehet megszervezni, vagy milyen eszközökkel lehet pozitívan befolyásolni. Annyit biztos levonhatunk történelmi tanulságképpen, hogy a nagybirtok ennek semmiféleképpen nem segített a XX. századi történet alapján.

Ennyit bizony tudunk. Tehát az a törekvés, még az eszközökről, ha vitatkozunk is, az a törekvés, hogy nagybirtokalapú legyen a magyar mezőgazdaság, az biztos, hogy nem segítette a magyar vidék fejlesztését vagy megmaradását, mert az koncentrációhoz, magas gépesítéshez, alacsony foglalkoztatáshoz vezetett. A mi érdekünk pedig magas gépesítés, de magas foglalkoztatás mellett, tehát itt nyilvánvaló, kultúráváltásokon kell gondolkodni, ami messze átvisz ahhoz, hogy vajon a magyar agráriummegőrzés és az agráriumfejlesztés hogyan kapcsolódik össze, hogyan kapcsolódik össze az élelmiszeripar fejlesztésével.

Itt szeretném azt is szóba hozni, hogy a munka kérdéskörében meggyőződésem szerint, ugye, Magyarországon van 200 ezer közmunkás átlagosan, a közmunkaprogram biztos, hogy ezeknek a településeknek a boldogulásához hozzájárult. Én ismerek persze olyan képviselőtársakat, akiket ez nem érdekel, mert olyan településeket képviselnek, mint például a fővárost, ahol nincs közmunkaprobléma, hiszen munkaerőhiány van, és nem munkaerő-főlösleg.

Az én általam képviselt körzetben azonban a település megmaradása szempontjából a közmunkának szociológiai értelemben is döntő hatása volt, hiszen a bűncselekmények csökkenése és a közfoglalkoztatás között egyenes összefüggés van. De azt gondolom, hogy a vidékmegtartás és a vidékfejlesztés szempontjából a tartós közmunka is sokat jelent. Ma azt mondja a magyar állam a 2018-as költségvetés tárgyalásával párhuzamosan, nem kevesebbet állítunk, mint azt, hogy jövőre mindenki dolgozni fog, aki dolgozni akar, mert vagy a piactól kap munkát, a munkaadóktól, vagy pedig a magyar államtól kap munkát. De aki dolgozni akar, annak mindenféleképpen lesz munkája.

Az erőforrások elosztását már itt szóba hoztam. Én tisztában vagyok azzal, hogy az eszközök tekintetében számos vita van, de azt senki nem vonhatja kétségbe, hogy az elmúlt másfél esztendőben 30 ezer olyan gazdálkodó volt Magyarországon, aki valamilyen formában földet tudott vásárolni. Központilag bérbe adott állami eszköz került 30 ezer emberhez. 100 bérlő helyett most 30 ezer tulajdonos használja a korábbi állami földtulajdont. Meggyőződésem szerint ez egy bölcs és jó döntés volt, jól mutatja, hogy az eszközök újraelosztásával lehet befolyásolni azt, hogy a vidéknek mi lesz a megtartóképessége.

2007-2013 között 9200 milliárd forintot osztott el a magyar kormány és a parlament közösen, ebből 1518 milliárd forint jutott a vidék fejlesztésére. Ebből 76 százalékot 2010 után kellett kifizetni, mert 2004-

2010 között még arra sem voltak képesek az akkor kormányzók, hogy a kifizetéseket megszervezzék. Tehát az akkori források 76 százalékát most kellett kifizetni. Most a rendelkezésre álló keret, amely, feltételezem, hogy az LMP szándéka szerint a mai vitanap egyik tárgya is, mindösszesen 1300 milliárd forint, amely 68 darab pályázatban 2017. március 31-én kiírásra is került. Ennek az összegnek a 80 százalékát arra szánjuk, hogy a kis- és közepes gazdaságok megerősödjenek, másrésztől természetesen településfejlesztésre is irányítunk forrásokat, mint ahogy az előbb említett „Modern városok” program keretében, illetve a kisebb települések fejlesztését szolgáló területi operatív program, megyei fejlesztési keretek és egyedi fejlesztési döntések keretében is.

Az állami szolgáltatások hozzáférését, úgy gondolom, hogy érdemben javítottuk akkor, amikor az ügyek intézését járásokba szerveztük. A járásokban pedig megszerveztük a 2 ezer fő alatti településeken is az ügyintézés lehetőségét. Ugye, a kormány - szimbolikus céllal is jól mutatja a magyar belviszonyokat - kitűzte, hogy kormányzati szervek települjenek vidékre. Ezt az elképzelést atombomba-támadások érték már a bejelentés pillanatában, ezért jól mutatja, hogy a hétéves erőfeszítéseink eredményeképpen csak a vidékfejlesztési államtitkárság emigrált Kecskemétre, a kormány többi része Budapesten állomásozik. A miniszterelnök által bevetett legteljesebb rábeszélőképeség ellenére sem lehetett mobilizálni a kormányzati struktúrát, mert ennyire centralizált még egy tízmilliós ország is, a decentralizációnak adott esetben kormányzati végrehajtó hatalmi szinten nem voltak meg a föltételei.

Egy olyan programot fogunk az Országgyűlés elé tárnai a következő időszakban, amely a 10 ezer fő alatti települések megszólítását szolgálja. Ebből már idéztem, az előbb felhoztam már a munkaerőmobilitás kérdését, mármint hogy a közeli munkahelyre jobban, gyorsabban jussanak el, fogunk a demográfiai kérdésekre válaszolni, a családok támogatásának rendszerét át fogjuk alakítani. Ezzel kapcsolatban majd a miniszterelnök úr fog bejelentéseket tenni.

A megyékkel és a kisebb településekkel összefogva fel kell tárnai, hogy hol vannak még munkaerőtartalékok. A magyar gazdaság számára növekedési és munkaerő-tartalékok vannak bizonyos megyékben, amelyek egyébként nem véletlenül elmaradtak és rosszul fejlődő megyék voltak az elmúlt időszakban. Hol lehet magasabb feldolgozottságú termékeket biztosítani? Hol lehet a regionális felsőoktatási centrumok erősítésével a gazdaság és a tudás kérdését összekapcsolni?

Itt jegyezném azt meg, hogy az elmúlt 27 évnek nagyon nagy tanulsága - ez valami rejtély egyébként, eddig nem volt arra erő meg képesség, hogy ezt valóban áttörjük -, hogy a fejlesztések döntően mindig ugyanoda koncentráltak. Én figyelem, most hogy másról ne beszéljek, mert a vidékfejlesztés nemcsak agráriumot, nemcsak növénytermesztést, állattenyésztést, hanem ugye, elvileg agrárturizmust vagy vidéki turizmust is jelentene; én figyelem, hogy az

elmúlt 30-40-50 esztendőben a turisztikai források hová koncentráltak. Mindig ugyanoda mennek. (*Gőgös Zoltán: Mészáros kempingjébe.*) Nincs zöldmezős beruházás, nincs zöldmezős feltáratlan és most feltárt terület például a turizmus területén, hiszen kisebb kockázat gazdaságilag is azokba - Balaton, Hévíz, Fertő tó és a többi - vagy bármely, máshonnan ismert településekbe investálni, mint egyébként új turisztikai desztinációkat kialakítani, mondjuk, Szabolcsban, vagy Dél-Békésben kialakítani új turisztikai desztinációkat, amelyek, valószínű, hogy kisebb érdeklődés mellett is nagyobb reklámot igényelve hoznának eredményt.

Szeretném azt is szóba hozni, hogy az infrastruktúra kérdésébe nemcsak az utak, hanem a vízellátás, a 2 ezer fő alatti települések csatornázása, szennyvízkezelése, ivóvízellátása tartozik. Nagyon fontosnak tekintjük a következő időszakban annak a tisztázását, hogy az adott település földterületei, területrészeinek jogi sorsa rendezésre kerüljön. Tehát vannak technikai kérdések, amelyeket rendezni kell, és ahogy szóba hoztam itt az üresen álló vidéki ingatlanok helyzetét, szóba hozom a családtámogatási rendszer korrigálásának szükségét is. A kormány ezt is mérlegelni fogja a következő időszakban, hogy hogyan tudná a használható, de üresen álló ingatlanok lehetőségét azon családok számára biztosítani, akik vidéken szeretnének boldogulni.

Megköszönve a kezdeményezést, a kormány partnerségét ajánlom fel nemcsak a Fidesznek és a KDNP-nek, hanem minden olyan ellenzéki képviselőtársamnak, aki hozzám hasonlóan vidéki származású, és próbál segíteni nemcsak a választókerületnek, hanem pontosan érti azt, hogy ma különös felelőssége van minden parlamenti képviselőtársamnak, aki azt a 3 millió embert képviseli, aki vidéken született, és vidéken kíván boldogulni. Ebben a kormány szeretné, ha nem pártpolitikai vagy politikai állásbeli különbségek határoznák meg az együttműködést, hanem sokkal inkább azoknak a képviselőknek az összefogása jönne létre, akik a vidék támogatásában érdekeltek. Köszönöm szépen a figyelmüket. Állunk a vita elé. (*Taps a kormánypartok soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, Lázár miniszter úr. Tisztelettel köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben.

A Fidesz képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Bánki Erik bizottsági elnök úrnak.

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Magyarország felemelkedéséhez csak a vidék felemelkedésén keresztül vezethet az út. Ez nem is lehet kérdés a mi számunkra. A Fidesz mindig is kiemelt figyelemmel tekintett a vidékre, az ott élő emberekre és az ő sorsukra.

(15.20)

Az elmúlt években a vidéki falvak és városok helyzetének javítása érdekében a központi költségvetés - ahogy azt miniszter úr is említette - átvállalta az önkormányzatok teljes adósságállományának kifizetését, olyan költségvetési szabályozási keretet teremtett ezáltal, amely biztosítja a fenntartható gazdálkodást. Elindítottuk a közmunkaprogramot, amely elsősorban - ahogy szintén az expozéban elhangzott - a vidéken élőknek, a kistépelülésen élőknek jelent jelentős segítséget. Felemeltük a minimálbért, és a rendelkezésre álló uniós támogatási források maradéktalan felhasználásán keresztül munkahelyek ezreinek létrejöttét segítettük. A járási rendszer újbóli megteremtésével pedig megerősítettük a vidéki városok súlyponti szerepét. Számos olyan intézkedést hoztunk tehát, amely érdemben javította a vidéki emberek életminőségét, és visszaadta egyben a jövőbe vetett bizalmukat.

Tisztelt Ház! A szocialisták alatt a vidéken élők megismerhették azt, milyen, ha egy kormány lemond róluk. A Gyurcsány- és Bajnai-kormányok útját az iskolabezárások, a vasúti szárnyvonalak felszámolása, a postai szolgáltatás megszüntetése és a reménytelenség szegélyezte. Ilyen helyzetben vettük át az ország irányítását és a települések nagy részének vezetését 2010-ben.

Nagy utat tettünk meg azóta. Ma a lakosság 97 százaléka saját településén működő postán veheti igénybe a szolgáltatásokat. A 2010 és 2017 közötti időszakban 600 kilométer új út épült, és 2100 kilométer közút felújítása fejeződött be, több mint 1100 kilométer vasúti pálya fejlesztése pedig megvalósult ezeken a településeken. Arról nem is beszélve, hogy időközben 1250 kilométer új kerékpárút épült, amely kistépelüléseket is segít összekötni egymással, illetve azon túl, hogy sportolási lehetőséget kínál a helyben élőknek, a munkába járás lehetőségét is adja, és turisztikai szolgáltatásként is igénybe vehető. A tornaterem-építési program keretében 24 vidéki településen kerül sor új tornatermek építésére, a tanuszoda-fejlesztési programnak köszönhetően pedig 24 vidéki településen létesült, illetve épül új tanuszoda.

Tisztelt Képviselőtársaim! A rendszerváltoztatás óta soha nem volt ilyen magas a foglalkoztatás, és ilyen alacsony a munkanélküliségi ráta. Ma közel 4 millió 300 ezer ember dolgozik Magyarországon, a munkanélküliségi ráta pedig 4,5 százalékra süllyedt. A közmunkaprogramnak és a különböző fejlesztési forrásokból származó beruházásoknak köszönhetően minden egyes megyében nőtt a foglalkoztatás mértéke, a leggyorsabb ütemben egyébként ott, ahol hosszú évtizedek óta alacsony volt a munkavállalói aktivitás. A reálbérek átlagos szinten a családi kedvezmény hatásának számítása nélkül 18 százalékkal, annak beszámításával 22,8 százalékkal nőttek az elmúlt hat évben. Ez azt jelenti, tisztelt képviselőtársaim, hogy a gyermeket nevelő családok esetében csaknem háromhavi pluszbért kapnak a munkavállalók.

A gazdaságfejlesztés megyei központjai maguk a megyeszékhelyek. A „Modern városok” program

teljesen új keretet adott a városok gazdasági, társadalmi, kulturális, sport- és turisztikai célú fejlesztési elképzeléseihez. A kormány az eddigi megállapodással rendelkező 22 megyei jogú város együttműködésével mintegy 3200 milliárd forint értékben közel 245 projektet tartalmazó fejlesztési programról írt alá együttműködési megállapodást a helyi önkormányzatok polgármestereivel.

Az ipari park fejlesztését mint célt az összes eddigi megállapodásba bevették a helyi önkormányzatok, ebből is látszik, hogy a legnagyobb problémát ez jelenti. Eddig 12 város ilyen típusú fejlesztései részesültek kormányzati támogatásban, összesen több mint 40 milliárd forint összegben. A korábbi fejlesztési ciklusban csupán az uniós támogatások 16 százalékat lehetett gazdaságfejlesztésre fordítani, illetve arra pályázni, most viszont a kormány azt vállalta az új fejlesztési ciklusban, hogy a rendelkezésre álló uniós források 60 százalékát gazdaságfejlesztési beruházásokra fordítja, amelynek legnagyobb nyertesei a vidéki települések, a vidéki gazdálkodók lesznek.

Tisztelt Ház! A Széchenyi 2020 források keretein belül 2010 és '17 között több mint 10,5 ezer milliárd forint értékben történt fejlesztés uniós forrásokból és hazai költségvetési forrásokból. 1800 milliárd forint jutott a megyék, megyei jogú városok önálló fejlesztéseire, 1230 milliárd forintot költöttünk kizárólag vidékfejlesztési programok támogatására. A legnagyobb mértékű támogatást Csongrád, Szabolcs-Szatmár-Bereg, Somogy, illetve Hajdú-Bihar megyék kapták. A terület- és településfejlesztési operatív programban közel 1200 milliárd forint fejlesztési forrás járul hozzá az ország uniós szinten legkevésbé fejlett régióinak felzárkóztatásához, amely kiemelt feladat, mindannyiunk közös felelőssége.

A gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program keretösszege mintegy 2750 milliárd forint, amelyből közel 500 milliárd forint jut a kis- és középvállalkozások versenyképességének javítására, közel 70 milliárd forint az energiahatékonyság növelésére, valamint több mint 530 milliárd forint a foglalkoztatás bővítésére. A 2020-ig tartó ciklusban összesen több mint 500 milliárd forint hazai és uniós forrás felhasználására kerülhet sor a turisztikai látványosságok fejlesztése terén.

A kormány 2014-ben döntött arról, hogy két évvel az Európai Unió 2020-as véghatárideje előtt 2018 végéig minden magyarországi háztartás, vállalkozás és közintézmény számára, amely azt igényli, elérhetővé teszi a legalább 30 megabit/szekundum sávszélességet biztosító internet-hozzáférés lehetőségét. (*Gógös Zoltán: Először villany kellene...*) Ezzel, tisztelt képviselőtársaim, a legkisebb falvakban élő emberek is be tudnak kapcsolódni a digitalizáció globális folyamatába. (*Gógös Zoltán: Ha van villany.*)

Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk álló vitánap során mindenki meggyőződhet majd arról, hogy mennyit tettek a 2010 óta hivatalban lévő kormányok a magyar vidék fejlődéséért és felemelkedéséért. Azt gondolom, a kormány minden eddigi intéz-

kedése azt bizonyította, hogy a Fidesz, amit a kampányban ígért, betartotta, nemcsak a gazdaságfejlesztés, nemcsak az adócsökkentési program, hanem a vidékfejlesztés területén is. Azok a lépések, azok a kormányzati döntések, amelyek részben a következő európai uniós fejlesztési időszak elosztható forrásainak programjára vonatkoznak, az a kiírási metodika, amely szerint gyakorlatilag nyár végére az uniós támogatással elérhető források 100 százaléka pályázhatóvá válik, és így tervezhetővé válik az önkormányzatok és a vállalkozások számára a következő időszak fejlesztési programja, azt gondolom, ez mind-mind nagymértékben hozzájárul ahhoz, hogy egy olyan kiszámítható fejlődés, olyan fenntartható fejlődés és fejlesztés induljon meg a magyar vidék településein, amely éppen a kistelepülések megtartó erejét fogja növelni, az ezeken a településeken működő vállalkozások versenyképességét fogja erősíteni, és ezáltal a vidéken élő emberek életminőségét fogja javítani. Ehhez kérem az önök támogatását. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

*(Gelencsér Attilát a jegyzői székben
Földi László váltja fel.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most megadom a szót Font Sándor képviselő úrnak, bizottsági elnök úrnak.

FONT SÁNDOR, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Megmondom őszintén, amikor megláttam az ellenzéknek ezt a kérését, hogy erről a témáról, a magyar vidék gazdasági és társadalmi felemeléséről vitatkozzunk, kicsit elszégyelltem magam; jobb lett volna, ha ez nekünk jut eszünkbe, nekünk, kormányon lévőknek, hogy mutassuk meg, hogy mit tettünk eddig, és esetleg nézzük már meg, hogy mit tettek elődeink, akik egyáltalán valamikor is kormányoztak, nem pedig a partvonalról, kormányzási tudás és technika nélkül próbálnak javaslatokat tenni vidékfejlesztésre, mezőgazdaság támogatására.

Nem volt kérdéses, hogy a 2010-es kormányváltáskor az új kormánynak a termőföld megtartása volt a legizgalmasabb kérdés, nagyon közeledtünk a tízéves moratórium lejártához, azaz, amikor a külföldieknek is - az európai lakosokat értjük ez alatt, a külföldiek alatt - elméletileg meg kell nyitni a termőföldvásárlás lehetőségét. Igen jelentős törvényalkotással értük el azt, amit állítottunk, hogy nem engedélyezzük és nem akarjuk, hogy külföldiek kezébe termőföld kerüljön. Az más kérdés, hogy ezt a jogszabályunkat jelenleg vitatja az Európai Unió, sőt bírósági szakaszban van, de állítjuk, hogy ebben a kérdésben nekünk van igazunk. Reméljük, a végeredmény is ez lesz.

De az a szándék, amelyet a miniszterelnök úr jelentett be, hogy a mezőgazdaság márpedig stratégiai területe lesz a kormánynak, ma már érzékelhető. Hogy mit is jelent egy ilyen döntés? Ez azt jelenti

például, hogy a magyar GDP egyik motorja a mezőgazdaság lett az elmúlt időszakban. Soha nem gondolta volna senki, hogy a magyar mezőgazdaságra stabilan lehet számítani abban, hogy a növekedéshez jelentős részben járuljon hozzá.

Mutatják a számok, hogy a mezőgazdaság kibocsátása hat éve minden évben nő, és minden évben az előző évi rekordot dönti meg, amit senki nem prognosztizált volna, hogy ilyen teljesítményre képes a magyar agrárium. Ugyanezt teszi az agrárexport nominális értékében, külkereskedelmi egyenleg értékében, és mondjuk meg, hogy hat év alatt az export és a külkereskedelmi többlet mintegy 35-37 százalékkal növekedett. Mint említettem, ezt senki nem merte megjósolni a magyar mezőgazdaságról, s nem véletlen, hogy a miniszter úr expozéjában még sejteti és érezteti, hogy további lehetőség rejlik véleményünk szerint is az agráriumban.

(15.30)

Hogy a 2016-os évre visszatekintsek: itt 29 százalékát adták az agrártermékek az exportunk összességének. Ez egy félelmetes erő, én remélem, érzik mindamelllett, hogy milyen nagyon komoly exportőrök, kibocsátók telepedtek meg Magyarországon a szolgáltatás és a termelés területén.

Ugyanakkor egy jelentős változás is történt. Közismert, hogy a földtörvénnyel és az Alaptörvénnyel jelentős mozgásokat idéztünk elő, különösen a nagybirtokrendszer lebontásával kapcsolatosan. Ez azt is jelenti, hogy 1200 hektárnál nagyobb területet nem bérelhetnek a közeljövőben a társas vállalkozások, 1200 hektár felett már nem jár semmilyen területalapú támogatás. Ennek eredményeképpen egyébként az utóbbi években mintegy egyharmadával csökkent az ezer hektárnál nagyobb gazdasági területek aránya.

A vidékfejlesztés a másik nagyon nagy lába a mezőgazdaság mellett, ahol befolyásolni lehet a vidéki élet minőségét. Itt egy kitűzött cél volt, hogy kézimunkaerő-igényes területek felé vezessük el a fejlesztéseket. A forrásoknak több mint 50 százaléka egyébként beruházásokat támogat, és ezt a foglalkoztatási célt tükrözi.

A 80 százaléka ezeknek a forrásoknak a kis-, közepes családi gazdaságokhoz kerül el, illetve őket célozza meg, a pályázat feltétele eleve olyan, hogy ők legyenek az alanyai. Megjegyzem, hogy március 31-éig a létező összes 68 pályázat megnyitásra került, ez a teljes mintegy 1300 milliárd forintos pályázati pénzalapot jelenti.

Hogy ugyanerre az időszakra visszatekintsek a 2007-2013-as ciklusban: ekkor a 79-ből 31 pályázat került csak megnyitásra, a kifizetés romokban hevert. Közismert, hogy 2010-ben az új kormánynak kellett nagyon komoly beavatkozást tenni, hogy ne ragadjanak bent uniós pályázati pénzek, és minden pénzt le tudjunk hívni. Ez olyan sikeres lett, hogy az EU versenylisztáján „dobogós helyezést” és nagy figyelmet kapott, hogy Magyarország iszonyú erőt

kifejtve, de végül is minden pályázati pénzt, ami rendelkezésre állt, azt le tudott hívni.

A mostani pályázatnál egyébként egy igen jelentős változás is történt vidékfejlesztés területén, mégpedig az, hogy előleg igénylése is lehetséges, takarékszövetkezeti rendszeren keresztül pedig még komoly támogatást is kapnak ezek az igénylők.

Az agráriumnál egyértelmű volt, hogy próbáljuk tartani azt a két pillért, ami a közvetlen kifizetéseket és a vidékfejlesztési támogatásokat jelenti. Megjegyzem, hogy 2007 és '13 között 10,4 milliárd euró volt a Magyarország számára felhasználható forrás, 2014 és '20 között 12,3 milliárd euró, mintegy 2 milliárd euróval nagyobb lesz ebben a ciklusban a felhasználható pénzmennyiség.

És még egy adatot hadd tegyek hozzá: a hazai költségvetésből jelentős mértékben támogatjuk az agráriumban érintett termelő vállalkozásokat. Közismert, hogy sertés-, baromfiterületen egyáltalán nincs támogatás; szarvasmarha-, juh-, tejágazat, dohányágazat területén pedig részbeni és ezt kiegészítő nemzeti támogatásokat adunk. 2010-ben ez a támogatási összeg 51 milliárd forint volt, 2017-ben 95 milliárd forint. A 2018-as költségvetésben, amit most tárgyalunk, még további 3 milliárd forinttal növeltük a hazai költségvetés terhére kifizethető, mezőgazdasági termelést segítő támogatást. Új kárnyhítési rendszert vezettünk be, és ezt most tovább szeretnénk vinni a jégeső-elhárító rendszerrel, amellyel Magyarország teljes lefedését szeretnénk megvalósítani.

Hadd említsek meg olyan kuriózumot, mint a tanyafejlesztési program, amely igazi magyar specialitás, és talán a mezőgazdaságunk egyik nagy büszkeségét, jellemző alakját, és ebben el kell ismerni az ellenzéki pártok együttműködését is, ez a GMO-mentessége Magyarországnak, amely a legnagyobb ereje most, állítom, az agráriumnak.

De itt teszek említést arról a különlegességről, arról a hungarikumról, amellyel a hungarikumtörvényt megvitattuk és bevezettük, és ezzel a speciális termékek felé irányítottuk a fogyasztók figyelmét.

Az agrároktatás olyan külön téma, amelyre néhány mondatban, külön részletekkel kitérni már nem szeretnék, de mindenesetre azt állítjuk, hogy amit ígértünk, hogy a magyar vidék versenyképességének a növekedését szeretnénk, a munkahelyteremtést növelni és a vidéki életminőséget javítani, ebben a hat évben ez biztosan sikerült.

Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A Magyar Szocialista Párt képviselőcsoportja is jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Varga László képviselő úrnak.

DR. VARGA LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Miniszter Úr! Nagyon jó expozét hallhattunk, amelynek a céljaival lehet azo-

nosulni, és sok olyan kitételt hallhattunk, ami egy olyan országról szólt, amiben szerintem nagyon sokan szeretnének élni Magyarországon, sok millióan. Azonban azt a kérdést fel kell tennünk magunknak, mint ahogy miniszter úr mondta, hogy érdekeltek vagyunk abban, hogy vidéken egy erős patrióta középosztály jöjjön létre: hogy közelebb kerültünk-e ehhez az elmúlt hét évben? Mert ha önmagában értelmeznénk azt, amit miniszter úr elmondott, nyilván egy nagyon szép világ képe, nagyon szép Magyarország képe rajzolódna ki előttünk, valójában azonban az az álláspontunk, hogy ahhoz, hogy ezekhez a célokhoz közelebb kerüljünk, kormányváltásra van szükség, nem tartható az, ami van, és valójában számtalan okból - én hat csoportra fogom a dolgokat osztani - távolodtunk attól, hogy a vidék Magyarországon egy erősebb, szélesebb patrióta középosztály legyen.

Először is azért, merthogy Magyarország gazdasága ugyan növekszik, ezt mutatta a 2016-os év is, azonban egészen elképesztő módon az összes régiós versenytársunknál kisebb mértékben növekszik Magyarország gazdasága. Nem lehet azt mondani, hogy egy GDP-növekedést önmagában lehet figyelni, nyilván meghatározza az európai gazdaság állapota, a környező országok és nagyon sok minden, és jól látszik, hogy bizony ebben a régiós versenyben Magyarország az elmúlt években lemaradt. Valójában tehát Magyarország távolodik Nyugat-Európától, így a magyar vidék leszakadása folytatódik.

A munkanélküliség kérdését is feszegette miniszter úr. Nyilván a számok jól néznek ki, azonban nem áll módomban elvonatkoztatni attól, hogy több mint félmillió magyar elvándorolt ebből az országból, és nyilván nagyon nagy részt több százezer honfitársunk, külföldön munkavállaló honfitársunk is beleszámít a statisztikákba ebből a szempontból, és nyilván a nagyarányú közfoglalkoztatás is. Azonban én azt látom Miskolc országgyűlési képviselőjeként és olyan emberként, aki járja nemcsak Borsodot, hanem Kelet-Magyarország megyéit és az országot is, hogy bizony egyre-másra tetten érhetők azok a régiók, hogy hazabeszéljek, Észak-Borsod egyes részei, Abaúj egyes részei, ahol bizony óriási a munkanélküliség, csak a közfoglalkoztatás jelent valamilyen fajta perspektívát, de az semmiképpen nem hosszú távú megoldás, a nyomor egyre mélyebb. Ezért szoktuk azt mondani, hogy nyilván a szegény szegényebb lett az elmúlt években, ezt hozta az önök hétéves kormányzása, csak egy nagyon szűk kör gazdagodott.

Minimálbér, nagyon sokszor emlegetik ennek a kérdését. Nagyon egyértelműen szeretnék fogalmazni az elmúlt hat év mérlegét tekintve, pontosabban: a 2016-ot megelőző hat év tekintetében. Ha száz százaléknak tekintjük vásárlóérték szempontjából a 2010-es évet, akkor csak 2016-ra érte el a minimálbér vásárlóértéke a 2010-es szintet. Önök megadóztatták a minimálbért, és gyakorlatilag nem emelték annyival, amennyit az infláció indokolt volna. Ebből jött az, hogy a minimálbéren élők bizony rosszabb helyzetbe kerültek, amit azért nagyon fontos ennek a vitának

nak a kapcsán elmondani, hiszen a minimálbéresek mintegy 70 százaléka kistelepüléseken, kisvárosokban, falvakban lakik, tehát a vidéki lakosság életszínvonalát alapvetően meghatározza ez a kérdés.

Közbiztonság: hát, nem tekintem sikertörténetnek, ne haragudjanak, ami ebben történik. Én a saját körzetemről tudok beszélni, Borsod-Abaúj-Zemplén megye 2-es körzetének vagyok egyéni országgyűlési képviselője, Miskolcnak egy peremvidéke a Lyukóvölgy, ahol bizony nem látom ezeket a javuló adatokat, de több pontját is tudom mondani a megyének, ahol nem látom ezeket az adatokat javulni valójában. És azt tudom önöknek mondani, hogy kisebb súlyú bűncselekmények kapcsán az emberek már nem tesznek bejelentéseket, egyszerűen nem remélik, hogy megoldódik az adott kérdés, nem remélnék megoldást az államtól. A közbiztonság alapvető problémája ez, óriási probléma szerintem, nem csoda, hogy valójában a relatív közbiztonságérzet jelentősen romlott.

(15.40)

EU-s források. Nagyon sokszor hallhattuk fideszes képviselőtársaimtól is és az expozéban is, hogy a GDP mintegy 6,4 százalékának megfelelő forráslehívás történik majd meg a jövő év tekintetében. Na, ebből terveznek önök 4,3 százalékos gazdasági növekedést megvalósítani. És hol? Hogy ilyen példákat is mondjak: például a vidéket érintően a TOP-források segítségével, aminek az egyébként minimum kétszázalékos forráselosztási mechanizmusát a vidéken járó képviselőtársaim azért érzékelhetik.

Ki kell mondjuk, hogy fideszes képviselők rohangáltak listákkal, kijáróembereik járták a körzeteket, és bizony minimum kérdőjeles, hogy ezek a források valójában milyen célokat fognak szolgálni. Rengeteg településvezetőt és települést hitegettek, de valójában rengeteg igazán fontos célt nem tudnak majd támogatni ezekből a forrásokból. Én azt állítom, hogy határos a Btk.-val, ami történt ezekben az ügyekben, átfogóan ki kell majd vizsgálni a TOP-os források elosztásának történetét, ezt ellenzéki vidéki egyéni országgyűlési képviselőként állítom. Úgyhogy néhány hét múlva majd javasolom, az Országgyűlés igenis tárgyaljon arról, hogy mi történt a TOP-ok kapcsán.

Hatodikként még idehoznám önöknek, amellet, hogy megállapítom, a közterhek is nőttek; mintegy 37,5 százalék volt 2010-ben a GDP-arányban mért közteher, ma ez 39,2 százalék, de nemcsak ebben a tekintetben, hanem nagyon sok más tekintetben is romlott Magyarország versenyképessége. 2016-os statisztikát mondok, az Európai Unió a fejlesztési régiók versenyképességi listáját publikálta 2016-ra vonatkozóan, és a 2013-as évvel hasonlította össze a 263 európai uniós régiót: mind a hét magyarországi régió rontott a versenyképességi mutató szerint. Mindenhol romlott tehát átfogóan a mutató, nagyon sokféle, mintegy tizenegy paramétert tartalmaz. A

főbb pillérei, hogy említsek néhány dolgot: az alapfokú oktatás, az egészségügy, az innováció kérdése, ezekben mindegyik magyarországi régió rontott, de ahonnan én jövök, az észak-magyarországi régió zuhanórepülésben van, több mint 5 százalékos ez a rontás. Az egészségügy helyzetét érintően az észak-magyarországi régió utolsó előtti egész Európában, már a román és a bolgár régiók is elhagyják ebben a paraméterben Észak-Magyarország régióját.

Nem mehet tehát ez így tovább, kedves képviselőtársaim, máshogy látjuk a vidéki valóság helyzetét, mint önök, más szemüvegen keresztül nézzük. Azt állítjuk, ahhoz, hogy valójában fejlődjön a vidék Magyarországa, bizony kormányváltásra van szükség. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Varga képviselő úr. Megadom az MSZP másik vezérszónokának a szót, Gógös Zoltán képviselő úr következik.

GÓGÖS ZOLTÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Sajnálom, hogy a miniszter úr elment, pedig csak annyit akartam neki mondani, hogy nem ez lenne az első vita, amit értelmesen le tudnánk folytatni, és az ő expozéja erre meg is adta volna a hangot; kevésbé a két fideszes vezérszónok, akik felolvasták a propagandisták szövegeit, amin Bánki Eriknél nem csodálkozom, mert ő nem nagyon megy le a kabrióval az autópályáról, gondolom, de Font Sándor azért abban a közegben él. Ilyenkor persze az jut ám eszembe, hogy annak idején volt nekünk egy költőnk, Nem tudhatom című versében leírta, hogy „Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj”. Aki helikopterrel járkal a vidéken, annak, mondjuk, nem egyszerű kérdés meg is látni, hogy mi van, de sajnos az is igaz, hogy csak autópályák vannak szinte, és a mellékutakra nem nagyon téved le senki, mert tönkremennének ezek a gyönyörű autók, amelyeket használnak.

Azért ajánlom, javasolom mindenkinek, hogy nézzen már egyszer körül, mielőtt nekiáll egy ilyen szövegnek, akár mint Bánki Erik vagy Font Sándor. Nézzen már egyszer körül! Menjen oda az emberek közé, beszélje már meg velük, hogy most akkor mi volt ezekkel a földüggyekkel, vett-e külföldi földet vagy nem! Ne velem vitatkozzanak, képviselőtársaim, hanem vitatkozzanak a helyi emberekkel! Csak egy baj van: miután mindenhova kiskirályokat raktak, nem polgármestereket zömében, hanem kiskirályokat, nem is nagyon mernek vitatkozni, sőt a házból nem mernek kijönni, a házból nem mernek kijönni. Ez lett a vidéki óriási fejlesztés, és szerintem nagyon rossz úton járnak, nagyon-nagyon rossz úton járnak.

Nem a helyzetértékeléssel van a baj, de ezt a helyzetértékelést meg lehetett volna már bármikor, régebben is csinálni. Most érzek egy ilyesmi üzenetet is, hogy akkor '14-ig nem én voltam ezért a felelős, amit itt a miniszter úr előadott, hanem az FM, tehát majd innentől rend lesz, amiben annyi igaza van, hogy 2010-ben a „vidékfejlesztés” szó is kikerült a

földművelésügyi miniszter repertoárjából. Sőt, amikor rákérdezek itt nála, hogyan gondolják ezt mégis, hogy hónapokat csúsznak a kifizetések, és abból a nagyon rengeteg pályázatból - rengeteg pályázatot valóban kiírtak, igaz, hogy volt, amit menet közben tizenötször módosítottak, hogy beleőrüljön mindenki - most mennyi van elbírálva, amikor ezt megkérdezem, akkor azt mondja, hogyha nem tudnám, ez nem az ő hatáskörében van. Hát ki a fenének a hatáskörében lenne, mondjuk, hogy mi történik falun, ha nem a Földművelésügyi Minisztériumnak, még akkor is, ha az is igaz, hogy azért a falusi lét meg pusztán a mezőgazdaság nem összekeverhető?

Szerintem, ha ezen a pályán indulunk el, és megnézzük, hogyan lehetne újra közösségeket formálni azokból a településekből, ahol most magányos emberek beburkolózva próbálják tengetni az életüket, akkor lehet, hogy sokkal jobban járnánk. Vannak erre próbálkozások, ajánlom mindenkinek a figyelmébe például az Európai Unióban most elindított „Okos falu” programot, aminek pontosan az a lényege, amiről itt szó volt, hogy hogyan lehetne megtartani például a fiatalokat falun.

Szeretném mondani, hogy nagyon impozáns az, amit Bánki képviselőtársam mondott, hogy akár jövőre mindenhova bekötnék az internetet, de oda tudják ám csak bekötni, ahol villany van, ahol nincsen villany meg semmi nincsen, oda azért, mondjuk, elég izgalmas lenne internetet bekötni, meg nem hiszem, hogy az segítene a falusi emberek sorsának jobbá tételén.

Egyébként azt gondolom, hogy mindenkinek van ebben bőven sara. Én nem mondom azt, hogy nem voltak hibák; hozzáteszem, a liberálisok persze mondogattak sok mindent, de ebbe a területbe nagyon beleszólni nem tudtak. Azt is elmondtam számtalanszor, és itt is elmondom, soha nem értettem egyet azzal, hogy kisiskolákat, postákat bezárjunk; ebben voltak magasabb szintű döntések, hogy majd a piac különböző problémákat megold. De egyet szeretnék mondani: eltelt hét év, nincsen válság, építjük a stadionokat szokványban, de egyetlenegy kisiskolát nem indítottak újra (*Font Sándor: Nem igaz!*), meg amit megnyitottak szárnyvasutat, azóta újra bezárták, csak jelzem, például a Pápa-Csorna-vonalat, tehát ez csak ilyen parádé volt.

A másik. Szóba került a miniszter úr beszédében az, hogy most miért is jó az iskola. Ha nagyobb szabadságot adnának a pedagógusoknak, meg rájuk bíznák a gyerekeket, mondjuk, a kistelepülésen, akkor lehetne ugyanazt a helyzetet előállítani, mint amilyen iskolába én jártam, hogy ahol heten voltunk egy korosztályos osztályban, meg heten voltak a másikon, 1. és 3., 4. és 2. volt a működés, és abból a hétből hárman lettünk diplomások. Tehát nem azon múlik ám, hogy most akkor hány gyerek is van egy iskolában, hanem azon múlik, hogy a tanárt hagyják-e békén, hagyják-e dolgozni, de amit ma önök műveltek, az azért elég elképesztő.

A másik. Kényszerházasságokat kötöttek a településekkel: olyan településeket tereltek egybe, akik évtizedek óta nincsenek egymással beszélő viszony-

ban. Mondjuk, ez egy korábbi problémából alakult ki, de önök akkor is rájuk erőltetik ezt a közigazgatást, ahelyett, hogy valamilyen szinten továbbvitték volna az önkéntes társulási rendszert, és megengedték volna, hogy bizonyos problémákat annak a keretein belül oldjanak meg. Úgyhogy, képviselőtársaim, nagyon-nagyon sok feladat van.

Lakásügy. Ócsán lakóparkot építenek, amikor itt van, megmondta a miniszter, hogy több százezer üres lakás van jelenleg. Nem abban kellene gondolkodni, mondjuk, és akkor mondok is egy javaslatot, hogy valami állami lakásalapot létrehozni ezekből az ingatlanokból, főleg az eladhatatlan ingatlanokból, és akkor ezzel megoldani például sok bérlakásproblémát? Vannak erre próbálkozások, meg kell kérdezni, hogy a szocialista vezetésű Hajdúdorogon ezt hogyan csinálják például, lehetne ebből akár egy országos program is, ilyenekre kellene pénzt szánni.

A másik. Az államtitkár úr is itt van, a pályázatok kapcsán már jeleztem, hogy ha vidékfejlesztési koncepcióról beszélünk, akkor azért először is egy év után illene elbírálni a pályázatokat. Tudom, hogy azt mondja, ez nem őnála akad el, de valahol csak elakadt ebben a nagy intézményrendszerben, és attól még nem lett a dolog jobb, hogy Kecskemétre települtek. Az okoz néhány embernek problémát, mert ingázni kell, egy csomóan meg inkább fel is adták, csak ne kelljen ilyen helyekre eljárniuk.

Szerintem ez a vitanap akkor lesz értelmes és normális, ha közösen próbálunk azon gondolkodni, hogy milyen irányba fordítsuk el a forrásokat. Itt Font Sándor emlegette, hogy most 60 százalék gazdaságfejlesztés. Ez a terv, képviselő úr, nálunk is 60 százalék volt, de bejött a válság, aztán örültünk, hogy 15 százalék lett belőle. Meg ne büszkélkedjenek, mert valamelyik mondása nem igaz: vagy az nem igaz, hogy minden pénzt elköltöttünk, vagy az nem igaz, hogy önök majdnem beleszakadtak, hogy kifizessék a pénzeket. Szó nem volt erről, minden forrás normálisan ki volt osztva, csak egy baj volt: amikor a gazdaságfejlesztésnél a válság kellős közepébe estük, akkor annak is örültünk, ha nem mondják vissza a pályázatok 90 százalékát, mert nem volt hozzá banki finanszírozás, de erről önök mélyen hallgatnak.

(15.50)

Most nem az a világ van! Most lehetne adni, meg lehetett volna adni 15 százalék helyett 25 százaléknyi társfinanszírozást, eszükbe juthatott volna, hogy ezt kellene csinálni. Csak még egyszer mondom, le kell menni az autópályáról, oda kell menni az emberek közé, és nem mechanikusan dönteni, mert amit például mondanak az üzemi struktúráról - nem akarok ebbe belemenni, de szívesen megvitatom ezt is -, nem attól lett ám jobb a dolog, hogy 1200 hektár fölött elvették a támogatást. Akkor Mezőhegyest miért állították vissza, képviselő úr? Miért, ha az a minta az igazi? Nem, a tevékenységet kell nézni, hogy melyik szolgálja jobban egy adott térség fejlődését, és nem kipécézni bizonyos szektorokat.

Úgyhogy szerintem maradjunk azon a pályán, amit a miniszter úr fölvetett, mert akkor jobban járunk, mint ha a propagandisták demagóg szövegeit olvassák itt fel nekünk. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Gógös Zoltán képviselő úr. Most megadom a szót Szászfalvi László képviselő úrnak, a Kereszténydemokrata Néppárt képviselő-csoportja vezérszónokának.

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Nekünk, a Kereszténydemokrata Néppártnak a család jelenti a nemzetünk és társadalmunk alapját és jövőjét, hisszük és tudjuk, hogy a családok megerősítése és támogatása nemzetünk felemelkedését szolgálja. Mindez igaz a magyar vidék megerősítésére nézve, hiszen erős családok, erős vidéki települések nélkül - legyen szó falvakról, kisvárosokról, megyeszékhelyekről - nem lehet erős Magyarország.

2010-re Magyarország, a magyar vidék eladósodott, 2002 és 2010 között eladósodott az állam, GDP-arányosan 53 százalékról 83 százalékra nőtt az államadósság, az önkormányzatok adóssága radikálisan 1400 milliárd forintra nőtt, a családok adóssága 2002 és 2010 között megötszöröződött, a munkanélküliség pedig két és félszeresére nőtt. Az akkori baloldali-liberális kormányok nem tettek semmit, sőt tehetetlenségükkel, cselekvésképtelenségükkel még tetézték is a bajt, és a kilátástalanság érzete lett az uralkodó érzés.

Tisztelt Ház! Az egész ország, a magyar vidék legnagyobb kihívása, a magyar politikum legnagyobb, ciklusokon átívelő feladata, hogy a negatív demográfiai folyamatot megállítsa és megfordítsa. A polgári kormány 2010 óta számos reformot hajtott végre, amelynek köszönhetően a gazdaság megerősödött és növekedési pályára állt. A munkanélküliség folyamatosan csökkenőben van, a kormányváltás óta 700 ezer új munkahelyet teremtettünk. A családok védelmében rezsicsökkentést vezetünk be, Erzsébet-programot indítottunk, az ingyenes étkeztetési és az ingyenes tankönyvprogramot rendkívüli módon kiszélesítettük, családi adórendszerrel vezetünk be, jelentős mértékű béremelési és adócsökkentési programot indítottunk. Ezek mind-mind a vidéken élő magyar lakosság többségét is pozitív módon érintették. A kormány dolgozik az új demográfiai, család-támogatási programon, amely reménység szerint még inkább hatékonyabbá fogja tenni a családtámogatási rendszert.

A kormány kiemelten kezelte és kezeli a magyar vidék helyzetét. Elkészült a nemzeti vidékfejlesztési stratégia, amely a vidéki Magyarország megújítását tűzte ki céljául. Ezen túlmenően számos hazai, illetve uniós forrás lett elkülönítve a vidéki Magyarország felemelésére és élhetőbbé tételére.

Engedjék meg, képviselőtársaim, hogy három területen egészítsem ki a kormányoldalon már eddig

elhangzottakat! Először is a felzárkóztatási programokról szeretnék beszélni.

A foglalkoztatás területén átalakítottuk és kiterjesztettük a szociális földprogramot, amely egyedi az európai szociálpolitikában. A korábbi évek 3500-4000 támogatottjával szemben immár több mint 7800 család kezdett el gazdálkodni ezen a területen 32 településen. A roma nők foglalkoztatására indult „Nő az esély” programban 1012 roma nő szerzett szakképesítést valamely területen: óvodai dajka, kisgyermekgondozó, -nevelő, gyermek- és ifjúságfelügyelő, szociális gondozó és ápoló, szociális asszisztens.

A gyermekszegénység megállítása és felszámolása érdekében több területen számos programmal avatkozott be a kormány, amelyek főleg a leghátrányosabb helyzetű kistérségeket érintették. Ilyenek a gyermekek felzárkóztatását célzó gyermekjóléti programok, mint a „Biztos kezdet” gyermekházak és a gyerekesélyprogramok, a gyermekétkeztetés kiszélesítése. Az integrált gyermekprogramok a gyermekszegénység további visszaszorítása és megelőzése érdekében indultak.

Az oktatás területén az Útravaló-ösztöndíjprogramok támogatása, tanterem-, tornaterem- és tanuszodaprogram támogatása, a keresztény-roma szakkollégiumi hálózat kialakítása, a tanodák működési programjainak kiszélesítése és támogatásának jelentős növelése. 2012 és 2015 között összesen 178 tanoda segítette több mint 5 ezer hátrányos helyzetű tanuló fejlődését. 2016-18 között összesen 7,3 milliárd forint európai uniós forrásból több mint 270 tanodában zajlik legalább 5400, várhatóan csaknem 7 ezer tanuló komplex személyiségfejlesztése és hátrányainak kompenzálása. A roma szakkollégiumok tekintetében az EFOP 1,4 milliárd forint támogatást biztosít 11 roma szakkollégium fejlesztésére, majd háromszáz diák bevonásával.

Másodszor: a környezeti és energiahatékonysági operatív programot szeretném megemlíteni, tényleg csak néhány mondat erejéig. A rendelkezésre álló keret 1161 milliárd forint, amelynek teljes egésze már meghirdetésre került.

A központi erőforrásokra építő felhívásokon túl fontosak a helyi erőforrásokra építő KEHOP-felhívások is. Ilyenek a helyi klímastratégia kidolgozását, a klímadatastosságot erősítő szemléletformálás, felhívás, az épületenergetikai felhívás, aztán a távhő és a helyi hőellátó rendszerek fejlesztésére kiírt felhívás, valamint a szemléletformálási programok támogatása.

A harmadik terület, amelyről néhány gondolatot szeretnék elmondani, az a turizmus területe. A turizmus Magyarország stratégiai ágazata, és a kormány ennek megfelelően kezeli a turizmust mint stratégiai ágazatot, és a kormány támogatáspolitikája is ennek megfelelően alakult ki. A 2007-13-as uniós költségvetési időszakban jelentős attrakció- és szolgáltatásbővítő fejlesztések valósultak meg. Összesen 1239 turisztikai projekt több mint 336 milliárd forint támogatást nyert el. A mostani uniós ciklusban a turizmusra az uniós források mellett koráb-

ban soha nem tapasztalt mértékű hazai költségvetési fejlesztési források is társulnak.

A turisztikai fejlesztésekben 2017-től új irányt jelent a desztinációs szemlélet. Ennek értelmében nem egy-egy települést, hanem egy turisztikai szempontból értelmezhető egységet kell fejlesztési szempontból kezelni. A 2020-ig tartó ciklusban összesen több mint 500 milliárd forint hazai és uniós forrás felhasználását koordinálja, illetve határozza meg a Magyar Turisztikai Ügynökség, amelyet a turizmus fejlesztésére lehet elköltetni ezekben a desztinációkban. A turizmus általános erősítése, fejlesztése reménység szerint újabb és újabb térségek bekapcsolódását és fejlesztését is jelentheti, például választókerületben a Dráva mentének mint kiemelt turisztikai térségnek a turisztikai és ökoturisztikai fejlesztése esetén is.

*(A jegyzői székben Hiszékeny Dezsőt
Ikotity István váltja fel.)*

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy egyéni országgyűlési képviselőként néhány percben a saját választókerületemben történt komolyabb fejlesztésekről is beszámoljak. Választókerületben, a barcsi központú Somogy 2-es választókerületben két hátrányos helyzetű járás is található. Az elmúlt két esztendőben kis- és közepes vállalkozások a GINOP-pályázatból több mint 3,5 milliárd forintot nyertek a foglalkoztatás bővítésére, eszközbeszerzésre és egyéb beruházásokra. A munkanélküliség aránya jelentős mértékben csökkent mind járási szinteken, mind pedig a városokban, illetve a kistérségeken.

Az elmúlt időszakban, illetve az előttünk álló néhány évben turizmusfejlesztésre 1,4 milliárd forintot fordíthatnak a pályázók, általában az önkormányzatok, illetve magánvállalkozások. A közlekedésfejlesztés területén az elmúlt két esztendőben 3,1 milliárd forintból útpépítés valósult meg, illetve az útfelújítások tekintetében 845,8 millió forint került felhasználásra.

(16.00)

2017-18-ban megközelítőleg 3 milliárd forintot lehet fordítani útfelújításokra a választókerületben. Kulturális, egészségügyi és sportfejlesztések területén az elmúlt években 6,7 milliárd forint került felhasználásra, illetve a horvát-magyar határon átnyúló fejlesztések tekintetében az elmúlt időszakban 1,4 milliárd forintot nyertek az érintett önkormányzatok, amelyeket éppen most kezdenek el az elkövetkezendő hónapokban megvalósítani.

Szeretném megemlíteni azt is, bár talán ez kicsi forrást jelenthet egy ilyen nagy politikai vitanap keretén belül, de azt gondolom, nagyon fontos volt, hogy a választókerületem 31 településén a Buda-Cash-botrány időszakban a kormány mintegy 469 millió forintos támogatást adott azoknak a kiszolgáltatott helyzetbe került önkormányzatoknak, amelyek

valóban olyan reménytelen helyzetbe kerültek, hogy működésképtelenné válhattak volna.

Az elmúlt időszakban négy településen mintegy 600 millió forint felhasználására került sor önkormányzati épületek, polgármesteri hivatalok energiahatékonysági felújítására. Csak az elmúlt esztendőben a választókerületben a Belügyminisztérium támogatásaképpen 720 millió forint került felhasználásra és megvalósításra. A most induló TOP-fejlesztések tekintetében ebben a hátrányos helyzetű választókerületben 12,3 milliárd forint fejlesztés valósulhat meg, amelyből már 8 milliárd forintra megszületett a döntés, és megindulhatnak majd az elkövetkezendő időszakban ezek a fejlesztések.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! A mai napon számtalan megközelítésben fogunk beszélni a magyar vidék társadalmi-gazdasági felzárkóztatásáról, fejlesztéséről, leginkább anyagi, pénzügyi és gazdasági szempontból. A Kereszténydemokrata Néppárt országgyűlési képviselőcsoportja nevében engedjék meg, hogy még egy fontos szempontot megemlítsék. Megítélésünk és álláspontunk szerint vidéki településeink felzárkóztatása és fejlesztése nem csak infrastrukturális kérdés. Nem pusztán anyagi, pénzügyi és infrastrukturális felzárkóztatásra van szükség, legalább olyan fontos, hogy lelki, szellemi, kulturális és közösségfejlesztés terén is megvalósulhasson ez a fejlődés.

Az a tapasztalatom, hogy ezen a téren is számtalan kezdeményezés, hagyományteremtés és kulturális program indult el, a közösségi élet megpezdült. Szeretném önökkel megosztani azt a piciny hétvégi tapasztalatomat, ami alátámasztja ezt az állítást. Szombaton egy 5500 lelkes kisváros, Csurgó egyik templomában zeneakadémiai színvonalú, telt házas kórushangversenyen, vasárnap pedig egy kicsiny, 283 fős település, Porrogszentkirály templomában telt házas, fantasztikus orgonahangverseny részesei lehettünk. Ez elképzelhetetlen volt néhány évvel, évtizeddel ezelőtt.

Meggyőződésem az, hogy erre a szerves, folyamatos lelki, szellemi, kulturális és közösségi fejlődésre van szüksége a magyar vidéknek az anyagi, infrastrukturális fejlődéssel párhuzamosan, évről évre, lépésről lépésre. Erre van szükségünk nekünk a vidéken, nem pedig öncélú forradalmároknak és nihilistáknak. Megragadom itt most az alkalmat, hogy megköszönjem azoknak az ezreknek, tízezreknek és százazreknek, önkormányzatoknak, polgármestereknek, intézményeknek és intézményvezetőknek, civil szervezeteknek, egyházaknak, vállalkozóknak és gazdálkodóknak a munkáját, akik a közösségeinkért áldozatot hozva végzik mindennapos erőfeszítéseiket, munkájukat a magyar vidék, településeink felemeléséért.

Mi, kereszténydemokraták, úgy, ahogyan eddig is, a múltban is, ezután is ezen fogunk dolgozni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormányparti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Szászfalvi képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A Jobbik képviselőcsoportja is

jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Vona Gábor képviselő úrnak.

VONA GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Először is engedjék meg, hogy köszönetet mondjak az LMP-nek a kezdeményezésért. Nagyon örülök neki, hogy erről a témáról itt tudunk beszélgetni, nagyon boldog vagyok.

De még mielőtt mondandómra rátérnék, engedjék meg, hogy egy megjegyzést tegyek a legelejére. Ugye, ez a mai vita közöttünk a vidékfejlesztésről szól, de ne felejtjük el, hogy a mi történelmünknek van egy hagyománya, egy sajnálatos hagyománya, amely a főváros és a vidék közötti ellentét. Ami szerintem nem jó. Nem jó, mert egymás ellen hangolja a fővárost a vidéken élőkkel. Én ennek a vitának itt a legelején arra kérem magamat, magunkat, hogy ezt az ellentétet itt ne élézzük tovább, hiszen a fővárosnak szüksége van a vidékre, a vidéknek pedig szüksége van a fővárosra.

Én nem tudok elképzelni olyan sikeres Magyarországot, ahol a főváros sikeres, de a vidék sikertelen, és fordítva sem tudom elképzelni: akkor sem lehet sikeres Magyarország, ha a vidék sikeres, és a főváros sikertelen. Tehát egymásra vagyunk utalva, fővárosban élők, vidéken élők. Én vidékről származom, de jó ideje már a fővárosban élek. Azt gondolom, hogy mindenhol a tisztességes magyar embereket kell képviselni, mindenhol a tisztességes magyar embereket kell támogatni, a fővárosban és vidéken egyaránt.

A vidékre rátérve, hiszen a mai vita mégiscsak a vidékről szól, történelmi közhelyünk már, hogy amikor a magyarság bajban volt, mindig a vidék jelentette megmaradásunk forrását. Ha pusztul a vidék, akkor pusztul a magyarság, ha kiürül vagy eltűnik a vidék, akkor kiürül és eltűnik a magyarság. Tehát ez a téma, amiről most mi ma itt vitát folytatunk, nagyon aktuális és nagyon súlyos téma.

Az én első állításom az, hogy a rendszerváltozásnak a vidék talán a legnagyobb vesztese volt. Számítalan adatot, számítalan számot lehetne felsorolni, bizonyára önök is ismerik azt, amivel kezdeni szeretném. Időről időre elvégzik az Európai Unióban a régiók közötti versenyképességi rangsor felállítását, a 263 uniós régió között. Ha megnézzük a hét magyar régiót, akkor azt látjuk, hogy a közép-magyarországi, budapesti régiót leszámítva a másik hat régió a 200-as szám után szerepel ebben a 263-as rangsorban. A Közép-Dunántúl a 205., Nyugat-Dunántúl a 207., pedig ezek a magyar viszonylatban még erősebb régióknak számítanak. Utána jön a nagyon-nagyon komoly leszakadás, a Dél-Alföld a 224., a Dél-Dunántúl a 227., Észak-Magyarország a 231. és az Észak-Alföld a 232. ebből a 263 uniós régióból. Ezek riasztó számok, tisztelt képviselőtársaim.

De ha megnézzük például a közmunkások elhelyezkedését, számarányát országos viszonylatban, akkor azt látjuk, hogy pontosan ezekben a régiókban

a közmunka számaránya magasabb, mint az ország szerencsésebb pontjain, ami azt mutatja, hogy a versenyszférától való állandó, tartós leszakadás ezeken a területeken sajnos életpályamoddellé vált. A beruházások egy lakosra jutó értékét Budapesten a legutóbbi felmérés szerint 406 ezer forintra lehet mérni. Ha megnézzük Baranya megyét, ott mindez csupán 80 ezer forint, egyötöde a budapesti értéknek. Szabolcsban már csak 70 ezer, és Nógrádban már csak 57 ezer, vagyis egynolcada a budapesti értéknek.

Mondok egy másik adatot. Az egy lakosra jutó építőipari termelés Budapesten 149 ezer forint, Nógrádban mindössze 15 ezer forint, tehát a tizede mindössze a főváros adatainak. Ahogy mondtam, ezek az adatok még folytathatóak lennének. Én nem teszem meg, hiszen lényegében ezt megtette helyettem Lázár János miniszter is, akinek a felszólalása a kormány részéről sokkal inkább volt kétségbeesett segélykiáltás, mint kormányzati propaganda. Ő maga is riasztó adatokat, számokat sorolt. Talán elmaradt a Rogán Antallal való egyeztetése, a propagandaminiszter nem segítette ki őt valószínűleg pozitívabb hangvételű beszéddel.

Na, de visszatérve a témára, nyugodtan állíthatjuk azt sajnos, hogy hiányoznak a biztonságos, élhető élethez szükséges alapfeltételek vidéken. Az iskolai, egészségügyi ellátáshoz való hozzáférhetőség, a tisztességes, versenyképes béreket fizetni képes munkahelyek, sok esetben még a közművek is a XXI. században, a közlekedés, az infrastruktúra, a postai szolgáltatás nem felfelé, hanem lefelé épül sajnos. Nagyon komoly az intézményhiány, a kulturális élet lehetősége vidéken egyre inkább a nullával kezd összeérni. Hallgatva itt persze a KDNP néhány pozitív megnyilatkozását, de higgye el nekem, képviselő úr, sajnos azért a vidéki kulturális élet nem az ön által említett orgonaversenyek gyakoriságáról szól, sajnos.

A területalapú támogatások kérdése is egy olyan uniós fejlesztési lehetőség volna, ami arra szolgálna, hogy helyben tartsa, otthon tartsa, a vidéken tartsa az embereket, de a területalapú támogatási rendszer e feladata vagy célja helyett sajnos a zöldbárók érdemtelen meggazdagodását segítette az elmúlt időszakban.

(16.10)

Azért fontos ezeket a nehéz és súlyos adatokat és ezeket a tényeket megemlíteni - mert ezek tények; ez nem a Jobbik véleménye, ezek tények, amikről itt beszéltem -, mert a jelenleg kormányzó kormánykoalíció, a Fidesz-KDNP 2010-ben és 2014-ben is a vidéknek köszönhette a választási győzelmét, és azt kell mondjam, hogy ezt önök nem hálálták meg.

Még az első ciklusban született egy „Nemzeti vidékstratégia 2012-2020”, ami a vidék alkotmánya lehetett volna. Hadd mondjam el, abban nagyon sok olyan pont és nagyon sok olyan gondolat volt, amit akár a jobbikosok, mi magunk is szívesen támogat-

tunk volna. Sőt, akkoriban Ángyán József neve egyfajta garanciát is jelentett a változásra, a vidékfejlesztés valódi megerősítésére, de aztán elteltek az évek, és mi történt? Ángyán Józsefet száműzték a kormányból; a nemzeti vidékstratégia a fiók mélyére került, a vidékfejlesztés pedig elmaradt.

Sőt, 2014-ben a Vidékfejlesztési Minisztérium is megszűnt, Földművelésügyi Minisztériummá változtatták a nevét, a vidékfejlesztést pedig, ahelyett hogy integrált része lenne a kormányzásuknak, dekoncentrálták, és szétdobálták az államigazgatás különféle pontjain, amit lehetne persze magyarítani valamilyen strukturális reformmal, de sajnos az a gyanú ébred fel az emberben, hogy ennek csupán az lehetett a célja, hogy a vidékfejlesztés során ellopható forrásokat a lehető legjobban elrejtse. Így vált a vidékfejlesztés sajnos a korrupció melegágyává, és így vált a vidékfejlesztés vidékpusztítássá. Különösen súlyossá teszi a helyzetet egyébként, hogy a kormányban is erős emberek, a már említett Lázár János miniszter rendszeresen vívja a csatáit Tarlós István főpolgármesterrel, sőt Rogán Antal miniszter-társával is, de nem akarom folytatni ezt a sort.

Mi lehet a megoldás? A megoldásokról a képviselőtársaim részletesen be fognak majd számolni a rendelkezésünkre álló időkeret során. Engedjék meg, hogy én csupán két dolgot megemlítek, ami az időkeretben rendelkezésemre áll. Az egyik: ha a Jobbik 2018-ban megnyeri a választásokat, márpedig meg fogja, akkor egy országfejlesztési térképet fog a kormányzása alapjául készíteni.

Ez az országfejlesztési térkép pedig arról szólna, hogy az ország legkisebb térségeinek adottságait, feltételeit, lehetőségeit is felmérve előtűnik álljon egy olyan útjelző, egy olyan térkép, amely a hosszú távú gazdaságfejlesztési vagy akár vidékfejlesztési stratégiát is irányba tereli. Azt kell mondjam, hogy sajnos önöknek a gazdaságfejlesztési vagy akár a vidékfejlesztési stratégiájából nagyon hiányzik egy ilyen koncepció. Amit önök folytatnak, az egy szpáhigazdálkodás: minél gyorsabban, minél többet kirabolni a vidékből.

A másik pedig, amit javasolni szeretnék, és kérném ebben a támogatásukat, az a béruniós javaslatunk, hiszen ahhoz, hogy a vidék megmaradjon, versenyképes európai bérekre van szükség, akár a közszférában dolgozóknak, akár a kis- és közepes vállalkozásoknál dolgozóknak, akár a multinacionális cégeknél dolgozóknak.

Ma erről már beszéltem. Én kérem önöket, hogy legyenek képesek kilépni a pártpolitikai kényszerzubbonyaikból; támogassák a bérunió javaslatát, és ne csupán azt, hogy a magyar bérek felzárkózzanak a nyugat-európai bérekhez, hanem azt is, hogy az országon belüli bérkülönbségek, amik a vidék rovására megmutatkoznak, megszűnjenek, és a vidéki bérek felzárkózhassanak legalább a magyarországi városok, nagyvárosok vagy nyugati bérszínvonal tekintetében.

Úgyhogy én arra kérem önöket, hogy ebben a mai vitában igyekezzünk a lehető legtöbb konstruktív pontot, közös pontot és közös ügyet megtalálni. Szeretném jelezni önöknek, hogy a vidékfejlesztés a

Jobbik számára nem pártpolitikai kérdés, hanem nemzeti sorskérdés, ezért ha bárkinek olyan javaslat lesz, bármelyik párt részéről, amit mi jónak találunk és az ország, a nemzet, a nép szempontjából üdvösnek, akkor azt támogatni fogjuk, hiszen a mi filozófiánk mindig is az volt: nem azt kell nézni, hogy honnan érkezik a javaslat, hanem azt, hogy az jó-e a magyarságnak. Mi ekképpen állunk ehhez a vitához, és arra kérem önöket, hogy önök is így álljanak hozzá. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen Vona Gábor pártelnök úr, képviselő úr. Most megadom a szót Magyar Zoltán képviselő úrnak.

MAGYAR ZOLTÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Hallgatva Lázár miniszter úr ex-ponéját, egy pillanatra megijedtem, hogy amikor majd le fog ülni, akkor a Jobbik időkeretéből lesz levonva ez a beszéd, hiszen sokszor olyan kemény és teljesen jogos elvárásokat támasztott a kormány irányába és kritikákat fogalmazott meg, amelyeket nem lehet megkerülni, amikor a vidék helyzetéről folytatunk egy vitanapot.

De hát azért az mégiscsak szomorú, hogy mindez attól a minisztertől kellett meghallgatnunk, aki egyébként hét éve a kormány minisztere, és három éve felel azokért a forrásokért, amelyek döntően szerepet kellene hogy vállaljanak abban, hogy ne legyen ez a szomorú helyzet, és hogy a magyar vidék végre felzárkózhasson.

Sajnos a vidéki élet a magyar közgondolkodásban egyenlő lett a hátrányos helyzettel. Ez az igazi tragédia, és szerintem erről kell ma sokat beszélünk. Hiszen arra lesz mód, hogy megnézzük, mi lett az önök korábbi ígéreteivel - és ígérhetem, hogy beszélünk erről is -, illetve arról is beszélni kell, hogy a hazai és EU-s források miként javítottak vagy éppen nem javítottak érdemben a vidék helyzetén. Ahogy fontos kérdés az is, hogy a vidéki közösségeink hogyan vesztették el a jövőképeket, hogyan váltak sokszor a reménytelenség szimbólumává.

A vidék kiszolgáltatottsága nem csupán mezőgazdasági helyzet, ahogy erre ma már többen utaltak. Sok tekintetben onnan fakad ez a probléma, de semmiképp nem kizárólag. És az, hogy ebben a Fidesz-kormány felelőssége mekkora, jól mutatja azt, hogy éppen vidékről kapták a legnagyobb bizalmat. 2010-et megelőzően éppen önök voltak azok, akik azt ígérték, hogy befejezik a múltat, befejezik azt a liberális baloldali kormányzati politikát, ami a vidék kizsákmányolására és elhanyagolására épült. Épp ezért kapták tehát ezt a hatalmas bizalmat és felelősséget, és épp ezért ennyire visszataszító és ennyire brutális az a szembenállás, amit a vidékkel szemben ma önök mutatnak.

Néhány száz szerencsés vidéki kiskirály, budapesti életet megunt kormányközeli ügyvéd, vállalkozatlan múlttal rendelkező, vidékre menekült vállalkozó - rajtuk kívül ma bizony nem sok babér terem a vidéken élni, a vidéken maradni akaróknak. Ebben

önöknek nagyon komoly a mulasztása, sőt sokszor a szándékossága is, hiszen az új földesúri rendszer kiépítésében nem foglalkoztak azzal, hogy mi lesz a vidéki milliókkal, kizárólag az számított, hogy mi jut majd a haveroknak, mi jut ennek az új földesúri rendszernek.

És itt át is térnek egy kicsit a mezőgazdaságra, hiszen ha a mezőgazdaság jól működik, akkor azt hiszem, hogy a vidék alapja megvan, és onnantól kezdve a felemelkedés már egy könnyebb folyamat, hiszen mégiscsak a föld az, ami megtermeli a lehetőséget annak, hogy minél többen képesek legyenek minőségi életet élni ma vidéken. E tekintetben ott kell kezdenem, hogy teljes a fogalmi zavar.

Hét év alatt nem sikerült ebben a Házban tisztázni, hogy mit jelent a kicsi, mit jelent a közepes családi gazdálkodó. Folyamatosan elbeszélünk egymás mellett. A kormány nem hajlandó definiálni ezeket a fogalmakat, így azt kell mondanom, hogy abból kell kiindulnom, amit láthatunk, ami a valóság, ami a gyakorlat, azaz önök szerint a néhány településenként uralkodó, 1-2 ezer hektár fölött diszponáló emberek számítanak kis- és közepes családi gazdálkodóknak, hiszen a kommunikációban őket emelik ki, és a források is hozzájuk kerülnek. Ezen jogszabályok hiánya, tehát hogy nem definiáltuk, hogy mi a kicsi, a közepes és a családi gazdálkodó, ez vezetett el odáig, hogy önök úgy tudnak itt hazudni, úgy tudnak itt kommunikálni a parlamentben is, hogy közben nem hazudnak, hiszen nem mondták meg, hogy melyik is az a kedvezményezett kör a gyakorlatban, ez hány hektárt jelent, milyen ágazatokat jelent, és mit várnak el ezektől az emberektől, milyen visszatérítést juttassanak a vidéken élők számára.

Sok pályázatról kell beszélünk, amelyek összege valóban jelentős, százmilliárdokra tehető - attól függ, hogy mennyire vesszük szűken értelmezve a vidékfejlesztést -, de az elmondható, hogy ezek hatékonysága semmiképpen nem kielégítő. Ellenkező esetben ezt a vitanapot sem kellett volna megtartanunk.

Nagyon érdekes volt itt a kormánypárti felszólalások sorozatában a termőföld megtartása mint fontos fogalom és fontos cél - ebben buktak meg a legcsúnyábban. Én azt hiszem, hogy ha három évvel ezelőtt tartottuk volna ezt a mai vitanapot, akkor még önök, kormánypárti képviselők sem gondolták volna, hogy eljutunk odáig három évvel később, hogy a természetvédelmi területeken kívül gyakorlatilag nem hagytak termőföldet a magyar nemzet számára; gyakorlatilag nem lesz olyan biztosítéka a magyar embereknek, az unokáinknak, ami lehetőséget teremtene az élelmiszerbiztonságra, lehetőséget teremtene arra, hogy a demográfiai és a szociális helyzeten érdemben tudjunk vidéken változtatni.

Ez egy egészen elképesztő helyzet, és mindezt csak azért tették meg és azért jutottunk idáig, mert önök összeveszttek egy korábbi vállalkozójukkal, akinek jelentős termőterületeket juttattak, és mivel olyan jogszabályt mégsem lehet hozni, hogy csak

X. Y.-tól vegyük vissza a bérletet, ezért képesek voltak eladni az összes termőterületet.

De ugyanez a helyzet a támogatásokkal kapcsolatban is. *(Dr. Nagy István közbeszól.)* És most már a tavalyi évről beszélek, amit már nem lehet a szociálliberális kormányokra fogni.

(16.20)

A vidékfejlesztési támogatások döntő részét, mintegy kétharmadát a legszűkebb, leggazdagabb, legtehetősebb 10-15 százalék nyerte el. Példátlan, brutális aránytalanság! Ebből így nem vidékfejlesztés lesz, hanem tovább folyik a földesúri rendszer kiépítése.

Ezekről a tényekről és ezekről a számokról fogunk beszélgetni a vitanap további részében. Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Magyar Zoltán képviselő úr. Most megadom a szót Sallai Benedek képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

SALLAI R. BENEDEK, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Elsőként és első szóban hadd mondjak köszönetet azoknak a képviselőtársaimnak, akik segítettek és támogatták, hogy létrejöjjön ez a vitanap. Azt gondolom, egy nagyon fontos témáról beszélünk. Most, amikor az elmúlt hetekben volt itt építésügyi javaslat, amely 300 négyzetméter fölötti lakások engedélyezését támogatta, volt a nemzeti szabványosításról, a hivatalos statisztikákról törvényjavaslat, civiltörvényről, CEU-ról, állami tulajdonú ingatlanok átadásáról, tehát egyszer eshetne szó olyan dolgokról is, ami a magyar emberek életét közvetlenül befolyásolja. Egyszer beszélhetnénk a magyar vidékről és az ott élő emberekről és az ő sorsukról, hogy mit fog nekik hozni a következő egy-két évtized.

Külön köszönöm Lázár János miniszter úrnak a felvezetőjét, hiszen nagyon-nagyon fontos adatokat közölt az Országgyűléssel, ami fontos, hogy elhangzottak itt. Ugyanakkor kicsit sajnálom, hogy az utolsó mondata az volt, hogy kész a vitára, mert hát mit gondoljak egy olyan emberről, aki azt mondja, hogy gyere ki a kocsma elé, majd mire kiérek, elszalad és eltűnik onnan. *(Gógös Zoltán: Felmérte az esélyét!)* Ez mindenképpen tanulságos arra vonatkozóan, hogy a vidékről hogyan tudunk beszélni, de bízom benne, hogy itt maradt fideszes képviselőtársaim és az államtitkári kar ki fog ebben segíteni.

Elsőként is arról szeretnék beszélni, hogy a vidék mint színtér, nem csupán gazdasági és mezőgazdasági termelő helyszín, hanem mindenkor meghatározó sorsfordító része a magyarságnak, a nemzetnek. Nem pusztán árutermelő terület, hanem egyben a természeti erőforrásoknak, a biológiai sokféleségnek a helyszíne, hiszen ott alapszik meg az a gazda-

ság, amit egy ország fenntarthatóan meg tud valósítani. Azért akartam ezt direkt szóba hozni, hiszen ma még nem esett szó a parlamentben arról, hogy ma van a biológiai sokféleség világnapja. A biológiai sokféleség világnapján beszélnünk kell azokról a természeti erőforrásokról, amelyekre hosszú távon fenntartható gazdaságot lehet építeni. A mai nap folyamán, bízom benne, erről lesz szó azzal, hogy akár történelmileg áttekintjük a magyar vidék és a magyar vidék népességének helyzetét, akár pedig úgy, hogy a jövőbe tekintünk.

Néhány adatot engedjenek meg, amelyek részben elhangzottak, részben pedig jó, ha összefoglaljuk. Ezek egyszerű tények lesznek, amelyek közvetlen statisztikai kutatásokon alapulnak, és nagyjából jellemzik most a magyar vidék helyzetét.

Kezdjük a bérekkel! Volt már szó róla, hogy ha Magyarországon valaki egy vidéki térségbe születik, mondjuk, Szabolcsba, akkor feleannyit fog keresni, mint ha a központi régióban keres munkát. Feleannyit fog keresni csak azért, mert ott született és ott keres munkát. Szabolcsban a meghirdetett új állások 99 százaléka támogatott munkahely jelen pillanatban, ami azt jelenti, hogy vagy támogatásokkal, agrártámogatásokkal, mezőgazdasági támogatásokkal, EU-s támogatásokkal, vagy statisztikailag lényegesen nagyobb arányban a közmunkával van szoros összefüggésben.

A szegénység: 2010 óta a mediánbérek vonatkozásában az Eurostat adatai szerint a második legrosszabbat produkálja Magyarország, egyedül Görögország van mögöttünk, mindenütt másutt jobban nőttek a jövedelmek. A legrosszabb órabérek is majdnem Magyarországon vannak, illetve az ötödik legrosszabbba tartozunk, Románia, Bulgária, Lettország és Litvánia van csak mögöttünk, és mindenki más az EU-ban lényegesen többet keres egy óra alatt. Az egy főre jutó GDP-ről Vona elnök úr már beszélt részletesen.

Egyszerűen ténykérdés, hogy a 263 európai uniós régióból a legrosszabbak között van Észak-Magyarország, Észak-Alföld, Dél-Alföld és Dél-Dunántúl. Bízom benne, hogy jobbikos képviselőtársam Somogy problémáit fogja még ma a parlament elé hozni, hiszen fontos, hogy ezekről időről időre beszéljünk, hogy hogy is él a magyar. De nemcsak az egy főre eső GDP-ről vannak ilyen adatok, a versenyképességi index is ugyanazt mutatja, hogy az adott régió mennyire volt képes gazdaságilag vonzó lenni, és ebben is a legrosszabb adatot, illetve a harmadik legrosszabbat produkálja az egész Unióban Magyarország.

Az elvándorlásról szintén érdemes beszélni. Különböző adatok vannak; a Népeségstudományi Kutatóintézet idáig 335 ezerre teszi, Matolcsy György még miniszterként 500 ezer fölé helyezte ennek a számát. A legfrissebb közlés 2016 januárjában az Eurostat alapján 410 ezres lélekszámot mondott az európai uniós államokban, akik legálisan munkát vállaltak, és ebben nincsenek benne Franciaország és Spanyolország adatai, mert az Eurostatnak ők nem küldték meg az adatot, és ezek csak a legális munkavál-

lálók. A Központi Statisztikai Hivatal becslése szerint a 18-40 éves korosztályból további 680 ezren tervezik elhagyni az országot, akik már elgondolkoztak, s 370 ezer konkrétan el is hagyná az első lehetőségre, amint Nyugat-Magyarországról kap adatot. (Sic!)

Ha demográfiai adatokról beszélünk, akkor nyilván beszélni kell a népességelöregedési viszonyokról is, hiszen a Népeségstudományi Intézet szakértői azt prognosztizálták, hogy 2060-ban átlagban optimális körülmények között 7,9 millióra csökken a magyar, a legjobb esetben 6,7 millióra csökkenhet a magyarság. Itt a Központi Statisztikai Hivatal igazgatóhelyettese azt írta, hogy 2050-re megfelelő lehet a magyarság, akik a Kárpát-medencében éltek e vonatkozásban.

Az infrastruktúra vonatkozásában az egyik legrosszabb vidéki infrastruktúrával rendelkezünk szinte Európában, ami a közúthálózat, a közszolgáltatások elérésére vonatkozik.

A birtokstruktúráról, gondolom, fogunk ma még vitázni, de az egyik legrosszabb adatokkal rendelkezik az Európai Unióban, illetve itt is az ötödik legrosszabbak vagyunk, 64,44 százalék a 100 hektár fölötti birtok, és ez mindössze a birtokosok 1,69 százaléka. Lázár miniszter úr említette példaként Ausztriát, hogy vajon hogy csinálják másképp. Ott ugyanez a szám, ahol engedték, hogy 100 hektár fölé nőjenek, 16,4 százalék, tehát kábé egynegyede a magyarországi birtokstruktúrában megengedettnek.

A rossz agrárstruktúra is egy nagyon fontos kérdés, hiszen alapvetően a vidék foglalkoztatására ez mindig is hatással volt. Hogy a kertészeti ágazatainkat hogyan növeltük, a kistermelőknek hogyan adtuk teret, az öntözési infrastruktúra hogyan változott az elmúlt években, a foglalkoztató ágazatokba mennyi pénzt tettünk, az állattartásban az intenzív gyakorlat hogyan csökkentette a munkahelyeket a hagyományos extenzív állattartási lehetőségekkel kapcsolatban, és mindennek milyen vonatkozása volt az élelmiszer-biztonságra. Az eltűnő kisgazdaságok vonatkozásában csak 2016-ban háromszor döntött rekordot a kis- és középvállalkozások megszűnése Magyarországon. Konkrétan: ha csak a mezőgazdaságot nézzük, 2010 óta az öt fő alatti foglalkoztatási létszámú agrártermelőknek a közel 10 százaléka tűnt el Magyarországról úgy, hogy közben nem csökkent a foglalkoztatás érdemben, ami azt jelenti, hogy nagybirtokosokhoz mentek el a kisbirtokosok, tehát az alkalmazotti világ nőtt.

A központosítás és a centralizáció növekedett Magyarországon, a járási rendszerekkel gyakorlatilag a legkisebb településekről 20-30-40 kilométereket kell utazniuk, hogy az alapvető ellátásokat elérjék. Az iskolai oktatásban nem ritka egyáltalán - most januárban is, amikor a legnagyobb mínuszok voltak -, hogy hajnalban kisgyermekek 6 évesen, 7 évesen, 8 évesen buszt várnak egy-egy buszmegállóban, hogy bejussanak a 10-20 kilométerre lévő iskolába. Az egészségügyben Borsod-Abaúj-Zemplén megyében van olyan 36 település, aminek összesen egy háziorvosa van, és van, ahol havonta egyszer van nőgyógyászati ellátásra lehetőség.

Mindezek a tendenciák folyamatosan azt mutatják nekünk, hogy akár tetszik, akár nem, és bocsanatot kérek, még nem tartottam ott, hogy bárkit hibáztassak, csak folyamatokról beszélek az országban, hogy egy előregedő, elnéptelenedő, elszegényedő magyar vidékről kell hogy beszéljünk, amelyekben a feudális viszonyok egyre inkább jellemzők lesznek, bárkik is teremtették, bármelyik kormány hozta létre, néhány nagybirtok, néhány nagyvállalkozás, néhány kiemelt személy kaphatott lehetőséget, hogy változtasson a saját sorsán, és ez megteremtette azt az esélyegyenlőtlenséget, amely Magyarországon már megteremti azt, hogy nem a származás, nem a személyek, egyének neme, hanem a születés helye a legnagyobb esélyegyenlőtlenség, ami megteremtődik. Ma Magyarországon egy többségi közösséghez tartozó férfinak, ha Borsod-Abaúj-Zemplénben születik, sokkal kevesebb az esélye, mint egy hölgynek bármilyen kisebbségben, mondjuk, a II. vagy a XII. kerületben.

A regionális különbségekből adódó hátrányos hátrányt a legtöbben nem tudják leküzdeni, és csak azt látják megoldásnak, ha elmennek. Nyilvánvalóan ezekről a problémákról kell beszéljünk, és ha most itt vagyunk a parlamentben, akkor mindenben kell hogy a jelenlegi kormányról beszéljünk és ennek valamilyen szinten a felelősségéről.

Huszonhét év telt el a rendszerváltás óta, abból tizenegyet közvetlenül a Fidesz irányított Magyarországon. Ha hozzászámítok MDF-es éveket, hiszen Nagy István államtitkár úr, Font Sándor képviselőtársam, volt MDF-esek is itt vannak, akkor 15 évről beszélhetünk, ami azt jelenti, hogy több mint felét már ilyen jellegű jobboldali kormányok adták, és nyilvánvalóan a felelősséget valamilyen szinten meg kell hogy határozzuk.

Jelen pillanatban a kormányzat láthatóan lemondott a falvakról. A kistalvokban nem hatékony kampányolni, nem lehet kampányolni, szemlátomást a források elosztásának a lehetősége, az EU-s támogatások egy főre esően, ha megnézzük ezeken a településeken, amely kistelepülésekre vonatkoznak, itt a legrosszabb az egész országban. Nyilvánvalóan ha Magyarországon több mint ezer törpefalu van, ahol a népesség létszáma nem éri el az ötszáz főt, és további 309 községben még a 200 főt sem, akkor láthatjuk azt, hogy nyilván nehéz feladat áll előttünk. Csak az a kérdés, hogy az a fajta szemlélet, amit volt liberális politikusoknak tulajdonított Lázár János miniszter úr, mennyire hatja át a mostani kormány szemléletét, hiszen akármiben is nézzük, a felelősség megjelenik.

(16.30)

A bérpolitika: jelen pillanatban a Fidesz-KDNP hét éve Magyarországon a legfontosabb versenyképességként az olcsó munkabért és a közmunkát teremtí. Ez a bérpolitikája a kormánynak. Vajon ennek van hatása, a vidékről való elvándorlási igénynek? Az elhibázott birtokpolitika továbbra is a nagyoknak

kedvez, és ma már rosszabbak a viszonyok, mint az 1935-ös feudális viszonyok között, hiszen egyértelműen a nagybirtokok aránya és a 100 hektár fölötti gazdaságok aránya lényegesen rosszabb lett, mint '35-ben. Lehet itt szerencsenmosdatást csinálni a termőföld-privatizációra és egy halom más kérdésre, de az, hogy a külföldiek földszerzését konkrétan megteremtette a magyar állam, az, hogy a nagyoknak a növekedést tovább biztosította, ez egyszerűen ténykérdés.

A „Modern városok” programból a három és négy számjegyű utakat szinte teljesen kizárták az elmúlt időszakban, amiket sajtónyilatkozatokból lehet tudni, holott az Országos Közúti Adatbank adatai szerint a hazai utak több mint felén, 51,2 százalékan rossz az útminőség, és 11,8 százalékan pedig nem megfelelő a burkolat, ami csak sebességkorlátozással használható.

Több mint 60 százaléka elérhetetlen ezeknek a településeknek, úgy, hogy közben a közösségi közlekedés érdemben nem fejlődik, és mondjuk - épp a múlt héten vitáztunk erről Fónagy államtitkár úrral -, Szarvas meg Mezőtúr között vagy Kisújszállás és Kisköre között ugyanaz a kis dízelmozdony közlekedik, mint a '70-es években, mikor létrehozták. Nyilvánvalóan, ha közösségi közlekedést és közúti közlekedést sem fejlesztünk, akkor itt nagyon nagyon nehéz lesz érdemben változtatni.

Lázár miniszter úr említette, hogy 350 ezer eladó ingatlan van szerte a vidéken, ennek ellenére a CSOK konkrétan, a jelenlegi tendenciákban azt segíti, hogy a vidéki térségekből elvándoroljanak a családok. Az önök támogatáspolitikája nem azt segítette ezzel a családtámogatással, hogyan maradjanak helyben, hanem azt segítette, hogy eladhassák a pár milliót érő vidéki ingatlanjaikat, és elmenjenek Nyugat-Dunántúlra vagy a központi régióba. Kérdés nyilvánvalóan, hogy ez a jóindulatú vagy jó szándékú családtámogatási rendszer milyen eredményeket hozott.

Az EU-s támogatások felelősségéről hiba lenne nem beszélni, hiszen, ezt önök is tudják, mióta EU-s támogatás van Magyarországon, a mindenkori kormánypártok lenyúlási szándéka, a támogatások hatékonytalansága, az, hogy oda megy a támogatás, ahol a legkevésbé szorulnak rá, akiknek önerejük van, akik meg tudják előlegezni ezeket a pénzeket, azok fognak hozzáférti.

Érdekes volt, egyik képviselőtársam a tanya-programot is említette mint hazai unikumot vagy mint magyarországi különlegességet. Valóban különleges, hogy a tanya-programban V. kerületi piacon cápauszonyt áruló éttermeket tartunk fenn, hiszen ez tipikusan olyan példája ezeknek a kormányzati intézkedéseknek, amely szimbóluma lehetne ennek az egész támogatásnak.

Még nyilvánvalóan arról kell beszélni leginkább, hogy mit hoz 2018, mit ígér Putyin bábkormányja Magyarországnak, mit ígér a Fidesz-KDNP a magyar vidéknek, és hogy hogyan fog változni. Önök idáig egy szavakkal kampányoltak, eljött annak az ideje, hogy nyíltan játsszanak, hogy mi az, amire számíthat

a magyar vidék, és mi lesz a vidéken élő emberek sorsa.

Lázár János miniszter úr a globális világ kihívásairól beszélt. Ez a kihívás folyamatosan növekszik minden egyes olyan munkahelyteremtéssel, amikor önkölközöldről egy tőkést betelepítenek, és a külföldi gazdaság kitétséggel növekszik a magyar vidék esélye. Lázár miniszter úr azt mondta, hogy azért szavaztak az EU-s csatlakozásra, hogy tudjanak munkát vállalni. De miért is kell munkát vállalni külföldön? Miért nem lehet itthon olyan feltételeket teremteni? Miért kell feltétlenül a mobilitást erősíteni, miért nem lehet helybe vinni a munkahelyeket? Miért kell olyan támogatáspolitikát, ami ezt nem erősíti?

Lázár miniszter úrnak az SZDSZ-ezésére meg a liberális gondolataira csak annyit szerettem volna mondani, hogy jelen pillanatban az LMP-ben nulla képviselő van, akinek köze volt az SZDSZ-hez, ami a Fideszről nem mondható el, hiszen az egyik szövívőjük is egy volt SZDSZ-es politikus. Tehát annak az ideológiának, ami a magyar vidék és a magyar falu sorsáról gondolkodik, minden bizonnyal el kell gondolkozni, hogy az önkölközö soraiban vagy pedig nálunk van nagyobb esélye.

Nagyon-nagyon fontos gondolat még, az utolsó perceimben, hogy még egy dologra utaljak. Konkrétan miniszter úr nagyon-nagyon helyesen említette a nemzeti vidékstratégiát. Nagyon gyorsan: kinyomtattam az indikátortáblázatot a nemzeti vidékstratégiából, ami az egyik kedvenc kiadványom (*Felmutatja.*), és gyakorlatilag kijelöltem miniszter úrnak azokat, amiben rosszabbak az eredmények, mint amit 2020-ra terveztek, és amiben nincs eredmény. 90 százalékában rosszabbak az indikátorok, és ha végignézzük akár a jó ökológiai állapotot elérő vidéki térségektől a biodiverzitáson át, az elvándorlások keresztül az iskolázottságig, akkor azt kell mondjam, hogy az önkölközö vidékpolitikai teljesítménye eddig sajnos elégtelen, hiszen a saját maguk által kitűzött célokat indikátorokban, amiket önkölközö határoztak meg és nem az ellenzék, nem tudják teljesíteni.

Ennek ellenére én is azt szeretném, hogy lehetőség szerint egy konstruktív szakmai vitán beszéljünk arról, hogy mit tehetnénk mindazokért, akik nem tudnak magukért tenni, és ezt a Fidesz-KDNP sorában, ahol a legtöbb vagy szinte kizárólagosan a vidéki országgyűlési képviselők megválasztásra kerültek, mit tudunk még tenni a következő egy évben, hogy ezek a folyamatok ne erősödjenek. Ebben kérem az önkölközö közös gondolkozását, ebben kérem a támogatásukat. Azt kérem, hogy lehetőség szerint gondoljanak azokra az emberekre, akik vidéki falvakban soha nem fognak parlamenti közvetítést nézni, akiket nem érdekel a politika, akik nem hallottak még a politikai pártokról, akiket önkölközö sem érnek el, ugyanakkor mind jó magyarok, és csak dolgozni akarnak ott, ahol megszülettek (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), ahol a nagyszüleik sírja van. Ebben kérem a támogatásukat. Köszönöm szépen, elnök úr. (*Taps az ellenzék pártok padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, Sallai képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Független képviselő nem tartózkodik a teremben, kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett.

Tisztelt Országgyűlés! Most az egyes képviselői felszólalásokra kerül sor, a frakciók írásban történt előzetes bejelentésének megfelelően. De előtte, tisztelt Országgyűlés, tájékoztatom a tisztelt Országgyűlést, hogy Harrach Péter frakcióvezető úr arról értesített, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportja a politikai vitában a frakció további időkeretéről a Fidesz képviselőcsoportja javára lemond. (*Taps az ellenzék pártok padsoraiban.*) Kérem a munkatársakat, hogy az időkereteket a bejelentésnek megfelelően módosítsák.

Tisztelt Országgyűlés! Elsőként megadom a szót Csizi Péter képviselő úrnak, Fidesz.

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A vita eddigi részéből is jól látszik, hogy amikor a Budapesten kívüli önkormányzatok helyzetét, problémáját, jövőjét beszéljük át, akkor nem mehetünk el a mellett a tény mellett, hogy megvizsgáljuk, mi volt az elmúlt 10-12 évben. Meg kell nézni, hogy hogyan jutottunk el 2010-hez, mit örököltünk a 2010 előtti kormányoktól az önkormányzati világ szempontjából, és hogy mi történt 2010-től mostanáig.

A szocialista kormányzást gyakorlatilag az iskola-, kórház- és postabezárás jelentette, és gyakorlatilag 2010-ben egy ilyen állapotból indítottuk el azt a vidékprogramunkat, ami ma is fut, és aminek az eredményeit az elkövetkezendő időszakban helyből hozott példákból képviselőtársaimnak konkrét tények alapján be fogom majd mutatni.

A mi alapelvünk a szocialistákkal ellentétben, hogy nem Budapestről akarjuk megmondani, hogy mi jó a Budapesten kívüli önkormányzatoknak, hanem az ő problémájukat, az ő fejlesztéseiket, az ő kéréseiket a velük való egyeztetések során döntjük el, velük való konzultációkkal és párbeszéd során alakítjuk ki. Erről szólt gyakorlatilag az elmúlt években az adóssághozzájárulás, erről szólnak a területi és településfejlesztési operatív programok, amit röviden csak TOP-oknak, helyi TOP-oknak hívunk, és erről szól, ami a nagyvárosokat érinti, a „Modern városok” program is, és én magam is e három területről szeretnék röviden pár szót ejteni.

Kezdjük az alapokkal! Az alapok az önkormányzati adóssághozzájárulással indultak, hiszen a szocialista kormányok legnagyobb hibája, legnagyobb bűne az volt, hogy belekényszerítették a családok mellett az önkormányzatokat, a helyi településeket a svájcifránk- vagy euróalapú hitelek felvételére. Két területen kényszerítették őket hitelfelvételre, és két terület miatt adósodott el gyakorlatilag, ha nem is minden, de az önkormányzatok jelentős része. Az egyik az alulfinanszírozás volt: a szocialista kormányok idején kész tények mentén, mindenki jól tudja és jól emlékszik rá, hogy a kötelező állami feladatokra, amit az önkormányzatoknak el kell hogy végezze-

nek, nem kapták meg azt a szükséges támogatást, ami az alapfeladat ellátásához szükséges. Tehát az önkormányzatoknak ebben az időben számos helyen működési hitelek sokaságát kellett, nem győzőm hangsúlyozni, svájcifrank- vagy euróalapon fölvenni.

A másik óriási nagy probléma, ami ezekben az időszakokban kezdődött, az az európai uniós finanszírozási rendszerben keresendő, amikor is a helyi településeknek egy nagyon komoly dilemmát kellett magukkal lefolytatni.

(16.40)

A polgármestereknek, a képviselő-testületeknek és a lakosságnak azt kellett eldöntenie, hogy mitévők legyenek: élnek a történelmi lehetőséggel, és a helyi problémáikat megpróbálják megoldani európai uniós finanszírozásból, de ehhez jelentős önerőt kell biztosítani, az önerő biztosítását pedig csak drága hitelek mentén tudták megtenni, vagy pedig nem élnek ezzel a történelmi lehetőséggel.

Úgyhogy az első és legfontosabb feladat a vidéki önkormányzatok rendbetételénél az adóssághozszo- lidáció volt, és 2013 decemberéig 2082 önkormányzat 1369 milliárd forintos adósságát fizette ki a kormány. Ezután indulhattunk meg a fejlesztésekkel. Még fontos megjegyezni, hogy az önkormányzati adóssághozszo- lidációnál két cél lebegett a kormány előtt: egyfelől a tehermentes állapotot tartósan meg szeretnénk volna és meg szeretnénk tartani - erről szólt a stabilitási törvény -, másfelől pedig ez is fontos, az igazságosság jegyében azon önkormányzatok, akik konszolidációval nem rendelkeztek, akik azt megelőzően is jól gazdálkodtak, azok részére egy speciális fejlesztési konstrukciót indítottunk újtárra, aminek köszönhetően 2017-ig 2309 önkormányzat 46 milliárd forintos plusztámogatást kapott.

Áttérve a fejlesztésre és a fejlődésekre, 2010 és 17 között több mint 10,5 ezer milliárd forint értékben történtek fejlesztések. Ebből 1800 milliárd forint jutott a megyéknek és a megyei jogú városoknak, és 1230 milliárd forint jutott vidékfejlesztésre. Fontos megjegyezni mindemellett a területi operatív programokat is, hiszen a területi operatív programoknak pont az a feladatuk, amit az előbb, az imént kritikaként említettem, hogy úgy szeretnénk elkölteni az európai uniós forrásainkat, hogy azzal kifejezetten a helyi ügyeket szolgáljuk, és kifejezetten olyan problémákat oldjunk meg, amelyek az adott településen egy, kettő vagy akár három évtized óta is megjelentek.

A területi operatív programokat megelőző időszakban, amikor Budapestről központilag kiírt pályázatokon indultak el a települések, akkor sok esetben azt tapasztaltuk, hogy versenyeztek egymással, és amit Gógös képviselő úr mondott vezérszónoki hozzászólásában, hogy a települések már nem beszélnek egymással, az sok más indok mellett oda is vezethető vissza, amikor egy Budapesten kiírt pályázatra sok száz vagy bizonyos esetekben sok ezer település próbált meg úgymond lőni, próbált meg pályázatot beadni, és gyakorlatilag a korábbi európai uni-

ós pályázati rendszerrel azt érték el, hogy a települések ellenfelei bizonyos esetekben, igazat adok képviselő úrnak, sajnos ellenségeivé váltak egymásnak.

Ennek ellenére most ott tartunk, hogy a területi és operatív fejlesztési programok már az előre megtervezett módon a megyei jogú városok és a megyék elkészített fejlesztési stratégiái, garanciái és koncepciója alapján kerültek kialakításra, és már most pontosan tudjuk, hogy 2020-ig 1185,7 milliárd forintot fogunk a 18 megye és a 22 megyei jogú város céljainak megvalósítása érdekében elkölteni. Már most pontosan látják a városok, köztük - Pécs országgyűlési képviselője vagyok - természetesen Pécsset is fogom kiemelni, pontosan látjuk, hogy milyen ütemezéssel tudunk olyan problémákat megoldani, amiket az elődeink egyébként évtizedeken keresztül csak ígértek. És természetesen az európai uniós források nem elegendőek mindenre, de ezért indította el a kormány a nagyvárosokat bevonva a „Modern városok” programot.

A „Modern városok” program gyakorlatilag egy olyan fejlesztési struktúrát és célokat irányoz elő, amelyeknél nincsenek európai uniós kötıtségek, és számos település is - mint az én városom, Pécs is - gyakorlatilag olyan programokat is megvalósíthat, amikre korábban az előző kormányoknál mindig az volt az indok, hogy az Európai Unió nem ad rá forrást, az Európai Unió nem ad rá pénzt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Összefoglalva azt tapasztalom, hogy Magyarországon, Budapesten kívül 2 ezer iskola és 22 egyetem újult meg, több mint 100 kórházban volt valamilyen fejlesztés, bővítés vagy modernizálás, megépült 600 kilométer új, és megújult 2100 kilométer közút, és mindemellett még 1243 kilométernyi kerékpárúttal is gazdagodott a magyar vidék. A tények nem azt mutatják, amit önök kritikaként megfogalmaztak; annak ellenére, hogy mi is látjuk, hogy hova kell tartani, és mi is látjuk pontosan, hogy milyen fejlesztéseket szeretnénk látni Budapesten kívül. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Csizi képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most megadom a szót Harangozó Gábor István képviselő úrnak, MSZP.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Muszáj nekem is azzal kezdenem, hogy reagáljak Lázár János szavaira. Meg kell hogy mondjam őszintén, felháborított, amit miniszter úr elmondott. Méghozzá azért, mert számomra az az üzenete volt annak, amit ő elmondott, hogy az elmúlt hét évben létrehoztuk a függőségi viszonyokat vidéken, amin keresztül biztosítani tudjuk, hogy az emberek elmenjenek és a Fideszre szavazzanak, elvigyék őket azért, mert a közmunkában vagy egyéb más helyzetben függnek a Fidesztől, kiszolgáltatott helyzetben vannak, ennek a rendszerét kiépítették, köszönik szépen, ez jól működik, most már megnézhetjük azt is, hogy milyen problémák vannak a vidéken és mit kéne csinálni.

Ugyanis abból, amit Lázár miniszter úr elmondott, az látszott, hogy egy csomó mindent ő ért, egy csomó mindent tudna is, hogy mit kéne csinálni, csak önök pont nem ezt csinálták, hanem azt a rendszert építették ki, amiről beszéltem. Mert, tisztelt képviselőtársak, szerintem nehezen vitatható tény az, hogy ahogy erről ma már volt is szó, hogy a rendszerváltás nagy vesztese a vidék. A rendszerváltás előtt a vidék egy kifejezetten jól működő rendszer volt.

A vidéket működtető mezőgazdaság a világ élvonalába tartozott, az első három között jegyezték világszinten, és gyakorlatilag, miután a mezőgazdaság nem túljevedelmet termelt, hanem közösségi jövedelem származott belőle, ebből a jövedelemből és egy jól szervezett rendszerből tudták működtetni az oktatást, az egészségügyet, a közvilágítást, az utakat, mindent. Gyakorlatilag így állt föl egy működőképes rendszer.

Amikor a rendszerváltás után ez széthullott, akkor, kedves képviselőtársaim, a legnagyobb probléma az, hogy nem lett kitalálva, hogy mitől fog a magyar vidék működni. Egymillió ember elvesztette a munkáját, gyakorlatilag forrás nélkül maradtak az önkormányzatok. Feladatokat ugyan kaptak, de valahogy a rendszer nem állt össze. Én ma azt tartom a legnagyobb problémának, hogy a mai napig nem állt össze az a rendszer, ami a magyar vidéket képes lenne működtetni. Azóta történtek olyan fejlemények, például az uniós forrásoknak köszönhetően a rendszerváltáskori hatalmas tőke kivonás a mezőgazdaságból szépen lassan pótlódik vissza, ezért a mezőgazdaság folyamatosan fejlődik, de még mindig messze elmarad a fénykorától, ugyanakkor a falvakkal a mai napig nem lett kitalálva, hogy mi lesz, mitől fognak működni.

Ezért, kedves képviselőtársaim, egy nagyon komoly gettósodás, elszegényedés sújtja ma a magyar vidéket. Ha képzeletünkben fölteszük egy térképre, hogy hol vannak Magyarországon a külső-belső periferiák, tehát területfejlesztési szempontból a leginkább elmaradott térségek, ahol a városok távolsága, az utak állapota, a közszolgáltatások elérhetősége szempontjából periferikus térségnek számítanak, hol vannak a legszegényebb települések, és egy harmadik térképre pedig fölteszük, hogy hol koncentrálódik ma a cigány lakosság, ha ezt a három térképet összerakjuk, ezek fedésben lesznek egymással.

Ezért, kedves képviselőtársaink, ha látjuk azt, hogy ezek a problémák, mint a vidéki szegénység, a cigányság leszakadása és a hátrányos helyzete ezeknek a térségeknek, ha változtatni akarunk rajtuk, akkor be kell lássuk azt, hogy ezeken csak térségi módon tudunk változtatni, térségi fejlesztéssel, ha úgy tetszik, helyi gazdaságfejlesztéssel. Ha térségi a problémák, akkor térségi megközelítésben is tudjuk őket csak megoldani. A korábbi időszakban voltak jó és rossz példák egy-egy településen arra, hogy változtassanak a helyzeten. Az a baj, hogy ma ugyanúgy lehet jó példákat is mutatni, meg rengeteg kudarcot, ahol akár ha el is indultak jó folyamatok, ezek a folyamatok általában kudarcosak lettek.

(16.50)

És miközben volt szándék arra, hogy ebből valahogy a helyiek megpróbáljanak kitörni, némi állami segítség is volt hozzá, rendszerszinten ezt semmiképpen sem sikerült megoldani.

Na, ekkor érkeztünk el az európai uniós csatlakozáshoz, és sajnos azt kell mondjam, hogy az európai uniós csatlakozás ugyan a mezőgazdaság modernizációjához jelentősen hozzájárult, de a vidék leszakadását nemhogy csökkentette volna, hanem erősítette, kedves képviselőtársaim. Ugyanis ma úgy működik, hogy ahol jobb a társfinanszírozási képesség, tehát van pénz, amivel a projektekbe be tudnak szállni, megfelelő humán tőke van, emberi erőforrással projekteket tudnak generálni, odamegy a pénz. Megy a legkisebb falvakba is valami, persze szépülnek falvak, templomok megújulnak, de miközben a fejlődési központokban sok pénz megy, azok gyorsan fejlődnek, addig ezekben a hátrányosabb helyzetű kisebb térségekbe, településekre sokkal kevesebb pénz megy, sokkal kisebb a fejlődés, tehát a különbség egyre inkább nő.

Ma már úgy kettészakadt Magyarország, hogy gyakorlatilag meggyőződésem, hogy ha ezt a folyamatot nem tudjuk megállítani, akkor demokratikus úton az ország nem lesz tovább működtethető egy idő után. És az a rendkívül nagy cinizmus, hogy szerintem ezt a Fidesz pontosan látja, csak nem azt csinálja erre, hogy megpróbálja felzárkóztatni erőltetett módon is, ha kell, a leszakadó térségeket, hanem felszámolja a demokráciát. Ezeket a függőségi viszonyokat alakítja ki, amivel ő kézben tudja tartani a vidéket, és meg tudja őrizni a hatalmát. Ezért szerintem ezeken a dolgokon változtatni kell.

Először is be kell fejeznünk azt, hogy pályázatos rendszerben költjük el a felzárkóztatási pénzeket. Ma gyakorlatilag azzal, hogy versengő pályázatok kerülnek kiírásra, nem lehet komplex fejlesztéseket megvalósítani. Nagyon esetleges az, hogy komplex fejlesztések megvalósulnak-e.

Európában több helyen áttértek arra a módszerre, például a lengyelek ebben nagyon ügyesek, hogy programfinanszírozás van: hét évre előre eldöntik, hogy az adott térségnek mik a problémái, ezeket a problémákat hogyan kéne kezelni, milyen helyi gazdaságfejlődést képzelnek el az adott térségnek, és egy erre jól felépített programot készítenek, és utána már csak azt kell megpályáztatni, hogy helyben ki fogja ezeket a lépéseket megcsinálni. Tehát először is a programfinanszírozásnak sokkal nagyobb értelme lenne, mint ezeknek a versengő pályázatoknak, ami ma Magyarországon van.

A következő probléma az, hogy az a tanulság, hogy hiába adunk bármiféle többlettámogatást, pluszpontokat, a tőke a hátrányos helyzetű térségekbe nem megy, egyszerűen nem lehet oda bevinni. Ha nem megy, akkor nem azzal kell kísérletezni, hogy még milyen hangzatos programokat tudunk meghirdetni, hanem az államnak kell beavatkoznia, és ahol piaci alapon nem lehet értelmes munkahelyeket teremteni, ott az államnak kell munkahelyeket te-

remteni. Ebben van fontos szerepe a szociális gazdaságnak.

Félreértés ne essék, nekem meggyőződésem az, hogy a szociális gazdaság felépítésében a közmunkaprogramnak van fontos szerepe, az egy jó nulladik lépés. De meg kell teremteni onnan a továbblépés lehetőségét is, hogy azok, akik akár, mondjuk, egy szociális szövetkezeti rendszerben, amit ráadásul száz százalékban uniós pénzből meg lehet támogatni, a működését és a béreket is egy degresszív rendszerben, hogy aztán szépen piacképesse váljanak idővel, szóval, egy szociális gazdaságfejlesztést mellé kell rakni a közmunkaprogramnak, hogy utána fenntartható munkahelyek jöjjenek létre.

No de igen, amiről beszéltem, hogy az a baj, hogy ma is vannak erre jó példák, de a dolog csak akkor fog működni - ha visszatesszük a hiányzó rendszert, ami ma rettenetesen sújtja a vidéket, hogy nincs rendszerbe foglalva -, ha nem azon fog múlni, hogy egy adott településen van-e egy jó polgármester vagy egy vállalkozó, akinek jó ötlete van és valami jó dolgot létre tud hozni, hanem járási szinten létre kell hozni azt az intézményrendszert, ami ezeket támogatni tudja, ami a tudást mögé teszi, logisztikát mögé tesz, piacot segít felépíteni, nemcsak a szociális gazdaságnak, hanem a helyi kis- és mikrovállalkozásoknak is, a megfelelő integrációt létre tudja hozni nemcsak a mezőgazdaságban, hanem az egyéb tevékenységekben is. Tehát programok, szociális gazdaság és a hiányzó rendszer.

Negyedikként pedig az a fontos, hogy helyi gazdaságfejlesztésben kell gondolkodni, és a helyi gazdaságfejlesztés csak a helyi közösségek megerősítésével tud működni, ezért erőfeszítéseket és lépéseket kell tenni a helyi közösségek megerősítése érdekében is, hiszen ha a helyiek nem érzik magukénak ezeket a programokat, nem fogják maguktól végrehajtani, végrehajthatni központilag soha nem fog menni. Ezenkívül a helyi gazdaságfejlesztés akkor tud működni, ha van helyi jövedelemtermelés is. Ebben fontos szerepe lehet a helyi energiatermelésnek is, ezért szerintem egy olyan szociális zöldgazdaságfejlesztési programot kell indítani, amely a helyi kistélepeket, főleg a hátrányos helyzetű térségeket juttatja energiatermelési lehetőséghez, innen tudnak bevételt termelni maguknak.

Ez is egy fontos kiegészítése lehet a helyi gazdaságfejlesztésnek, és mindenekelőtt a foglalkoztatást kell a mezőgazdaságon keresztül is növelni úgy, hogy a területfejlesztési támogatásokat foglalkoztatáshoz kell kötni.

Kedves képviselőtársak, a területfejlesztési támogatás nem arra van, hogy akinek egyébként is van jövedelme és jól meg tud belőle élni, az még gazdagabb legyen, hanem annak arról kéne szólnia, hogy a vidéken a helyben élést tudja segíteni, a helyben boldogulást tudja megtámogatni, ez pedig akkor lehetséges, ha azt mondjuk a mezőgazdaság szereplőinek és arra ösztönözzük őket, hogy ha embereket foglalkoztatnak, akkor kapnak területalapú támogatást, ha nem foglalkoztatnak, akkor nem. Természetesen nem vagyok én se naiv, a mezőgazdaság mo-

dernizációja mellett nem feltétlenül mezőgazdaságban lehet többletfoglalkoztatást elérni, de annak a mezőgazdasági szereplőnek, akinek sok területe van és vállal egyéb foglalkoztatást, ha úgy tetszik, a hajdanvolt melléküzemági rendszerhez hasonlóan, de ennek egy új típusú megoldásait, amit az uniós támogatásokból is meg lehet finanszírozni, abból hoz létre munkahelyeket... - akkor megkaphatja bónuszként, ha úgy tetszik, a területalapú támogatásokat is.

Végezetül csak arra szeretnék még reagálni, hogy Lázár miniszter úr azt mondta, hogy nézzük meg a szomszédos Ausztriát, milyen jól működik. Igen, Ausztria megcsinálta a maga szövetkezeti rendszerét, Ausztria jól szervezett, és Ausztriában az egész úgy működik, hogy minden a helyi gazdaságra van alapozva, olyan szinten, hogy ha bemegy, mondjuk, Burgenlandba a fodrász a boltba, akkor ő biztos, hogy burgenlandi pecséttel ellátott tojást fog levenni, mert tudja, hogy ha azt veszi le, akkor a helyi gazdálkodót támogatja vele, és ha a helyi gazdálkodónak van bevétele, akkor majd el fog tudni menni fodrászhoz is.

Ha ennek a helyi gazdaságfejlesztésnek a teljes komplex rendszerét az energiától a tojásig, amin rajta van a helyi termék pecsétje, fel tudjuk építeni, akkor fogjuk tudni újraéleszteni a magyar vidéket. Ennyivel kívántam a mai vitához hozzátenni, és remélem, hogy ehhez hasonló gondolatokról még fogunk tudni vitázni itt a mai nap során Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP sorai-
ban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Harangozó képviselő úr. Kovács Sándor fideszes képviselő úr következik. Őné a szó, képviselő úr.

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Kormánytagok! Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy az expozéban is elhangzott már, több hozzászólásban is, a vidékfejlesztés nem csak mezőgazdaság; egy olyan komplex vidékfejlesztésről kell hogy beszéljünk, ami egy nagyon egységes, nagyon organikus, nagyon élő természetes közösség, minden egyénnel, minden közösséggel, amely közösség legkisebb egysége a család. Azt gondolom, hogy nekünk, kormánypárti politikusoknak ez a család szentsége felfogásunk az, ami megalapozza azt a nemzeti identitást, amely képes Magyarországon, elsősorban a vidéki Magyarországon olyan kohéziót, egységet teremteni, amely képes komplexen látni.

Talán egy régi bölcs közmondással is, ami nálunk járja, hadd mondjam, hogy jobb egy jó szomszéd, mint egy távoli rossz rokon, mert azt gondolom, hogy ezekben a kisközösségekben, ha faluról vagy vidékről beszélünk, egymás segítése, az egymásra való odafigyelés és a másikon való segítség egy természetes, belülről jövő érzésen, egy olyan komplex látásmódon nyugszik, ami, azt gondolom - és elnézést kérek a nagyvárosiaktól -, talán egy kicsit elhalványult a nagyvárosi emberekben, hiszen arctalan lett az a közösség.

Éppen ez ad reményt arra, hogy ha a magyar kormány általi vidékfejlesztési programokat vagy akár az európai uniós források vidékfejlesztési programjainak kitagolását vagy azok fejlesztési irányát nézzük, akkor azt gondolom, hogy mindenféleképpen szemlélteti ezt a módot, hiszen ha lefordítom, akkor az az egyén, aki része egy közösségnek, azokból az európai uniós forrásokból gyarapszik, akkor egyet lehet érteni Harangozó képviselőtársam mondatával, hiszen helyi terméket vagy szolgáltatást fog előállítani, amit remélhetőleg helyi ember fog megvásárolni, vagy ha a turizmusról beszélünk, akkor más tájegységről odaérkező vendég fog igénybe venni, de mindenféleképpen ott költődik el a pénz, ott keletkezik a gazdaság.

(17.00)

Rögtön rá is térhetünk arra, hogy ez az organikus társadalom egy olyan egység, amely mindent, az egyént, családot, közösséget, akár egy utcát vagy egy falvat vagy esetleg egy választókerületet urambocsá! magában foglal minden infrastruktúrájával együtt. Hiszen a gyerekeknek óvodába kell járni, szociális étkeztetést vagy pedig minden egyéb olyan szociális... - a költségvetési vitában lassan benne vagyunk, vagy még tart is, odafigyelve, azt gondolom, hogy azokat a társadalmi mozgásokat kell figyelni, ha nagyon egyszerűen akarom kifejezni, tényleg igaz, hogy minden mindennel összefügg. Hiszen azt gondolom, hogy ezek az infrastrukturális beruházások is részei azoknak a társadalmi mozgásoknak, mobilitásnak, élés feltételeinek, vagy ahogy a vidéki ember életminőség-javítását tűztük ki célul, milyen környezeti erőforrásokat tudunk mozgósítani ezeknek az embereknek az életminőség-javításában.

Erre jó példa a TOP, és engedjék meg, hogy a saját választókerületemből hozzak egy példát. Szabolcs 0.5 a kódolt választókerület. Szabolcs 0.5-nek hívják azt az önkormányzati területfejlesztési társulást is, amely kezdeményezésemre abból a 44 polgármestertől állt össze, minden polgármestertől, függetlenül politikai irányultságtól vagy pártpolitikai állástól; ahol összeültünk és megbeszéltük azt, hogy milyen beruházásokra van szüksége annak a választókerületnek ahhoz, akár gazdasági, akár önkormányzati vagy akár egyéni vállalkozások formájában, hogyan tud akár az önkormányzati rendszer hozzájárulni azokhoz a gazdasági fejlesztésekhez, amelyektől élhetőbb, fenntartható vidéket tudunk magunknak teremteni.

Hadd mondjam el önöknek, hogy nem egymás lábujjára taposva, nem egymást kihasználva a települések megegyeztek, és gyakorlatilag a visszajelzések alapján már 44 pályázat érkezett vissza 139-ből. Boldogsággal töltik el a polgármestereket azok a közös erőfeszítések, hogy nem egymás ellen vagyunk, hanem egymás mellett létezők, és próbáljuk összehangolni azokat a fejlesztési irányokat, amelyek azokra a térségekre jellemzőek, hiszen Szatmár, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyének is a szatmári

része valóban egy nagyon hátrányos helyzetű régió. De hadd mondjak néhány számot!

A 2007-13-as ciklusban 82 milliárd költődött el abban a programban. Ebből kiugrik egy ÉAOP-os program, ami 21 milliárdot jelentett a megyében. De éppen a KEOP-nak, a környezet és energia operatív programnak egy 38 milliárdos számát is fel kell sorolnunk, illetve azoknak a TÁMOP-os programoknak az összegét, amely 9,3 milliárddal a leszakadó, marginális rétegek felzárkóztatásáról szól. Mondjuk ki, nagyon nagy a roma társadalom aránya, de az is látszik, hogy a pályázatokat jól használtuk ki akár a pályázatoknál, akár pedig azoknak a célcsoportoknak, fogyatékosoknak, hátrányos helyzetű emberek foglalkoztatására, finanszírozására, amelyik istenigazából ezekre volt. De a TIOP-ot is megemlíteném 5,4 milliárd forint értékben.

2014-20-ig az eddig rendelkezésre álló számokból engedjenek meg egynéhányat. EFOP programban az én választókerületemből 142 projekt érkezett be. A jelenleg támogatott projektek száma 23, a megítélt támogatás 2,4 milliárd. GINOP-ból, hogy ennek az organikus egységnek mennyire része a gazdasági és innovatív operatív program vagy pedig a vállalkozási szektor, kettőt hadd emeljek ki. Hiszen nagyon nagy és nagyon híres a Baromfi-Coop Kft., amely egy 8,5 milliárdos beruházással szeretné Kelet-Európa legnagyobb takarmánykeverő üzemét előállítani vagy felépíteni Baktalórántházán, hozzájárulni ahhoz a gazdasági szereplőknek, itt megtermelt áruknak a minél magasabban történő hozzáadott értékével, feldolgozási értékével, amellyel a baromfiágazatot vagy egyébként a mezőgazdasági ágazatot tudjuk fejleszteni.

De hozzáadott értékre engedjék meg, hadd mondjak egy másikat is, a BIO-VITAL 2017 Kft.-t, amely Magyarország első pektinüzemét szeretné 4,2 milliárd forint értékben megvalósítani, s ehhez már HIPA-támogatásban is részesült, rendelkezésre áll a forrás a foglalkoztatás elősegítésére és a helyben, Csenger környékén a Szatmár aranyának is mondott alma feldolgozásának a hozzáadott értékének a növelésében. De sorolhatnám még azokat a gazdasági szereplőket, Mátészalkán az optomechanikai klasztert, ott van a Hoya, a Zeiss és egyéb olyan nagy lencsegyártó cégek, amelyek világhírűek, és a foglalkoztatást segítik elő. De beszélhetnék a Pöttyösről, ami szintén Mátészalkához kötődik, a FrieslandCampina megemlékezésével, amivel nagyon szoros együttműködésben azokat a helyi gazdaságokat próbáljuk élénkíteni, amelyek hozzájárulhatnak ennek a térségnek az élhetőségéhez.

Azt gondolom, hogy sikerült rávilágítanom mindarra, amit össze akarok foglalni, egyfajta nemzeti identitás, belőlünk áradó - bocsánat, hogy így mondom -, szatmári emberből talán kicsit túlaradóan a nemzeti identitás, hiszen még egyszer mondom, azt gondolom, ez akár annak a helyi közösségnek, de akár az ország közösségének is azt a fajta kohézióját adja, amelyikre lehet támaszkodni, amit a jó szomszéd példájával említettem. Hiszen ez az identitás egyszerre egy érzelmi, egy belülről

pszichésen meghatározó, tenni akaró lényt takar, ugyanakkor egy fizikai beleállást is. Ha magunk előtt látjuk azokat a vidéki parasztembereket, akik annak idején fehér ingben, fekete lajbiban vagy kabátban képesek voltak naphosszat dolgozni, amit utána a szocialisták vagy a szocializmus idejében a kulák kifejezéssel illettek; azt gondolom, hogy ezeknek a termelő közösségeknek az apró magvai voltak, illetve ezeknek a közösségeknek az olyan kohéziója, és ők is büszkék voltak arra a kiállásra, amit mi nemzeti identitásnak vagy én nemzeti identitásként próbálunk megfogalmazni. De hozzátartozik egyfajta lelki kiállítás, amit akár a hit, a keresztényi hit gyökereinek visszanyúlásával is meg lehet definiálni. Hiszen ezek a vidéki emberek még mai napig is büszkék arra, hogy elmennek a templomba, mernek imádkozni, vagy ki mernek állni azért a közösségért, amit mi vidéki Magyarországnak hívunk.

(Az elnöki széket dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Hölgyeim és Uraim! Azt gondolom, hogy az élhető Magyarország és a vidékfejlesztésért tenni akaró kormány mindent megtesz annak érdekében, és a 2014-20-as ciklusban minden rendelkezésre álló forrás a tenni akaró vidéki embereknek, akár önkormányzatoknak, vállalkozásoknak, egyéni tenni akaró embereknek a rendelkezésére áll. Bízom benne, hogy jól ki tudjuk használni, és az ott élő emberek életminősége javulni fog. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Üdvözlöm önöket, jó napot kívánok! A kormány nevében Nagy István államtitkár úr kért szót. Parancsoljon!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Harangozó Gábor képviselőtársam fölvetésére szeretnék néhány szóban válaszolni. Hiszen olyan kérdéseket vetett föl, amit nem szeretnék úgy hagyni a levegőben.

Külön köszönet az elismerésért, hogy miniszter úr helyes képet festett föl a vidék állapotáról. Azt hiszem, hogy az az expozé nagyon őszinte, nagyon értékes elemzés volt. Pontosan azért, hogy a vita is egy őszinte, mélyreható szakmai síkon tudjon menni, és valóban próbáljuk megkeresni ki-ki a maga szögéből azt a lehetőséget, hogy hogyan lehet a magyar vidék fejlesztéséért, a magyar vidék életképességéért valamit tenni.

Azt mondja, külön köszönet neki, hogy amikor a hátrányos helyzetű térségekről beszélt, akkor a közmunka szerepét mint pozitív példát említette meg. Igen. És én ezt nagyon szeretném kihangsúlyozni, hogy nem lehet egy csapásra mindent megoldani. Csak folyamatokat lehet vezényelni. Először meg kell tanítani, őszintebben fogalmazok, rá kell kényszeríteni az embereket, hogy megélhetés csak akkor jár,

ha valaki dolgozik és alkotómunkát folytat. Bizony, nagyon sok térségben olyan helyzet volt, hogy a harmadik, negyedik generáció már nem látta az elődjét munkába menni. Tehát először ki kellett alakítani a munkába járás kultúráját, hogy dolgozni kell.

Ugyanakkor azt is hadd mondjam, hogy itt a 2018-as költségvetés, amelyikben tisztán látszik, hogy mintegy 50 ezer főt legalább szeretnénk a közmunkából kivenni és a gazdaság felé elmozdítani, hogy kitoljuk a versenyszférába. Hiszen munkaerőhiány van Magyarországon, létkérdés a dolgok kezek munkája. Nagyon fontos, és szerintem látszik is a kormány szándékaiban, hogy merrefele megy.

És ki kell mondani egy nagyon nagy igazságot, hogy ott sikeresek egyes települések, térségek, ott különböznek a másik térség másik településétől, ahol bizony van egy jó polgármester, vagy van egy jó tanító, aki közösséget épít, aki összefogja őket, aki jó példával jár elől. Tessék megnézni, a legfejlettebb Győr-Moson-Sopron megyei körzetekben is van olyan település, ahol feladják. És van olyan mellette lévő település, tehát ugyanolyan gazdasági lehetőségek, ugyanolyan gyakorlatilag minden, mint a szomszédban, csak ott akarnak és tesznek és küzdenek azért a maguk nehézségeivel, hogy hogyan tudnak kitörni.

(17.10)

Csodálatos példákat lehet mondani, ha akár Hajdúnánáson a „Nánási portékát” megnézik, közmunkából indult az egész. Ma már piaci szereplők abban a térségben és gyakorlatilag ország szintűvé nőik ki magukat. Ezt kellene továbbvinni, ezt kell hajtani ahhoz, hogy lehessen javítani a helyzeten.

Szó esett a területalapú támogatásokról. Azt kell mondanom, hogy sokat bántanak bennünket érte. De emlékezzenek: azt a degressziót pontosan mi vezettük be. Nagyon kikaptunk érte anno, pont a szocialistáktól, hogy 1200 hektárban maximalizáltuk. *(Gógös Zoltán: Mert nem néztetek semmit, Pista, csak a méretet!)* De kellett, hogy az egész nagybirtokot hogyan tudjuk lebontani. Mindig felhosszák a nagybirtokot is. Azt kell mondanom, hogy minden hónapban, minden évben nyerünk, hiszen ma már az 50-50-ről 60-40-nél tartunk a családi gazdálkodás felé. Hiszen ahogy a hosszú lejáratú bérleti szerződések lejárnak, egyre inkább osztódik, és méretre tagolódik maga a földbirtok.

Ausztriát hozzák fel, többször előkerült ma példaként. De akkor fejtsük már meg, hogy mi történik Ausztriában, és mi a különbség Ausztria és Magyarország között! Az a helyzet, kedves képviselőtársaim, hogy Magyarországon kényszerből szocialista mezőgazdaságra kellett áttérni. Mindazt az értéket, amit a magántulajdon, a paraszti gazdálkodás jelentett, fel kellett adni. Alkalmazotti réteg lett a parasztságból, a paraszti életforma megszűnt.

Nem merjük kimondani, pedig van egy nagyon fontos mondat a mai napra: hagyományosként mű-

ködik ma a falu? Betölti a falu szerepét a falu? Próbáljanak 50 hízót hizlalni a szomszédban, bármelyik képviselőtársam! Mit fognak mondani a faluban? Pedig ezt szeretnék? Ez volna a megoldás? Akár integrációban, akár magánvállalkozásként, bárhogya, hogy újra ott legyenek a jószágok a településen? Próbáljuk meg! Rettenetesen nehéz. Az egy hízótól kiabál mindenki. Sőt, a világ szégyenévé tesznek, amikor azt mondom, hogy nyulat kellene előállítani, és hogy a szegény településeken vagy legalább a szegénység felszámolásában a nyúlhúst tessék figyelembe venni. Ha van olcsón előállítható hús, akkor azt mondom, hogy a nyúl az. *(Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Audiból!)* És újságcímlapon szerepelek, mint félnótás, aki nyulat akar enni és nyulat akar etetni a társadalommal.

Tehát észveszejtő nehézségekben vagyunk. Azt szeretném kérni mindenkitől, hogy amikor a falu szerepéről beszélünk, a mai realitásokat is vegyük figyelembe. Mi a különbség Ausztria és Magyarország között? Az a különbség, kérem szépen, hogy ott apáról fiúra öröklődik a gazdaság. A mezőgazdaság és a gazdálkodási forma mint életforma van meg. A magyar vidékről ez az életforma tűnt el, nem mindenünnen, de nagyrészt.

Ezt keressük, szeretnék, hogy ez újra meglegyen. De ez nincs meg, ez az életforma hiányzik. És ezt az életformát nem akarják felvállalni, hogy karácsony szent napján vagy húsvétkor is a jószágot meg kell etetni. Sokkal egyszerűbb elmenni alkalmazottnak, és akkor szabadságra megyek, 8 óra munka, köszönöm szépen és hazajövök. Nem működik ma, az egyik legnagyobb problémája a vidéknek. A falu nem faluként működik, hanem csúnya szóval, a városi ember ágyarájáró helye. Ő úgy is fogja fel, mint egy kis nyaralót, mert füvet nyír, meg fenyőfát ültet az udvarba, ahelyett hogy gyümölcsfa lenne, vagy zöldség, gyümölcs. De nem az van! Ő inkább medencét szeretne, és nagyon mérges, ha a legyek átjönnek a szomszédból.

Őszinte volt a felvezetés, folytassuk őszintén! Tehát sokkal mélyebbek azok a gondok, amelyekről beszélünk, életforma kérdéséről is beszélünk. Ezeket a segítségeket kell megadnunk, hogy az a vidéki életforma, ami felemelheti a vidéket, ami tolja a magyar gazdaságot előre, az meglehessen. Mert egyébként a számaink alakulnak: 55,6 százalékkal bővült a mezőgazdasági termelés, 37,5 százalékkal nőtt az exportkibocsátásunk. Tehát rajta vagyunk azon az úton, amivel tudunk menni.

A vidékfejlesztési államtitkárság pályázati eredményei napvilágot látnak. Olyan óriási korszerűsítések indulnak az élelmiszeriparban, a feldolgozóüzemekben, a hűtőházakban, amelyek mind-mind azt segítik, hogy ne alapanyag-termelők legyünk, hanem terméket állítsunk elő. Az segíti a szabolcsi almásoknál, bármelyik más zöldségesnél, hogy ne egyszerre dömpingben vigyük a piacra, hanem el tudjuk húzni a szezonot, és ezzel már 20 százalék árnövekedést tudunk elérni. Ezek a támogatások, amelyek megjelennek, mind-mind a vidék fejlődését szolgálják, mind azt segítik, hogy akik vállalják ma

azt az életformát, vállalják ma a gazdálkodást, annak a jövedelmezősége növekedjen, azaz jó példára találjon a szomszédban, jó példára találjon azon fiatal embereknél, akik nézik, hogy mihez kezdhetnének az életben, hogy vonzó legyen ez a pálya. Ha el tudjuk érni, hogy életformaként vonzó legyen, akkor szerintem teljesen sínen leszünk és tudunk előrehaladni. De azt kell mondanom önöknek, hogy az nem helyes diagnózis, ha azt mondják mindenre, hogy ez semmit nem ér és minden rossz.

Vannak nehézségek. Azt is el kell mondanom, hogy csak közösen fogjuk tudni ezt az egészet megoldani, máshogy nem lesz esélyünk arra, hogy megoldjuk, mert sokkal mélyebb az a probléma, amely jelen pillanatban van, mint hogy azt tudnánk mondani, hogy ilyen támogatási formát ide-oda osztogatva ezt az egész kérdést meg tudnánk oldani. Ebben kérem a segítségüket.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Visszatérünk az előre bejelentett felszólalókhöz. Sneider Tamás képviselő úr, az Országgyűlés alelnöke, a Jobbik képviselője következik. Parancsoljon!

SNEIDER TAMÁS (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Először is mindenképpen hadd fejezzem ki, hogy örülök ennek a mai vitának, és örülök a hangnemének is, annak a valóban, úgy tűnik, igen konstruktív hangnemnek, ami most kialakult a parlamentben. Bár mindig így lenne, sokkal nagyobb örömmel jönnék én is mindig ide, ha ilyen jó és fontos dolgokról tudnánk ilyen hangnemben beszélni!

Csak egy nagyon rövid reflexiót szeretnék államtitkár úr szavaira tenni, hiszen nagyon sok igazat mondott ön is. De ha már Ausztriával volt példálózás, azért csak hozzátenném kiegészítésként, hogy viszont Ausztria kis falvaiban a falu kellős közepén lehet megtalálni az állattartó telepeket úgy, hogy nincs szaghatás egyébként, hiszen meg tudják oldani technológiailag. Nyilván, ha itt is tudnák adaptálni ezt, ez is egy kevésbé fontos dolog lenne. De egy másik fontos dolog, hogy ott megvan a paraszti társadalom másodbevétele is, gondoljunk csak a rengeteg sípályára, amelynek vagy a bérleti díjából, vagy az ottani munkából pluszjövedelemre tudnak szert tenni. De ez csak egy kis kiegészítés volt. Ilyen példákat kell nekünk is átvenni az elkövetkező időszakban. *(Dr. Nagy István: Teljesen igaza van!)*

Magam is egyébként egy 700 lelkes településről származom, Heves megye közepéről, úgyhogy a saját tapasztalataimat is bele tudom szőni a mostani mondanivalómba, amikor arról szeretnék beszélni, hogy milyen lehetőségeket látok én, illetve lát a Jobbik, elsősorban a munkahelyteremtésre vidéken. Sok minden elhangzott már, leginkább a mezőgazdaságról volt szó, én is szeretnék majd persze erről is pár szót ejteni, de egy-két olyan területet is beemelnék a gondolatok körébe, amiről eddig még nagyon nem volt szó.

A vidéki munkahelyteremtés nagyon sokrétű nyilvánvalóan, rengeteg szakmát, rengeteg területet, gazdasági tevékenységet érinthet, nem csak az idegenforgalmat és a mezőgazdaságot, amit elsősorban hangoztatni szoktak. Engedjék meg, hogy csak ötletként máris felvessem - és a Jobbiknak ez nemcsak ötlete, hanem egy programontja is -, hogy nagyon fontos lenne Magyarországon, ha újból elindulna egy idősothton-építési program, ha a férőhelybővítés növekedne Magyarországon. Talán mindenki tudja, legalábbis remélem, hogy jelenleg is legalább 25 ezren várnak arra, hogy idősothtonban el legyenek helyezve. Ennél nagyobb lenne erre egyébként az igény.

Nyilvánvalóan, ha egy kormány venné a fáradtságot és ezt az egyre nagyobb igényt, amely most jelentkezik az utóbbi időszakban, megpróbálná kezelni - és egyébként kezelni kell majd valamilyen szinten -, akkor ilyen idősothton-építési program, férőhelybővítés vidéken, egészséges környezetben jöhetne létre elsősorban vagy nagyobb mennyiségben. 25 ezer ember gondozása, ha most ilyen nagy számban gondolkodnunk, bizony 10 ezer munkahelyet jelentene a vidéki településeken. 10 ezer munkahely, az 10 ezer család; nem kevés munkahelyről van szó, ha erre a vidéki környezetre gondolunk. Talán kicsit apró, de mégsem lényegtelen szám, amit mondok, és bizony ez mind-mind megtartóerővel jelentkezik a vidéki településeken, a kis falvakban és valóban jó környezetben, kellemes körülmények között tölthetnék azok az idősek az idejüket, akik már valamilyen oknál fogva ezt az ellátási formát választják.

De említenék még egy másik, egyáltalán el nem hangzott ötletet. Talán Ausztriára mint példára is lehet tekinteni, de sok más nyugat-európai országra is. A decentralizációról sokszor volt szó, és arról, hogy a kormányzati decentralizáció nem igazán sikerült, ezt látjuk jól, de sok más decentralizáció is lehetséges, például az oktatás területén. Jól látjuk, hogy Nyugat-Európában számos kisebb településen gimnáziumokat működtetnek. Bentlakásos gimnáziumok jönnek létre, mert azok jó iskolák, szívesen adják a szülők ilyen környezetbe a gyermekeiket, ráadásul védett, viszonylag zártabb közösségben élhetik az életüket, nyugodtabbak lehetnek a szülők is azzal kapcsolatban, hogy hét közben hol vannak elhelyezve a gyermekek.

(17.20)

Magyarország számára is meglenne ez a lehetőség, persze nyilván színvonalas iskolákat kell teremteni vidéki környezetekben, akár kisebb falvakban is, ahol gimnáziumokat, középiskolákat, szakiskolákat lehetne létrehozni. Nyugat-Európában teljesen természetesen bevett dolog ez, és hát nem kell mondanom, hogy az odakerülő tanárok és az egyéb ellátó személyzetnek milyen plusz munkalehetőséget jelentene a vidék számára az oktatásnak egy minimális szintű, de mégiscsak egy eltolása vagy ilyen jellegű kiegészítése. Csak halkan jegyzem meg, hogy a Job-

biknak már réges-rég a bentlakásos intézményekkel kapcsolatban megvan a saját programja. Ennek egyébként többféle változatát el lehet képzelni Magyarországon, és megint csak egy komoly lehetőség lenne, vagy legalábbis mindenképpen egy jó kiegészítés a vidéki munkahelyteremtés tekintetében.

A diagnózis már nagyon szépen elhangzott. Tényleg mindenki jól látja, tudja, és úgy látom, érzi is mindenki, hogy a vidéki falvak elképesztő gyorsan pusztulnak, gyakorlatilag már egy tanyásodási folyamat megy végbe rengeteg településen. Miniszter úr elmondta, hogy ezer olyan már település van - ami óriási szám -, amelyeket valamilyen szinten a megszűnés veszélye fenyeget az elkövetkező évtizedekben. Véleményem szerint ezt nem szabad hagyni, ez teljesen egyértelmű. Szerintem itt a Házban senki sem szeretné - nincsenek itt a liberálisok -, hogy ilyen történjen Magyarországon. Ha ezzel egyet tudunk érteni, akkor valóban meg kell vizsgálni azokat a problémákat, amik itt keletkeznek.

Csak halkan jegyzem meg, Magyarországon már nemcsak az a probléma, hogy a határszáron periferiális körzetek jöttek létre, hanem már arról szól a szakirodalom és minden egyéb tanulmány is, hogy a központi területeken, az ország belső részén is vannak periferiális területek. Én csak egy hatalmasat kiemelnék a sok közül, amely nincs is messze Budapesttől: Dél-Heves, Észak-Szolnok térsége semmivel sincs jobb helyzetben, mint a legfelső határszáron Északkelet-Magyarország térsége. Egy megyéni terület szó szerint teljes mértékben hivatalosan is periferiális területnek számít. Az én választókörzetem is félig erre a területre esik. S bizony el kell mondani, hogy az elmúlt harminc évben, tehát már a szocializmus utolsó éveiben is a dél-hevesi térségben munkahely nem jött létre. Harminc éve! Gyakorlatilag ez az egyenleg. Hát, az valami katasztrófa, ha egy ilyen helyzetre gondolunk.

Nyilvánvalóan az a legfontosabb cél, hogy helyben, lehetőleg azon a településen vagy a közeli településeken, de ne nagyon távol legyenek munkahelyek. Épp a dél-hevesi térségből nagyon sokan átvándorolnak a Jászságba, hiszen ott több munkahely van. Igaz, hogy nagyon alacsonyok a keresetek, de órákat utaznak csak azért, hogy valamilyen megélhetési forrásuk legyen, úgy, hogy semmi szabadidejük nincs. Azt a példát nyilvánvalóan nem lehet átadni a gyermekeknek, hogy van ugyan munkám 80 vagy 100 ezer forintért száz kilométerrel arrébb, viszont soha nem látjuk egymást, sőt, ha a feleség is dolgozik, akkor még őt se nagyon látja a család. Így egy gyermek nem fog ott maradni ezekben a térségekben, ha azt látja, hogy ilyen életet kell leélnie, mert igazából mindenki tudja, hogy ez nem megfelelő élet.

Visszatérve arra, hogy milyen gyakorlati lehetőségek vannak a vidék megtartása és a vidéki emberek helyben tartása szempontjából, természetesen én is rátérnék egy kicsit az idegenforgalomra is. S ha már Ausztria jött szóba, én is szeretek vele példázni, mert lehet jó dolgokat átvenni vagy ellesni onnan, ha nem is lehet pillanatok alatt megvalósítani. De vegyük tudomásul, Ausztria egyértelműen felfogta azt,

hogy az ő gazdasági, természetföldrajzi adottsága az, hogy ott a turizmus, a téli, de akár a nyári turizmus is egy nagyon húzó ágazat. S ma Ausztriának jelenleg az egyharmada a turizusból él meg. Ez valami elképesztő szám! Mi ezt a hatalmas számot valószínűleg nem fogjuk elérni.

De ha ők ráálltak szinte egyetlenegy területre, akkor nekünk fel kell mérni, hogy mi a mi adottságunk. És megvan az adottságunk, olyan adottságunk, ami a világon egyetlen lehetőség, ami nem más, mint a gyógyturizmus, a hévizeink, ami példaértékű, ami sehol másutt nincs meg Európában, de nemhogy Európában, az egész földkerekségen sem. Ha már itt vannak államtitkárok s a többi, szeretném gondolatként felvetni önöknek, hogy nem azzal van baj, hogy nem lehetne bárhol termálvizet találni. Fürdőnk is van már viszonylag elég, bár hozzá kell tennem, hogy lehetne sokkal több is, ha Magyarországnak lenne egy valódi, egyetlenegy fontos dologra építendő országmarketingje.

Mert ez a lényeg! Nem tízfelé kell szétszórni azokat a pénzeket, amelyeket a turisták idecsalogatására fordítunk, hanem meg kell adni egy nagyon-nagyon határozott fő irányt, és ez nekünk nem lehet más. Persze, a magyar ételek, a hungarikumok mind nagyon jó dolog, de ez pontosan erre fog tudni ráépülni. Nem fogjuk tudni a babgulyással idehozni a turistákat, de a gyógyturizmussal, annak a fejlesztésével és annak a világon való propagálásával igen. S higgyék el, hogy ebben nagyon le vagyunk maradva, és én nagyon mérges vagyok ilyen szempontból azokra az úgynevezett szakemberekre, akik ezzel foglalkoznak. Tehát erre több pénzt kellene adni, mert sokkal-sokkal-sokkal több lehetőség van, és a vidék megtartása és az idegenforgalom növelésének a szempontjából ez a nagy kitérési lehetőség.

Én is rátérek röviden a mezőgazdaságra. Teljesen egyértelmű számunkra, hogy egy fejlett, sőt kimondottan nagyon fejlett kisüzemi növény- és állattenyésztésre volna szükség Magyarországon. Ez pedig azt jelenti, hogy a legfejlettebb technológiával kell ezt megvalósítani. Ehhez viszont óriási tudástranszferre is szükség volna, de jelenleg még a magyar gazdatársadalom széles tömege sem áll készen arra, hogy ez megtörténjen. De amiről államtitkár úr beszélt, és tudom jól, hogy a nyulaknak nagy hódolója, és egyet is értek vele, mert abban az ágazatban is több ezer munkahelyet lehetne teremteni: szinte minden növénytermesztési és minden állattenyésztési adottságunk megvan, csak éppen nem tudunk ezzel élni.

Véleményem szerint ez a legfontosabb kérdés, és ez adja a legtöbb munkahelyet. Nézzük meg Hollandiát, Dániát s a többi, ahol ennek óriási hagyománya van, ahol ennek óriási lehetőségei vannak. És jól látjuk, hogy Ausztriában - megint csak odamegyünk - is megéri tíz-húsz tehénrel foglalkozni, mert még belőle a gazdálkodik. Persze, kiegészíti más dolgokkal is, mert a sajtját maga adja el a saját területén.

De ez az, ami nálunk egyáltalán nincs meg. Én mindenképpen efelé irányítanám azt a politikát, a

gondolkodást a mezőgazdaságban, aminek meg kell valósulnia.

De hogyan tud megvalósulni? Úgy, ha komoly tudást adunk azoknak az embereknek a számára, akik ugyan még nincsenek rengetegen, de azért van Magyarországon pár tízezer olyan, mezőgazdasággal foglalkozó fiatalember, család, vagy olyan, aki szeretne mezőgazdasággal foglalkozni, aki képes lenne és meg tudná valósítani ezeket a lehetőségeket. Őket egy szövetkezeti formába bele kell nem kényszeríteni, még véletlenül sem, mint a kommunizmusban, hanem arra ösztönözni, hogy önkéntesen hozzanak létre szövetkezeteket. Ők alkalmasak rá. Nincsenek rengetegen, de annyian vannak, hogy példát tudjanak adni másoknak.

Itt térnék rá arra, hogy kell egy másik szövetkezeti rendszer. Ha nyögvenyelősen is, de valamilyen szinten működik a szociális szövetkezeti rendszer, de fontos, a kettőt ne keverjük össze. Az egyiknek teljesen piaci alapúnak kell lenni, a másiknak pedig, ahogy elhangzott, szociális alapúnak, bár a fejlődést meg kell adni azok számára is, hogy aztán majd onnan kikerülve a dolgozók, vagy átalakulva a szövetkezet egyre inkább piaci alapúvá jöjjön létre. Nagyon fontos az, hogy valódi szövetkezeti rendszer nélkül ez nem fog megtörténni.

Most elindultak az integrátori rendszer felé. Ez általában egy cég vezetése, egy személy vezetése, és ha az az ember majd mást gondol, akkor összeomolhat az a rendszer. Olyan szövetkezet kell, ahol lehetőleg egyforma gazdasági erősségű tagok jelennek meg, hiszen ők fogják tudni demokratikusan és jól működtetni - mert egyébként ez a lényege a szövetkezeti rendszernek - az ilyen rendszereket. És azt hozzá kell tenni, hogy nem maga a mezőgazdasági termelés adja a nagy nyereséget, hanem az értékesítés s a többi, ami ezeknek a szövetkezeteknek a kulcsa és működésének az alapja.

Már csak nagyon röviden szeretnék egy-két dolgot mondani, ami tényleg csak a saját körzetemet érinti, de azért jellemző dolog. Épp a parlament előtt volt egy kastélymizéria a hatvani Grassalkovich-kastéllyal kapcsolatban, hogy ingyenesen oda akarta adni a kormányzat, illetve akkor még a szocialisták is, de ők visszaléptek ettől.

(17.30)

3 milliárd forintot költöttünk erre a kastélyra Hatvanban, ami önmagában nem lenne baj, csak hát látható, hogy 250-300 millió forint a fenntartása. És pontosan mutatja azt, hogy Magyarországon hogyan költjük el a pénzeket. Nem gondoljuk át, hogy utána mekkora fenntartási költségek lesznek.

És máris lépek tovább. Már nem messzire tőle egy újabb kastélyfelújítás lesz 2 milliárd forintért, ha minden igaz. Egy olyan településen, amely lakosságának egyharmada cigány, egyharmada nyugdíjas, és ahol abból a 2 milliárd forintból lehetne 200 embernek idősotthont építeni, 80 embernek lenne munkahelye. A kastély nem fog ennyi munkahelyet adni,

hiába lesznek akármilyen intarziás bútorok benne, kérem szépen. Vagy éppen, mivel kertészeti kultúra működik ezen a területen, üvegházat kellett volna létrehozni.

Tehát itt csak egy példát szerettem volna mondani, hogy mit kell megszüntetni Magyarországon. Igen, renoválják a kastélyt pár millió forintból, hogy ne dőljön össze egyelőre, de munkahelyet kell teremteni pontosan az ilyen településeken. És én csak két példát mondtam el, amit, ha én tehettem volna, nyilván így irányítottam volna ezeket a pénzeket. Azt kérjük majd a kormányzattól, hogy próbálja ilyen irányba venni a gazdaságpolitikát. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A felszólalás is bizonyítja, hogy hasznos egy ilyen vita. Én az életben nem gondoltam volna, hogy alelnök úr a nyulak nagy hódolója. Úgyhogy a további felszólalásokban várjuk a részleteket. Hogy kinek-minek hódol Hadházy képviselő úr, azt most tudhatjuk meg. A Fidesz képviselője következik. Parancsoljon!

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A vidékfejlesztés témakörében elhangzott a mai napon, hogy az önkormányzatok nem beszélnek egymással, ellenséges viszonyok alakultak ki. Talán Gógös Zoltán képviselőtársam beszélt erről. *(Gógös Zoltán: Ilyen is van.)* Ha ez így volna, akkor nagyon nagy lenne a baj. Azt gondolom, legalábbis az én választókerületemben ez messze nem így van. Sőt, igazából jó példaként tudom előhozni azt a mikrotérségi együttműködést, amit például Tahitótfalu önkormányzata mint mikroközpont szervez, motorizál, és amelynek hét település a tagja: Visegrád, Dunabogdány, Tahitótfalu, Kisoroszi, Pócsmegyer, Szigetmonostor és Leányfalu.

Igazából azért jöttek ők össze, mert a központi régióban a forrásbőség ismeretlen fogalom. Nekünk minden egyes állami vagy uniós forrásért nagyon meg kell küzdenünk, köszönhetően annak, hogy valamikor bizonyos politikai erők kitalálták azt, hogy a központi régióba tartozzon Pest megye is, a főváros is. Ennek eredményeként a főváros a központi régiónak juttatott forrásokat szinte egy az egyben elvitte, ilyen nagyon fontos beruházások vitték el a forrásokat, mint például a 4-es metró és hasonló kérdések.

Nekünk, Pest megyei településeknek, Pest megyei vállalkozóknak, a Pest megyei erőknél tulajdonképpen csak a morzsák jutottak. Ha mindent összegereblyézzük a 2007-2013-as időszakban, amelynek felhasználási és elszámolási határideje 2015. december 31-ig volt érvényes, ha ezeket a forrásokat összetoljuk, akkor körülbelül 16 milliárd forintról beszélhetünk, amelynek túlnyomó részét elvitték a szennyvízberuházások. Egyébként ezek valóban szükséges beruházások voltak. De valójában komoly fejlesztésekre nem futotta ebből a forrásból.

Eppen ezért a települések, az önkormányzatok fölismerték azt, hogy azért az összefogásban nagy lehetőségek vannak, és ennek eredményeként, bár

ilyen országos viszonylatban kis eredménynek számító, de mégis fontos lépések történtek meg választókerületemben. A hét település együttműködésének alapja végül is az volt, hogy a Szentendrei-szigeten lévő települések egy védett természeti területen találhatók. Négy településről beszélek, amelyek a fővárosi vízbázis területén találhatók. Ehhez kapcsolódóan még további nagyon érzékeny, izgalmas területek, például a visegrádi természetvédelmi, tájvédelmi részek, amelyek jelentős mértékben visszafogják a fejlesztési lehetőségeket.

Ezek a települések az együttműködésük jóvoltából a hátrányt előnyné próbálják meg kovácsolni, és próbálnak olyan forrásokat, olyan fejlesztéseket megvalósítani, amelyek ebbe a rendszerbe szépen beleilleszthetők. A meglévő értékek védelme rendkívül fontos számunkra, éppen ezért nagyon örülünk annak, hogy bár nem európai uniós forrásból, hanem hazai forrásból, de a közeljövőben el fog indulni egy olyan program, amely a helyi turizmus számára rendkívül fontos. Ez pedig a várprogram, amelynek jóvoltából például a visegrádi fellegrvár, alsó vár és a királyi palota megújítása kezdődhet el.

Ez azért nagyon fontos, mert ez az egyik legfontosabb vonzerónk. Ha önök jártak Visegrádon és környékén, akkor láthatják, hogy igazából még rendkívül sok a tennivaló ezen a területen. Egy nagyon szép, szakmailag letisztult program jött létre, amely programalkotásban a helyi szakemberek nagyban részt vettek. Ez azért is fontos, mert ha az előkészítésben a helyi erők részt tudnak venni, akkor magukévá tudják tenni ezt a programot, és sokkal jobban tudják ezt megvalósítani, a megvalósított elemeket pedig sokkal jobban meg tudják becsülni.

Ez azért is fontos számunkra, mert ennek mintájára egy limesprogram is kialakulhat a térségben, amelybe nem csupán Visegrád, hanem Dunabogdány, Leányfalu, Szentendre és más települések is bekapcsolódhatnak. Mindezeket az elemeket nagyon szépen föl fogja fűzni az EuroVelo 6-os kerékpárút, amelynek a Pest megyei szakasza Visegrádtól kezdve egészen Budapestig ki fog épülni a következő időszakban. Rendkívül fontos az, hogy sikerült egy olyan nyomvonalat elfogadnunk és megállapítanunk, amely a térség számára további lehetőségeket nyit, mégpedig a Szentendrei-szigeten fogjuk végigvezetni ezt a kerékpárutat, és ennek eredményeként, értelemszerűen egyszer be kell menni a szigetre, egyszer ki kell jönni a szigetről, két híd építése válik szükségessé.

Szeretném még felhívni a figyelmet arra, hogy a térség az agglomeráció része. Ebből adódik, hogy nagyon sok előnyt is élvezhetünk, hiszen közel vagyunk a fővároshoz, és közel vagyunk a főváros különféle szolgáltatásaihoz. Azonban ebből adódik a hátrányunk is, hogy ezekért a szolgáltatásokért be kell mennünk Budapestre, elsősorban a munkahelyre. De ugyanilyen fontos számunkra az egészségügyi ellátás, és ugyanilyen fontos számunkra az oktatás, ami fővárosi illetőségű.

Ez értelemszerűen azt is eredményezi, hogy a reggeli és a délutáni órákban tulajdonképpen egy

népvándorlás indul el a főváros felé, utána pedig vissza. Szűknek mutatkozik, úgy a 11-es út, mint az MO-s északi hídja, valamint a kapcsolódó úthálózat. Szűknek mutatkozik a vasúti közlekedés kapacitása is, annak ellenére, hogy nagyon szép fejlesztés valósult meg Esztergom–Budapest viszonylatában, amelybe bekapcsolódik Pilisvörösvár és Üröm település az elővárosi közlekedés jóvoltából. De ugyanilyen fejlesztésre volna szükség a szentendrei HÉV vonatkozásában is.

Az lenne a jó, ha nem kényszerülnénk arra, hogy Budapestre járjunk ezekért a fontos dolgokért, a munkahelyet illetően, az egészségügyi ellátást illetően, az oktatást illetően, a szórakozási lehetőségeket igénybe véve, hanem ezeket helyben meg tudnánk teremteni. Nemcsak az én választókerületemben, hanem értelemszerűen Budapest agglomerációjában azokon a településeken, amelyek hasonló problémával küszködnek, nagyon jó volna egy ilyen típusú átfogó fejlesztést megvalósítani, amely munkahelyteremtést von maga után, illetve az egészségügyi, oktatási ellátás számára nyitna lehetőségeket.

(17.40)

Ezen dolgozunk, és bízunk abban, hogy ha a gazdasági részt végigszámoljuk, végiggondoljuk, akkor össznézetgazdasági szinten is kedvezőbb volna egy ilyen helyzetnek a kialakítása, mint újabb és újabb úthálózat-fejlesztést, illetve közlekedési-hálózat-fejlesztést megvalósítva elérni azt a kívánt állapotot, ami a térség számára sem igazából kívánatos, illetve a főváros számára sem előnyös.

Úgyhogy, tisztelt képviselőtársaim, a mi problémánk egészen más természetű, mint az ország más településeinek a problémái. Nyilvánvaló, a mi problémánk nekünk fáj, a más térségek problémái pedig ott fájnak, ahol ezek jelen vannak. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az LMP képviselője, parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ma egy ember életkilátásaiban a legmeghatározóbb tényező az, hogy hová születik, az ország melyik részébe. A fővárostól, nagyvárosoktól való távolság döntő mértékben befolyásolja az életesélyeket. Mára közhelyé vált, hogy a vidéki Magyarországot ma elnéptelenedő, kiürülő, elszegényedő falvak, leépülő közszolgáltatások jellemzik, és ez nagyban köszönhető az elmúlt évek kormányzásának.

Nem csoda, hogy ma Magyarország hét régiója közül csak Közép-Magyarország népessége növekszik, vidéken, a Nyugat-Dunántúltól eltekintve folyamatosan fogy a népesség. A természetes fogyáson túl ennek oka az elmúlt években felgyorsult belföldi és nemzetközi elvándorlás. A leszakadó régiók elkezdtek kiürülni, sokan a főváros felé vagy külföldre vették az irányt. 2016 és 2017 eleje között 31 200

fővel csökkent az ország népessége, ami az elmúlt húsz év negyedik legnagyobb mértékű népességvesztését jelenti. Földrajzilag nézve ebből a 31 ezres fogyásból 27 ezret Kelet-Magyarországon mértek. Ebből 14 ezer a természetes fogyásnak, 13 ezer az elvándorlásnak tudható be.

A belföldi vándorlás nyilvánvalóan azokba a régiókba irányul, ahol magasabbak a keresetek, több a munkalehetőség, fejlettebb az infrastruktúra. A régiók fejlettségbeli különbségei óriásiak: a fővárost is magában foglaló leggazdagabb központi régióval csak Nyugat- és Közép-Dunántúl tudja felvenni a versenyt, a másik négy régió rendszeresen a húsz legszegényebb EU-régió között végez.

A fiatalok elvándorlása miatt egyre jobban emelkedik az átlagéletkor, öregszik a népesség, egyre több nyugdíjas korú eltartott jut egy munkaképes korúra. A legöregebb dél-alföldi Békés megyében 31 idősorú jut 100 munkaképes korú lakosra. Heves és Nógrád megyékben 30 százalék az idősorú függőségi ráta. 2016-ban ez átlagosan 27 százalék volt, tehát ezekben a megyékben 3-4 idősorúval több jutott 100 munkaképes korú lakosra az átlagnál. Ezt a folyamatot pedig nemcsak a belföldi, hanem a külföldre vándorlás is erősíti. A KSH legfrissebb felmérése szerint a 18-40-es korosztályból 680 ezren, minden harmadik ember gondolkodott már a kivándorláson. Közülük 370 ezren komolyan is gondolják, és már szervezik a külföldre költözést. Egy Szeged nagyságú városnak megfelelő számú ember mehet külföldre belátható időn belül. A legaggasztóbb a helyzet a 18-24 évesek körében, akiknek közel fele mondta azt, hogy elmenne. Eddig - mint tudjuk - több mint félmillió magyar ment külföldre.

Az elnéptelenedő vidéki térségek egyre jobban leépülnek: kevés a munkalehetőség, alacsonyak a bérek és a jövedelmek. A KSH háztartási adatai szerint egyre jobban szakad szét az ország, a fejlettebb régiók keresetei jóval nagyobb ütemben nőnek, mint a keleti országrészekben. Budapesten a 2015-ös jövedelmi adatok szerint 1 millió 539 ezer forint volt az egy főre eső nettó jövedelem, ami egyharmaddal haladta meg az országos átlagot. A községekben élők jövedelme ezzel szemben 16,5 százalékkal maradt el az országos átlagtól.

A megyei átlagkereseti adatok még pontosabb képet mutatnak a bérszakadékról. Már az is sokatmondó önmagában, hogy az országos átlagot csak Budapesten és Győr-Moson-Sopron megyében érik el a fizetések. A versenyszektor foglalkoztatottjainak több mint harmada Budapesten dolgozik, tehát a fővárosi fizetések jelentősen felfelé nyomják az átlagbért. Ebből fakadóan, ha csak a vidéki átlagbért nézzük, egy jóval alacsonyabb számot kapunk az országosnál. Budapest nélkül Magyarország 19 megyéjében nettó 157 ezer forint volt az átlagkereset.

A fővárosi és vidéki bérek közti különbség az elmúlt években nőtt, és 2008 óta most a legmagasabb. Budapesten 2016-ban nettó 226 ezer forint volt az átlagkereset, ehhez képest a legalacsonyabb Szabolcsban több mint 100 ezer forinttal kevesebb, 118 ezer forint volt. 2010 óta a szabolcsi bérek 12

százalékkal nőttek, míg a budapestiek 39 százalékkal, azaz a budapesti keresetek háromszoros ütemben nőttek. A szabolcsi bérek leszakadása folyamatos, az elmúlt évek közmunkaprogramjai ezt az állapotot konzerválták. Ma itt és Borsodban dolgozik a közmunkások 36 százaléka.

Az elnéptelenedésen, előregedésen, elszegényedésen túl óriási probléma, hogy a közszolgáltatások is leépülnek vidéken. Az egészségügy romokban hever. A magyar orvosok 10-12 százaléka dolgozik külföldön. Az utóbbi években drasztikusan megnőtt a több mint hat hónapja betöltetlen háziorvosi praxisok száma. 281 tartósan betöltetlen háziorvosi praxis van. Észak-Magyarországon, Encs térségében, az ország egyik leghátrányosabb helyzetben lévő kistérségében szinte minden falu érintett. Borsod-Abaúj-Zemplén megyében amúgy is a legrosszabb a helyzet, a helyettesítő orvosoknak 77 másik települést kell bejárniuk hetente a saját körzetükön felül. Azokban a kistérségekben, ahol a háziorvosi helyek évek óta betöltetlenek, duplaakkora a korai halálozás valószínűsége. A háziorvosok életkora miatt is időzített bomba a vidéki orvoshiány. Egyre több körzetből öregszik ki a háziorvos úgy, hogy senki sem pályázik a helyére. A körzetet a szomszédoknak kell ellátni, aztán ha ők is elmennek, akkor már két megürült körzetet kell a harmadik vagy a negyedik körzetből ellátni. A magyar háziorvosok egyharmada túl van a nyugdíjkorhatáron, másik egyharmada a közelében jár. Húsz év múlva már a körzetek felében nem lesz háziorvos.

Az egészségügyi hozzáférést az orvoshiányon túl a rossz közlekedési infrastruktúra tovább nehezíti. A megszűnt szárnyvonalak, rossz utak, hiányos közlekedési összeköttetések, buszmenetrendek miatt egy csomó településről nem lehet eljutni még 10 kilométerre sem, ha nincs autója az embernek.

Fontosnak tartottam ezeket az adatokat elmondani, hogy a kormánypárti képviselők legalább a parlamentben szembesüljenek a valósággal, ha máshol nem is találkozhatnak vele. Az ország kettészakadása a Fidesz kormányzása alatt tovább nőtt: egyre nagyobb a távolság bérekben, jövedelmekben, munkalehetőségekben, közszolgáltatásokhoz való hozzáférésben, és a kormány ahelyett, hogy ezen változtatott volna, tovább rontott a helyzeten.

Az egykulcsos adó, a közalkalmazotti bérek befagyasztása, a közmunkabér minimálbér alá csökkentése, és az, hogy az embereket gyakorlatilag az éhbért fizető közmunka és a minimálbéres összeszerelő munka közti választásra kényszerítették, odavezetett, hogy ma tömegek választják a külföldi munkavállalást. Az LMP szerint teljes irányváltásra van szükség. Teljes gazdaságpolitikai paradigmaváltás kell: a multik támogatásán alapuló munkahelyteremtés helyett a hazai kis- és középvállalkozásokat kell támogatni, versenyképessé tenni. Többkulcsos adó és adómentes minimálbér kell a jövedelmi olló bezárása érdekében. Rendezni kell a közszféra béreit, minimálbérhez kötni a bértáblát. Vissza kell adni a kivont forrásokat az oktatásból, egészségügyből. Új szakképzési rendszerre van szükség és a közmunká-

sok képzésére. A szegény családok felemelését célzó család- és lakhatási politikát kell folytatni, emelni kell a családi pótlékot.

(17.50)

A vidéki térségek felzárkóztatására az alacsony képzettségűek számára is elérhető munkahelyteremtésre van szükség, zöldgazdaság-fejlesztésre, energiahatékonyasági beruházásokra, szociálisbérletépítésre, szociális földprogramokra. Talán mindezek együtt valamit változtathatnak a vidék helyzetén, és segítik a folyamatos lecsúszás és szétszakadás megállítását. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány nevében Rétvári Bence államtitkár úr jelentkezett szólásra. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Ház! Ön sokat beszélt most itt a vidéki egészségügyi ellátás helyzetéről, tisztelt képviselő asszony. Valóban volt olyan időszak, amikor 16 ezer ágyat felszámoltak, amikor 6 ezer egészségügyi dolgozót elbocsátottak, és több száz milliárd forinttal csökkentették az egészségügy gazdálkodási keretét, mindeközben pedig megpróbálták vizitdíjat bevezetni és kórházi napidíjat, hogy a háziorvost és a kórházat kerüljék el a betegek, de ez a 2010 előtti időszak volt.

Mi történt azóta? A vidéki kórházak fejlesztésére 322 milliárd forintot költöttünk, vidéki kórházak műszerfejlesztésére pedig 104 milliárd forintot. Ha vidéken körbemegy, alig lát olyan kórházat, ami kívülről ne újult volna meg, pontosan a KEOP-programokban, energiatakarékosasági, energiahatékonyasági programokban nyílászárócserére, külső cserére került sor, pontosan azért, hogy a területi egyenlőtlenségeket csökkentjük, és a vidéki emberek számára is minél jobb egészségügyi ellátást tudjunk biztosítani.

Most éppen pont ellenkezőleg panaszkodnak az emberek, mint ön mondta, hogy vidéken jobb az egészségügyi ellátás infrastrukturális körülménye, a kórházak épülete, a kórházak műszerezettsége, mint Budapesten, ezért fogadta el a Fidesz-KDNP, hogy költségvetési pénzből az idei évben 40 milliárd forintot, a jövő évben pedig további több tíz milliárd forintot fordítunk budapesti kórházfejlesztésre, hogy Budapest lemaradását hozzuk be az elmúlt 5-6-7 esztendő vidéki kórházfejlesztéséhez képest. Amikor éppen egy másik LMP-s képviselő jön be - azt látom, hogy önök nem hallgatják meg egymást -, pont ezt mondja, hogy Budapest lemaradt az egészségügyi fejlesztésekben. Javasolom, hogy egymás felszólalásaira is figyeljenek.

Őn azt mondta, hogy a közfoglalkoztatotti bér kevesebb, mint a minimálbér. Tisztelt képviselő asszony, nem véletlen, hogy ez a rendszer így alakult

ki, hiszen a közfoglalkoztatotti bér jóval több, mint a segély, hogy megérje a segélyek világából a közfoglalkoztatásba lépni, de kevesebb, mint a minimálbér, hogy aki közfoglalkoztatásban van, továbbra is motivált legyen piaci állás betöltésében, és érezhető élet-színvonal-emelkedés legyen számára az, ha utána piaci körülmények között tud elhelyezkedni.

13 milliárd forintot fordítottunk az elmúlt években az alapellátás, tehát a házi orvosok, fogorvosok infrastruktúrájának fejlesztésére, tehát felújítani szakrendelőket, egészségházakat, hasonló programokra.

Ennek a teljes összegnek a 30 százalékát a 33 leghátrányosabb helyzetű kistérségben költöttük el, pontosan azért, hogy az egészségügyi területi különbségeket az alapellátásban is tudjuk csökkenteni. 40 új járóbeteg-szakrendelőt fejlesztettünk, 23 új kistérségi járóbeteg-szakrendelő kialakítására került sor, 90 aktív ellátást konvertáló kórház fejlesztésére került sor összesen 50 milliárd forintból. Ezek pontosan mind-mind a vidéken élő, kistéleplésen élő emberek jobb egészségügyi ellátáshoz, közszolgáltatáshoz való hozzáférését segítették. A sürgősségi ellátásban 13,3 milliárd forintos fejlesztést hajtottunk végre, a konvergenciaregiókban 16 intézmény számára tudtunk ezzel érezhető fejlesztést hozni, tehát a hátrányosabb helyzetű régiókban csapódott le ez is.

A mentőszolgálatoknál 496 új jármű állt szolgálatba, és most már minden magyarországi megyében van rohamkocsi vagy mentőorvosi kocsi, amely a betegek segítségére tud sietni. Szintén a kistéleplésen élőknek, a kórházaktól távolabb lévőknek szolgálta az érdekét, hogy 30 teljesen új mentőállomás jött létre, hogy ne csak a nagyvárosokban menjen ki gyorsan a mentő, hanem a kistéleplésekre, a vidéken nehezebben megközelíthető településekre is kimenjen mentő; ezért építettünk 30 teljesen új mentőállomást, ahol nem volt semmilyen mentőkapacitás korábban, és emellett újítottuk fel azt a 97-et, amelyek állapota nem volt kielégítő, és ezt a programot persze folytatni kell, a felújításokat, hiszen vannak még mentőállomások, amelyeket fel kell újítsunk. S bizony a '14-20-as fejlesztési ciklusban is az ellátás minőségének javítására 84 milliárd forintot fogunk fordítani, úgyhogy bízunk benne, hogy ez is segítségére lesz vidéken az ottani embereknek, az ottani beteg embereknek.

A házi orvosi ellátórendszer számára összességében, ön is tudja, hogy évente, szinte minden évben 10 milliárd forinttal növeltük az elmúlt években az ellátás keretét. Ez egy kistéleplésen is kiszámíthatóbbá teszi a házi orvos jövedelmét, növeli a jövedelmét, pályát, lehetőséget, perspektívát kínál valakinek, hogy ha egy kisebb településen született, ahol van egy egészségház, van házi orvosi praxis, ott töltön be házi orvosi teendőket.

Ez 53 százalékos emelkedést jelentett összesen a házi orvosi praxisokban. A különböző házi orvosi rendelők felújítására a TOP-okban 22,3 milliárd forint áll rendelkezésre, bízunk benne, hogy ezzel sok-sok területen megvalósulhat valóban régi, kicsit

lelakott, elhagyatott házi orvosi rendelőknek, egészségházaknak, rendelőknek a felújítása.

Mind a praxisvásárlási program, mind a letelepedési pályázat pontosan azt az előregedési problémát kívánja megállítani, amit ön is mondott, hogy egyre idősebbek a házi orvosok, és vidéki kis praxisokban sokszor nincs, aki jelentkezzen, betöltse, ezért indítottuk el. Ez a '16-os költségvetésben praxisvásárlásra 750 millió forintot jelentett összességében; vissza nem térítendő támogatásként a praxis díját odaadjuk, ha valaki egy éve nem töltött praxist kíván betölteni elsősorban vidéken, és mellé adunk akár 6-10 millió forint letelepedési támogatást. Az idei pályázati kiírásban még kedvezőbb feltételek lesznek, de az elmúlt években is megtettük pontosan azért, hogy a kistéleplésen is legyen házi orvos. Azt a 10 millió forintot arra költi, amire akarja, ha kell, a lakhatására, ha kell, az autójára, az elhelyezkedésére, a berendezkedésére, és mindemellett a praxis nulla forintba kerül, hiszen vissza nem térítendő támogatást kap arra.

A 61 egészségfejlesztési iroda többségét szintén olyan járásokban hoztuk létre, amelyek a leginkább fejlesztendő egészségfejlesztési szempontból, megelőző a későbbi betegségek kialakulását. Szintén voltak modellprogramjaink, amelyek a praxisközösségre alakultak, ezeket is igyekeztünk a hátrányos helyzetű régiókban, járásokban megtenni.

Azt hiszem, ezek pont azt mutatják, hogy az elmúlt éveknek az egészségügyi fejlesztései a korábbi hozzáférési nehézségeket és az ellátásbeli különbségeket voltak hivatottak kiegyenlíteni, hogy Magyarországon bárhova is születik valaki, minél inkább azt mondhatjuk, hogy egyenlő feltételei vannak, egyenlő lehetőségei vannak, ha beteg és gyógyulni szeretne. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces kör következik. Elsőként Sallai R. Benedek képviselő úr, LMP, két percben.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr, bár kicsit furcsa, hogy az egy órával ezelőtt elhangzottakra reagálok.

Elsőként Lázár János miniszter úr említette - akkor még csak csóváltam a fejem -, majd Bánki Erik vezérszónokként, majd pedig Csizi Péter képviselőtársunk is elmondta, hogy a vidék érdekében mekkora lépés volt az önkormányzati konszolidáció megvalósítása, és hogy mennyire sokat segített ez a kistélepléseken. Mind a hárman hangsúlyozták ezt. Megnéztem azóta: ötezer fölötti településeknél 277 esetben konszolidáltak, 610 milliárd forintnyit, míg ötezer alatti lakos esetében 1710 esetben, 77 milliárd forintnyit.

Ez elenyészően kis része, 11 százaléka volt a teljes keretnek. Ebből a vidéken élők semmilyen formában nem részesültek, ez eladósított települések, felelőtlen településvezetések bűneit próbálta takarítani, többek között Hódmezővásárhelyét, ez a vidéki embereknek nem segített az életén. Tehát ötezer

alatti településeknek 77 milliárd forint ment, 11 százaléka a teljes keretnek, a többi a megyei jogú városokba ment túlnyomó többségében - csak hogy ezt tisztába tegyük.

A második részben pedig: Rétvári Bence államtitkár úrnak köszönöm szépen a felszólalását, majd el fogom kérni, hogy ezt megosszam, és tegyek rá hirdetést, hogy minél többen hallják, hogy milyen szinten tájékozatlan arról, ami az országban zajlik. Meg kell nézni, mi van egy kazincbarcikai kórházban vagy egy mezőtúri kórházban, szét kell nézni, hogy milyen, amikor ott ácsorognak az emberek, hogy kitoljanak egy elhunytat, hogy mikor kapják meg az ágát. Tehát szét kell nézni, hogy milyen az ellátásbiztonság, milyenek azok a települések Borsodban, amikor gyakorlatilag nincs nőgyógyászati ellátás egész hónapokban, amikor egyetlen háziorvos van 30 településre.

Nyilván lehet számokat mondani, meg hogy ennyi milliárdot, annyi milliárdot csoportosítottunk, ennek az eredménye túlnyomó többségében a vidéki térségekben sajnos nem jelentkezik, nem jelenik meg. Érdeemes szétnézni vidéken, mielőtt az ilyen felszólalásokat megírják a kollégái. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Szórványos taps az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Harangozó Tamás képviselő úr, MSZP!

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Én is először Rétvári államtitkár úrra szeretnék reagálni, mert szerintem, ha valaki figyelmesen hallgatta a milliárdjait, akkor is nagyon világosan látszik, hogy miről beszélünk. Államtitkár úr azt mondta, hogy 13 milliárd forintot költöttek a sürgősségi ellátás fejlesztésére, és mintegy 84 milliárd forintot fognak a '14-20-as, azaz hétéves fejlesztési ciklusban az egészségügy fejlesztésére fordítani. Igen, államtitkár úr, meg 220 milliárdot Orbán Viktornak a Várba költözésére. Minden benne van ebben a két számban, ami miatt ebben az országban feszültség van, és ami miatt azt mondjuk, hogy ez így nem mehet tovább.

Lázár miniszter úr beszélt itt arról, hogy az erdészetek ott vannak, az embereknek mégis milyen sanyarú helyzetük van, és nem is érti, ezzel miért nem tudunk valamit kezdeni. Mindaddig biztosan nem fogunk tudni mit kezdeni, amíg bejön hozzám egy választópolgár a fogadóórámra, és elmeséli nyolcvanvalahány évesen, hogy idén télen kivágatta a kicsi kis saját területéről a földet *(Közbeszólások a Fidesz soraiban: A fát!)*, mert az unokája majdnem megfagyott - ez Harc település, és a nevet is szívesen elmondom -, ami miatt egyébként rendőrségi eljárás indult ellene, és ami miatt 300 ezer forintos bírságot kapott ez a bácsi, aki lehet, hogy életében Harc települést se nagyon hagyta el, és nem tudta, hogy mi az eljárás lényege.

Hát, ha ezeket a „bűnözőket” kergetjük, akkor értjük, hogy miért itt tart az ország.

Kettő: rendőrségi statisztikákkal kár vigéckedni, hiszen azzal kezdték, tisztelt képviselőtársaim, hogy

az 50 ezer forintos értékhatárt megemelték, és az összes olyan bűncselekmény, ami eddig az volt, és a kistelepülési embereket naponta bosszantotta, az ma nem is az, és egyszerűen nem jelenik meg a statisztikában, és a rendőrség el se jár ezekben az ügyekben. Pontosan tudják ezt, csak a latencia nőtt, nem a bűnelkövetés csökkent.

(18.00)

És ha már bűnelkövetés, a legnagyobb bűnünk, hogy azt a szociális szövetkezeti rendszert, ami valóban kitörési pont lehetne a magyar vidéken, azt Mengyi Rolandok, Voldemortok, Simonkák és akár még a teremben tartózkodó más fideszes képviselőtársaik is egyébként bűncselekmények elkövetésével vagy ahhoz való asszisztálással lejáratják. Tudják, az a baj, hogy a szociális szövetkezet ma a bűnügyi információkban jelenik meg, és nem ott, hogy a magyar vidék hogy tudna kitörni ebből a problémakörből. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Magyar Zoltán képviselő úr, Jobbik!

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagy István államtitkár úrra szeretnék reagálni. Szinte mindennel egyetértettem, amit elmondott, én is úgy gondolom, hogy jelen témánk egyik nagy problémája és kiindulópontja az, hogy a paraszti életformát újra kell teremtenünk, újra kell definiálnunk, és én csak azt szeretném megkérdezni, hogy ha a problémákkal ennyire tisztában van a kormány, akkor mégis mit tett annak érdekében, hogy ez megvalósuljon.

Nézzük a jogszabályokat! Szövetkezeti törvény: szerintem ez lenne az alapja annak, hogy ez a paraszti életforma XXI. századi minőségében újra tudjon teremni. Minden fél évben beharangozzák, ígérik, nincs előttünk.

A családi gazdaságokról szóló jogszabály: 2010 óta várjuk, azóta nem hozzák be. Most már tudjuk, hogy miért nem hozzák be, nehogy tudjunk arról őszintén beszélgetni, hogy mit jelent önöknek, és mit, mondjuk, nekünk a kicsi és a közepes családi gazdálkodó.

Üzemszabályozási törvény: ezt is ígérik 2010 óta, ami lehetőséget teremtene arra, hogy akár európai uniós keretek és normák között újragondoljuk azt, hogy milyen üzemméretekből szeretnénk mi a magyar vidéken gondolkodni és miket szeretnénk támogatni.

De az állami földekről is szó esett már. Ön szerint, államtitkár úr, a paraszti életforma újratemtését majd az fogja megadni, hogy 600-700 millió forintos darabokban adjuk el az állami földet? Ez lenne az új magyar parasztság? Ahelyett, mondjuk, hogy tisztességes bérleti jogviszonyban, megtartva az állami tulajdont, adtuk volna oda számukra, hogy életképes birtokméretet alakíthassanak ki, hogy demográfiai vagy szociális földprogramot indítsunk a magyar vidéken. Vagy az jelentené ennek az életfor-

mának a segítségét, hogy a strómanok rendszerét felépítjük és támogatjuk Magyarországon? Egy minimálbérre bejelentett traktoros tud, mondjuk, Tolnában vásárolni 200-300 millió forintért termőföldet, és senki nem kérdezi meg tőle, hogy mégis ez miként lehetséges? De a támogatáspolitikáról is már sok szó esett, az sem afelé mutat, hogy ezt az életformát segítené az állam. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Riz Gábor képviselő úr, Fidesz.

RIZ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Két képviselőtársam közlésére szeretnék reagálni. Az egyik Schmuck Erzsébet, akit abból az alkalomból is szeretnék üdvözölni, hogy abban a lakhatatlan megyében, abban a lakhatatlan térségben félig otthonának tekinti az egyik kis falukat. Ez öröm számomra, mert valóban egy gyönyörű területről, településről van szó.

A másik Varga képviselőtársam, aki Borsod megyét abból az aspektusból emlegette, mint a világvége-hangulatot, ahol már semmi nem történik, s ahonnan csak eljönni szabad. Elmondanám, hogy az alapvertikumhoz tartozó kohászat, bányászat részbeni elmúltával a szerkezet részben átalakult, részben pedig újabb olyan üzemek települtek a térségbe, amelyek csak Ózd és térségében, amelynek választott képviselője vagyok, több mint 1500-1800 emberért kiáltanak jelen pillanatban a munkaerőpiacon.

Ebben a megyében, amely, még egyszer mondom, elég sok negatív kicsengéssel hangzott el a mai nap, az egyik legmagasabb támogatási intenzitás kerül kiosztásra a közeli jövőben elsősorban az önkormányzatok, de a kapcsolódó vállalkozások számára is. 60 százalékban, tudjuk, hogy a hazai kis-, középvállalkozásokat kell erősíteni ezekkel a forrásokkal, ezért elmondanám büszkén, hogy a helyi idegenforgalom is jelentősen fog erősödni, és a helyi olyan infrastruktúra is, amely szolgálja majd az ott élők mindennapjait.

Egy különös jelenségre szeretném fölhívni az önök figyelmét. Tudjuk, hogy az eljárásrend értelmében a megyei önkormányzatok, a megyei közgyűlések döntenek a területi operatív program fejlesztési forrásainak helybeni megítéléséről, és okkal várja az ember, hogy azok a polgármesterek, akik ebben döntenek, legalább a saját pályázataikat támogatni fogják. Nos, Ózd jobbikos képviselője a saját pályázatait nem támogatta, és így majdnem 1,5 milliárd forinttól esett el, úgy, hogy ha a Fidesz-KDNP-s többségű megyei önkormányzat nem szavazza meg, akkor ma ez a forrás nem kerül el Ózdra; ezt csak érdekességként.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Pócs és Tasó fideszes képviselő uraktól elnézést és megértést, a házszabály szerint a második, illetve a harmadik körben tudok szót adni, hiszen két percre jelentkeztek; ellentétben Rétvári államtitkár úrral, hiszen

a kormány nevében ő már most szólhat. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Sajnálom, hogy nincs itt Harangozó képviselő úr; talán figyeli az ülést, és akkor hallja a válaszomat, a reakciómat arra, amit ő mondott. Ha úgy kell két számot egymás mellé állítani, ahogy ő mondta, hogy mennyit költünk, mennyivel többet költünk egészségügyre, és mennyivel költött kevesebbet a szocialista kormányzat, nekik a kormányzásuk utolsó időszakában sikerült 600 milliárd forintot kivonni az egészségügyből, ennek egy jó részét az Egészségbiztosítási Alapból, a többit a költségvetés egészségügyi, egyéb fejezeteiből, míg a Fidesz-KDNP idénre megszavazott költségvetése 171 milliárd forint többletet tartalmaz az egészségügy számára. Tehát hangsúlyoznám, az MSZP-kormány alatt 600 milliárd mínusz, csak idén a Fidesz-KDNP 171 milliárd forint plusz, mert bizonyos kormányzatoknál több jut az oktatásra is, több jut az egészségügyre is és több jut a sportra is. Lehet itt persze sportfejlesztésekkel példálózni, de más kormányzatoknál nem jut se erre, se arra, csak arra jut pénz, amit az OLAF a jelentésében a 4-es metróról leírt.

Szerintem nagyon lenézi az itt dolgozó embereket az, aki így beszél a vidéki fejlesztésekről, aki így beszél azokról a házi orvosokról, akik letelepedési pályázattal vagy más pályázattal ott vidéken, a kisebb településeken is igyekeznek ellátni a feladatukat, és lenézi azokat, akiknek nagy siker, hogy egy kórháznak az egyik felét sikerült felújítaniuk. Hogy a második felét nem sikerült, az majd most sikerülni fog a mostani EFOP-okból, de azért szerintem nagy siker, hogy az egyik felét az elmúlt időszakban véghez vihettük.

2200 állami fenntartású iskola működik 6050 feladatellátási helyen, ebből 407 helyen sikerült az oktatásban teljes felújítást végrehajtani, 1996 helyen részbeni felújítást, 22 egyetemen sikerült fejlesztéseket véghez vinnünk. És bízunk benne, hogy hamarosan minden járásban lesz tanuszoda, és 700 ezer diáknak teremjük meg a lehetőségét, hogy járáson belüli uszodában tanuljon meg úszni, kedvelje meg a vízi sportokat, és éljen egészségesebb életet. Az első üteme 24 településen valósul meg közel 9 milliárd forintból vidéken, országszerte. Bízunk benne, hogy ez is sok segítséget jelent minden fiatalnak, aki sportolni akar, tanulni akar, iskolába akar járni, méltó körülmények között, ott helyben, nem pedig a nagyvárosba akar bejárni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Több képviselő jogos figyelemfelhívására a következő szeretném közölni önökkel és a jegyzőkönyvvel: amikor Rétvári államtitkár úr, aki egyébként a kereszténydemokrata frakció tagja, beszél államtitkárként, akkor a táblán úgy látják, hogy a KDNP idejéből történik levonás, de a KDNP-nek nincsen ideje, mert átadta a Fidesznek. Ez kizárólag technikai manőver, nem valamiféle

politikai hiba, hanem ahogy ez a beszéd befejeződik, akkor a technikus kollégák a Fidesz idejéből leírják, jóváírják. Ez történt a korábbiakban 6 perc 25 másodperc erejéig és a jelenlegi felszólalásnál is 2 perc 16 másodperc erejéig, tehát ez a Fidesz idejéből kerül levonásra. Köszönöm szépen a figyelemfelhívásukat, és hogy ezt elmondhattam önöknek.

Most pedig visszatérünk az előre bejelentett felszólalók sorához. Elsőként ebben a sorban Simon Róbert képviselő úr, a Fidesz képviselője kap szót. Parancsoljon!

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Talán néhány mondatban érdemes visszatekinteni a 2010 óta eltelt időszakra is, először talán országos szinten, aztán a megyémet érintően és a megyei jogú város tekintetében is, amelynek képviselője vagyok.

Ha azt nézzük, hogy 2010-ben hogy álltunk a munkaerőpiacon és hogy állunk most, 2017-ben, akkor azt kell mondjuk, hogy mintegy 700 ezerrel többen dolgoznak, tehát ez mindenképpen egy óriási előrelépés. Ezzel párhuzamosan a munkanélküliség is több mint felére csökkent, hiszen amíg 2010-ben ez az adat 494 ezerről szólt, addig napjainkban 206 ezer főre csökkent. Érdemes megnézni Győr-Moson-Sopron megyét, mert az elhangzott már itt többször, hogy Győr-Moson-Sopron megye a főváros és Pest megye mellett talán a legerősebb az országban. Míg 2010-ben Győr-Moson-Sopron megyében a munkanélküliség aránya 14 százalékos volt, addig 2016 elejére 4,5 százalékra csökkent, és napjainkban pedig 2 százalék környékén van.

(18.10)

Vannak olyan hónapok, amikor 2 százalék alá csökken, ami azt jelenti, hogy gyakorlatilag teljes foglalkoztatásról beszélhetünk. Egyébként Győr megyei jogú városban, amelynek az országgyűlési képviselője vagyok, szintén hasonlóak az adatok, tehát itt is már teljes foglalkoztatásról beszélhetünk.

Aztán azt is érdemes megemlíteni, hogy 2082 önkormányzat mintegy 1400 milliárd forintnyi adósságát fizette ki a kormány 2011 és 2013 között, és nem értek egyet azzal az imént elhangzott LMP-s állítással, hogy ebben a kistélepek nem lennének benne. Az én választókerületemben három kicsi település is van, két település olyan, ami 900 és 1000 fő közötti lakosságszámmal bír, az egyiket új hívják, hogy Kisbajcs, a másik Nagybajcs, és van egy másik kicsi település, ahol egyébként 178-an élnek, Véneknek hívják ezt a települést, és mindhárom településen természetesen megtörtént ez az adóssághozjárás. Nyilván olyan mértékű nem történhetett meg, mint a megyei jogú városban, hiszen a megyei jogú város, Győr lakosságszáma mintegy 130 ezer fő, és ott az adóssághozjárás emlékeim szerint valahol 8-8,5 milliárd forint környékén volt.

Aztán érdemes azt is megemlíteni, hogy 2010 és 2017 között több mint 10,5 ezer milliárd forint ér-

tékben történtek különböző fejlesztések uniós forrásból, és éppen az elmúlt héten tartottunk egy sajtótájékoztatót, hogy a 2007-2013-as elmúlt uniós ciklus hogyan alakult Győr-Moson-Sopron megyében. Győr-Moson-Sopron megyébe ebben a ciklusban 640 milliárd forintnál nagyobb összeg érkezett európai uniós forrásból. A megyének egyébként 183 települése van, beleértve a két megyei jogú várost, Győrt és Sopront is, és nem volt olyan település, ahová valamelyik operatív programon keresztül vagy valamelyik programon keresztül ne érkezett volna uniós forrás, mind a 183 település részére.

Sokan mondják, hogy Győr egy gazdag város, itt a parlamentben több képviselőtársam azt mondja, hogy Győrben csak megszületni volt nehéz, ennek ellenére azért mindenképpen szeretném kiemelni a külső forrásokat. A város valóban több mint 50 milliárd forintból gazdálkodik, és ennek az 50 milliárd forintnak mintegy 50 százaléka úgynevezett saját bevétel - ez alapvetően az iparüzési adót és az építményadót jelenti, kevésbé, mondjuk, az idegenforgalmi adót, de ez a kettő jelentős bevételt biztosít a város részére -, ennek ellenére vagy emellett jelentős az úgynevezett külső források. Itt elsőként akkor a TOP-ot, a terület- és településfejlesztési operatív programot szeretném megemlíteni, hiszen Győrnek és Sopronnak önálló kerete van ebben az időszakban: Győr esetében ez 21,6 milliárd forint, Sopron esetében pedig 10,8 milliárd forint, de a másik 181 település is önálló kerettel rendelkezik, 23,4 milliárd forint, és éppen május elején történt egy bejelentés, amelynek értelmében több mint 62 település - most itt az első körben közepes és kisebb települések is - már megítélt támogatással rendelkezik mintegy 9,4 milliárd forint értékben. Tehát ezek a beruházások, fejlesztések nyilván a közbeszerzési eljárás lefolytatása után el fognak indulni itt a megye településeiben belül is.

Még a „Modern városok” programról szeretnék pár gondolatot mondani. 23 megyei jogú város van Magyarországon, és a legutóbb, április 28-án, Győrben volt a bejelentése a „Modern városok” programnak, különböző fejlesztések. Ez a program egyébként a következő 10-15 évre szól, és egyértelmű irányt szab annak a fejlődésnek, amiben a város most is van. A legnagyobb, legfontosabb kihívás most az európai ifjúsági olimpiai fesztivál nyári megrendezése lesz, azonban gondolkodni kell a következő időszakon is, amit elsősorban a gazdaságfejlesztés mellett a turisztika, a kulturális élet fejlesztése és az infrastruktúra-fejlesztések jelképeznek.

Ebből szeretnék néhány fejlesztést kiemelni a teljesség igénye nélkül. Rendkívül fontos, és bekerült ebbe a „Modern városok” programba, egy belső elkerülő gyűrű kiépítése egy új Mosoni-Duna-híd megépítésével, egyébként az Ipar utca és az Új Bácsai út között. Ez egy hiánypótló közlekedési beruházás lesz, ami jelentősen csökkenti a belváros jelen pillanatban még meglévő belső forgalmát, ami egyébként csúcsidezőkban azért komoly problémákat okoz.

Aztán egy másik közlekedési fejlesztés a környezeti kialakítása. Az egyik irányból az M1-es autópálya

a várost elkerüli, a másik irányból pedig éppen, pillanatnyilag épül, a jövő év közepére elkészül a keleti elkerülő út, azonban a környéket be is kell majd zárni, és erre vonatkozóan megkezdődtek a tervezések. Ezt szeretnénk majd a következő öt-tíz évben megvalósítani.

A kulturális fejlesztések közül kiemelném a Győri Nemzeti Színház komplex felújítását. A Győri Nemzeti Színház két társulatnak ad lehetőséget szereplésre: az egyik természetesen a színház, a másik pedig a Győri Balett, a nemzetközi szinten is ismert Győri Balett, de a színház mellett még a körülötte lévő II. János Pál tér rehabilitációja, illetve egy új parkolási infrastruktúra is kialakításra kerül.

Aztán a következő, amit megemlítenék, egy új hangversenyerem, illetve egy konferencia-központ építése. Ha azt nézzük, hogy Győrben azért jelentős nemzetközi cégek vannak, köztük például az Audi Hungaria Motor Kft., amely egyébként egymagában a magyar nemzetgazdaság teljesítményéhez mintegy 2 százalékkal járul hozzá, akkor szükségszerű az, hogy ott egy konferencia-központ is kialakításra kerüljön, hiszen pillanatnyilag, ha nagyobb konferenciákat rendez, mondjuk, ez a cég vagy más, egyébként kisebb méretű cég, akkor azt általában kénytelen Budapesten vagy Bécsben megrendezni.

Aztán a strandfürdő, a vízi élménypark fejlesztése is napirendre kerül, itt pedig elsőként egy árvízvédelmi töltést vagy árvízvédelmi falat kell megépíteni.

És hogy versenyképesek legyünk a nagyobb állatkertekkel, illetve állatparkokkal - a Xantus János Állatkert kisebb, mint mondjuk, a veszprémi vagy a nyíregyházi vagy a fővárosi, jelentősen kisebb állatkertről beszélünk, amely egyfajta kulturális, illetve közösségi programok színtere -, az állatkert felújítása, pontosabban fejlesztése, bővítése is napirendre kerül.

Aztán a nyugat-magyarországi régió központja a Széchenyi István Egyetem, ahol a cél egyértelműen az, hogy a következő öt-tíz éven belül a Széchenyi István Egyetem tudományegyetemmé váljon Magyarországon. Itt egy úgynevezett digitális kompetencia-központ felépítésére kerülhet sor a következő nyolc-tíz esztendőben.

Aztán kettőt említek még. Egy sporthotel építése az egyébként Olimpiai Sportpark területén, ami szintén egy hiánypótló beruházás, hiszen azért a szálláshelyek területén Győrben mindenképpen fejlesztésekre van szükség. Egy másik végezetül: ez pedig az úgynevezett Püspökerdőben tervezett új városi aktív rekreációs szabadidőközpont kialakítása.

Ha az egy 1. számú választókerületet nézzük Győr-Moson-Sopron megyében, és visszatekintünk a 2007-2013-as időszakra, megnézzük azt, hogy az uniós forrásokból ebbe a választókerületbe milyen összegben került támogatás a különböző operatív programok keretében, akkor azt láthatjuk, hogy 94,7 milliárd forint értékben valósultak meg fejlesztések. Ebben benne van például a főtér rekonstrukciója, vagy benne van egy interaktív központ kiépítése a Széchenyi István Egyetem mellett, ez a Mobilis, vagy éppen az állatkertnek egy bővítése, a Füles

Bástya kihasználása, vagy éppen a belváros utcáinak az úgynevezett „Lüktető belváros” projekt keretében történő felújítása, ezek egyébként a Széchenyi térre, tehát a főtérre tartó és vezető utcák. Tehát sok-sok fejlesztés valósult meg uniós forrásból.

Ha az elmúlt, vagyis a jelenleg zajló 2014-20-as ciklust nézzük, akkor azt láthatjuk, hogy eddig a megítélt támogatások összege meghaladja a 35,2 milliárd forintot, és a kifizetések pedig 23,6 milliárd forintnál vannak, de a ciklus közepén vagyunk. Abban bízom, a felszólalásom elején említett 640 milliárd forintnak megfelelő európai uniós támogatás a 2007-13-as ciklusra vonatkoztatva 12 ezer projekt megvalósítása a megyében, hogy ennél magasabb számot kapunk majd, ha mondjuk, 2020-ban vagy 2021-ben visszatekinthetünk erre a jelenleg zajló uniós ciklusra.

Végezetül még néhány gondolatot, hiszen ha Győr, akkor mindenképpen érdemes a GINOP-ról is pár szót mondani. Ez nem más, mint a gazdaságfejlesztési és innovációs operatív program, amelynek az országos keretösszege 2733 milliárd forint a nemzeti társfinanszírozással együtt.

(18.20)

A legfrissebb, május 2-ai adatok alapján Győr-Moson-Sopron megyében a megítélt támogatások darabszáma 291, az eddig megítélt támogatás 30,9 milliárd forint; 142 darab kifizetés történt, mintegy 21,1 milliárd forint értékben.

Arra próbáltam rávilágítani, hogy bár a megye erős és természetesen magyarországi viszonylatban a megyei jogú városok is stabil gazdálkodásúaknak és pénzügyi értelemben erősnek mondhatóak, de a külső, akár az uniós, akár a magyar költségvetésből származó források mégis meghatározóak, pillanatnyilag is, az elmúlt években is és természetesen a következő 10-15 esztendőben és a jövőben is a várost, illetve a megyét érintően.

Ha még a kicsi településekről ejthetek egy végső gondolatot: valóban, akár Győr mint 130 ezres nagyváros környékén több olyan település is található, amelynek a lakosságszáma 3 ezer vagy akár ezer fő alatt van, és ők teljesen jogosan azt mondják, hogy ott a nagyváros árnyékában vajon jutnak-e támogatáshoz. Mint említettem, a TOP-on, a településfejlesztési operatív programon belül erre van, illetve lesz is lehetőségük, és azt mutatják a már megítélt támogatások is, hogy ezek a támogatások, akár turisztika-, akár gazdaságfejlesztés, akár helyi piacok kialakítása, akár bölcsőde- vagy óvodafejlesztés tekintetében jó helyre kerültek ezen kistélepülések esetében is. Ráadásul magában a kiírásban is szerepelt, hogy a döntési mechanizmus egyik fontos eleme, hogy maga a döntés alapvetően nem a fővárosban, hanem alsóbb szinteken történt meg, és maguknak a programoknak az összeállítása is ott történt meg. Én ezt mindenképpen jónak tartom.

Tehát abban bízom, hogy az a fejlődési pálya, ami Győr-Moson-Sopron megyét és a várost is, Győr

városát jellemzi, természetesen az országot is jellemezni fogja a következő időszakban. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Korózs Lajos képviselő úr, az MSZP képviselője következik. Tessék!

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Én általában nem szeretem az ilyen politikai vitanapokat, mert azt tapasztalom, legalábbis az elmúlt években az volt az én tapasztalásom, hogy mindenki elbeszél a másik mellett, és nem igazán van benne sem konstruktív indítvány, sem igazából olyan reflexió, aminek lenne értelme, de ha már kezdeményezték, akkor pipáljuk ki ezt a politikai vitanapot is.

Nem szeretnék megismételni olyan statisztikai adatokat, amelyeket itt nagyon sokan citáltak, de mégis kell hogy mondjak néhányat, és még jól is jött nekem, hogy egy Győr-Moson-Sopron megyei képviselőtársam szólalt fel előttem, mert én elsősorban a jövedelmekről és a vidéki népesség jövedelméről szerettem volna beszélni.

Tudják, egy országban, függetlenül attól, hogy ez az ország hol helyezkedik el, mindig vannak területi különbségek. Ez van Angliában is, van Németországban, Svájcban is, Észak-Amerikában is, gyakorlatilag mindenhol. Az más kérdés, hogy a politika, látva ezeket a különbségeket, hol avatkozik be. A beavatkozás abba az irányba megy-e, hogy a különbségek még nőnek is, legyen ez akár területi különbség, jövedelmi különbség, infrastrukturális különbség, ezen belül lehet a humán infrastruktúráról, a vonalas infrastruktúráról beszélni, hogy ezeket növeli a kormányzati politika, vagy igyekszik csökkenteni?

A szólamokban én azt látom, hogy szinte mindegyik kormányzat igyekszik ezeket a különbségeket csökkenteni, viszont a gyakorlat teljesen mást mutat. Elhangozhatnak gyönyörű számadatok arról, hogy milyen fejlesztések és hova mentek, mit építettünk; már annyi híd van ebben az országban, hogy se szeri, se száma; annyi felújított kórház van, hogy nem is tudjuk már nyilvántartani. Csak tudják, úgy van ez, hogy hiába van egy kórház felépítve vagy felújítva, ha nincs benne orvos, aki gyógyítson. Hiába költöttek és könyveltek el 5-10 milliárd forintot egy-egy felújításra, akkor, ha nincs szakdolgozó, aki ellássa a betegeket. És hiába, ha azok az emberek, akiknek ezeket a szolgáltatásokat igénybe kellene venni, el se jutnak a szolgáltatást biztosító intézményhez.

A jövedelmek oldaláról nézve az látszik, hogy Magyarországon a népesség négyötöde, hangsúlyozom: a népesség négyötöde képtelen bármit is megtakarítani. Ez azt jelenti gyakorlatilag, hogy egyik napról a másikra él. Az látszik Magyarországon, hogy az állam sokkal, de sokkal többet költ saját magára, mint mondjuk, az Európai Unió átlaga vagy éppen a szomszédos országok. Felesleges luxuskiadások, felesleges beruházások, felesleges kedvezmények tömkelege az, ami a kormányzati politikát illeti. Ha

megnézzük a közbeszerzési piacot, akkor látjuk, hogy évente olyan 2000 milliárd forintot csak a közbeszerzéseken adminisztrálnak, és ebből az látszik, hogy a közbeszerzési piacokon kik azok, akik nyomulnak, és kik azok, akik a megrendeléseket kapják.

Hát, divatosan úgy szokták mondani, hogy az oligarchák, de nem csak kizárólag ők. Megnéztem én is, csak idecítálok mégis egy statisztikai adatot. Tizenöt évvel ezelőtt a száz leggazdagabb magyar vagyona 632 milliárd forint volt, 2017-ben ez a vagyona 3380 milliárd forintra nőtt. A leggazdagabbak ebben az intervallumban ötszörösére növelték a vagyonukat, miközben az átlag magyar vagyona alig nőtt vagy egyáltalán nem nőtt.

Múlt héten látott napvilágot egy civil szervezet által elvégzett mérés, merthogy a kormányzati statisztikai hivatal - én csak így hívom - már két éve nem csinál létminimumméréseket. Ez a civil szervezet azt állapította meg, hogy a magyar népesség 29 százaléka, durván egyharmada a létminimum alatt él. Ha tovább boncolgatjuk ezeket a statisztikákat, akkor az is látszik, hogy ahol nem rendelkeznek gyerekekkel, ha azokat a háztartásokat nézzük, ahol nincs gyerek, ott 23 százalékos ez a létminimum alatti élet, és a gyerekes háztartásokban meghaladja az 51 százalékat. Eszméletlen nagy kockázatot jelent az, hogyha egy család gyermeket vállal.

Kedves Képviselőtársaim! Ha a jövedelmi tizedeket vizsgáljuk, a jövedelmi tizedek mellett a háztartásokat is decilisekre lehet osztani, ugyanis ez a létminimummérés azért érdekes a számomra, mert háztartástípusokat mérnek benne. Ebből kiderül, hogy az alsó decilisen lévő háztartások 100 százaléka a létminimum alatt él, a második tizedben lévő háztartások 99 százaléka, a harmadik tizedben lévőek 64 százaléka, de még a negyedik tizedben élő háztartások 17 százaléka is a létminimum alatt él. Hol koncentrálnak ezek a háztartások? Többek között Észak-Magyarországon, többek között Északkelet-Magyarországon. Az észak-magyarországi régió mélyrepülésben van, itt többen hivatkoztak már rá.

Azért mondtam, hogy még örültem is annak, hogy győri képviselőtársam szólalt fel előttem, mert ebből egyértelműen látszik, hogy itt nemcsak arról van szó, hogy nagyok a jövedelmi különbségek az ország különböző régiói között, hanem az látszik, hogy szisztematikusan szétszakították ezt az országot.

Lázár miniszter úr éppen azzal dicsekedett, hogy 319 ezer forint a budapesti átlagbér. Igen. De Győrben, amiről azt gondolnánk, hogy az élen jár, az átlagbér 151 ezer forint, Szabolcs megyében meg 88 ezer forint. Megnéztem tételesen, az egészségügyre voltam fölöttébb kíváncsi. Az én megyémben, Heves megyében 126 ezer forint az átlagbér, de a fizikai munkát végzők átlagbére 59 793 forint. Zala megyében ugyanez az átlagbér, ami Heves megyében 126 ezer volt, csak 108 ezer forint, és a fizikaiak 68 500 forintot keresnek.

Óhatatlanul jön a kérdés, hogy mit lehet venni egy 59 ezer forintos nettó bérből. Az a kérdés, hogy az egészségügyben fizikai munkát végző embernek, legyen az beteghordó, legyen az éppen egy kazánfű-

tó, 59 ezer forintos nettó jövedelme van. Teszik fel a kérdést, hogy ez nem lehet, hiszen a törvény előírja, hogy legalább minimálbéren foglalkoztatni kell, és a minimálbéreknek magasabb a nettója, mint ez. Nem úgy van, képviselőtársaim, hanem úgy van, hogy 6 órában meg 4 órában foglalkoztatják ezeket az embereket, és azért jön ki 59 ezer forintra a nettó jövedelme ezeknek az embereknek! *(Folyamatos zaj a kormányzó pártok padsoraiból. - Bányai Gábor: Rossz évet néztél, Lajos! - Dr. Kovács Zoltán közbeszólása.)*

Ezen a területeken nyilvánvalóan látszik, nemcsak az egészségügyben, az oktatásban, a felnőttképzésben, a szociális ellátórendszerben, hogy a magyar állam GDP-arányosan lényegesen kevesebbet költ, mint a hozzánk hasonló fejlettségű országok, nagyságrendekkel kevesebbet költ.

(18.30)

A vidéki településeken, a vidéki járásokban, legalábbis a mi térségünkben már csak mutatóba lehet találni fejlesztőpedagógust, mutatóba lehet találni gyógytornászt, és a korai fejlesztést a legtöbb helyen el is felejtették, csak a fogalmat ismerik, mert hozzá szakember már nincs a térségünkben. Beszűkült a munkaerőpiac. Ebből adódóan nyilvánvaló a kilátástalanság, nőnek az egyenlőtlenségek. Vannak olyan járások az északkelet-magyarországi régióban, és mondhatom az Észak-Alföldet és Észak-Magyarországot is, ahol településen belül az egyenlőtlenségi mutató 35-szörös a legalacsonyabb jövedelemmel rendelkező emberek jövedelmét és a legmagasabb jövedelemmel rendelkezőkét tekintve, egy falun belül 35-szörös a jövedelmi egyenlőtlenség.

Az előregedés egyértelmű. A településeken, főleg a kistérségeken kicserélődik a népesség, ugyanis az a tendencia, hogy a városi szegények az olcsó ingatlanokat felvásárolva költöznek falura, és azok a mobilitással rendelkező, valamilyen szakképzettséggel vagy konvertálható tudással rendelkező emberek pedig mennek a városok felé, vagy mennek éppen az országhatáron kívülre, és ennek következtében kicserélődik a népesség.

Ennek következtében szegregálódnak ezek a kistérségek vagy mikrotérségek. Itt volt éppen az ózdi képviselőtársam, kettővel ezelőtt szólalt fel. Nemrégiben volt egy konferencia Ózdon, és ott én magam is egy korreferátumot tartottam. Csak Ózdon, gondoljanak bele, 16 szegregátum van, az ózdi járásban 29, és a településfelmérési program bedöglött, gyakorlatilag semmit nem tesz a kormány annak érdekében, hogy ezeket a szegregátumokat legalább csökkenteni lehessen, ha nem is lehet egyik napról a másikra felszámolni.

Ennek persze lesznek szociológiai következményei, hogy ez lesz a politika a továbbiakban is, mert hogy egyértelmű a munkahelyek hiánya a kistérségekben és a mikrotérségekben. Ha kevesebb a munkahely, akkor egyértelmű, hogy elveszik a térségben az értelmiség, ha elveszik az értelmiség, akkor nyilvánvalóan a mobilak távoznak abból a térségből, és maradnak az idősek. Ha csak az idősek maradnak ezekben a falvakban vagy mikrotérségekben, akkor le fog épülni az infrastruktúra. Ha leépült az infrastruktúra és elment az értelmiség, akkor le fog épülni az oktatás.

Ha mindezek leépültek, akkor pedig ott a demokratikus deficit, majd a helyi kiskirályok uralkodnak egy-egy faluban vagy egy-egy kistérségben, vagy egy-egy mikrotérségben. Következésképpen le fog épülni az érdekérvényesítő képesség. Ezután - mivel nem lesz érdekérvényesítő képesség - le fog még jobban épülni az infrastruktúra, még nagyobb lesz az elvándorlás, és a szolgáltatások színvonala a béka feneké alatt fog lenni. Ennek természetesen az lesz a következménye, hogy ezekben a kistérségekben, ezekben a mikrotérségekben, ezekben a falvakban még kevesebb ember fog maradni, és még kevesebb munka fog oda menni, és még alacsonyabb színvonalú lesz a szolgáltatás, következésképpen még alacsonyabb lesz a jövedelem.

Mi lehet a feladat? Azt gondolom, hogy a mobilitás csatornáit meg kell nyitni - egy. Kettő: az egyenlőtlenségeket csökkenteni kell, olyan kormányzati politikát kell folytatni, ahol csökkennek az egyenlőtlenségek. A munkahelyteremtést újra kell gondolni, és akár állami eszközökkel is be kell avatkozni, mert elnéptelenednek ezek a települések, és a vidék meg fog halni. A lakhatási feltételeket javítani kell, és a szegregátumokat fel kell számolni. A közösségi közlekedést kell fejleszteni, abba sokkal több forrást kell beletenni. A felnőttképzést és az átképzést bővíteni kell. A szociális szolgáltatásokat fejleszteni kell vidéken, és az egészségügyi alapellátást kell erősíteni.

Elhallgatom akár reggelig is Rétvári Bencét arról, hogy milyen csodákat műveltek az egészségügyben, de tudják, kedves képviselőtársaim, nincs már házi orvos az abaúji kistérségben, nincs házi orvos a Felső-Jászságban, az abaúji kistérségben minden házi orvos az alapellátásban nyugdíjas, és a nyugdíjas házi orvosok több mint 70 százaléka elmúlt 70 éves. Öt év múlva ott nem lesz ellátás, miközben előregeedik az egész térség.

Mi azt gondoljuk, hogy GDP-arányosan az oktatásra legalább 2 százalékkal több forrást kell fordítani, az egészségügyre 3-4 százalékkal több GDP-arányos forrást kell fordítani, az átképzésre még legalább 2 százalékkal többet, a szociális védelemre legalább 8 százalékkal GDP-arányosan több pénzt kell fordítani, és a közösségi közlekedésre is legalább 2 százalékkal többet kell fordítani. Kérdezhetik persze az ilyen bázisszemléletű, közgazdaság-tudományt művelő emberek, hogy mindezt honnan lesz pénz. Hát, többek között, amit elmondott képviselőtársam, nem kell Orbán Viktornak a Várba költözni, nem kell közel 200 darab lóteret építeni, nem kell a kisvasútra tízmilliárdokat fordítani, mert nem utazik rajta senki, és reggelig tudnánk sorolni, hogy mire nem kéne költeni a kormánynak, és hol van a helye ezeknek a forrásoknak.

Ennek a pénznek a vidéki népességnél van a helye. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. A kormány nevében Kis Miklós államtitkár úr kért szót. Tessék!

KIS MIKLÓS ZSOLT, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Köszönöm szépen jómagam is az ellenzéki pártoknak azt a kezdeményezését, hogy a vidéki élet számára oly fontos gazdasági és társadalmi kihívásainkról egy ilyen vitanapon is szót ejthetünk. Mint ahogy miniszter úr is utalt rá, érezhető, és arra kérem önöket is, hogy ezt kicsit globálisabb kontextusban is nézzük meg, milyen kihívások előtt áll Magyarország, milyen lehetőségei vannak, milyen célokat akarunk magunk elé helyezni, és ezt nézzük meg úgy is, hogy a globális folyamatoktól bizony nagyon nehéz mentesülni és függetlenedni.

Nagyon sok szó esett itt a mai nap folyamán olyan célokról, mint például a munkahelyteremtés, az infrastruktúra fejlesztése, oktatás, egészségügy. Ne felejtjük el, amikor például a társadalmi különbségek egyenlőtlenségéről beszélünk, és említettem már, hogy a globális kihívásokkal szembesülünk, ez a kettő együtt jár, és bizony nemcsak Magyarország találkozik ezekkel a kihívásokkal. Ha megnézzük a fejlett vagy a hozzánk képest jóval fejlettebb vagy akár nagyobb gazdasági erővel bíró országokat is, bizony ott is ugyanezek a társadalmi különbségek előjönnek, és ott is egyre inkább növekszik a szegényebbek és a gazdagabbak közötti különbség, tehát ez nem magyarországi sajátosság. Arra kérem önöket, hogy ne is próbálják meg azt sugallni, hogy az elmúlt évek ez a következménye, mert ez bizony nem a magyar kormány munkájának következménye, hanem a globális folyamatnak egy része, amelyet nemcsak Magyarországban, hanem a világon nagyon sok országban elszenvednek, egészen az Amerikai Egyesült Államoktól kezdve még akár Németországot is sorolhatnám, de nincs annyi rendelkezésre álló időkeretem, hogy ezt bővebben kifejthessem.

Ha már meghatároztuk legalább azokat a célokat, amelyeket a magyar kormányzat, a mindenkori magyar kormányzat maga elé kell hogy tűzzön, amikről már beszéltem, akkor azt is meg kell nézni, hogy erre milyen rendelkezésre álló eszközök vannak. Nagyon sok minden a kormány kezében van. Ha már vidékfejlesztésről beszélünk, akkor részletesebben ezekről ejtenék szót, mint például a birtokpolitika, a támogatáspolitikák, de idetartozik az adópolitika, a foglalkoztatáspolitikák, nagyon sok minden tehát eszközként rendelkezésre áll. A támogatáspolitikának egy része az, ami jelenleg a legnagyobb forrásokat biztosítja, mégpedig az európai uniós tagállamunknak köszönhetően az Európai Unióból érkező akár kohéziós, akár strukturális, akár vidékfejlesztési program lehetősége is.

Államtitkárságomhoz az utóbbi tartozik, és én kifejezetten nehezményezem, amikor egy párt elnöke a vidékfejlesztési programot vidékpusztítással jellemzi. Úgyhogy remélem, majd egyszer elolvassa a vidékfejlesztési programomat is, amit közösen a kormány írt, és ezután a véleményét megváltoztatja.

Nem gondolnám, hogy ilyen demagóg kifejezésekkel kell az Országház épületében élni. Az a vidékfejlesztési program pontosan azokat a célokat próbálja meg kezelni és igyekszik arra lehetőséget biztosítani, hogy minél inkább növekedjen a mezőgazdaságból élők életminősége, az életminőség javulását érezzük el vele, növekedjen a versenyképessége, minél több munkahely jöjjön létre. Az egyébként szerintem illúzió, hogy majd mindent a mezőgazdaságban megoldani, ugyanakkor a mai napon is nagyon sokszor hallottam azt, hogy munkanélküliség. Érdekes módon, amikor meg a mezőgazdaságban élőket kérdezzük meg, akkor folyamatosan az a panasz érkezik, hogy nincsenek eléggé szakképzett munkaerők; tehát a szakképzett munkaerőről beszéljünk. Azt gondoljuk legalábbis, hogy ha ebben az oktatáspolitikában a következő években az elmúlt évek eredményei alapján tovább folytatja, akkor igenis, főleg a duális képzésnek köszönhetően rendelkezésre fog állni az a szakképzett munkaerő is, amely a mezőgazdaságban élők számára is, de nemcsak az agrárvállalkozások számára, hanem a vidéken élő, más tevékenységet végző vállalkozások számára is nagyon hiányzik. Óriási a szakemberhiány.

Nagyon koncentráltan kell arra törekednünk, hogy a duális képzés lehetőségét jobban kihasználjuk, még annál is, mint amit most teszünk, és a mezőgazdaságban és egyéb más vidéki vállalkozásokban ezek a szakképzett munkahelyek erősödjenek meg. Igenis, ha azok a fejlesztések megvalósulnak, márpedig meg fognak valósulni, ami az elmúlt hónapokban, az elmúlt években pályázati felhívásként megjelent, és a kedvezményezettek ezeket meg fogják valósítani, akkor bizony ezeknek egyenes ágú következménye lesz a munkahelyteremtés is; nemcsak azért, mert megköveteljük sok esetben a pályázóktól, hanem ők maguk is a kapacitásbővítésnek köszönhetően munkahelyek tömegét igyekeznek majd létrehozni. Persze, ehhez szakképzett munkaerő szükséges, és ezzel még bizony van mit tennünk.

(18.40)

A birtokpolitikával kapcsolatosan. Én nem szeretnék nagyon belemenni, mert a Parlament falai között, itt az Országgyűlésben is rengeteg alkalommal, akár vitanapokon keresztül is megvitattuk a birtokpolitikai kormányzati célokat és az ellenzéki ellenérveket. Persze mindig érdekes hallgatnom, amikor akár, mondjuk, az ellenzéki képviselők a közepes vállalkozások megsegítését hiányolják, és osztrák példával jönnek elő. Igen, valóban, Ausztriában egy teljesen másképpen működő rendszer van, a kis és a közepes gazdaságoknak a kiemelt támogatása zajlik. Azért azt ne felejtjük el, hogy ott nem volt kulaküldözés, és nem voltak olyan kisemmizett magyar parasztcsaládok, mint ami volt Magyarországon, és nem volt 40 év olyan szocializmus, aminek következtében teljesen felszámolásra kerültek a magyar családi gazdaságok. Azért egy ekkora versenyelőnyt igen nehéz néhány év alatt vagy akár néhány évtized alatt is csökkenteni.

És bizony példát kell venni arról is, hogy milyen eszközökkel él akár egy osztrák, akár egy lengyel, akár a térségünkbeli agrárkormányzat. Ezeket az eszközöket, nem titok, mi is megvizsgáltuk, hiszen azt gondoljuk, hogy ha a környező térségekben ezek az országok tudnak erősödni, akkor ha ezeket az eszközöket Magyarország is felhasználja - márpedig ezt tettük ebben a programban -, akkor jó eséllyel meg tudunk felelni ezeknek a céloknak.

A célokhoz tehát jó eszközöket kellett keresni, és én azt gondolom, hogy a vidékfejlesztési program ezt jól tükrözi. De természetesen ezenkívül nagyon sok más olyan intézkedésre van szükség, és nagyon sok olyan eszköz áll egy kormányzat rendelkezésére, amely tudja segíteni a vidéken élőknek az életminőségét és a vidéki vállalkozások fejlesztését, a vidéki települések fejlődését.

Nagyon fontos tehát, hogy a demagóg megfogalmazásokat lehetőleg kerüljük. A közös agrárpolitikával kapcsolatosan én nagyon sokszor találkozom ilyen gondolatokkal, főleg akkor, amikor a nagybirtokok támogatását és az oligarchákat halljuk. Érdekes módon, ha valaki megvizsgálná, hogy az európai közös agrárpolitika hogyan működik, egyedül Magyarország volt az, amely élt azzal a lehetőséggel, hogy a nagygazdaságoktól a támogatásokat egy bizonyos mértékhatár felett megvonta. Arról pedig már nem is szól a fáma, és akik ezt kritizálják, azok érdekes módon el szokták azt felejtetni, hogy ugyanakkor azokat a nagyobb gazdaságokat, amelyek nagyon komoly állattenyésztéssel bírnak, a nemzeti költségvetésből olyan termeléshez kötött támogatásokkal segítjük, amelyek bőven tudják akár kompenzálni ezeknek a forrásoknak a kiesését. *(Gógös Zoltán: Ki kell fizetni, államtitkár úr!)*

Tehát azt kell végre világosan látni, ami egyébként a 2007 és '13 közötti időszaknak az egyik legnagyobb tanulsága *(Gógös Zoltán: Nincs kifizetve!)*, és ezt nem mi mondjuk, hanem azok a szakmai tanulmányok, amelyek a hétéves ciklus végeredményét, mint ex post értékelést elvégezték, hogy az a fajta versenyképesség-növekedés vagy az a fajta beruházási támogatás, amely ezt a hét évet jellemezte, egészen egyszerűen sok esetben zsákutca. A szántóföldi növénytermesztés: hiába helyezték ki az előző kormányzat az előző ciklus alatt százmilliárdokat szántóföldi növénytermesztőknek, a munkahelyteremtésben egyáltalán nem vettek részt, a nagygazdaságok a munkahelyteremtésben szinte egyáltalán nem vettek részt. Sok embernek adnak munkát, de additionális munkahelyeket szinte egyáltalán nem teremtettek.

A kis és közepes agrárvállalkozások azok, amelyek ebben igenis még lehetőséget tudnak kapni, és lehetőséget kell is hogy kapjanak, főleg olyan ágazatokban, mint az állattenyésztés, a kertészet, mert ezek azok az ágazatok *(Gógös Zoltán: Egyiket se csinálják.)*, ahol valóban még munkahelyeket lehet létrehozni. Illúzió az, hogy a szántóföldi növénytermesztés, ha tovább támogatjuk, majd ott munkahelyek jönnek létre. Éppen ezért szakítottunk is ebben a programban ezzel, és a más, sokkal inkább munka-

erő-igényes ágazatokat igyekszünk fejleszteni, ráadásul úgy, hogy még nem beszéltünk a hozzáadott értékről: akkor lesznek ezek a vállalkozások sikeresek, ha újraélesztjük a magyar élelmiszeripart. A kilencvenes évek egyik legnagyobb tanulsága, hogy a magyar élelmiszeripart először privatizáltuk, utána pedig ezeket a cégeket a külföldiek a legtöbb esetben bezárták vagy a semmivel tették egyenlővé. Újra kell tehát a magyar élelmiszeripart építenünk. Ehhez egyébként, mint látható, nem csak a vidékfejlesztési program ad forrásokat, a Nemzetgazdasági Minisztérium nagyberuházási támogatásán túl a külügyminisztériumi exporttámogatásokon át - és a GINOP-ról nem is beszéltem még - nagyon széles a palettája a magyar élelmiszeripari közép- és nagyvállalatok támogatásának.

A kisebb és közepes méretű vállalkozások számára pedig mi a vidékfejlesztési programból biztosítunk forrásokat. Szent meggyőződésünk, ha az élelmiszeripart jó pályára helyezzük, márpedig nagyon komoly befektetések és beruházások szükségesek ehhez, hiszen nagyon nagy a lemaradásunk, de ha ezt megtesszük, akkor az élelmiszeripar a mezőgazdaságot is magával húzza, és el tudjuk végre azt érni, ami például az agrárvállalkozásoknak kiemelt jelentőséggel bírna, hogy az egy hektárra jutó jövedelmét is növelje.

Azt gondoljuk, hogy a közös agrárpolitika olyan változásokat hozhat magában akár már rövid, közép-, de hosszú távon mindenféleképpen, amely elgondolkodásra fogja kényszeríteni a magyar mezőgazdaságból élőket és főleg a szántóföldi növénytermesztésből élőket. Olyan hozzáadott értékkel bíró és olyan növényeket szükségeltetik a következő időszakban majd termelni, amely sokkal kevésbé függ a támogatáspolitikától, és sokkal inkább a többletjövedelem létrehozásában tud majd segítséget nyújtani. Mire gondolok?

Ha egy élelmiszeripari vállalkozás vidéken megteszi a szükséges beruházásait, megveti a lábát, akkor jó eséllyel olyan növényeket, olyan zöldségtermékeket vagy akár gyümölcstermékeket fog felvásárolni, amely egy hektárra vetítve sokkal több jövedelmet tud termelni a kisebb vállalkozások számára is. Ezáltal a megélhetéshez szükséges területek biztosítottak lehetnek akkor is, hogyha azok éppen egy kisebb gazdaságnál vannak tulajdonként.

Azt gondoljuk ráadásul, hogy a vidékfejlesztési program nagyon színes, hiszen nemcsak az agrárcélokot kell hogy szolgálja, hanem azokat a településeket is kell hogy segítse, a vidéki térségekben tízezer lélekszámnál kisebb településekről beszélünk, illetve azokról az egyébként a nagyvárosokhoz tartozó külterületekről is, amelyeken azért az ország jelentős része még él.

Igen, elhangzott, hogy például olyan informatikai fejlesztések szükségesek, amelyeket a kormányzat tervez, de minek fejlesztünk ilyeneket, ha még nincsen a település egyes részein villany. Pontosan erről szól az egyik programunk, a vidékfejlesztési program komoly forrásokat helyezett a tanyafejlesztési program folytatására, pontosan a villanyhálózat

kiépítésére helyezünk például komoly figyelmet, ezáltal elérve azt is, hogy azoknak a tanyákon élőknek az életminősége is jelentősen javuljon, akik jelenleg még villany nélküli tanyákon kell hogy éljenek, és esetleg a gyermekeik onnan járnak iskolába. Én egy ilyen településről származom, tehát pontosan tudom, hogy a homokhátságon milyen problémákkal szembesülünk. Erre kiváló eszköz volt a nemzeti költségvetésből biztosított tanyafejlesztési program, és ezt tovább fogjuk folytatni a vidékfejlesztési programból is.

Azt gondoljuk tehát, hogy azok a rendelkezésre álló eszközök, amiket a vidékfejlesztési programba mi beépítettünk, igenis meg kell hogy hozza a gyümölcsét. Igenis meg kell hogy erősítse a kis- és közepes vállalkozásokat. Komoly vita is volt arról, hiszen a nagyvállalatok nem igazán szeretnék ezt látni, hogy a beruházási támogatásnak csak maximum a 20 százalékához férhetnek hozzá, nekünk pedig meggyőződésünk, hogy ahhoz, hogy a vidék életminősége jelentősen javuljon, elengedhetetlen a mezőgazdaság megerősítése, azt pedig érdemileg csak a kis és közepes családi gazdaságokon keresztül lehet megtenni.

Az, hogy mit tekintünk kis és közepes családi gazdaságnak: sokszor provokációként is hallom, hogy nyilatkozzak végre számadatokról. Én egy olyan településről jövök, ahol az öthektáros birtokmértel is bőven tudunk egy családnak megélhetést biztosítani, pedig ráadásul a homokhátságon van. Tehát nem mindig az a legfontosabb, hogy kinek hány száz hektárja van vagy hány tíz hektárja van vagy akár hány tízezer hektárja van. Persze birtokpolitikai szempontból nagyon fontos, hogy ezek az arányok normálisabbak legyenek, és ne legyen az a fajta nagygazdaság, ami az elmúlt évtizedekben kialakult, mert ha a vidék, a település határát 5 vagy 10 nagyobb mezőgazdasági vállalkozás műveli mindössze, akkor igen kevés esélye marad az abban a faluban élőknek a munkahelyek létrehozására, illetve munka biztosítására.

Meggyőződésünk tehát, hogy ez a program meg fogja hozni az eredményét. Kicsit szerencsések is vagyunk, hiszen a gazdasági folyamatok olyanok, hogy a mezőgazdaságban egyre inkább megjelenik a jövedelem is. Ez persze köszönhető részben a támogatáspolitikának is és azoknak a változtatásoknak is, amelyeket mi - élve a közös agrárpolitika lehetőségeivel - bevezettünk. De meggyőződésünk az is, hogy le is kell vonni azokat a tanulságokat, amelyeket az előző hétéves ciklusban az előző kormány, azt gondoljuk legalábbis, hogy komoly hibaként elkövetett. Ennek megfelelően lett megtervezve ez a vidékfejlesztési program, ennek megfelelően lettek kiírva a pályázatok, és ennek megfelelően a 2017-es évben a nyár végéig a legtöbb beruházási jellegű támogatást el is fogjuk tudni bírálni, és a beruházások igenis meg fognak tudni kezdődni, már legalábbis azok, amelyeket még eddig nem kezdtek meg, hiszen nagyon sokan szerencsére, akár már saját kockázatra is, de megkezdték ezeket a beruházásokat. Meglesz ennek az eredménye, és szent meggyőződés, hogy az elvégzett munkának az eredménye is meglesz.

Ez persze nem jelenti azt, hogy a kormányzat hátradőlhet, mert renget kihívással állunk még szemben. Elég, ha a birtokpolitikában az osztatlan közösöknek a gondolatát megemlítem, elég, ha a támogatáspolitikában a közös agrárpolitikának az új kihívásait megemlítem.

(18.50)

Tehát nagyon sok olyan feladat áll még előttünk, amely, azt gondolom, hogy megoldásra vár, de biztos vagyok benne, hogy ha érdemi szakmai viták mellett ugyan, de az ellenzékkel is ezeket a vitákat le tudjuk folytatni, akkor meggyőződésem, hogy ez pozitív és jótékony hatással lesz majd a vidékfejlesztésre és a vidék életére is. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Soron következik Pószán László képviselő úr, Fidesz.

DR. PÓSZÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Először engedtessek meg, hogy néhány korábban elhangzott felvetésre reagáljak. Az első: Korózs Lajos említette, hogy Heves megyében, ahonnan ő származik, nincs elég gyógytornász, fejlesztőpedagógus, gyógypedagógus. Ez valószínűleg így is van, tehát nem áll szándékomban ezt vitatni, sőt fogalmazzunk úgy, hogy sok helyen hasonló problémákkal kell szembenézni. Az viszont jó, ha tényként mégiscsak rögzítjük, hogy ez nem egyik napról a másikra alakult ki.

Nagyon régi problémáról van szó. És tegyük hozzá azt is, hogy a Dunától keletre ilyen típusú képzés gyakorlatilag nem is volt. Megmondom őszintén, nem igazán tudom, mi az oka annak, hogy sem a korábbi kormányzatok nem figyeltek erre, sem a szakma nem kapta fel ezt a témát. Lényegében most sikerült áttörést elérni, szeptembertől két helyen, Nyíregyházán és Debrecenben is indult gyógypedagógus-képzés. Azt gondolom, hogy az a probléma, amit felvetett Korózs képviselő úr, ami valós, a másik oldalon meg azt mutatja, hogy ez a kormányzat reagált erre a problémára, és megpróbálja a megoldást elősegíteni. De azt is tudnunk kell, hogy egy képzésnek viszont van némi kifutása, tehát egyik pillanatról a másikra itt sem lehet csodát remélni.

Schmuck Erzsébet azt mondta, hogy kettészakadt az ország, Budapest és Nyugat-Magyarország az egyik oldalon, az összes többi pedig a másik oldalon. Én azt gondolom, hogy egy ilyen megközelítés a valóság nem ismeretét tükrözi. Én Debrecenből jövök, debreceni képviselő vagyok, és engedtessek meg, hogy azt mondjam, ez Debrecenre, annak szűkebb és tágabb térségeire nézve egyáltalán nem helytálló, mármint a Schmuck Erzsébet-féle megállapítás.

Bizonyára szerepe van ebben annak is, hogy '98 óta polgári vezetés van a város élén, és az egész régiót is ilyen szemlélet alapján közelítjük meg. S ha megnézzük azt is, hogy sokszor miféle szembeszéllal

kellett megküzdeni, akkor az megint árulkodó tud lenni. 1990-98 között, amikor az MSZP-SZDSZ kormányozta a várost, akkor például privatizálni akarták a repteret, amit megjegyzem, országosan meg is tettek. 1998-ban, amikor a helyi kormányzásban váltás következett be, ezt megakadályoztuk. Azóta, jelentem, a debreceni reptér kiválóan működik, dinamikusan fejlődik, nemzetközi légi forgalmat bonyolít le, és lehetne szépen sorolni.

Azokat az ágazatokat, amelyeket az MSZP-SZDSZ-kormányzatok idején privatizáltak, el kell mondani őszintén, hogy Debrecenben a tulajdonosai szépen felszámolták. A legközismertebb példa a Hajdú-Bét. Ismerjük Bajnai Gordon dicstelen szerepét e tárgy körben. Rengeteg munkahelyet, beszállítót tett tönkre, ami nem egy esetben még emberi életet is követelt. De a konzervgyárat is bezárták, úgyszintén a Reemtsmát, a dohánygyárat is, és még lehetne sorolni. A városnak ilyenekre nyilvánvalóan nem volt hatása. Amire viszont volt hatása a városvezetésnek, és elő tudta mozdítani a fejlesztéseket, ott komoly dolgok történtek, még akkor is, amikor országosan politikai ellenszél volt. Uszoda épült, élményfürdő, ami a turisztikai vonzerőt természetesen jelentősen növelte, ugyanez igaz a Kölcey Központra is, a Modern Művészeti Galériára és persze a reptérre.

De a reptér fejlesztése, ami az egyik oldalon elhatározott szándéka és mind a mai napig az a városnak, azon túlmenően, hogy ez egy fontos gazdaságfejlesztési katalizátor, azért tegyük hozzá őszintén azt, hogy hihetetlen anomáliákkal működött. A Gyurcsány-kormány időszakában úgy lett nemzetközi a debreceni reptér, hogy a határellenőrzés költségeit a városnak kellett állnia, ami egész egyszerűen nonszensz. A nemzetközi határátlépéshez kapcsolódó ügyintézés az állam lényegében kirázta a nyakából. Debrecen ennek ellenére is bevállalta, mert tudta azt, hogy ennek van értelme és van jelentősége a jövőt illetően; az idő egyébként ezt igazolta.

Debrecen városa az integrált területfejlesztési program keretében pályázott, és már kifizetett összeggel rendelkezik a megyei jogú városok közül. Ez a 2017. májusi adat szerint 24,9 milliárd, tehát majdnem 25 milliárd forint. 66 darab támogatási kérelemből 63 volt megítélt támogatás összesen 27,2 milliárd forint értékben, az eddig kifizetett összeg pedig 24,9 milliárd forint. Tehát egészen jól állunk.

S akkor még nem beszéltem arról, amit úgy nevezünk, hogy „Modern városok” program. A „Modern városok” program az, aminek az első számú fő feladata mégiscsak az, hogy az országnak azt az egy-központúságát, ami hosszú-hosszú évtizedek alatt kialakult - ennek nyilván egészen a háború előttre visszanyúló előzményei is vannak, tehát félreértés ne essék, nem kívánom itt a felelősséget valamilyen szempontból egy-egy időpontra fókuszálni, de mégiscsak tény, hogy kialakult egy nagyon erős Budapest-központúság -, nos a „Modern városok” program igyekszik ezt oldani, és szerintem nagyon helyesen, és azt a fajta helyi megtartóerőt igyekszik erősíteni, ami nélkül a vidékfejlesztés elképzelhetetlen.

A „Modern városok” programjában Debrecen városa mintegy 75,8 milliárd forint forrásigényt tudott olyan értelemben felvázolni, ami hasznos és a jövőbe mutató fejlesztéseket tartalmaz. Ez alatt természetesen nem azt kell érteni, hogy kicsinosítjuk a főteret, hanem kifejezetten olyan fejlesztésekről, olyan innovatív beavatkozásokról van szó, amelyek a későbbiekben is generálnak gazdasági fejlődéseket. Nevezetesen, idetartozik az ipari park fejlesztése. Debrecen abban a szerencsés helyzetben van, hogy a jelenlegi ipari parkját gyakorlatilag kinötte, és egy újat akarunk kialakítani. Ennek értelemszerűen vannak bizonyos költségvonzatai, leginkább infrastrukturális természetűek. De szükség van rá, mert a másik oldalról nézve pedig igen nagy az érdeklődés, befektetői oldalról a város irányába, a város felé. Az ipari beruházások aránya az utóbbi esztendőben hihetetlen mértékben megugrott.

A reptérfejlesztés továbbra is idetartozik, ami a „Modern városok” programjában szerepel. Lényegében olyan műszaki feltételeket kellett kialakítani - és erről szól az erre vonatkozó előterjesztés és program -, ami a legmodernebb légi közlekedési szten-derdeket fogja megjeleníteni. A közlekedésfejlesztés is idetartozik. Ez alatt alapvetően egy nagy volumenű integrált, úgynevezett intermodális közlekedési csomópont kialakítása történik meg. Ez is régóta várat magára, és kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy Debrecen a regionális térségi centrum szerepét meg tudja erősíteni, és minden oldalról, mind a munkaadók, mind a munkavállalók szempontjából megfelelő közlekedési lehetőséget jelentsen.

Ebben a programban szerepel kifejezetten a befektetésösztönzéshez kapcsolódóan egy oktatási projekt is, angol nyelvű alap- és középfokú nemzetközi iskola létesítése. Ez gyakorlatilag a külső befektetők menedzsmentjeinek, családtagjainak az idehozatálát, tartósabb debreceni jelenlétét kívánja előmozdítani, és lényegében azt kívánja megteremteni vagy elősegíteni, hogy minél nagyobb arányban jelenjenek meg a városban magas hozzáadott értéket igénylő munkahelyek és befektetések.

A „Modern városok” programjához természetesen nagymértékben kapcsolódnak magáncégek befektetései és fejlesztései is. Ezek részben kapcsolódnak az önkormányzat, részben a Debreceni Egyetem dolgaihoz és fejlesztési elképzeléseihez. Ha megengedik, egypárat kiemelnék, ami ebből a szempontból fontos. A Pharma-flight Nemzetközi Tudományos és Szolgáltató Központ kialakítására 3,4 milliárdos támogatást biztosít a költségvetés. Ez abból a szempontból érdekes és újszerű, hogy van benne egyetemi részesedés, és az egyetem kifejezetten foglalkozik gyógyhatású készítmények kisszériás előállításával, és angol nyelvű pilótaképzésről van szó; nem kisrepülő, növényvédő és más kisgépek, hanem nagy utasszállító gépek pilótáiról, szimulátorokkal, ahogy kell. Ez egy nagyon komoly beruházás, ami összekapcsolódik azzal, hogy szeptembertől a Debreceni Egyetemen indul nemzetközi pilótaképző kurzus is. Ezek a város fejlesztése szempontjából szintén jelentős lépések.

(19.00)

Az NI Hungary Science Park létesítésére majd 2 milliárd forintot kapott ez a magáncég, szintén összekapcsolódik a magas hozzáadott értékű vállalati kultúrával és az ehhez kapcsolódó oktatási igényekkel, amit az egyetem biztosít. A Debreceni Egyetem ebből a szempontból, azt kell mondani, az egyik nagyon jelentős motorja a térség gazdasági fejlődésének. Azon túlmenően, hogy a Debreceni Egyetem jelentős támogatásokat kapott elsősorban a felsőoktatási tevékenység színvonalának emelésére, kutatásra-fejlesztésre, innovációra, oktatásfejlesztésre, különböző regionális és ágazati együttműködésekre és így tovább, ezek együtt körülbelül 40 milliárdot tesznek ki, olyan együttműködési kört alakított már ki, és alakít ki a jövőben még inkább az iparral, amely lényegében cluster formájában az egyetem körüli iparvállalatok gyűrűjét hozta létre.

(Az elnöki széklet Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ez az egyetem számára is komoly bevétel, a másik oldalon pedig az egyetem jelentős mértékben tudja az adott vállalat munkaerő-szükségletét vagy egyéb beruházási szükségletét a maga tudásával támogatni. Zárójeles megjegyzés, hogy ez világos legyen, a Richter és a Debreceni Egyetem például közösen korszéziás oltóanyaggyártat létesít. Vagy a Debreceni Egyetem például orvosi alkalmazásra szánt izotópokat állít elő, ami alapvetően a diagnosztikában játszik komoly szerepet, és ezeket egyszerűen a piacon értékesíti is. Tehát ilyen értelemben maga az egyetem piaci szereplőként is megjelenik, oktatási-kutatási helyként. És mindezeknek köszönhetően a 2016-os évben a Debreceni Egyetem mérlegének végösszege 123 milliárd forint volt.

Ez azt jelenti, hogy ha az egyetemek ilyen szempontból kihasználják azokat a lehetőségeket, amelyeket az a tudás és az a kutatási kapacitás jelent, amivel rendelkeznek, és ezeket össze tudják kapcsolni a különböző gazdasági szükségletekkel, akkor látszik, legalábbis Debrecen esete ezt példázza, hogy ebből egészen komoly, mindenkinek a javára váló együttműködések alakulnak ki, és ennek konkrét, pénzben kifejezhető haszna van, és egyéb szempontból is megnyilvánuló haszna van.

Azt gondolom, ez ebből a szempontból mindenképpen előremutató. Nem véletlen, hogy a „Modern városok” programban a debreceni fejlesztések jelentős része ilyen értelemben több mint önkormányzati, több mint vállalati és több mint egyetemi, hanem ezek együtt, összekapcsolva jelentkeznek, és együtt jelenthetnek a későbbiekben is komoly húzóerőt. Bízom benne, hogy ez sikeres lesz, és abban is, hogy számos más városban is hasonló fejlődések elindulhatnak. Mert akkor valóban elmondhatjuk azt, hogy ezek a megyei jogú városok olyan alternatív, jelentős gazdasági régióközpontokká lehetnek, amelyek nem egy esetben és teljes joggal, akármilyen furcsán

hangzik, de mégis el kell mondani, hogy Budapest méltó versenytársaivá válhatnak. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat. Megadom a szót Ander Balázs képviselő úrnak.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Lázár János bülbülszavait hallva, hát bizony, bülbülszavú miniszter úr szavait én áhítattal ittam. Nagy öröm volt, hogy ilyeneket lehet tőle hallani. Hivatkozott ő egyébként itt nagy falukutató elődökre is. Én is hivatkoznék nagy elődökre, például Csoóri Sándorra, aki azt mondta, hogy ezt az országot, ezt a nemzetet ezer éven keresztül a magyar falu, a magyar vidék tartotta meg. Ilyenkor föl kell tenni a kérdést, hogy ha ezzel a kormányzati oldalon is tisztában vannak, akkor miért van az, hogy sokszor azt látjuk, hogy nem így cselekszenek.

Miniszter úr itt elmondta kritikusan gondolatait, mondjuk, Mihályi Péter faluromboló, falupusztító tevékenységével kapcsolatban. Igen, az Államreform Bizottságba delegált SZDSZ-es örült gondolat zászlóvivője tovább élte az 1971-es kommunista faluromboló elgondolást, amikor településeink nagy részét szerepkör nélkülinek nyilvánították. Ugyanez a logika érvényesült aztán 2002-től is sajnos Magyarországon.

Annyit még hozzátennék, Kis államtitkár úr itt globális folyamatokról, illetve kihívásokról beszélt. Nyilvánvalóan itt, az ellenzéki padosorokban is tisztában vagyunk ezekkel a globális kihívásokkal, tudjuk azt is, hogy mondjuk, a vidéket éppen olyan nehéz problémák érintik, teszem azt, Olaszországban is, mint itt, illetve hasonló folyamatok működnek ott is, gondoljunk csak az elnéptelenedésre. És ha mi itt fölvetünk valamilyen kérdést, és rávilágítunk bizonyos problémákra, az nem azért van, mert ellenzékben ilyen gonosz demagógok ücsörögnek, és jobb dolgunk nincsen, hanem azért, mert hiszünk abban, hogy mégiscsak vannak olyan furcsa dolgok, hogy fékek meg ellensúlyok, és nekünk ellenzéki képviselőként, mondjuk, ez is feladatunk lenne, hogy az érmének azt a másik oldalát is megvilágosítsuk, illetve bemutassuk önöknek.

Hiszen például a KDNP vezérszónoka, Szászfalvi László képviselőtársam sajnos itt hagyta ezt a vitát. Egyébként ő is Dél-Somogyból van, ő a somogyi 2. választókerület egyéniben megválasztott országgyűlési képviselője. Engem nem választottak meg egyéniben, listáról kerültem ide a parlamentbe, de higgyék el, hogy legalább annyira magaménak érzem azt a környéket, a csurgói, a barcsi vagy éppen a nagyatádi járáshoz tartozó falvak sorsát, mint ő. Sőt, hát jó lenne, ha tényleg itt maradt volna, de biztosan bokros teendői vannak. Elmondta azt, hogy milyen csodálatos fejlesztések történtek ott, én meg be szeretném mutatni azt példákön keresztül, hogy azért nem minden olyan fényes, mint ahogy azt a kormányzati statisztikák mutatják, mert bizony a való-

ság, a magyar valóság vidéken sokszor nem úgy fest, mint ahogy azt a propagandaplakátokról megpróbálják a vidék lakossága elé tárni.

Font képviselőtársunk azt mondta például, hogy komoly lépéseket tettek a nagybirtokrendszer lebontásának terén. Hadd hozzak föl akkor dél-somogyi példákat. Ha Somogy megyét nézzük, itt az állami földárveréseken 10 ezer hektár földtől szabadultak meg, mintegy 12 milliárd forint folyt ebből be a büdzsébe. Ennek egyharmadát tíz nagy érdekeltség adta össze, köztük egyébként a Dél-Somogy egy jelentős térségét uraló Claessens család is, amelynek tagjai ezen a földárverésen majdnem ezer hektár földet vásároltak, összességében tulajdonképpen 1 milliárd forint értékben. Akkor hogy is van ez? Engedtessék meg, hogy én ellenzékéből, innét, a Jobbik padsoraiból ezekre a kirívó példákra azért hadd hívjam föl a figyelmet.

Vagy azt mondta képviselőtársam, hogy a kézimunka-igényes ágazatok felé komoly elmozdulás történt. Hogy az országban hogy van, hogy nincs, majd Magyar Zoltán képviselőtársam nagy komplexitásban ezt itt előadja, kritizálja. *(Tasó László: Nincs is itt.)* Figyeli a vitát, államtitkár úr. Én helyi példát szeretnék akkor hozni. Ott van például a másik nagy érdekeltség, a Benetton család Görgeteg és Rinyaszentkirály környékére kiterjedő uradalma, maga 6-7-8 vagy 10 ezer hektárnyi földjével, földbirtokával. Még a környékbeli polgármesterek sem tudják pontosan igazándiból, hogy mekkora az a hatalmas uradalom, amit ott maguknak ezek megkaparintottak. Meg kell nézni, hogy ezen a 8 vagy 10 ezer hektáron mennyi embert foglalkoztatnak. Húsz-egynéhány főről beszélne a polgármesterek, ha kifagatnánk őket. De bizony húsz-egynéhány főről beszélnek!

És itt a következő kérdés. Miért nem lehet ezt az oligarchát, a világ egy leggazdagabb emberét vagy divatmágnását, mogulját, mit tudom én, hogyan fogalmazzak, hogy ne sértsem meg, arra kényszeríteni, hogy igenis a dél-somogyi embereknek munkahelyet biztosítson? És ha Nagy államtitkár úrnak igaza van, mert sokszor igaza van, és vidéken, mondjuk, nem akarnak disznóval foglalkozni, nem akarnak a mezőgazdaságban dolgozni, akkor miért nem lehet Benettonékat arra kényszeríteni, hogy, mondjuk, ahogy tette Szerbiában, itt is nyisson egy varrodát több száz embernek, teszzen azt, Kadarkúton, amit óriási mértékben sújt a munkanélküliség?

Ezekre a kérdésekre is kellene válaszolni egy ilyen vita során. Mint ahogyan arra is, ha Szászfalvi képviselőtársam itt a vidék szellemi fejlődéséről és a közösségek megerősödéséről beszél, akkor hogy a fenébe fordulhatott elő, már elnézést, hogy az 1742-ben alapított vízvári iskola felső tagozatát nemes egyszerűséggel kivégezték az idén; illetve tavaly, mert már nem indulhatott új felső tagozat. Tudom, törvény szerint 56 gyermek szükségeltetett volna a felső tagozathoz, volt helyette 42.

Egyetlenegy miniszteri tollvonás elegendő lett volna ahhoz, hogy ez az iskola, amelyikért egyébként a közösség kiállt, és jól is működött, legalább addig

tovább élhessen, amíg van ott ennyi gyermek. Tudom, a demográfiai folyamatok tragikus képet vetítenek elénk.

(19.10)

De ha itt egy keresztény-konzervatív kormányzatról van szó, akkor ilyen formában a falu eutanáziáját nem kellett volna megvalósítani, mert bizony egy iskolabezárás, egy ilyen kistelephely jól működő iskolájának bezárása nem jelent mást, mint a falu kicsinálását, a falu kivégzését. Reményiket tudnám idézni Szászfalvi képviselőtársamnak, ha itt lenne, Reményik Sándor: „Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát!” Akkor hogy is működik ez a valóságban?

Ez bizony hatalmas nagy hiba volt, és kötelességemnek érzem azt, hogy felhívjam erre a figyelmet, illetve azt megkérdezzem, hogyha itt lenne Rétvári államtitkár úr, hogy mi van például azoknak az elégedetlenkedő szülőknél a petíciójával, amit elküldtek a minisztériumba, és még mind a mai napig nem kaptak erre választ. Hogy fordulhat elő az Magyarországon 2016-17-ben, hogy több szülő aláírja az iskolájuk megóvását követelő petíciót abban a faluban, mint ahányan, mondjuk, 2014-ben elmentek szavazni, és voksoltak mindenféle pártokra, beleértve a kormánypártokat, beleértve minket is, tehát jobban magukénak érezték a falu lakosai ezt az iskolamegmentési ügyet, mint mondjuk, a választásokon való részvételt, és erre ők nem kapnak választ? Ilyen nem fordulhat elő egy normális országban.

És még valami: nem én mondom, hanem mondjuk, a kormánypárti képviselő, illetve polgármester Barcs éléről. Úgy néz ki, hogy a megyét kettévágták, és Kaposvártól délre semmiféle fejlesztés nem valósul meg. Nem én mondom, hanem egy kormánypárti polgármester. Vagy egy másik, szintén kormánypárti polgármester - őt azért nem nevezném meg, mert nem publikus volt a nyilatkozata - azt mondta, hogy a nagypolitika csak a matematika nyelvén tud gondolkodni, ugyanis az számít neki, hogy mennyien élnek vidéken. És azt is tudjuk, hogy mondjuk, ezer fő alatti kistelephelyeken összességében a lakosság 7,5 százaléka él, tehát nem foglalkoznak az ő problémáikkal. Úgy gondolják, hogy nem éri meg, nem jön onnét sok voks.

Vagy ott van a másik, illetve a harmadik polgármester, aki a miatt a szociokulturális és gazdasági lepusztulás miatt, ami mondjuk, a megyénk déli részén megfigyelhető, úgy fogalmazott, hogy Kaposvártól délre kezdődik a rezervátum. És ha valaki nemcsak puccos falunapokra megy el, ahol mondjuk, a helyi potentátokkal parolázgathat, hanem tényleg venné arra a fáradságot, hogy körbejárjon és mélységében megszemlélje azt, hogy milyen folyamatok zajlanak a vidéken, akkor igazat kellene hogy adjon ennek a polgármesternek, aki, hozzátéve egyébként, nem jobbikos polgármester. Bizony rezervátummá válunk, és az a lepusztulási lejtő jelen állás szerint megállíthatatlannak tűnik.

77 település tartozik a somogyi 2. választókerülethez. A 77 településben az utóbbi évek viszonylatát számítva 1200 ember hal meg évente, és mintegy 300-an vándorolnak el innét, ez 1500 fő. Ezzel szemben a születések száma alig haladja meg a 700 főt. Kétszer annyian, több mint kétszer annyian halnak meg, mint ahányan születnek. Mi lesz ezekkel a településekkel?

Mi lesz azokkal a kistalvakkal, azzal a 33, 500 fő alatti kistelepüléssel, aprófaluvál és azzal a másik 22, 500-1000 lélek közötti településsel, ahol egyébként csak 22 ezren élnek, tehát a matematika, adott esetben a választási matematika itt is érvényesül? 57 település mindösszesen 22 ezer emberrel, annyi lélekkel, mint ahányan Nagyatádon és Barcsen laknak - tehát 55 probléma.

Ezek az emberek, akik ott élnek, sok esetben úgy érzik, hogy leradírozták őket a térképről. Vagy elmondtam már itt: Rejtő Jenő kortársa volt, hasonló regényeket írt Nagy Károly. Az elfeledett erőd című regényében van egy olyan jelenet, amikor Florion tábornagynak a szívarhamuja rápottyan a térképre, és eltünteti a 103. erődöt. Erről mindenki megfeledekezik. Sok esetben így érzik magukat ott, Dél-Somogyban is ezek az emberek. Megfeledekezett róluk a nagypolitika, és hogy igazat adjak egyébként Nagy államtitkár úrnak, amikor azt mondta, hogy nemcsak a nagypolitikán múlik itt sok minden: valóban nemcsak a nagypolitikán múlik sok minden, hanem a helyi vezetőkön is.

Előfordulhatott olyan örültség például a 90 százalékos cigányok által lakott, több mint 600 lelkes Istvádban, hogy az előző polgármester úgy gondolta, hogy azt a több mint 100 millió forintos iparizésiadó-bevételt, amit a környéken ténykedő olaj-, illetve földgázkutatóktól kapott a falu, azt díszburkolatra kell elkölteni.

Most ott ácsoroghatnak nyomorogva a díszburkolaton, ahelyett egyébként, hogy a jövőbe investáltak volna, és azokat a tehetséges gyerekeket segítették volna, mondjuk, ösztöndíjakkal, akik valamire vihették volna, akiknek volt valamiféle jövőkép a fejükben, akik aztán visszatérve egy mintaadó modellként ott maradván a falujukban föllendíthették volna azt a közösséget is, mert az integráció kérdése, hogy akkor ezt is ide csatoljam vissza, a XXI. század Magyarországnak egyik legfontosabb kérdése lesz.

És ha nem akarok nagyon elmenni vagy eltávolodni Dél-Somogytól, akkor azt kell mondani, hogy a magyar-cigány együttélés kérdése hasonlóan az északi országrészekhez, itt, a Dél-Dunántúlon is nagyon-nagyon releváns, tisztelt képviselőtársaim. És ha ezzel nem kezdenek valamit, vagy éppen ha létre is jön szociális szövetkezet, akkor azt majd mindenféle Voldemortok szépen elkezelik saját maguknak, vagy éppen nem hajlandóak elengedni annak a díszcigánynak a kezét, aki sok esetben nagyon-nagyon gyanús körülmények között tüntetett el hatalmas pénzeket, amelyeket egyébként az ország adófizetői az integrációra szántak volna, akkor is szebb jövőkibontakozás, perspektíva ezekben a vidéki régiókban így nem nagyon lesz.

Támogatni kellene egyébként nem csak a mezőgazdaságot vidéken, mert akkor még egyszer hadd hangsúlyozzam: államtitkár úrnak valóban lehet, hogy igaza van, vannak olyanok, akik nem akarnak a nagyszülők nyomdokain haladva, mondjuk, állattenyésztéssel vagy növénytermesztéssel foglalkozni, azt mondják, hogy nekik valami üzem kellene, ahova bemennek, és reggel 8-tól délután 4-ig szépen eldolgozhatnak. Ezért kellene, mondjuk, a kis- és közepes vállalkozásokat is jobban támogatni, ahol összességében a foglalkoztatottak 36 százaléka dolgozik.

Vizont találhatóunk olyan GINOP-os felhívást, ahol meg van hirdetve, mondjuk, a pályázat mikro-, kis- és közepes vállalkozók számára is, viszont a feltételek között nettó 3 milliárd forintos árbevétel és 100 fős foglalkoztatotti létszám szerepel. Újabb koherenciazavar, merthogy ezt a névleges kiírás ellenére nem tudja egy kicsi vállalkozás igénybe venni, az is egészen biztos.

Az intézményi ellátottság rettenetes. Meg kellene becsülni egyébként azokat a szakembereket is, akik vidéken maradtak, és a mindennapok hőseiként ott ellátják azokat a feladatokat, amelyek még megtartják ezeket a vidéki régiókat, és az állam jelenlétét biztosítják ott. Vizont azt kell hogy lássuk, választókerületemben 18 ezer olyan lakos van, akinek a saját településén nincsen háziorvos. 51 ezren élnek olyan településen, ahol nincsen jelen lévő állandó gyermekorvos, 29 ezren élnek olyan településen a választókerületen belül, ahol nincsen gyógyszertár, 28 ezren, ahol nincsen állandó rendőr, még egy körzeti megbízott formájában sem.

Ezek statisztikai adatok a saját választókerületemből, ahonnan nem egyéniben kerültem ide, de ez a tény, ez a valóság, és ha így megy tovább a dolog, akkor nyugodtan azt mondhatjuk, hogy a magyar állam ezeket a területeket mintegy feladja, és ezek a területek az enyészeté lesznek. Itt már sokszor elmondtam, az erdős bozót ugyanúgy fogja benőni ezeket a falvakat, ezeket az elnéptelenedő falvakat, amelyeknek az aránya egyébként Somogy megyében 40 százalékos, mint amilyen kép az utazó elé, mondjuk, a XVIII. század elején, a törökidő után tárulhatott, ha Somogy megyébe jött, erre vitt az útja.

Ugyanis azt kell látni, államtitkár urak, hogy a tartós mélyszegénység ide koncentráldódik, ezekbe a kicsi településekbe, ezekre az aprófalvakra. Jó kérdés lenne egyébként az is, hogy az önök által meghirdetett, papírra vetett „Nemzeti fejlesztés 2030” és az ott megfogalmazott programok hogyan valósultak meg. Megtörtént-e például akkor annak az ingatlanvagyonnak a felmérése és valamiféle tervezet kidolgozása arra nézvést, hogy ezt hogyan kellene hasznosítani? Csak ebben a választókerületben, ahonnan én érkeztem, van körülbelül 30 ezer lakóingatlan. Ebből a 30 ezer lakóingatlanból 6 ezer üresen áll. Mi lesz ennek az irdatlan vagyonnak a sorsa?

Ugyanis ahogy a társadalom, ahogy a demográfiai mutatók is jelzik, egyre lefelé csúszik ezekben a körzetekben, ugyanúgy az épített vagyon is az enyészeté válik, és a bedőlt falú, kidőlt kerítésű, egyáltalán leomlott épületeket tartalmazó porták szépen,

illetve nagyon szomorúan jelzik azt, hogy mi lesz ezeknek a térségeknek a sorsa, ha nem történik nagyon sürgősen és nagyon határozottan állami odafigyelés és állami segítség az ilyen régiók, az ilyen kistérségek számára. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps és közbeszólások a Jobbik és az LMP padsoraiban. - Sallai R. Benedek: Úgy van!)*

(19.20)

ELNÖK: Köszönjük. Megadom a szót Bencsik János képviselő úrnak.

BENCSIK JÁNOS (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Képviselőtársaim! Még a vitanap kezdeti szakaszában Harangozó Gábor képviselőtársam úgy fejezte be a hozzászólását, hogy programalapú fejlesztéspolitikára van szükség. Teljesen igaza van, egyetértek ezzel, gyakorlati oldalról, tapasztalatokon nyugvó oldalról megközelítve is, de ezen túlmenően arra is szükség van, hogy az adott térségben, a tájban élők közössége érték- és érdekszövetséget is alkosson. Tehát nagyon fontos az, hogy pontosan meghatározott célok mentén kezdődjön meg az adott térség fejlesztése, de legalább olyan fontos az is, hogy érték- és érdekszövetség álljon mögé, és a szükséges tudással rendelkezzen az a közösség, amely azokat a célokat meg is akarja valósítani.

1990-ben, amikor először megválasztottak közösségi szolgálatra, és Tatabánya polgármestere lehettem, akkor egy év leforgása alatt összeomlott az egyoldalú szocialista nagyipar Tatabányán és a térségében, a szomszédos városokban, mondhatjuk Oroszlányt és Dorogot is. Csak Tatabányán 12 ezer munkahely szűnt meg, tehát 12 ezer ember és a családjaik veszítették el teljes egészében vagy részben a megélhetésüket. És ami ott maradt az egyoldalúan fejlesztett, meglehetősen környezetszennyező nagyipar után, az egy szabdalt, roncsolt, rekultivációra, a tájsebek begyógyítására váró terület volt. Ehhez hozzátartozik az is, hogy ez a nagyipar elszennyezte a felszíni vizeket, a felszín alatti vizeket, szennyezte a levegőt, a talajt.

Tehát amikor újra kellett gondolni azt, hogy hol, milyen erőforrásokkal rendelkezve, miként akarjuk a jövőt berendezni, akkor szembe kellett nézni azzal is, hogy a táji erőforrások olyan mértékben roncsolódtak, használódtak el, hogy ha azok helyreállításával nem fogunk foglalkozni legesleg hamarabb is, elsőként, akkor hiába gondolkodunk mi a munkahelyek pótlásán, hiába gondolkodunk azon, hogy majd olyan otthonos környezetet fogunk kialakítani, ahol az emberek majd jól érzik magukat, és esetleg a helyben lakók, akik elvándoroltak, azok majd vissza fognak jönni ebbe a térségbe, a Tatai-medencébe dolgozni és élni.

Nem volt mást tenni, mint szóba kellett állni egymással, és nemcsak a polgármestereknek, nemcsak az önkormányzatoknak, hanem a polgármestereknek szóba kellett állni a gazdasági társaságok

képviselőivel is, azokkal is, akik éppen bebukóban voltak, és azokkal is, akik éppen akkor gondolkodtak azon, hogy vállalkozást hozzanak létre saját maguk, családjuk és a közösség többi tagjának megélhetését is biztosítva. És szóba kellett állni a civil szervezetekkel, azokkal a civil szervezetekkel, akik a saját közvetlen környezetükben fontosnak tartották azt, hogy valami elmozdulás legyen, valami kitörés legyen, mert ők azt mondták, hogy ott szeretnének élni, és azt szeretnék, hogy a gyerekeik és az unokáik is ott éljenek.

És akkor létrejött egy olyan szövetség, az Által-Ér Szövetség - ami a tájat keresztülszelő legnagyobb folyó, végül is egy ér, amely viszi a vízgyűjtő terület vizét egészen a Dunáig -, és ebben a szövetségben megfogalmaztuk a legfontosabb célokat, elsajátítottuk a szükséges tudást. Voltak olyan elődök, akik ott születtek vagy ott éltek és ott dolgoztak, akikre érdemes volt odafigyelni. Közigazgatás-szervezésben Magyary Zoltánra, innováció területén Bláthy Ottó Tituszra vagy Öveges professzorra, aztán a fenntartható vízgazdálkodás és agrikultúra területén Mikoviny Sámuelre, akit Selmechányáról is ismerünk, aki Tatán az Esterházy-uradalomban töltött el jó néhány esztendő, és a mocsárvilágból egy gyönyörű szép, tervszerűen kialakított halastórendszerrel járult hozzá a térség fejlődéséhez, az uradalom fejlődéséhez, öntözhető gyümölcsösöket hoztak létre.

Tehát amikor megvan a természeti erőforrás, megvan a cél, megvan a tudás és megvan az érték- és érdekszövetség, akkor el lehet indulni, és akkor lehet nézni azt, hogy milyen külső forrásokat lehet megszerezni a belső meglévő bevételeket kiegészítendő. Nem mindig álltak rendelkezésre ilyen források! Az a helyzet, hogy 1990 óta végzem ezt a fajta közösségi munkát, 2010 után jöttek be azok a fejlesztési források, amelyeket be lehetett illeszteni azokba a mozaikszzerű kis lukacsokba, ahonnan még az a fejlesztés, az a szolgáltatás, az az infrastruktúra-elem, legyen az fizikális, legyen az szellemi infrastruktúra, hiányzott.

Az ipari park fejlesztése mellett, ami a legfontosabb volt számunkra, oda kellett figyelni ahhoz is, hogy a környezet rehabilitációja is megtörténjen. De ha már az ipari parknál tartunk, három ipari park található a Tatai-medencében: Oroszlány - egyébként szocialista vezetésű város, lehet vele együttműködni, a városvezetéssel -, Tatabánya és Tata, három ipari park. Ma már visszapótoltuk azokat az elveszett munkahelyeket, amelyeknek elszenvedtük a hiányát a kilencvenes évek elején, és olyan nagy hozzáadott értékű tevékenységek kerültek meghonosításra, amelyek, én azt mondom, hogy vetekszenek ma már akár a debreceni vagy akár a győri ipari kultúrával. Ki a fene gondolná azt, hogy Tatabánya Magyarország egészségügyi iparának a zászlóshajója? Márpedig ez így van.

Szükség volt ahhoz, hogy olyan kutatás-fejlesztés kerüljön be, ahol biológusokat foglalkoztatnak, száz diplomás biológust kellett fölvenni az elmúlt években annak érdekében, hogy orvosi reagensek előállításához szükséges, megfelelően felkészült munkaerő legyen. És egy részük jött a térség-

ből, egy másik részük Budapestről, a harmadik részük az ország különböző pontjairól, és nagyon sokan jöttek vissza kalandból Magyarországra, mert azt mondták, hogy van értelme ilyen innovatív közegben munkát vállalni és dolgozni.

De ettől még nincs kolbászból a kerítés. És ha valaki azt gondolja, hogy egy-egy lépéssel előrébb tudott jutni, és alapszinten tudta az ott élő emberek megélhetését biztosítani, akkor az tévúton jár, mert az kevés. Igaz, hogy az sem helyénvaló, ahogy Korózs képviselőtársam pontos adatokat hozott, csak azt egy két évvel ezelőtti vitában kellett volna elmondania, mert 2015-ös átlagjövedelmekről beszélt, tehát megnéztük, itt megnéztem, és 2015-ös átlagjövedelmekről beszélt, és nem bruttó, hanem nettóról. De egyébként igazat mondott, csak nem tette hozzá, hogy egy más időszávból és másként számolva kell értelmezzük. De ezzel együtt azt mondom, hogy tényszerű, és lehet vitatkozni erről is.

De egy biztos, hogy a mai átlagjövedelmek sem elegendőek ahhoz, hogy minden tekintetben lehessen biztosítani az elvesztett fizikai erő pótlását, a megromlott egészségi állapot helyrehozatalát, a folyamatos tanulás költségeit, a gyermekek vagy az unokák iskoláztatását. Hát persze, ezt nem lehet. Tehát itt is kellett két és fél évtized ahhoz, hogy el tudjunk jutni odáig, hogy alapszinten meglegyen a biztonság. És akkor ehhez mit kellett még tenni? Éltünk a pályázati lehetőségekkel, ha volt. Rendbe raktuk a hulladékgazdálkodást regionális szinten, 85 település részvételével, mert annak semmi értelme nincs, hogy akár egy város vagy két-három kisebb város saját maga nekiálljon, és ilyen fejlesztéseket megvalósítson. Vagy a regionális szennyvíztisztító modernizálása. Az is az utóbbi években valósult meg milliárdos beruházással.

Mi abban a helyzetben vagyunk, hogy bányából kapjuk a vizet. Tehát egyedül az Észak-dunántúli Regionális Vízmű az, amely két vízbányából, karsztbányából bányászati technológiával kapja a vizet. Ezeket a vízbányákat is rendbe kellett tenni, biztonságba kellett helyezni a technológiát azért, hogy háromszázezer ember számára az egészséges ivóvizet lehessen biztosítani.

Aztán eljutottunk odáig is, amire létrehoztuk alapvetően magát az Által-Ér Szövetséget, rendbe raktuk, gatyába ráztuk magát az Által-eret, az Által-ér vízgyűjtő területét. A belépő szennyező forrásokat már minimalizáltuk, utána tettük rendbe az Által-eret, és próbálkozunk azzal, hogy a tatai Öreg-tó rehabilitációjához szükséges források is rendelkezésre álljanak. És végeztük tovább a szolgáltatási infrastruktúra fejlesztését. Igen, amiről itt beszélt Rétvári államtitkár úr, 10 milliárdos fejlesztést tettünk bele a tatabányai Szent Borbála Kórházba. *(Göögös Zoltán: De mikor?)*

(19.30)

És lehet azt mondani, hogy nincs értelme, mert kevés az orvos, meg kevés az ápoló. Hát persze, azzal

is kell foglalkozni, de a fejlesztéspolitikai oldalát is kell látni, hogy egy helyi közösségnek, egy politikai vezetésnek vagy települési vezetésnek alapvető kötelessége az, hogy ha 60-70 évvel ezelőtt épült lakatyaépületekben folyik a kórházi ellátás, arra tulajdonképpen alkalmatlan infrastruktúrával, azt ki kell váltani. Ha három és négy telephelyen történik ugyanez, akkor nem lehet jól szervezni a betegutakat, egy helyre kell telepíteni, egy helyen kell megépíteni. Ha energiahatékonysági források is rendelkezésre állnak? Akkor tegyük oda a fejlesztéspolitikai források mellé, és a meglévő épületeket, amiket meg érdemes megtartani, azokat újítsuk föl, mert kevesebb lesz majd a rezszi, de a használati érték is helyre fog állni.

Lehet azt mondani, hogy helytelen a kormány- és a kormánypártoknak az az álláspontja, hogy elsősorban nem a lakosság számára biztosítjuk az energiahatékonysági forrásokat. Amikor államtitkár voltam, én azt mondtam, hogy leghatékonyabban akkor fogjuk tudni fölhasználni ezeket az összegeket, ha az állam és az önkormányzatok kötelező feladatkörébe tartozó közintézményeket fogjuk felújítani. A büdös életben - elnézést a szóért, kifejezésért - nem fogunk végére jutni az intézményfelújításoknak, a korszerűsítésnek, ha az energetikai célú forrásokat nem vonjuk be. Hála istennek, hogy most a 2014-20-as fejlesztési időszakban is ez lett a prioritás, hogy a kórházaink, az iskoláink, a kormányzati hivatalok, a rendőrség, a járásbírók és minden szépen újul meg. Lehet azt mondani, hogy ezek nem olyan látványos beruházások, mert szükségből jár oda az ember, nem pedig szórakozni. Na de könyörgöm, az alapvető állami, önkormányzati szolgáltatásokat mégiscsak csak olyan körülmények között kellene igénybe venni, amely a lehető legolcsóbban fenntartható, korszerű, biztonságos, és még néz is ki valahogy településképi szempontból.

Lehetne sok mindenről beszélni, egyetlenegy dologról szeretnék még. Itt elhangzott az, hogy nem szeretnek az emberek földdel foglalkozni, és nehéz őket rábeszélni. Szeretni kell őket; a tájat is, amiben élünk meg azokat az embereket is, akik potenciálisan még a végén földműveléssel fognak foglalkozni. Ki a csuda gondolta, hogy az egyháztáji vásár Naszályról, egy kétezres kistelepülésről ki tudja úgy nőni magát, hogy a szomszédos nagyvárosban arra rá lehet szervezni egy gördülő kosár bevásároló közösséget, és néhány hónap szervezőmunka után ennek a közösségnek van 500 stabil vásárlója, és hetente kell átadónapot tartani annak a 10-15 termelőnek, akik folyamatosan ott vannak, pedig össze kell rakniuk a csomagokat és kell hozniuk. Ma már egy-egy átadási napon félmillió forgalom valósul meg. De elkötelezett emberek kellett ehhez is, helyi hősök, azok, akik valamihez értettek, tudtak lépni. Na, őket kell támogatni, megtalálni, támogatni, segíteni, sokszor nem pénzzel, hanem jó szóval, szeretettel odafordulással.

Aztán látni azt, hogy az az asszony, aki otthagya a három műszakot, a biztos egzisztenciát, vett egy tehenet és elkezdett sajtot készíteni, és elkezdte vin-

ni, elkezdett piacozni, és nem tudott még teljesen megélni belőle az egész család, de hozzájut ilyen lehetőségekhez, piachoz segítjük, akkor megveszi a második és a harmadik tehenet, és végigjárja a falut, és azt mondja, hogy emberek, ott az a hátsókert, az a 600-800 négyzetméter, azt ti nem használjátok ott semmire, adjátok már ide. Vörös herével, ezzel, azzal én ezt szépen be fogom vetni, és rendben van a terület, megvan a termék, piacra lehet menni. *(Dr. Apáti István közbeszól.)* Ehhez már mi kell? Sorolhatnám államtitkár urak felé, hogy mit kellene még csinálni.

Az kellene még, mondjuk, hogy a neszimlyi borvidék fejlesztéséhez is rendelkezésre álljanak azok a források, amelyekre várnak a gazdák, és akkor össze lehet rakni a táji erőforrásokat a hozzáértéssel, a tudással, a kultúrával, a helyi identitással, és meg lehet teremteni azokat a piaci lehetőségeket a városokban, ami a város és vidék, a város és környezetében lévő falvak együttműködését helyre tudja állítani, ha nem is olyan rendben, mint amilyen volt 70-80 esztendővel ezelőtt, a háborút, a kolhozosítást megelőzően, de minden bizonnyal sok falusi fiatal ember számára az ott maradás gondolatát ez fel tudja ébreszteni, és ott lehet tartani. Köszönöm szépen a figyelmet.

Számunkra a vidékfejlesztés ezt jelenti, hogy a várost és a vidékét együtt kezeljük, és próbáljuk összebarátkoztatni azokat az elemeket, azokat az embereket, közösségeket, amelyeket módszeresen szétválasztottak 40-50 esztendővel ezelőtt. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Most megadom a szót Tasó László államtitkár úrnak.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót. Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Az eltelt időszakban a vitanap hasonlít a korábbiakhoz, általában mindenki megfogalmazza, hogy szakmai vitanapról lesz ma szó, és csak szakmai érveket fogunk felvonultatni. Nyilvánvalóan mindenki a saját politikai üzenetét próbálja elsősorban artikulálni. Ezzel nincsen probléma és nincsen baj, ez egy megszokott koreográfia. Ezért viszont kell is válaszolni az elhangzott hozzászólásokra, néhány dologra mindenképpen fontos lenne. Ha megengedik, most ezzel kezdeném, de először is az utolsó hozzászólás az ellenzéki oldalról Ander Balázstól jött, és mindenképpen szeretnék válaszolni Ander Balázs felvetéseire. Azért, mert értékes felvetések voltak, és olyan témákat is említett, amelyek mindenképpen a következő időszaknak fontos elemét jelentik majd.

A Benetton famíliával kapcsolatban nekem nincsenek ismereteim, de valószínűnek tartom, hogy nem most vásároltak földet. *(Közbeszólások az ellenzéki oldalról, köztük Gógös Zoltán: De most! Nagyon sokat. Rengeteget.)* De olyan mértékben bizonyára nem, mert annyit nem hallottam senkitől sem, ilyen mértékűt, ebben teljesen biztos vagyok. *(Közbeszólások a Jobbik és az MSZP soraiból.)* Vélhetően ez a 2010 előtti időszakra tehető igazán

vissza. Tegyük azért a helyére, ez teljesen biztos. *(Közbeszólások a Jobbik és az MSZP soraiból.)* Ami fontos lenne, hogy Lázár János az expozéjában kiemelte, hogy rendkívül fontos lenne átgondolni és megvizsgálni, hogy a mezőgazdaságban foglalkoztatottak aránya milyen módon növelhető. Biztos vagyok benne, a következő hónapoknak ez egy fontos témája lesz.

Beszélt képviselőtársam a falu kivégzéséről, ha egy iskola megszűnik. Lázár János az expozéjában erről is beszélt, azt mondta, meg kell vizsgálni, hogy valóban a települések, ahol az iskola megszűnik, milyen helyzetbe kerülnek, és meg kell az ott lakókat kérdezni, hogy mi történjen az iskolájukkal. Tehát két olyan témát említett, amit a miniszter úr expozéjában úgy emelt ki, hogy ezzel foglalkoznunk kell külön.

Somogyországról szólva: valóban így van, Dél-Somogy nehezebb helyzetben lakik, él és létezik, de Észak-Somogy jó helyzetben van. *(Harangozó Gábor István: Persze, mert ott a Balaton.)* És az összekötésre alkalmas 67-es út pedig elkészül nem sokára, hiszen megkezdték a felújítását, a kiépítését pontosabban fogalmazva. Tény és való, ha nincs is abban a helyzetben még Dél-Somogy, de abban a helyzetben van, mint amilyen helyzetben vannak az észak-magyarországi települések is, mint ahogy mondta is, hogy olyan gondokkal küszködnek Dél-Somogyban is, mint Észak-Magyarországon éppen Nógrád megyében, Borsod megyében, Szabolcs-Szatmár vagy éppen Hajdú-Bihar megyében.

Visszaültnék Harangozó Gábornak egy mondatára, amelyben a gettósodás térképét említette. A gettósodási térképen nem egészen passzol a roma lakosság arányával a térségben, de közelít egyébként, valóban így van. Ő arra tett utalást, hogy szinte egybeesik a hátrányos helyzet a roma lakosság ottlétével. Nagyon fontos, hogy az egyik legnagyobb településszámú megye, Somogy megye is olyan lehetőséget kapjon, amit szánunk egyébként Magyarország vidéki településeinek. Mert hogy mit szeretnénk elérni a következő hónapokban és években, arról szintén szövegezte Lázár János miniszter úr, több esetben is kihangsúlyozta a tennivalókat, azokat, amelyekre már egyértelmű utalást is tehetek én is, és merem állítani, hogy a következő időszakban olyan lépéseket tudunk tenni, amelyekkel valamit tudunk enyhíteni azon a problémakörön, amelyet most ma a vitanapon tárgyalunk.

Egy biztos, hogy a problémák nem most keletkeztek, a problémák abból adódnak elsősorban Somogy megyében is, hogy 1920-ban történt valami Magyarországgal, olyan helyzetbe került Dél-Somogy, amelyet nem tudunk orvosolni most a következő néhány évben. Isten tudja, majd mikor lesz erre lehetőségünk vagy milyen módon tud majd megoldódni, de egy biztos, hogy ez egy konzerválódó helyzet.

Az viszont a mi felelőségünk, hogy olyan eszközöket tudjunk felsorakoztatni, amelyekkel láthatóan a kilátások javulnak, amelyek most valóban alkalmanként rosszabbak, mint amire számítottunk.

(19.40)

Egy viszont biztos: amikor egy vitanapon boncolgatjuk a jelenlegi állapotokat, és azt nézzük, hogy mit tehetünk a következőkben, akkor azt sem kell elfelejtenünk, hogy mi történt előtte. Azért ha az uniós források felhasználási lehetőségét vizsgáljuk - és ezt többen is említették -, akkor csak szólni kell arról, hogy például a 10 ezer fő alatti települések esetében, ahol a közlekedés világa a legnehezebb és a leggyengébben járható, a '7 és '13 közötti időszakban a források 29 százaléka került felhasználásra. A terület szempontjából a 10 ezer fölötti települések 82 százaléka az ország területének a lefedettsége, tehát 82 százaléka Magyarországnak terület szempontjából 10 ezer fő alatti településeken és közösségekben él. Tehát e tekintetben 2006-ban, amikor összeállították a közlekedési programot, súlyos hiba volt talán kihagyni belőlük a településeket, és nem engedni uniós forrásokat a felzárkóztatásra.

Többen is említették a közlekedési problémákat, és ha visszautalhatok, akkor mégiscsak kell szólnom az elmúlt két évről, amelyben komoly lépések születtek az egy és két számjegyű utakon kívül az alsórendű utak felújítására is. Említhetem akár a 33 milliárd forintos 2014-es programot vagy a következő 64 milliárdos programot, amely '16-ban fejeződött be. Vagy éppen merem mondani a következő programot, amely indulni fog nyáron, nagyjából százmilliárd forint lesz a következő év feléig elkölve és felhasználva pontosabban fogalmazva az alsóbb rendű utak felújítására.

Ezen túl pedig mindenképpen hozzá kell tenni azt is, hogy a főutak fejlesztése a vidéket segíti. Tehát amikor arról beszélünk, hogy miért nem használunk több forrást az alsórendű utakra, akkor ne legyünk igazságtalanok, mert jól tudjuk, hogy pontosan az autópályák és a gyorsforgalmi utak kapcsolatrendszere biztosítja elsősorban a jó közlekedést mindenhol máshol, hiszen erre hordják rá a forgalmat az alsórendű utak. Azt gondolom tehát, hogy ha az alsórendű utakat próbáljuk fejleszteni, akkor egyértelmű, hogy első körben a magasabb rendű utakkal kell kezdeni. E tekintetben Magyarország példa nélküli lehetőséget tudott elérni a gazdaság teljesítőképessége révén, hiszen most olyan hazai forrásokat tudunk hozzátenni a közlekedésfejlesztéshez, amelyek korábban még álmainkban sem léteztek.

Rendkívül fontos, hogy amikor megfogalmazzák a kritikákat, arra is figyelniük kell, hogy azok milyen szándékkal fogalmazódnak meg. Ha visszatekintek a vezérszónokok hozzászólásaira, Sallai R. Benedek barátomnak, képviselőtársamnak mindenképpen kell szólnom, hogy igazságtalan volt, amikor azt mondtad, hogy az önkormányzati adósságkonszolidáció során a települések felelőtlenül használták fel a forrásokat, amelyeket kaptak a magyar kormánytól. Ez azt sugallta, mintha rossz helyre ment volna a konszolidációs összeg. Azért kell erre mindenképpen kitérni, és mindenképpen vissza kell utasítanom, mert pontosan emlékszem arra, hogy a települési önkormányzatok milyen helyzetben voltak 2002-től

kezdődően, s hogy mennyire kivéreztték őket, 2006-ra, '7-re a működőképességük szinte teljes mértékben megszűnt. Tehát 2082 településnek kellett segítséget nyújtani, és ez azért volt, mert el kellett látniuk a kötelező feladataikat. Tehát e tekintetben minden önkormányzat, amely megkapta a lehetőséget a magyar kormánytól, jól használta fel, és ha nem kapta volna meg, akkor nem tudom, ma miről beszélhénk.

Rendkívül fontos, hogy a válaszadásban Kis Miklós államtitkár úr is kitért arra, hogy a mezőgazdaság világában mennyivel többen dolgoznak. Szerintem Gógös képviselőtársam bizonyára felírta, ha nem tudta volna, hogy azért ott is jelentős változás történt, és növekedett a foglalkoztatotti arány. Nagy István szintén szól ezekről a témákról, nem akarom említeni.

De arról mindenképpen szólni kell, hogy mit szeretnénk. Mindenképpen szeretnénk elérni azt, hogy valóban, a lakhatási körülményeket, amelyek most pillanatnyilag a legnagyobb problémát jelentik a vidéki Magyarországon, javítsuk, és olyan rendszer kerüljön kialakításra, amely egyértelművé teszi, hogy az előnyös is lehet, ha valaki vidéken választ lakhelyet magának vagy nem akar elköltözni. Az is biztos, hogy Magyarországon a vidéki települések legnagyobb versenyhátránya maga a közlekedésben a távolság, hiszen pillanatnyilag a települések a járási székhelyüket általában 11 és 40 perc között érik el, a megyeszékhelyek 20 és 45 perc között elérhetőek. Tehát ha van jó út, ha nincs jó út, a távolság az távolság. És ha ebben a dologban a magyar kormány tud segítséget nyújtani, tehát tudja kompenzálni valamilyen módon ezt a versenyhátrányt, akkor tud leginkább segíteni abban, hogy a munkavállalók ne menjenek el a településekről, és ne kerüljenek abba a kényszerhelyzetbe, hogy be kelljen költözniük a járási székhelyre, egy megyeszékhelyre, vagy olyan térségbe, ahol van munkalehetőség.

Tehát amikor a felzárkóztatás elemeit és eszközeit vesszük sorba, egyértelműen kiemelkedik ezek közül a közlekedési feltételrendszer további javítása, kiemelkedik a munkahelyhez való eljutás segítése és egyértelműen a lakhatási körülmények javítása is.

Számos esetben tudunk még és kell is segíteni azokban a beruházásokban, amelyeket a korábbi években végeztek el az önkormányzatok, de nem volt elegendő forrásuk például a közműhálózat kiépítésénél az útrehabilitációra. Több önkormányzatnál tapasztalhatjuk, akik járunk egyébként vidéken... Üzenném is Schmuck Erzsébetnek, hogy mi is járunk azért vidéken, nálunk még nem lapátolnak szénát, mint az LMP-ben korábban lapátoltak. (Sallai R. Benedek: Az egy másik párt!) Másik párt volt? Elég közel volt, egy bokorban, csak úgy megjegyzem. Tehát a lényeg, hogy járunk mi is vidéken, mi vidéken lakó emberek vagyunk, jól ismerjük a gondokat, de attól függetlenül köszönettel vettük Erzsébet hozzászólását is, csak ezt mindenképpen meg akartam jegyezni.

Az viszont fontos, hogy a magyar vidék fejlesztése Magyarországon egészének kérdése, és rosszízű, ha

valaki megpróbálja a főváros-vidék ellentétbe sorolni a mai vitanapot. Ez történt, amikor Vona elnök úr azzal kezdte mondókáját, hogy ne legyen vita vidék és főváros között. Erről szó nincs. Azt gondolom, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a vidéki emberek legalább annyira tisztelik a fővárosi embereket, mint fordítva, ilyenről Magyarországon nincs szó. Lehet, hogy alkalmanként valaki ebbe az irányba akarja terelni a beszédet, de szerintem ez a mai napra nem jellemző egyáltalán.

Rendkívül fontos, hogy Magyarországon a vidékfejlesztés világában azok a források, amelyek most érkeznek és érkezhetnek, úgy legyenek elkölthetve, ahogy azt a döntéshozó akarta és ahogy szándékában áll. Erre garanciát jelentenek a mostani felosztások és a mostani rendszer is. Azt gondolom, hogy a késésre, amelyre utaltak többen, van magyarázat. Mindenképpen az a magyarázata ennek, hogy olyan egyértelmű és világos, átlátható rendszer alapján akarjuk a forrásokat odajuttatni a településekhez, amire nem lehet majd később panasz.

Nem értek egyet azzal, amikor blamálják az elmúlt években lezajlott köztéri fejlesztéseket, a templomfelújításokat, hiszen, mondhatjuk ezt, egy magyar vidéki település életében azok is fontosak. Biztos vagyok benne, hogy Magyarországon a vidék fejlesztése a következő időszak egyik fontos témája lesz. Magyarországon egyértelműen törekedni kell arra, hogy a lehető legtöbb forrást tudjuk hazából hozzátenni, hiszen uniós forrásokra már nemigen számíthatunk. Úgyhogy bízom benne, hogy a gazdaság teljesítőképessége, amely, mint az látható, az elmúlt években erősen indult emelkedő irányba, továbbra is javul. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most Megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm szépen a szót. Felmerült az ötlet, hogy feltegyük a kérdést, vajon itt hány budapesti képviselő van, de még csak azt sem kell kérni, hogy tegyék fel a kezüket, mert megszámolni is könnyű. Kettő.

Államtitkár úr, engedje meg, hogy röviden válaszoljak a legutóbbi felvetésre. Eppen Rétvári államtitkár úr volt az, aki a legutóbbi felszólalásában mintha egy főváros-vidék megosztottságot vázolt volna fel, és akikre pedig korábban utalt, nem tisztem megvédeni őket, de pont az volt a szándékuk, hogy ne ezt a megosztottságot hozzuk fel, hanem a közös megoldásokat. Mondom, végighallgattam az egész vitát, és ez alól Rétvári államtitkár úr volt, aki kiszólt, és aki szembenállást mutatott fel.

Ami a felszólalásom tárgya, az leginkább most a vidék társadalmának és gazdaságának felemelkedésének útjához vezető oktatási és kulturális témák, hiszen úgy gondolom, hogy az egyéni és társadalmi felemelkedés útja egyaránt az oktatáson és a kultúrán keresztül vezet.

Ehhez egy teljesen másfajta oktatáspolitikára lenne szükség, mint amit a Fidesz-KDNP-kormány

folytat. Ez egy összetett kérdés, de a vidéki Magyarország szempontjából néhány oktatáspolitikai sarokkövet mindenképpen meg szeretnék jelölni.

2010 után az iskolák államosítását nagyobb részben azzal indokolták, hogy egy felülről irányított rendszerben nagyobb figyelem jut majd a hátrányosabb helyzetű térségekre, iskolákra és diákokra. Először is jobban átlátják majd az egyenlőtlenségeket. Mert a Fidesz-KDNP-kormány is bevallotta, hogy a vidéki intézmények rosszabb helyzetben vannak, mint a fővárosiak. Egy kistelepülésen élő diáknak sokkal nehezebb a helyzete, mint egy fővárosi fiatalnak, rengeteg hátrány miatt, de ezek közül az oktatás minősége az egyik.

(19.50)

És ez nem a pedagógusok hibája, ez leginkább a körülmények, tárgyi feltételek hiánya, gondolva arra, hogy jóval kisebb az ellátottsága ezeknek az intézményeknek, szegényesebb a könyvtár, nincs nyelvi labor, kevesebb a tornaterem, és sorolhatnánk még azokat, amik ezekhez a hátrányhoz vezettek.

A Hoffmann Rózsa által is állandóan ígért kiegyenlítődségen azonban nem következett be az államosítással. Az történt, hogy a jobb helyzetű iskolák működési feltételei romlottak, a rosszabb helyzetűek pedig maradt ott, ahol volt, vagy még az is romlott. De tényleg egy kiegyenlítődséget tapasztalható volt. De ez nem úgy történt, hogy felzárkóztak a magasabb szintűekhez az alacsonyabban lévők, hanem pont lefelé mozdult el az egész; az egész rendszer szinten romlott lefelé. A rendszeren belül tettek különböző átcsoportosításokat, ahelyett, hogy a rendszerbe kívülről kapcsolnak volna be forrást, tudást, szakértelmet, segítséget. Nem a jókat kellene lehúzni, hanem a kevésbé jókat felemelni a megfelelő szintre. Ez lehet a kiegyenlítődségnek az egyetlen tisztességes útja.

A Lehet Más a Politika azt mondja, hogy minden száz költségvetési forintból 15-20 forintot az oktatásra kellene fordítani. A jelenleg előttünk lévő költségvetésből pedig az látszik, hogy a kormány jelenleg 10 forint 40 fillért költött előző évben, és most pedig ez csökken 10 forint 30 fillérré, tehát 100 költségvetési forintból. Erre a költségvetés vitájában az államtitkár, Banai Péter sem tudott mit mondani. Ezek tények, ezek a számok. Ebből nem lesz így esélyki-egyenlítés, egyenlő feltételek megteremtése, hogyha belül próbálnak átcsoportosítani, és elvonásokkal élnek. Az államosítás így nemhogy pozitív hatással nem járt, de csak negatív következményei lettek. Túl azon, hogy megbukott a rendszer, és becsődölt a KLIK, mindenki szenved a központosított bürokrácia útvesztőiben, az államosítás demokráciaellenes lépés is volt. Intézmények nélkül ugyanis nincsen demokrácia. A vidéki közösségek nem élhetnek a jogaikkal, nem szólhatnak bele a helyi oktatásba, márpedig az oktatás helyi ügy is.

A vidéki közösségek megerősítését demokráciával, mozgásterük bővítésével lehet elérni, felelőség-

gel, lehetőségekkel. Mi ezt mondjuk és azt, hogy azok az iskolák, amelyeket visszakernek az adott önkormányzatok, adott települések, azok kapják is vissza megfelelő forrással együtt. Mi a kisiskolák pártján állunk. Amit Palkovics László államtitkár mostanában hangoztat többször, például az iskolabuszokkal kapcsolatban felmerült, hogy több milliárd forint jut iskolabuszokra, ez nyilván szorosan összefügg azzal, hogy a felső tagozatokat sorra építik le, sorra fogynak el a felső tagozatok diákjai, és ennek az eredménye az lesz, hogy kisbuszokkal kell aztán máshová szállítani őket. De vajon azok a gyerekek visszatérnek-e majd arra a településre? Vagy pedig a vidék elorsvasztása felé haladunk? Azok a fiatalok visszatérnek-e oda, akik egész máshol tanulnak, egész máshol nőnek fel? Ez nem oktatáspolitikai kérdés, ez sokkal sokkal több annál.

Palkovics Lászlónál maradva, a gimnáziumokat említette nemrég, és nagyon jól látszik az, hogy bizony a gimnáziumoknál is küszöböket állítanak, méghozzá felülről meghatározzák azt a számot központi felvétellel és ehhez rendelhető felvételi létszámokkal, férőhelyek garantálásával, illetve felső határának megvonásával is azt, hogy hány diák kerülhet be. Márpedig az is határozottan látszik, hogy szakgimnáziumokból, a korábbi szakközépiskolákból egyre nehezebb a bejutás a felsőoktatási intézményekbe, tehát a gimnáziumi keretszámok csökkentésével gyakorlatilag a felsőoktatásba vezető utat is elvágják. Lecsökkentik, leszűkítik a felsőoktatás kapuit.

Kérdezi Bányai képviselő úr, hogy ki fog autót szeretni. Hát, erre a kérdésre nyilván többféle válasz létezik. Nagyon jól látszik egy nagyon friss, éppen ma közzétett jelentésből, hogy a legnagyobb vesztese a robotizációnak éppen Magyarország lesz. A világ öt legnagyobb vesztese között leszünk, a távol-keleti országok mellett Magyarország is, hiszen erre épül, az exportra épül a gazdaságunk, például autószerelésre, és ez óriási veszteséget fog elszenvedni. Ön is tudja, képviselő úr, hogy egyre kevésbé tud egy vidéki szerelő belenyúlni az autóba, a fővárosi is, mert gyakorlatilag olyan autókat gyártanak egyre inkább, amit - úgy, mint más fogyasztói termékeket -, ha nem működik, kidobják. Lassan afelé mozdul el ez a világ.

A főiskolákról, vidéki főiskolákról szeretnék néhány szót szólni. Ezek a főiskolák nem pusztán oktatási intézmények, ezek egy kistelepülésen központja és motorjai a helyi társadalomnak, helyi kultúrának, helyi gazdaságnak. Innét indul az innováció helyben, hogyha elindul az innováció. Tehát gyakorlatilag ezek a vidéki főiskolák, amelyek sorra sorvadnak el, gyöngülnek el, és tagozódnak be valamelyik nagyobb intézménybe, nagyobb városi vagy fővárosi intézménybe, gondoljunk csak az agrárképzés átalakítására: hogyha igazak a hírek, egy fővárosi központba fognak betagozódni majd az agrárkarok. Mindebből az látszik, mindez oda vezet az oktatási kérdésen túl, hogy bizony az egész vidéki társadalom nagyon komoly bajban van, hiszen a lehetőségeket veszik el azáltal, hogy például a vidéki felsőoktatás sorvad.

Az oktatáshoz szorosan kapcsolódik a kultúra kérdése. Erről még néhány gondolatot szeretnék megosztani önökkel. Szerencsére a kormány az utóbbi időben kezdi átvenni azt, amit a Lehet Más a Politika régóta emleget, azt a célkitűzést, hogy a kulturális értékekhez való hozzáférést, illetve a kulturális értékteremtésben való részvételt mindenki számára biztosítani kell.

Mi mindig elmondjuk, és elmondtuk ezt korábban is, hogy ezt a célkitűzést nagyon fontosnak tartjuk, hiszen Magyarország lemaradása rendkívüli mértékű ezen a területen.

Több millió ember nem jut hozzá az alapvető kulturális javakhoz, és ebből a szempontból bizony a vidéki Magyarország van a leghátrányosabb helyzetben. A kultúra a közösségeket erősíti, a nemzeti összetartozásunknak is az alapja, a kultúra a fenntarthatóság negyedik pillére. Ha erős vidéket akarunk, akkor a vidéki kulturális szolgáltatásokat is erősíteni kell.

És végül a fiatalokról szeretnék még néhány szót szólni. A vidéki Magyarország sajnos elnéptelenedőben van; nemcsak azért, mert havonta több ezer fiatal költözik külföldre, hiszen itthon nem találja meg a számításait, hanem azért, mert ez a folyamat tartós marad szemlátomást, és Magyarország így egy unokák nélküli ország lesz.

Ezzel párhuzamos tendencia a fiatalok nagyobb városokba költözése, mert otthon a szülőföldjükön egyre szűkülnek a lehetőségek. Ezt a negatív folyamatot meg lehet állítani minőségi oktatással, a vidéki főiskolák megerősítésével, munkahelyek teremtésével, vállalkozóvá válás segítségével, célzott bérlakáspolitikával, mindenki számára elérhető családtámogatási programokkal. Ezt enyhíteni lehet, sőt meg lehet állítani.

Néhány program ma is elhangzott a kérdések között, a „Gyere haza, fiatal!”, amely 105 fiatalot hozott csak haza, vagy a „Vállalkozz itthon, fiatal!”, ami másfél év alatt egyetlen fiatalot sem támogatott eddig; vagy az esélyprogram, ami egy nagyságrenddel nagyobb. Míg a legelsőnél, a „Gyere haza, fiatal!”-nál csak egy százmillió program volt, a „Vállalkozz itthon, fiatal!” már egy egymilliárdos program. Ez egy komolyabb összeg nyilván, de még mindig nagyon kevés, egy nagyon elenyésző összeg, jól látható a költségvetés egészéhez képest.

Tehát nagyon fontos lenne mindezeket változtatni, hogy az összeg, akár csak ez a néhány milliárd, amit az előbb említettem, hogy viszonyul mondjuk, ahhoz, ahogy Mészáros Lőrinc gyarapszik, gazdagodik - az egyes számú stróman. Vagy ahogy a vizes vb költsége drágul: tíz hét alatt annyit drágult, mint amekkora összegről beszéltem e három program kapcsán, amit a fiatalokra fordítanak összesen.

Lenne erre forrás, csak a szándék hiányzik, azt látjuk. A vidék és a vidéki oktatás, a vidéki kultúra megerősítése, a fiatalok helyben tartása az egyik legfontosabb feladat lenne. Kérem, higgyék el, és kérem, eszerint cselekedjenek.

Köszönöm a figyelmet. (Sallai R. Benedek tap-sol.)

ELNÖK: Köszönjük szépen, képviselő úr. Most kétperces hozzászólásra megadom a szót Gógös Zoltán képviselő úrnak.

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr, a szót. Tasó államtitkár úrnak szeretném mondani, hogy azért én arra a fajta konszolidációra, az önkormányzati hitelkonszolidációra azért nem lennék annyira büszke, mert azóta meg dolguk sincs. Tehát magyarul, elvettek mindent. Most a polgármesternek maximum annyi lehetősége van, hogy a közmunkás az ároktisztítást a bal oldalon vagy a jobb oldalon kezdje.

(20.00)

Erre azért én főleg ezen vita kapcsán nem lennék ennyire büszke, mert lenne nekik bőven dolguk.

Sajnálom, hogy a két képviselőtársam elment. Bencsik Jánosnak mondanám, hogy amit ő elmondott ezzel a jó kezdeményezéssel kapcsolatban, pont azt erősíti, amiről Harangozó képviselőtársam beszélt, hogy sokkal, de sokkal nagyobb állami szerepvállalás kell az ilyen típusú kezdeményezések továbbterjesztésére, mert ez valóban működik, és rengeteg ilyen jó példa van, de miután nincsen szervezés mögötte, ezért általában vagy nagyon mikrotérségben működik, vagy pedig elhal, mert ezt azért sokkal szélesebbre kellene tenni.

A debreceni reptér került itt szóba. Ha nem akadályozzuk meg ott egy 46 hektáros terület eladását a nagy földeladási buzgalomban, akkor az érdekes lett volna, mert fejlesztési területeket is el akartak adni, de ezt valószínűleg tudja a képviselőtársam is.

A másik, amire mindenképpen szerettem volna még reagálni, a Benetton. A Benetton valóban nem most kezdte a ténykedését, csak a mi időnkben maximum céget tudott venni, meg is tette Gógánfán, aztán tönkre is tette, elvitte a teheneket, megszüntette minden tevékenységet, csak a bérleti díjakat szedi föl valamilyen szinten. De földet venni csak azután tudtak, miután önök bementék, államtitkár úr, hogy azért kell eladni az állami földeket, hogy ne kerüljön külföldi kézbe. Na, ez a legnagyobb problémája ennek az időszaknak, hogy az egyetlen aktív vidékfejlesztési eszköztől is megpróbálták megválni, szerencsére az egésztől nem sikerült. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most visszatérünk az előre bejelentett felszólalók listájához, és megadom a szót elsőként Galambos Dénes képviselő úrnak.

DR. GALAMBOS DÉNES (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! A hozzászólásomban alapvetően két területtel szerettem volna foglalkozni, de ez most bővül még néhány területtel. Maga a téma, amely elég nagy ívet tud adni egy képviselőnek, adja az alkalmat arra, hogy szóljon olyan gyakorlatról is, ami talán jó és követendő, vagy legalábbis vitául szolgálhat.

A hozzászólásom első részében arról beszélnék, amiről nem szóltunk még a vidék gazdasági és társadalmi felemeléséhez szükséges lépések keretében - részben már képviselőtársaim érintették, illetve volt szó arról is, a vidékfejlesztési programmal összefüggésben is utalt rá államtitkár úr, amikor itt volt még a teremben, de ennek a fő felelőse igazából nem a vidékfejlesztési operatív program -, tehát amiről szólni szeretnék első körben, a szélessávúhálózat-fejlesztések, az internetfejlesztések kérdésköre. Előljáróban szeretnék utalni a „Szupergyors internet” programra, amelyről a kormány 2014-ben döntött, hogy két évvel az Unió 2020-as véghatárideje előtt, 2018 végéig minden magyarországi háztartás, vállalkozás és közintézmény számára, amely igényli, elérhetővé teszi a legalább 30 megabit/szekundum sávszélességet biztosító internetet.

A „Szupergyors internet” program célja, hogy Magyarország összes olyan fizikai címén, amit igényhelynek nevezünk, lehetőség legyen arra, hogy a 30 megabit/szekundum szélessávúinternet-lefedettség 2018 végéig megoldásra kerüljön teljes körűen. A hálózatfejlesztések megvalósulása hozzájárul ahhoz, hogy javuljon az elektronikus szolgáltatásokhoz való hozzáférés lehetősége, növekedjen Magyarország versenyképessége, ezáltal javuljon a lakosság életminősége.

Tapasztalatból tudjuk valamennyien - és itt utalok vissza a vidékfejlesztési program keretében elhangzottakra -, hogy azok a területek is, ahol alig került kiépítésre villanyhálózat, de már szerencsére van, nyilván azok a területek is fontos, hogy felzárkóztatásra kerüljenek. A tanyaprogram ezért is egy üdvözlendő dolog. Ha most Font Sándor képviselőtársam itt lenne, nyilvánvalóan bólogatna hozzá. Magam eredendően Bács-Kiskun megyei lén - Kunszentmiklós és térsége - tudom azt a virágzó világot, amely annak idején a tanyai életben megnyilvánult; természetesen akkor nem internet volt. De ma már, azt gondolom, hogy ez is egy szükséges szolgáltatás azoknak is, akik ott akarnak élethivatás-szerűen élni, és higgyék el, egyre többen vannak, akik ott élnek élethivatás-szerűen, és nem csak, hogy úgy mondjam, parasztwellnessnek használják ezeket az ingatlanokat, azoknak mindenképpen fontos, hogy elérhetőek legyenek a szolgáltatások. Én azt gondolom, hogy ez a fő irány, tehát nem a tanyasiak, természetesen a tanyasi internetelés, hanem a vidéki hálózatfejlesztés, ami azért is fontos, mert az elektronikus közigazgatás területén nemcsak az adó-eljárásokban, hanem a különböző engedélyek beszerzésében és kérésében is nagyon fontos az internet használata, a szélessávúinternet-használat pedig azért, mert azok az ügyfélkapuk, amelyeket el kell érniük, nyilván időt és energiát takarítanak meg, nem beszélve arról, hogy költséget is. A fejlesztések során felmérésre kerültek a magyarországi hálózati lefedettségek, és ez alapján 3 millió 700 ezer magyarországi címből közel 900 ezer volt a széles sávú internettel nem lefedett címek száma.

Azt gondolom, hogy azok a törekvések, amelyek a települések lefedését szolgálják, 2350 települést

jelent első körben, 60 milliárd forint európai uniós és hazai forrással támogatja a kormány ezeket a célokat, ebben vannak olyan fejlesztések, amelyek már aláírt támogatási szerződéssel rendelkeznek, így Kiskunhalas, Tiszavasvári, Gárdony, Zirc esetében. A projektek összköltsége közel 65 milliárd forint, mintegy 45 milliárd forint vissza nem térítendő és 4,6 milliárd forint visszatérítendő támogatással.

Ami még ehhez kapcsolódik, ami a lakosság, az állampolgárok terheit is csökkenti - szóltam az elektronikus közigazgatásról -, a jogi akadálymentesítésre vonatkozó jogszabály-módosítási csomag, amit a Miniszterelnökség illetékes államtitkársága gondoz. Ehhez társulnak még azért olyan adómentességek, mint hogy öt évig közműadó-fizetési kötelezettség alól mentesek a minimum 100 megabit/szekundum sávzélességű elérést biztosító hálózatok, az áfakulcs pedig '17-ről 18-ra, '18-tól pedig 5 százalékra fog csökkenni. Azt gondolom, hogy ezek a fejlesztések mindenképpen a helyi lakosság kommunikációban való részvételének az alapját teremtik meg.

A másik téma, amihez szólni szerettem volna, a szövetkezeti hitelintézetek integrációja. Ebbe azért nem kívánok most belebocsátkozni, mert vezérszónokként ezt a témát kifejtettem a T/15375. törvényjavaslat alapján, azóta az általános vitán túl vagyunk, a részletes vita vár erre a törvényjavaslatra. Továbbra is meggyőződésem az, hogy a takarékszövetkezeti integráció - a politikai felhangokat leszámítva, amelyekkel nem értek egyet - azon üzemlérték teszi lehetővé a takarékszövetkezeti hálózatnál, amely mérethatékony nagyságokat fog előállítani. Sokan azt mondják, hogy a takarékszövetkezetek kényszerintegrációja folyik. A jogszabály nem ezt az irányt mutatja, illetve maga a törvénymódosítás sem erre irányul. Az a 12 nagy intézmény, amely magába foglalja majd a takarékszövetkezeteket az integráció révén, eszközhatékonyaságban, üzemlértékben, informatikai rendszerek optimalizálásában, mindenben arra ad alapot, hogy a vidék bankjává váljanak ezeket a takarékszövetkezetek.

A vidéki választókerületem egyik része Dunaujváros, a másik pedig nyolc település majdnem hasonló nagyságrendet képviselve. A vidéki takarékszövetkezeti területeken, főleg Fejér megye 4-es választókerületében az a kérdés merült fel, hogy nem az a gond, hogy ki a tulajdonos, hanem fontos, hogy ott legyenek azok a személyek, akikben megvan a bizalom, mert ő vezette tíz éven keresztül, öt éve, nyolc éve, ismerik a helyben lakó ügyintézőket, és azt gondolom, hogy ez jelentős mértékben bizalmi faktor, ezzel pedig szeretnék a vidéki emberek továbbra is élni, hiszen az a tapasztalat, hogy azok a pénzintézetek, amelyeknek a nevét most nem mondom, a nagyobbak, egyszerűen nem hajlandóak nyitni a településeken.

Gyorsan még áttérek arra a részére a hozzászólásomnak, ami arra irányul, amiről nem beszélünk ma, a vidékfejlesztés egyik, nem elhanyagolható elemére, a Leader-programokra.

Az én választókerületemben - a képviselőtársammal együtt, közösen -, amely egy Leader HACS

munkacsoportot testesít meg, 342 millió forint is fontos összeg, 18 településnek és az ott élő vidéki embereknek minden fillérért fontos odanyúlni. Ezek az emberek ezeket a megtakarításukat, ami szükséges majd a programjaik megvalósításához, takarékszövetkezetben tartják, és sok esetben a Leader-programok keretében megvalósuló összegeket pedig ezek a takarékszövetkezetek kezelik. Ne becsüljük le ennek a jelentőségét sem, és azt sem, hogy ha 18 település meg tud valósítani pályázatunként 5-8 milliós vidékfejlesztési fejlesztéseket, az nagyon fontos, és nem a tokaji minikilátóra gondoltam természetesen. Egészen mások nálunk az elképzelések és azok az elgondolások, amelyeket ebből a programból szeretnénk megvalósítani.

(20.10)

Egy nagyon fontos, gyors és jó példát szeretnék mondani, amit Tasó László államtitkár úr már felvett: 100 milliárdos közútfejlesztési program. Fejéremegében ezeket a szinergiákat sikerült úgy létrehozni, hogy az a Duna-híd, amely nem elválaszt, hanem összeköt bennünket, például olyan adottságot jelent, amit Font Sándor és Varga képviselőtársammal együtt éppen az elmúlt napokban tapasztalhatunk meg, és a másik államtitkár úr, Homolya úr tudna erről még szólni. A vidékfejlesztésnek Közép-Magyarországon az egyik kifejezetten nagy projektjét tudjuk összerakni, ha ezek a települések és a régiók összefognak, ez pedig: Kecskeméttől egészen Lepsényig, Enyingig három autópálya összekötése, ami a térségeknek, a településeknek és az ott lévő ipari tevékenységeknek és a Kecskeméttől egészen a Balatonig terjedő régióknak ad kiváló lehetőséget.

Ezt azért is szeretném mondani, a „Modern városok” programra még szeretnék egy pillanatra kitérni, mert Dunaújváros vonatkozásában például megvalósítottuk azt a kiváló, még egyszer használom ezt a szót, szinergiát - a „Modern városok” programból egy példát hadd mondjak -, hogy 4 milliárd forintból négy számjegyű utak fejlesztését a TOP-ba átkonvertálva sikerült megvalósítani, megoldani olyan utak felújítását, amelyeken bejárnak az emberek dolgozni a megszűnt vidéki munkahelyek helyett Dunaújvárosba, a hagyományos nagyiparba, az új ipari területekre. Ez a vidéki együttműködésnek egy kiváló példája, azt gondolom, számtalan ilyen példát lenne jó hallani a közeljövőben.

Itt ezzel a példával szerettem volna zárni a hozzászólásomat, és azzal, hogy város, vidék, falu - mind a két szegmensét látva azt mondom, és még a mezőgazdaságról nem is szóltam, pedig mezőgazdasági terület a választókerületem egyik nagy része - jól összeharmonizálható, csak ehhez megfelelő programok, emberek és elhivatottság szükséges.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok sorában.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Teleki László képviselő úrnak.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Ezt a vitanapot talán nem itt Budapesten, az Országgyűlésben kellett volna lefolytatni, hanem vidéken. Voltak régen részországyűlések, és nagyon fontos lett volna, mondjuk, hogy vidékre vigyük el, és ott nézzük meg a való világban, hogy mi a probléma.

Nyugodtan mondhatjuk azt, hogy a jelenlegi helyzetben a vidék elveszett, és az a vidéki társadalmi különbség, ami megjelenik jelen pillanatban a különböző társadalmi csoportok közt, jellemzi a kormányzás politikáját. Azt lehet mondani, hogy a leszakadás mindennapos és jellemző jelen pillanatban a társadalmi rétegek között, és a szegényebbek az elmúlt hét évben még szegényebbek lett, ezt nyugodtan ki lehet jelenteni. Amikor a családi adókedvezményről beszélnek, akkor kik nem tudják igénybe venni a családi adókedvezményt? A legszegényebbek, azok, akik közfoglalkoztatottak vagy éppen szociális segélyre vannak utalva. Ezért tehát nem adnak semmi lehetőséget arra, hogy kitörjenek vidéken azok az emberek, akiknek fontos lenne, hogy más társadalmi helyzetbe tudjanak kerülni.

Csak az egyik része a foglalkoztatási lába, és ha nemcsak a szegénységről beszélünk, hanem beszélünk, mondjuk, arról a népcsoportról, amelyiket én is nagyon sokszor a Magyar Szocialista Pártnak köszönhetően tudok képviselni, a magyarországi cigányságról, akkor nem mondhatják azt, hogy a magyarországi cigányság vidéken nem volt aktív akkor, amikor lehetett, mondjuk, a rendszerváltás előtt. Nem visszasírva a rendszerváltást, de akkor a mezőgazdaságban, a téészekben aktívan ott tudtak dolgozni roma emberek, és meg tudtak élni bérből és fizetésből.

A rendszerváltást követően ezek az emberek földönfutóvá váltak, mert sem a privatizációból nem kaptak semmit, sem a földosztásból nem kaptak semmit. Egyetlenegy dolgot kaptak: '89 és '94 között, tehát közel négy és fél év alatt a magyarországi romák 60 százaléka elvesztette munkahelyét, és főleg vidéken, szeretném kihangsúlyozni. Ezt soha nem hozták vissza, semmilyen KSH-adatban nem lehet visszaigazolni, hogy esetlegesen a vidék politikájával vissza tudták volna szerezni a munkahelyeiket.

Ezért a kormánynak mindent meg kellene tenni, hogy a vidéki embereknek próbáljanak meg olyan lehetőségeket biztosítani, hogy a foglalkoztatáson keresztül a család fenntartását biztosítani tudják, de ezt nem látjuk, és nem csak azért, mert jelen pillanatban a legnagyobb foglalkoztatók ma Magyarországon az önkormányzatok és a kisönkormányzatok is, akik ki vannak véreztetve már, mert semmire nincs pénzük, hogy valamit is megfinanszírozzanak, ha az állam csurgat valamit, akkor kapnak. Így vannak a közfoglalkoztatással is: ha kapnak valami forrást, akkor tudnak néhány embert foglalkoztatni; attól függ, ki milyen közel van a Fideszhez, annak függvénye, hogy hány közfoglalkoztatottat tud tartani. Ezért tehát ez is felelősségteljes munkát és politikát követelne, hogy ne az határozza meg, hogy ki milyen politikai helyzetben van, hanem az, hogy

szükség van-e arra a munkára, amit közfoglalkoztatásnak hívunk.

Ez nincs így ma Magyarországon sajnos, hanem ez is politikai leosztást jelent, tehát az önkormányzatokra hárítják a felelősséget akkor, amikor nem tudnak munkahelyeket biztosítani. Mindig azt mondtam, hogy semmi gond azzal, ha közfoglalkoztatásban van, azzal van gond, ha ez egy olyan foglalkoztatási csapda, amiből nem lehet kikerülni, kitörni. Ezért tehát nagyon fontosnak tartanám, hogy az a szakképzés, amit most látunk, változzon; változzon azéért, mert ha nem lesz a szakmunkásképzés olyan, ami a vidéki embereknek is lehetőséget nyújt, akkor nincs kitörési pont, és csak egyetlenegy dolog marad: közfoglalkoztatásban fognak lenni.

Nagyon szeretném aláhúzni azt is, hogy vannak a felnőttoktatási centrumok, amelyek úgy működnek, hogy sehogyan, nem adnak lehetőséget arra, hogy a felnőtt embereket szakmunkásnak kiképezzék, átképzéseket tudjanak biztosítani. Mikor fogják megtenni azt a kormányon lévők, hogy a szakképzést és főleg a felnőtt szakképzést megpróbálják úgy helyrehozni, hogy lehessen látni azt, hogy újra és újra szakembereket tudnak képezni? Ma nem tudják ezt megtenni, mert egyetlenegy dologra álltak rá, és ez önöknek jó, mert a statisztikai adatokat jól tudják kozmetikázni: a közfoglalkoztatottakat be tudják vinni a KSH-adatokba, és onnantól kezdve rendben van minden. Nincs rendben, mert önök elhagyták a szakképzés lehetőségét, és ezen belül a felnőtt szakképzést se tartják fontosnak.

Elmondtam már, hogy a mezőgazdaságban a rendszerváltás előtt hogyan voltak, de nyugodtan el lehet mondani, hogy volt egy olyan program, amit egyébként önök is finanszíroztak: ez a Magyarországi Cigányokért Közalapítványnál volt, háztáji gazdálkodásokat tudtak megfinanszírozni. Ezeket a háztáji gazdálkodási lehetőségeket 2015-ben egy tollvonással önök áthúzták. Az a baj ezzel, hogy még a lehetőséget se adják meg annak, hogy ha nem tudnak elhelyezkedni, nem tudnak esetleg közfoglalkoztatásban lenni, akkor legalább annyit tudjanak termelni azzal a tudással, amit megszereztek különböző téészekben és különböző mezőgazdasági munkákban, hogy saját magukat fenntartsák. Még ezt a lehetőséget se adták meg, mert azt a pénzt is elvonták, és egyetlenegy lábát nem látom annak a forrásnak, hogy esetleg visszaadták volna akár a 2018-as költségvetésben, és a 2017-esben sem tapasztalható ezt. Kérdezem azt, hogy miért szüntették meg. Miért nem adnak lehetőséget arra, hogy azok a vidéki emberek, akik háztáji gazdálkodásban tudnának lenni, ott legyenek?

Ugyanígy igaz ez az őstermelőkre is. Arról ma nem volt szó, hogy mi a helyzet az őstermelőkkel. Nincs már őstermelői kör, és azért nincs, mert olyan szabályokat állítanak fel, amelyekkel nem teszik lehetővé.

Ezt én nagyon jól tudom, mert egy olyan térségből jövök, ahol ez a gazdálkodási forma volt az egyetlen, Nagykanizsa térségében, és most nincs meg ez az őstermelői lehetőség. Illetve megvan, de olyan adózást vetettek ki, amellyel nem tudtak élni azok,

akik ezzel éltek. Tehát lehetne sorolni, hogy a mezőgazdaságban milyen hiányosságok vannak.

(20.20)

Egy gondolattal visszatérnék a roma közösségre. A mezőgazdaságban nagyon nagy szerepe volt, de az állattartás mindig közel állt a magyarországi romákhoz. Nem tudnak ma állattartással foglalkozni, és ez is nagy probléma. Két dolgot is lehet mondani ezzel kapcsolatban. Az egyik az, hogy lehetőségük sincs, mert a földeket teljes mértékben privatizálták, tehát nem jutnak olyan földekhez, ahol az állatokat el tudnák tartani. A másik: szintén nagy problémát jelent, hogy a privatizációból, amint említettem, teljes mértékben kiszorultak. Ezt nem mondom el még egyszer, mert az állattartásnál újra el kellett mondanom: ezért nem lehet az, hogy egy bizonyos részével, a mezőgazdasággal foglalkozzunk.

Összefoglalva: egyetlenegy biztos, hogy a vidék legnagyobb vesztese a szegény ember, és továbbra is a mélyszegénység jellemző például Szabolcsban, Borsodban, Dél-Baranyában vagy Somogyban. Ott ez még mindig jelen van. És nem látja a nép - ezért mondtam, hogy részországgyűlést kellett volna tartani ennél a politikai napirendnél -, mert ha vidéken tudtuk volna megtárgyalni, lehet, hogy nagyon sok ember elmondta volna sokkal jobban és zamatosabban, hogy mi a probléma vidéken. Mert higgyék el, érdemes meghallgatni a vidéki embereket, hogy milyen probléma van, akkor látja igazán a képviselő. Ez nem azt jelenti, hogy nem járunk az emberek közé, és nem járunk önkormányzati képviselők, de azt gondolom, hogy nem látják a valóságot, hogy mi zajlik vidéken, mert a szegénységet nem akarják felszámolni. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Nagy István államtitkár úrnak.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Nagyon röviden fogok válaszolni. Teleki László képviselőtársam felvetett egy olyan problémát, amit muszáj megbeszelnünk, és muszáj szóvá tennem. Az őstermelői adózás nehézségeit vagy a rosszul megváltozott módját említette kedves képviselőtársam.

Hadd mondjam el, hogy 600 ezer forintig bevallást sem kell készíteni. 6 millió forintig a 10 százaléka számít adókötelesnek, és annak a 6 százalékát kell befizetni adóként. Tessék nekem megmondani, hogy milyen olyan gazdálkodási forma, mód és milyen bevallási adózási mód van, ami ennél kedvezőbb!? Az őstermelői tevékenységnél jobbat nem tudok kitalálni az adózás szempontjából. Ráadásul, ha még a családtagok között a feleségre, nagy gyerekekre szét van írva, akkor ez a lehető legjobb és legkedvezőbb történet lehet egy kisgazdaságnál valamilyen kiegészítő tevékenység folytatására.

Kedves képviselőtársam, ezt muszáj volt tisztába rakni, mert ennél kedvezőbb adózási feltétel nem létezik ma Magyarországon. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most visszatérünk az előre bejelentett felszólalókhöz. Megadom a szót Bányai Gábor képviselő úrnak.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Köszönöm a szót. Igen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A vita ahhoz képest, amit vártam, pozitív, és úgy érzem, hogy minden parlamenti képviselő, aki itt maradt, ért a vidék fejlesztéséhez. Úgy van ez, mint a focival, hogy szinte mindenki ért hozzá. De amellett, hogy az lett volna a mai vitanap címe, hogy a magyar vidék gazdasági és társadalmi felemeléséhez szükséges lépések, ez ügyben mindannyiunknak vannak hiányai, hogy erre nem kaptunk kellő választ. Az odaszúrásokon kívül sok mindent nem tudtunk hoztatni, de jelzem, hogy ebbe a hibába én is beleesek.

Egy dolgot viszont szeretnék nem felelni, csak Harangozó Gábornak volt egy megjegyzése az előző rendszerrel kapcsolatban. Kicsit könnyes szemmel mondta, hogy az mennyire jó volt a vidékfejlesztésnek és a vidéknek. A nagyapám másképp emlékezne arra a korszakra, ha még élne. Ő már tíz esztendővel ezelőtt meghalt, de ő mindenét elvesztette abban a vidékfejlesztésben. Amikor annak idején fiatalemberként hazajött a hadifogságból, mindent elvettek tőle. Ő másképp látta ezt a vidékfejlesztést. *(Harangozó Gábor István: Én nem erről beszéltem.)* Csak jelzem, hogy mi a véleményem. 43 év után már ő is úgy látta, hogy nem is volt olyan rossz ez a rendszer. *(Gógös Zoltán: Nem volt olyan rossz az a rendszer.)* Bocsánat, én arról beszéltem, hogy a nagyapám másképp látja, ha még élne, elmondaná, hogy neki nagyon rossz volt az a vidékfejlesztés, amit abban a rendszerben tapasztalt. De egyébként lehet, hogy a legtöbb dologban egyet fogunk érteni.

A legnehezebb kérdés sok minden más mellett persze az, hogy Magyarország vidéki térségeit milyen úthálózattal lehet elérni, illetve a közlekedés szempontjából milyen lehetőségek voltak, mentek el vagy talán lesznek a következő időszakban. Erről szeretnék pár szót mondani. Megdöbbentő számokat lehet látni, olvasni vagy tapasztalni, ha közlekedünk. Állami kezelésben 31 805 kilométernyi út van. Az hagyján, hogy ez a szám szép nagy, de mellette van 167 500 kilométernyi önkormányzati út. E kettőnek az átlagéletkora 35-40 esztendő. Ez a kettő együtt majdnem ötször körbeéri az Egyenlítőt. Nem beszélve arról, hogy ebben a bődületes útrendszerben, ahogy Sallai R. Benedek képviselőtársam is elmondta, 15 ezer kilométer azonnali felújításra szorul. De még egyszer mondom, hogy azok az utak körülbelül 40 éve nem kaptak semmilyen komolyabb felújítást, állapotjavítást.

Emellett Magyarországon van egy 7600 kilométernyi megmaradt vasúti hálózati rendszer, amelynek az elmúlt hét-nyolc-tíz évben indult meg a re-

konstrukciója, ahol van még mit tenni. Az elővárosok mellett én mindenkit biztatok arra, hogy jó lenne, ha a vidéki térségekben is több vasúti felújítás, illetve vasútkocsi-korszerűsítés lenne. Ennek már vannak jelei számtalan helyen, a Stadlernak is köszönhetően vadonatúj járművek, kocsik és vonatok járnak a vidéki térségekben is ott, ahol erre a pálya alkalmas.

Azt is tudjuk, hogy a gyorsforgalmi úthálózatunk nagyon szép fejlődésnek indult a 2000-es évek elején, és ma már 1804 kilométernyi autópálya, illetve gyorsforgalmi út áll rendelkezésre. De ez azt is jelzi, hogy nagyon sok pénzt költöttünk arra, hogy a Magyarországon átrohanó tranzit érdekében építsünk rengeteg utat, ami nekünk is jó, csak a magyarországi úthálózat felújítására nagyon kevés forrás állt korábban rendelkezésre.

Volt-e áttörés, ez elégséges-e? Mindig mindenki azt mondja, hogy a burkolati hibák javítására szánt forrás kevés, de tisztelettel jelzem, hogy Magyarországon a hazai és uniós, de most már inkább csak a hazai forrásoknak köszönhetően ebben az esztendőben 1100 kilométer út lesz felújítva. Ez persze kevés, mert ha ilyen tempóban haladunk, akkor az a 15 ezer kilométernyi úthálózat, ami azonnali felújítást igényel, 10-14 év múlva lesz befejezve, és lehet, hogy lesz olyan útszakasz, ami már nem tekinthető közútnak. De ez is jelentős lépés, hogy egy esztendőben eljutottunk 50 kilométer gyorsforgalmi út építéséig, 200 kilométer főútfelújításig, 1100 kilométer mellékút-felújításig - tehát összesen 1350 kilométer mértékben -, nagyon jelentős forrásokat igényel a költségvetéstől. Ez 150 milliárd forint ebben az esztendőben. Ha mindenki azonnali eredményt akarna elérni, akkor a következő évben vagy években évente 1500 milliárdot kellene költeni közútfejlesztésre, hogy legalább a legrosszabb utakat felújítsuk. Csak a költségvetési lehetőségek és a fantázia szab határt annak, hogy ki hogy szeretne, milyen sebességgel utat építeni. De jelzem, ilyen mértékű útfejlesztési csomag, ami előttünk van ebben az évben és lesz a jövő esztendőben, még nem volt.

Nagyon kiemelkedő döntés, aminek nagyon sok megyei jogú város, köztük Békéscsaba, Salgótarján és Eger is örülni fog, ha eljutunk hozzájuk a gyorsforgalmi utak építése végén, hiszen hazánk 2022-ig ezer kilométernyi gyorsforgalmi út építésébe fog belekezdeni, és több mint a fele már hazai költségvetési forrás, hiszen az Európai Unió 2013 után nem támogatta a közútfejlesztésnek főleg az alsóbbrendű útépitési-felújítási programjait, azt mondták, hogy kaptunk rá eleget. De a gyorsforgalmi utak építése is 2006-13 között elmaradt, míg ezzel szemben Romániában nagymértékű uniós forrást vontak be az autópályák építésébe. Nálunk ez elmaradt, és a PPP-konstrukció volt a legfőbb építési forrás, miután a mai napig 240 milliárdot fizetünk évente a PPP-konstrukciók törlesztésére.

Az utakkal kapcsolatban el kéne mondanom, hogy a kerékpárút-építések mértéke - amelyek ma már nemcsak a szórakozást, a turisztikát, hanem sok esetben munkába járást is támogatják - rendkívüli módon nőtt.

Ha úgy vesszük, hogy minden út mellé lehetett volna kerékpárutat építeni, akkor legalább 35 ezer kilométernyi kerékpárúttal kellene rendelkezni. De az, hogy öt év alatt képes volt az ország 1200 kilométert meghaladó hosszban építeni kerékpárutat, az kiemelkedő. Ennek a tempóját lehet, hogy fokozni kell, de ennek a forrásoldalára is nagyon kemény hazai költségvetési pénzeket kell majd befektetni, hiszen az Európai Közösség ezt már nem fogja támogatni.

(20.30)

Amit szeretnék itt még megjegyzésként elmondani, nem a vitát akarom esetleg fokozni vagy vitatkozni mindenáron mindenkivel, a munkahelyteremtés fogalom kimondása sokak részéről megjelent a vitában, mondandójában. Ez minden politikus számára nagyon jó fegyver, revolver, ha éppen úgy látja, hogy a másik oldal ezt nem jól végzi. Kérem szépen, a munkahelyteremtéssel kapcsolatos döntés egy vállalkozó részéről, hogy 1, 10, 100 vagy 200 főt, vagy akár több ezer főt foglalkoztasson, az nem megy egyik napról a másikra, ki sem lehet kényszeríteni. Még az adórendszerrel sem nagyon lehet kikényszeríteni.

Számtalan ügyet tudok a saját tapasztalatomból, korábbi képviselői mivoltomból, meg a napokban is látom ezeket. Egy komoly cég, tudnék sorolni nevet, de majd egyszer talán mód lesz rá, ha reklámot is kell nekik adnom, hogy hogyan döntöttek, mondjuk, arról, hogy fölvegyenek majdan 350 embert, és elköltsenek 13 milliárd forintot egy feldolgozó építésére. Hiszen az élelmiszeripar fejlesztése a vidék egyik megmaradási záloga. Hát, '13-ban döntötte el a vállalkozó, hogy gondolkodik rajta, és '18 vége lesz, tehát több mint öt év eltelik, mire a beruházás megvalósul, és be tudja kapcsolni valaki a zöld gombot, az indítógombot, hogy induljon az első jószág levágása.

Óriási idő kell, míg egy vállalkozó a tőkét összeszedi, a támogatást megszerzi hozzá, a hiteleket le tudja a bankokkal tárgyalni, és mellette pedig az építéssel is rengeteget kell bajlódnia. Tehát az, hogy munkahelyteremtést kérünk számon minden kormányzati ciklusban minden kormányon, helyes, de azt tudni kell, hogy ez nem gyerekjáték. Én magam már láttam ezt.

Van egy vállalkozásunk a választókerületben, nem akarok mindenáron a településre hivatkozni, hogy én honnét jöttem, de ha már mindenki elmondta, akkor Kiskunhalas és Jánoshalma közötti településrészről van szó. Van egy magyar traktorgyártást elindítani, újraindítani szándékozó cég, családi vállalkozás. Hét éve kezdte el tervezni azt, hogy a Dutra traktor magyarországi újragyártását elindítsa. Az idén év végre készülnek el az összes engedéllyel, hogy elkezdhesse. De irgalmatlan munka lesz számukra, hogy ennek a régi magyar traktornak a modern konstrukcióját magyar technológiával, magyar know-how-val, tudással megerősítve a piacon el is

tudja adni. Hiszen a versenytársak rendkívüli módon erősek, illetve a keleti szektorból, a keleti országokból, Ázsiából és Belorussziából számtalan gép érkezik, ami lehet, hogy olcsóbb, mint a magyarországi gépek.

Szóval, irgalmatlanul nehéz egy komolyan tűnő céget is, egy traktorgyártó agrárpari üzemet, egy agrárgépeket gyártó üzemet létrehozni. Szükség van rá, mindenki tudja, hogy kellene a gépek, pláne magyar gép magyar munkaerőtől elkészítve, valószínűleg sikeres projekt lehetne, de irgalmatlanul nehéz lesz elérni ott is azt, hogy emberek százai jöjjenek újra dolgozni, nemcsak azért, mert kevés a munkát vállalni kívánó honfitársunk, hanem egyszerűen irgalmatlan munka eljutni egy új munkahely megteremtéséig is.

Elhangzott az élelmiszeripar fejlesztése. Igen, itt ne felejtsük el, hogy a 2004-es csatlakozás után Magyarország gyakorlatilag föladata szinte teljesen az élelmiszeriparát, mondhatni, ami vidéki kisebb térségekben megvolt még. Mindenki a növénytermesztésbe fektette azóta a pénzét, és ennek az a következménye, hogy kicsoda nagybirtokok jöttek létre az országban. Óriási hibát vétettünk, amikor hagytuk, hogy a magyar élelmiszeripart fölszámolják, mindenfajta támogatásért.

Csak egy példát, amiben talán Gógös képviselő úr is megerősít. Amikor volt a diverzifikációs program 2004 után, a cukoripar megszüntetése érdekében kaptunk 21 milliárd forint támogatást az Európai Közösségtől, hogy kifizessük a gazdákat meg az angol, amerikai cégeket. Na most, a kabai cukorgyár újraindítása 100 milliárd forintba fog kerülni, ha valaki ezt egyszer megcsinálná. Tehát 21 milliárdért odaadtuk a magyar agrárium aranytojást tojó tyúkját, és ezt sikerként könyvelték el a gazdák, hiszen kaptak támogatást egyszeri alkalommal, és utána szinte vége lett.

A másik, hogy a szövetkezésekről szó esik. Én tagja voltam már három szövetkezésnek, nem voltam egyikben sem vezető, amelyiket tönkretették az orrom előtt, és kilopták a pénzeinket. Nagyon nehéz a magyar embereket rávenni ma már arra, hogy szövetkezzenek, hiszen minden eresztékében ropog ez a rendszer. Most éppen olvastam egy nagyon régi írást, hogy még a '30-as években, a múlt század elején is, meg még egy századdal korábban, annak a vége felé mindenki Dániába járt tanulni, hogy is kéne a dán módszereket alkalmazni.

A mai napig járunk Dániába, és semmit nem tudtunk megvalósítani belőle. Egyszerűen nem vagyunk rá alkalmasak. Vagy nem tudom, mi van velünk, magyarokkal, de mi a szövetkezésbe csak belebukunk, és vagy erőszakkal, vagy másképpen tartanak bennünket ott. Hogy ezt hogyan lehetne fentről vagy alulról megszervezni, nagyon nehéz. Példákat tudok felhozni, hogy mennyire nehéz egy klasszikus európai minőségű tészt, termelő-értékesítő szövetkezetet létrehozni.

Igaza van Sneider képviselő úrnak, bocsánat, alelnök úrnak, hogy a turisztikai fejlesztéseket hozza elő, ezen belül is a termálturizmust. Ez egy óriási

lehetőség Magyarország számára. Csak jelen pillanatban a struktúra úgy alakult, hogy amikor volt az első fejlesztési időszak, abban volt rengeteg forrás a termálturizmusra és a spák, fürdők fejlesztésére. Ezt ma már nem engedélyezi az Európai Közösség, de ha valamit tényleg kellene a turisztikában fejleszteni, ez igenis beleférhet. De csak akkor, ahogy ön is mondta, hogy marketing nélkül az égvilágon semmit nem érnek ezek a fejlesztések, nem beszélve persze a szálláshelyfejlesztésről és egyéb fejlesztésről. Rengeteg minden van hátra, de ne felejtjük el azért, hogy a magyar történelem és kultúra is nagyon sok külföldit vonz Magyarországra, nem csak a fürdőkre kell majd koncentrálni. De igen, igazuk van, ebben is nagy jövő van. Magam is ezt hiszem, és már láttam ennek sok-sok pozitív eredményét.

Egy érdekes dolgot elmondanék, hogy azért lássuk, hová jutottunk mi például Bács-Kiskunban. 2003-ban még 289 ezer termelő élt, persze voltak az őstermelők is sokan, akiket megemlített itt Teleki képviselő úr. Voltak a nagyobb meg a kisebb gazdaságok. De ez 2010 elejére 29 800-ra csökkent le. El kellett volna némulni a teremnek, csöndnek kéne lennie. Tizedére zuhant Bács-Kiskunban az agrártermelők száma, kevesebb mint hét esztendő alatt. Az európai uniós csatlakozástól nem ezt vártam én magam sem, hogy ez így fog történni. Ez történt, eltűnt a termelők 85-90 százaléka, és ez brutális.

Az elvándorlás is szóba jött, bántólag is, meg valaki részéről komolyabb érvekkel is alátámasztva, hogy mi miért van. 2004 májusa után, akkor Bácsbokod a választókerületemhez tartozott, abban az évben 56 fiatal meg idősebb honfitársunk ment ki, mert ki lehetett menni már Nyugat-Európába, és otthagya a falut. A következő évben megint körülbelül ennyi ember ment el. Sokan ezt várták az európai uniós csatlakozástól, hogy a szabad munkaerő-áramlásnak helye van, és menni akarnak. Mentek is, pláne, akik német ajkú vidékekről származtak.

Az elvándorlás egyébként a mértékét tekintve az ország szegény térségeiből mindig megvolt Nyugat-Európába is. A mi térségünkben, csak jelzem, 1990-ben 48 ezer szavazópolgár volt az akkori választókerületünkben, Bács-Kiskun 10. választókerületében, Bácsalmás körzetében. Ez lement 33 ezerre 2006-ig. Tehát brutális mértékű volt a rendszerváltás óta az elvándorlás. Ezt lehet ragozni minden irányban, de szerintem ezt nem tudtuk elkerülni. De még mindig jobban állunk, mint a románok vagy a lengyelek.

És a sort zárnám, megköszönve a figyelmüket lassacskán. Teleki képviselő úrnak szeretném elmondani, ha itt lenne, de tolmácsolják neki, hogy nagyon szívesen várnám Kiskunhalasra. Nagyon komoly felzárkóztató programot indított a helyi önkormányzat, a helyi szakképzési központban, centrumban nagyon komoly számban roma, cigány lányok és fiúk tanulnak, szereznek képzettséget. Ne felejtsek el, ma már két szakmát is lehet egy 18 év körüli magyar fiatalnak ugyanabban vagy másik iskolában az első megszerzése után úgymond ingyen, nappali körülmények között megszereznie, még nem felnőttképzésben. Tehát a kapuk nyitottak.

A szakképzési rendszer szerintem jobb, mint volt. Egy hibát követtünk el mi, magyarok összesen, amikor 2003 tájékán úgy hívták az oktatási minisztert, hogy Magyar Bálint, aki szétverte a magyar szakképzési rendszert annak idején. Ez ősbűne a magyar politikának. Megköszönöm figyelmüket, higgyék el, nem volt a vita értelmetlen. Köszönöm, hogy engem is meghallgattak türelemmel. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Megadom a szót Vágó Sebestyén képviselő úrnak.

(20.40)

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Először egy gyors reagálással kezdeném arra, amit Bencsik János képviselőtársam elmondott. Az tény, hogy a szocialista ipar összeomlása után Tatabánya a fejlesztések révén megmenekült. A rengeteg utcára került ember nagy része el tudott helyezkedni. Az már egy másik kérdés, hogy ezeket a fejlesztéseket és ezeket a beruházásokat nagyon sokszor nem az motiválta, hogy a térségben élők jóléte meglegyen, hanem egyéb egyéni anyagi érdekek befolyásolták, kezdve attól, hogy hova települt az ipari park, folytatva attól, hogy ki hogyan telepedhetett meg azon az ipari parkon. De ez egy más történet, ez is megérne egy misét.

Példaként említette Bencsik János a kórház helyzetét. Azért ne beszéljünk már nagy fejlesztésekről a tatabányai kórházban! Nagyon nagy fejlesztés volt, hogy felépült az új pavilon, csak közben több vidéki kiskórház megszűnt a megyében, tehát az egyetlen kórház maradt tulajdonképpen, ha a tényeket nézzük, a tatabányai kórház Komárom-Esztergom megyében, nem beszélve arról, hogy a megyében milyen fejlesztések voltak az egészségügyben. Kórházi vezetők mondták el a tavalyi évben a valódi nemzeti konzultáció során, hogy értelmetlen beruházások voltak, nagyon sokszor korszerűtlen eszközökkel, korszerűtlen osztályokkal, korszerűtlen szobákkal működik a tatabányai kórház, és akkor mellette egy jól felszerelt laborral is rendelkezik, de mellette az egészségügy fejlesztésénél európai uniós pénzből egy új, teljesen felesleges labort hoztak létre a megyében ahelyett, hogy mondjuk, valamelyik osztályát felújították vagy rendbe hozták volna a tatabányai kórháznak.

Persze nem minden múlik az anyagi dolgokon. Nagyon sok minden múlik a szemléleten, és nagyon sok minden múlik akár egy kórházban is a módszertanon. Lehet beszélni fejlett tatabányai kórházról, de nagyon jól tudjuk, hogy orvoshiánnyal küzd, és nemcsak a nyugati határ közelsége miatt küzd orvoshiánnyal, hanem nagyon sokszor középkori módszertannal találkozhat bizonyos osztályokon. Ennek egyik kirívó példája egyébként a szülészet, ahol megrekedtek az ötvenes-hatvanas években. Fényév távolságokra vagyunk a baba-mama barát szülészeti kategóriától. Ha ezt vesszük figyelembe, a megyében

szülni kívánó édesanyáknak már nincs más lehetőségük: vagy Tatabányára mennek, vagy ha egy baba-mama barát kórházban szeretnék megszülni a gyermeküket, akkor minimum 70 kilométert kell utazniuk Tatától vagy Tatabányától, hogy egy ilyen szolgáltatást igénybe vehessenek.

Ezzel sajnos nemcsak Komárom-Esztergom megye van így, hanem nagyon sok vidéki térség van így, hogy ha a szülők azt szeretnék, hogy a gyermek születése minél optimálisabb körülmények között történjen, akkor igenis rengeteget kell utazniuk. Nem mindegy, hogy egy születés során a gyermeket és az édesanyát milyen hatások, milyen befolyások érik. Igenis hatással van a gyermek későbbi személyiségfejlődésére.

Ha már a gyermekeknél tartunk, a kora gyermekkorban tartunk, nézzük meg a védőnők helyzetét. Inkább úgy mondanám, nézzünk egy-két példát arra, hogy mi áll szemben azzal, amit a kormány mond, mi áll szemben azzal, amit a kormány ígérget, és mi áll szemben azzal, amire azt mondja a kormány, hogy ezt a problémát megoldja. Az egyik ilyen probléma, ami pár hónappal ezelőtt robbant ki, a védőnők helyzete, hogy az egészségügyi alapellátást ellátó területen dolgozó védőnők átlagban bruttó 80 ezer forinttal keresnek kevesebbet, mint az egészségügyben dolgozó kollégáik. *(Sic!)* Nem is lehet csodálkozni azon, hogy a meglévő státuszokat, a meglévő körzetek státuszait képtelenség feltölteni. Nem lehet ezeket a helyeket feltölteni ilyen bérhelyzettel.

A következő költségvetésben szerepel a kormány által előterjesztett bérfejlesztés, csak mondjuk, az egy 33 ezer forintos bérfejlesztés. Ha ezt nézzük, akkor még mindig azonos végzettséggel rendelkező, azonos tapasztalattal rendelkező és egyébként sokkal nehezebb munkát végző, alapellátásban részt vevő védőnő 80 ezer forinttal, a nagy meghirdetett bérfejlesztés után 50 ezer forinttal fog kevesebbet keresni, mint akár a kórházban dolgozó kollégája. És ha megnézzük, hogy akár a védőnői hálózatnak milyen fontos feladatai vannak, akkor megnézhetjük azt, hogy ha a védőnői hálózat nem működik rendesen, akkor a vidék fejlesztését úgy, ahogy van, elfelejthetjük.

Egyik fontos feladatuk lett az, hogy a kora gyermekkorban kiszűrjék azokat a hiányosságokat, fogyatékosságokat vagy elmaradottságokat, amelyek szükségessé teszik a korai fejlesztést. Ha ezt egy védőnő nem tudja megtenni, mert az adott körzetben, mondjuk, nincs, és így-úgy, állandóan helyettesítéssel oldják meg az ottani feladatokat, akkor ez a vizsgálat lehet, hogy elkésik, ez a vizsgálat nincs időben, vagy ez a vizsgálat meg sem történik. Akkor annak a gyermeknek a korai fejlesztését már nem lehet elvégezni.

Ha egy kisgyermek korai fejlesztését időben és szakszerűen ellátják, akkor nagyon sok esetben az a gyerek, akinél predestinálni lehetett volna, hogy sni-s lesz iskolás, kisiskolás korára, az a gyermek nem lesz sni-s, hanem ugyanúgy tud fejlődni ép és egészséges társaival együtt, illetve az egyáltalán hátrány nélkül induló társaival együtt. Ha ez nem

történik meg, akkor sni-s gyerek lesz, vagy más fejlődési rendellenességgel rendelkező gyerek lesz, akivel sokkal több probléma lesz az iskolában, akinek a tanulmányait sem lehet olyan hatékonyan véghez vinni, akinek borítékolhatóan nem lesz meg az a végzettsége, mintha ez megtörtént volna. Így tehát az a fejlődés, ami az oktatáson keresztül érvényesülhetne, nem valósul meg vidéken. Ez csak egy egyszerű példa volt, hogy miért fontos az, hogy bizonyos feladatokat más szemszögből nézzünk, és annak a finanszírozásánál vagy akár a fejlesztésénél ne rövid távú, hanem hosszú távú célokat vegyünk figyelembe.

Ugyanilyen egyébként a gyermekjóléti vagy a szociális ellátórendszer. A bérhelyzetről nem akarok beszélni, mert már sokan beszéltek előttem, illetve én is már nagyon sokat beszéltem erről. De nézzük meg, hogy a feladatok szempontjából hogy állunk. Ha ugyanazokat a szempontokat figyelembe vesszük egy magasabb iskolai korban vagy az óvodáskorban, nagyon fontos lenne az iskolai szociális munka. Az iskolai szociális munka főleg azokban a térségekben, amelyeket már sokan említettek, Dél-Dunántúl, Északkelet-Magyarország, ahol nem szegregátumokat találunk egy-egy településen belül, hanem már komplett szegregátummá vált településekkel találkozunk, na, ezek azok a helyek, ahol a települési iskolákban vagy a környék iskoláiban igenis szükség lenne az iskolai szociális munkára. A törvényben, a szociális törvényben szerepel, csak nem normatívát kapnak rá a gyermekjóléti szolgálatok, és elsősorban azok a gyermekjóléti szolgálatok vagy központok, amelyek ezekben a térségekben találhatóak, hanem a gyermekjóléti központok pályázhatnak ezekre a feladatokra. Ha pályáznak és megnyerik a pályázatokat, akkor a saját térségükben ezt végrehajthatják. Úgy gondolom, ezt nem így kellett volna végrehajtani. Erre a fejlesztésre - ugyanúgy, mint a gyermekjóléti vagy a szociális ágazat egyéb fejlesztéseire - nem kellett volna sajnálni a pénzt.

Nézzük ennek a térségnek, az északkelet-magyarországi térségnek az egyik megyéjét, nézzük, mondjuk, Borsod-Abaúj-Zemplén megyét, ahova családi szálak is kötnek, tehát úgy nagyjából van rálátásom a megyére. Úgy gondolom, nem Mezőkövesden kellett volna stadiont építeni, nem Diósgyőrben kéne most épülnie a stadionnak, hanem a megye gyermekjóléti szolgálatát, védőnői szolgálatát, iskolai szociális munkáját, az egyéb felzárkóztató programokat kellett volna inkább azzal a rengeteg milliárd forinttal megtámogatni és kialakítani, hogy egy leszakadó térségnek lehetősége legyen arra, hogy felzárkózzon, és a benne lévő gyermekek vagy akár az idősebb, felnőtt korú emberek integrálódhassanak, reintegrálódhassanak. Úgy gondolom, ez egy fontosabb feladat és fontosabb cél lenne, mint az, hogy most legyen egy modern stadion Mezőkövesden vagy legyen egy modern stadion Diósgyőrben, mert ezeket a modern stadionokat, ha így folytatódik, belepi a fű, mert nem lesz abban a térségben olyan akár kétkezi, akár értelmiségi munkát végző ember, aki fent tudja tartani ezeknek az intézményeknek a működését.

Még két mondatot mondanék gyorsan valamiről. Lehet szép statisztikai adatokról beszélni, hogy hogyan nőtt a foglalkoztatás, csak nézzük meg, hogy ennek a nagy része mi. A nagy része a közmunkaprogram, ami nem jelent kilépést, kilátást egyetlen ember számára sem, mert abból az 50-60 ezer forintból, úgy gondolom, nem igazán lehet megélni. Lehet, hogy a leszakadó térségekben azért nőtt olyan nagy mértékben a foglalkoztatás, és a munkanélküliség azért csökkent olyan nem nagy mértékben, mert ezek azok a térségek, ahol a nyílt munkaerőpiacon egyébként a szükséges fejlesztések elmaradása következtében nincs lehetőségük elhelyezkedni azoknak az embereknek, akiknek egyébként tehetsége, ereje és adottságai is meglennének ahhoz, hogy megtegyék.

Nekik nincs más lehetőségük, mint hogy a közmunkaprogramban vegyenek részt. Ezért van olyan nagy különbség egyébként a kelet-magyarországi és a nyugat-magyarországi munkaerőpiaci helyzet és a közmunkában részt vevők száma között. Így nem csodálkozhatunk azon, hogy ezek az emberek végképp kieshetnek a nyílt munkaerőpiacról, vagy országrészek közötti konfliktusokat is akár felvállalva Nyugat-Magyarországra vándorolnak, nagyon sokszor egyébként az onnan Nyugatra vándorolt munkavállalók helyére, és nagyon sok esetben egyébként ezzel bizonyos térségekben problémákat is okozva, ugyanis nagyon különböző kultúrájú, nagyon más közegből érkező és nagyon más közegben szocializálódott emberek hirtelen falszomszédok, szomszédok lesznek, és nagyon esetben az együttélésben Győr-Moson-Sopron megyében vagy akár Vas megye bizonyos térségeiben ez problémát okozhat.

Úgy gondolom, mindenkinek helyben, a saját szülőhelyen kell megoldani azt akár államilag, akár EU-s forrásokból támogatott gazdasági fejlesztésekkel, illetve a szolgáltatások megfelelő mértékű fejlesztésével, hogy mindenki ott boldogulhasson, ahol megszületett, mindenki ott boldogulhasson, ahol az ősei éltek, ha ezt szeretné, és ha ebben látja az élete célját. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

(20.50)

ELNÖK: Köszönjük szépen. Most megadom a szót Varga Gábor képviselő úrnak.

VARGA GÁBOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Vágó Sebestyén utolsó mondatához szeretnék csatlakozni: mindenki ott boldogulhasson, ahol született, ahol éltek az ősei. *(Dr. Apáti István: Ezzel mi a baj?)* Ha visszatekintek a családtörténetemre, nyilván nem fogom önöket ezzel untatni, de én még most is ott élek, ahol több generációra visszatekintve éltek az őseim. 1998-99-ben, amikor az első polgári kormány egyszisztált és kormányzott, akkor volt olyan bizodalom, hogy egy külterületi romos ingatlant, de egy annyira romos ingatlant vettem meg, hogy még a teteje se nagyon volt meg,

és '99 óta ezt az épületet építgettem, építgetem, és most azt mondhatom, hogy tanyasi lakosként jelentkezhetem önöknél, és beszélhetek arról, hogy milyen egy vidékfejlesztés. A vidékfejlesztésről, ahogy így láttam, nagyon sokan sokféleképpen gondolkodnak, van, aki beszél infrastruktúráról, hogy milyen fejlett, beszél arról, hogy a szociális ágazatot hogyan és miképpen kell fejleszteni, beszél arról, hogy milyen más egyéb fejlesztéseket, egészségügyit, oktatásit kell végrehajtani ahhoz, hogy egy térség gazdaságilag is fejlődjön.

2002-ben egy közösség megbízott azzal, hogy polgármester lehettem, és bár most itt nem látok polgármestert vagy olyan embert, aki polgármester lett volna az elmúlt években... *(Dr. Nagy István jelzésre:)* - elnézést, államtitkár úr, most már látok, csak a szemüvegemet nem raktam fel -, és ebből kifolyólag néhány tévhitet el szeretnék oszlatni. Az első, mondjuk, mindjárt legyen az, hogy az adósságon konszolidáció, hogy abba hogyan és miképpen menekültek bele az önkormányzatok. 2002-ben létezett még, amikor polgármester lettem, a polgári kormány által létrehozott TEKI- és CÉDE-rendszer, ami a hátrányos helyzetű térségekben a megyei területfejlesztési tanácsához delegált feladat volt, amit a kistérségeknek ő természetesen ledelegált, és ott a hátrányos helyzetű térségekben ez a területi kiegyenlítést, illetve a célirányos decentralizált alapot jelentette. Tehát itt a településvezetők eldönthették azt, hogy milyen forrásokat mire használnak.

Természetesen a szocialista kormányok ezt szépen lassan leépítették, mondván azt, hogy 2004-ben jönnek az európai uniós források, amik természetesen előcsatlakozási alapi forrásokkal is, a PHARE-, SAPARD-, AVOP-programokkal jelentkeztek ebben az időszakban. Aztán a későbbiek során megjelentek az európai uniós pályázatok. Csak ott azt felejtették el elmondani, hogy ezeknek a pályázatoknak nem százszázalékos a támogatása, ha viszont pályázik egy kistélepülés, akkor azt neki elő kell finanszíroznia. A 70 százalékos vagy 80 vagy 90 százalékos támogatás nagyon nem létezett, 50 és 70 között *(Gógös Zoltán: Száz is volt!)* vagy 75 százalékos volt a támogatás. Ebben az esetben viszont, ha megnyerte a pályázatot, mivel utófinanszírozott volt, elballagott egy kereskedelmi bankhoz, amikor a kamatok még nem a 2-3-4 százalékos tartományban voltak, hanem kicsit magasabbak voltak.

Ha jól ment az egész projekt és sikerült megvalósítani, akkor egy év múlva ki is fizették. Egy százmilliósi beruházásnál, mondjuk, egy kistélepülés esetében rögtön volt egy rárakódott 10-12, több millió forintos tétel, ami azért nem tette gazdaságossá. Többek között ezért is adósodott el adott esetben egy vidéki önkormányzat. Aztán, ha minél nagyobb volt ez a település, annál magasabb volt az eladósodottság. Nyilvánvalóan ez a vidék elmaradását, én azt gondolom, alapvetően befolyásolta, mert ki az a településvezető, aki magára vette volna, hogy ilyen adósságot vegyen magára. Alapvetően nem kellett itt kitalálni azt, hogy a vidéket ne fejlesszük, ha nem pályázik a vidéki település, akkor nem is fog fejlődni.

Azt gondolom, hogy a képviselőtársammal, aki most alelnökként fent van, én is tanyasiként, ahogy az imént alelnök úr mondta, meglepődött azon, hogy milyen jó visszhangja van annak, és milyen jó megismerni azt, hogy a képviselőtársa nyulakkal foglalkozik. Jelentem, a tanyámon nekem is van két darab nyulam, négy darab kutyám és két darab ilyen kölcsön szedett-vedett ló, aminek az értéke természetesen nem jelenik meg abban a konstellációban, hogy be kellene írni az adóbevallásomba, de mindenképpen hozzátartozik ahhoz, hogy itt a vidékfejlesztésről és más egyébről is beszéljünk.

Arról a területről jövök, Dél-Fejér megyéről van szó, ahol Illyés Gyula és Németh László, a miniszteri expozéban ideidézett két korszakos zseniről van szó, született, élt és alkotott. Illyés Gyula nagyszülei Cécén vannak eltemetve, Németh Lászlóról pedig elmondhatjuk, hogy Szilasbálaháson, azaz Mezőszilason számtalan drámájának az alapötlete, illetve alapgondata született.

Tehát a szocialisták által felszámolt TEKI, CÉDE, és jönnek a különböző európai uniós források, amelyeknek a kihasználtságát nem igazán tudja indokolni az a területfejlesztési koncepció, amely 2013-ig létezett. És igazából itt szeretnék rátérni arra, ami a mondandóm alapvető lényege lett volna, ez a terület- és a településfejlesztési operatív program, amely a 2014 és '20 közötti időszakban mintegy 1200 milliárd forint fejlesztési forrással járul hozzá az ország európai szintű felzárkóztatását igénylő területekhez. Ugye, a kevésbé fejlett régiók itt a célterületek, Budapestet és Pest megyét ebből eleve kizárjuk.

A TOP 18 megye és 22 megyei jogú város fejlődését támogatja. A TOP küldetése, hogy keretet biztosítson a területek decentralizált fejlesztésének tervezéséhez és megvalósításához. A TOP két fő stratégiai céljához tartozó fejlesztési irányok egyrészt a gazdaságélénkítés és a foglalkoztatási szint növelése, valamint vállalkozásbarát és népességmegtartó település létrehozása, kiemelten itt a városfejlesztésről van szó.

Az operatív programok felépítése alapján a megyék a TOP-ban öt prioritás keretében tervezhették meg a fejlesztéseket. Egyrészt egy térségi gazdasági környezeti fejlesztést a foglalkoztatás elősegítésére. A második prioritás egy vállalkozásbarát, népességmegtartó településfejlesztés volt. A harmadik egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés kiemelten a városi területeken. A negyedik egy helyi közösségi szolgáltatások fejlesztése és társadalmi-gazdasági együttműködések erősítése. Az ötödik pedig a megyei és helyi emberi erőforrások fejlesztése, foglalkoztatásösztönzés és társadalmi együttműködés.

Az operatív program felépítése alapján a megyei jogú városok a TOP 6. prioritás keretében, a „Modern városok” keretében igényelhetnek támogatást ugyanezen intézkedésekre. 2017. májusi adatok alapján a megyék közel 800 milliárd forintos keretére közel 950 milliárd forintos támogatási igényt jelentettek be. Ebből már megítéltek 322 milliárd forintot.

tot, és leszerződött összeg van 96,7 milliárd forint. Ebben szeretném jelteni azt, hogy Fejér megye esetében június 2-án már szerződések kötöttek mintegy 15 milliárd forint erejéig, és ebben százszázalékos támogatásban részesítjük azokat a kiemelt pályázókat, akik ebben részt vettek. Fejér megye 5. választókerület területéről 35 településből 31 pályázott, 29, eddig úgy néz ki, sőt nem úgy néz ki, hanem a napokban megkapta a támogató nyilatkozatot. Én azt gondolom, hogy ez az igazi területfejlesztés, amikor száz százalékban kapják meg a települések azt a forrást, amit ők neveztek meg, és ők voltak a kezdeményezők, ugyanúgy, ahogy az előttem szóló képviselők mondták, igazából a települések egymás között létrejövő szinergiákhoz kapcsolódóan, egymás fejlesztésének támogatását elősegítendő egymáshoz kapcsolódó fejlesztési lehetőségeket és fejlesztési célokat fogalmaztak meg.

(21.00)

Szeretnék még nagyon röviden beszélni arról a nagyszerű kezdeményezésről, amit egyébként még akár Vágó Sebestyén is kicsit cinikusan jegyzett meg, nyilvánvalóan a stadionfejlesztéseket célba állítva, de én azt gondolom, hogy a nemzeti köznevelési infrastruktúra fejlesztésében, ha megnézzük, akkor 24 tanuszodát fogunk az elkövetkezendő időszakban átadni, megépíteni.

Nem tudom, hogy ezzel kapcsolatban van-e valakinek valamilyen problémája, én csak azt tudom mondani, hogy a térségemben a két járasközpontban, Sárbogárdon és Enyingen épül a tanuszoda. Ez azt jelenti, hogy Sárbogárdon június 30-án adjuk át. Ez egy olyan fejlesztés és egy olyan lehetőség a hátrányos helyzetű térségek számára, amely, azt gondolom, hogy alapjaiban fogja az elkövetkezendő időszakban a népesség akár kulturális, akár szociális vagy akár egészségügyi alapjait megváltoztatni.

Ebben a térségben - és ez a térség 40 éve nem kapott ilyen infrastrukturális beruházást. Várjuk a következő programot, amelyben tornacsarnokot, sportcsarnokot szeretnénk építeni, ugyanis Székesfehérvár és Dunaújváros közelsége, 30-40 kilométeres közelsége miatt nincs rendes szabvány sportcsarnok Fejér megye 5. választókerületében.

(Az elnöki széklet dr. Hiller István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Azt gondolom, hogy ezek az infrastrukturális fejlesztések, amelyek elindultak, amelyekhez kapcsolódik a tanteremépítés, a tornaterem-építés, ezek üdvözlendők, és a vidékfejlesztés szempontjából alapvetően fogják elindítani azt a fejlődést, hogy ott maradjon az emberek, hogy az értelmiség nem fog elmenni, hogy látnak perspektívát, és nem utolsósorban a TOP keretében olyan gazdaságfejlesztési programok és olyan fejlesztések keletkeznek, amelyek megkötik a helyi népességet.

Én a zárszóban azért annyit szerettem volna még elmondani, de közben történt egy váltás - tisztelettel köszöntöm elnök urat -, hogy megvárva a végét, mivel most már az állatokat otthon megetették, így most már van időm arra, hogy megvárjam ennek a végét, körülbelül egy óra múlva lesz vége; már hazaüzentem, hogy nyugodtan etessék meg az állatokat. Egyébként már megtették mind a gyermekeim, mind pedig a feleségem.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Derűlt-ség és taps. - Gógös Zoltán: Azt hittem, most állnak neki!)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Külön köszönöm a kedves üdvözlést is, és azt is nagyon értékelem, hogy egy ilyen szép, barokk körmondatba a hazaüzenés, az állatok megetetése és az én üdvözletem is belefért. *(Derűlt-ség és taps.)* Ezt komolyan értékelem.

Na, most akkor folytatjuk előre bejelentett fel-szólalókkal: Sallai R. Benedek képviselő úr, az LMP képviselője, parancsoljon!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Én is tisztelettel köszöntöm, és minden más képviselőtársamat is tisztelettel köszöntök.

Örülök neki, hogy Nagy államtitkár úr ilyen ki-tartóan végigüli velünk ezt a kellemes délutánt. Boc-sásson meg, nem szeretnék a korára célozni, de gondolom, ön is emlékszik, nekem gyerekkoromban nagyon sok volt a szásás, vászjas, meg a nyikolajos vicc; az akkori szovjet kultúrából jött. Most úgy néz ki, hogy abba az irányba tart az ország, hogy ma megint lehet, hogy ezek jönnek viccbe. És akkor épp egy cimborám mesélte nemrégben, hogy volt az egyik ilyen Szása, aki 30 évet dolgozott a varrógéppüzem-ben, és 30 év után is kézzel varrt otthon, és mindig kérdezték, hogy hogy lehet ez. Mondta, hogy akár-hogy hoztam haza az alkatrészeket, mindig géppuska lett belőle. *(Derűlt-ség.)* És ez a cimborám arra emlí-tette ezt a múltkor, hogy önök is így vannak a birtok-politikával. Mindig elmondják, hogy így letörik most már a nagybirtokokat, most már 1200 hektár fölött elveszük a támogatásokat, és mégis mindig nagybirtokpárti politika lesz belőle. Amikor önök bejelentik azt, hogy csökkentik a nagybirtokok támogatását, két hét múlva kiderül, hogy Csányi Sándor kapta a leg-több támogatást, mert Mohácson erre meg arra ka-pott pluszpénzt.

Ha bejelentik azt, hogy most már beálltak a kis-birtok-politikai stratégiába, kiderül egy héten belül, hogy Mészáros Lőrinc vett 1000 hektárt. Tehát úgy vannak önök, mint ez a Vászja, hogy akárhogy hoz haza, mindig géppuska lesz belőle; önök akármit csinálnak, mindig nagybirtokpárti politika lesz belő-le, és ez azért érdekes, meg azért örültem, hogy bent maradt, mert ez az egyik kifejezetten érdekes témája, amit Kis Miklós Zsolt államtitkár úr és Font Sándor képviselőtársunk is megemlített, pedig egyszerűen ezek a tények.

Azok a tények, hogy mikor Kis Miklós Zsolt ál-lamtitkár úr beszélt, hogy Európában egyedül Ma-

gyarország lépte meg ezt, hogy degresszív rendszerben elvonja a támogatásokat, ennek ellenére a mai napon sokat emlegetett Ausztriában a 100 hektár fölötti birtokok száma 16 százalék. Hollandiában, mondjuk, 19, Lengyelországban 21, Írországban 24, Finnországban 30. Mi az egyik legrosszabb eredménnyel 64 százalék fölött vagyunk a nagybirtokok számában.

Tehát miről beszélünk? Kis Miklós Zsolt államtitkár úr milyen eredményekről beszélt? Azért szörnyű ez, mert többször emlegette, Lázár miniszter úr kezdte a mai napját azzal, hogy emlegette az osztrák példát, hogy nem érti, hogy az mitől mutat másminlyen képet, és mit tesz ezzel kapcsolatban a falvakért Ausztria.

Már volt alkalmam egyszer elmondani itt a Parlament falai között Burgenland történetét, ahol ugyanakkora egy főre jutó támogatást kapott, mint Magyarország, és gyakorlatilag Burgenland, ami nagyjából Ausztria Szabolcs-Szatmár-Bereg megyéje volt '95-ben még és a legelmaradottabb, az ebből a forrásból gyakorlatilag megváltoztatta a sorsát. A program végére, a strukturális alapokat mire felhasználták, Burgenland Ausztria legszegényebb tartományából a leggazdagabb lett, és most minden nyolcadik munkahely közvetve vagy közvetlen módon az európai támogatástól függött.

Mondom az eredményeket. Évente folyamatosan 1000 fővel növekszik a munkaerőpiaci igénye a vállalkozásoknak. 2007-től 13-ig a gazdasági válsággal terhelt periódusban is több mint 10 százalékkal növekedett a gazdaság teljesítménye. Minden egyes uniós euró 2,3-szeres befektetést generált. Valamennyi támogatási forrás felhasználásra került a tartományban. A jövedelmek alapján Burgenland immár a legfejlettebb osztrák tartományok közé tartozik.

Mit csinált másként? Ennyi az egész, meg kell nézni! Az első, amibe befektetett: kutatás-fejlesztés és innováció. Magyarországon ez megszűnt. Ami picit van, azt ellopják olyan nagy cégek, akik utána fillérekért néhány egyetemi oktatóval megpróbálnak valamit végrehajtani. Megszűnik, nincs innováció, nincs kutatás-fejlesztés a területen.

A vállalkozások nemzetköziesítése volt a második, az, hogy kiléphessenek a nemzetközi piacra. A harmadik legnagyobb forrásfelhasználás: oktatás-képzés. Magyarországon, amikor kollégám, Ikotity István elmondja az oktatással-képzéssel kapcsolatos gondolatait, bekiabálnak Bács-Kiskun megyei képviselőtársaim, hogy hát autószerelő nem kell? Dehogynem! Hogyne kellene! De azt nem kell oktatni meg képezni? Nem kell felkészíteni a XXI. századra? Nem kell megteremteni a lehetőségét? És ennek mindnek ott lenne a munkahely, a tér a vidéki térségekben, ahol még van népesség, de nyilvánvaló, ha elzárjuk az egyiket, akkor nem lesz a másiktól sem semmi.

Turizmus, és az utolsó, ami nagy fájdalom lehet a Fidesznek, az a megújulóenergia-szektor, amibe még pénzt tettek. A Fidesz-KDNP vidékfejlesztési forrásaira ha rátekinünk, infrastruktúra-fejlesztések

vannak elsősorban, amire szintén volt EU-s példa, hogy ezzel akartak vidéket fejleszteni: Portugáliában. Ott tették a strukturális alapjaiknak a túlnyomó többségét infrastrukturális fejlesztésbe, majd eztán omlott össze a gazdaság. Míg mondjuk, az ír csoda néven ismert példa, ahol szinte kizárólagosan szintén oktatásba fektették a forrásaikat, az pedig ír gazdasági csodaként honosult meg. Azért fontos erről beszélni, mert nyilvánvalóan egyszerűen végig kell nézni, hogy mi az, amit rosszul csinálhatunk. Nem a hibást kell keresni, csak az utat, hogy merre kellene hogy tartsunk, ha megoldást keresünk.

És nyilvánvalóan az egyik lehetőség az a fajta iparfejlesztés is, amiről pont Bányai képviselőtársam beszélt, a Dutra traktorok életre hívásával. De miért most? 2004 óta a strukturális alapokból egy halom géptámogatást fizettünk ki, amit John Deere-ekre meg New Hollandokra Európa összes gyártójának kifizettünk, miközben itt van több mint 5 millió hektár termőföld úgy, hogy nincs rendes ipari fejlesztésünk. Tehát mindaddig, amíg nem tudjuk a természeti erőforrások megműveléséhez szükséges ipari háttérteret megteremteni, a feldolgozóhoz szükséges háttérteret megteremteni, addig nyilvánvalóan nem várhatjuk azt, hogy érdemben munkahelyteremtő hatásokat érvényesítsünk.

Nagyon-nagyon egyetértettem Nagy István államtitkár úrral, amikor elmondta órákkal ezelőtti felszólalásában, hogy mennyi gond van a vidéken, nem tudják rábeszélni az embereket a disznótartásra, de ha mégis, akkor hogy jelenik meg a probléma; a paraszti életforma megszűnt, de hát 7 év Fidesz-kormányzás után itt nem az a kérdés, hogy mik a problémák, hanem az, hogy mit tettek önök ezek ellen. Hogy lehetett volna kezelni? Milyen szabályozás alapján jelenti fel a szomszédját az, akit mondjuk, zavar a disznóvisítás? Most nem lehet változtatni? Minden eszközük megvolt hozzá, hogy ezeken változassanak. Pont ezekből kell azt a konklúziót levonni, hogy milyen cselekvésre van szüksége a kormánynak, hogy ezek érdemben megtörténjenek.

A paraszti életforma megszűnt - nem megszűnt, megszüntették. Gondoljon bele, államtitkár úr, van 2 millió földtulajdonos, és nincs 200 ezer mezőgazdasági termelő. De most csak példaként mondom, nagyon kérem, hogy ne ragadja majd ki később! Elgondolkoztak azon, hogy mi lenne, ha mondjuk, a földhaszonbérélt földek után nem lehetne támogatást igénybe venni? Azt mondanák, hogy nem fizetik ki. Akkor az, akinek tulajdona van, vagy értékesíteni kellene, vagy művelni kellene.

(21.10)

Csak egy ötletet mondok - mondok majd még másik tízet, ha lesz időm, de ez a fránya KDNP nem nekem adta az időt sajnos, pedig, ha már nem szólt hozzá, ideadhatta volna.

Nagyon érdekes volt Sneider alelnök úrnak az idősek otthonával kapcsolatos építési programja. Én csak azért akartam erre is szólni, hogy ne tűnjön úgy, hogy tényleg, ha szakmai vitát folytatunk, hogy fel-

hívjam a figyelmét a jobbikos képviselőtársaimnak, hogy ha egyszer úgy adja az Isten, hogy véletlen kormányoznak, akkor ezzel a programmal próbáljanak meg inkább azért tenni, hogy az idősök ott legyenek, ahol a helyük van, a családjuk körében, az unokák és a dédunokák körében, és nem pedig idősotthonok programjában. Amikor az idősök otthonának az igénye megkeletkezett, az már egy hibás közösségi rendszer, az már egy széthullott vidék, széthullott családok jele, amikor ennek az igénye növekszik. Azt kell megteremteni, hogy hogy tartsuk össze a közösségeket és a családokat, és nyilvánvalóan erről is érdemes beszélni.

Nagyon örültem Simon Róbert Balázs képviselőtársam felszólalásának, aki győri képviselőként elmondta, hogy városa 50 milliárdból gazdálkodik - annak a fele helyi iparüzési adóból és egyéb ilyen helyi adóból származó bevétel -, és mennyit tesz hozzá a kormány. Én itt hátradőltem, és azt mondtam, hogy na, akkor vajon kinek esik le a tantusz, hogy mi a baj a magyar vidékfejlesztéssel. Hát, ez a garas is odagurul, ahol a forintot találja! Amikor valakinek már a közpénzből elengedtük az adót, hogy odamenjen egy nagy gyár, adtunk hozzá közpénzt, hogy megteremtse ezeket a munkahelyeket, csináltunk egy rossz helyiadó-szabályozást, amivel az összes pénzt megtarthatja, és még „Modern városok” programból és strukturális alapokból odatoljuk a milliárdokat, hogy ott fejlődjön, miközben falvak sokaságát és megyék sokaságát magára hagyjuk!

Nagyon örülök és büszke vagyok arra, hogy Győr és térsége így áll, de vajon a vidékfejlesztési vitanapon erről kell beszélnünk, hogy milyen piszok jó, ha valakinek 50 milliárdos bevétele van? Hát falvak ezreinek összesen nincs ennyi bevétele! Ez az, amit át kell gondolni, ez az a szakpolitikai kérdés, amiről vitázni kell!

Nagyon sok kérdésem lenne és nagyon kevés az időm, de akár a földhasználat kérdése, akár a birtokpolitikai törekvések, az, hogy mit lehetne tenni; ott van a földforgalmi törvény - miért nem adunk elővásárlási jogot azoknak, akiknek nincs még földjük vagy nincs csak 50 hektár földjük? Minden további nélkül meg lehetne tenni szabályozással. Közigazgatási rendszer; a földhöz kötött foglalkoztatás megteremtése. Bejön Kis Miklós Zsolt államtitkár úr, elmondja, hogy ő egy olyan településen él, ahol öt hektárból kényelmesen meg lehet élni. És mit csinálnak?

Odaadják a támogatást azoknak, akik ezer hektáron nem foglalkoztatnak két embert sem. Hát hol van itt a következetesség? Miért nem kötik foglalkoztatáshoz akkor, hogy legyen kötelező 50 hektáronként fölvenni egy embert, és azé legyen a föld, aki több munkát ad az embereknek?

Tehát egy halom lehetőséget meg lehet teremteni. Vitassuk meg, szóljanak ezek az alkalmak arról, hogy vitassuk meg ezeket a kérdéseket, hogy hogyan lehet megteremteni, a falvak megmentéséért hogy lehet támogatási programot kezdeni, amikor 600 falu hamarosan elnéptelenedik Magyarországon, hogyan lehet ösztöndíjprogramot teremteni orvo-

soknak, oktatóknak, hogy ezekben a kistérségekben akarjanak élni.

Nagyon fontos, Bencsik János képviselőtársunk hívta fel a figyelmet a közösségfejlesztés lehetőségére, a helyi identitás erősítésére, azonban mindez megélhetés és biztos háttér nélkül sajnos mit sem ér.

Azért, hogy zárszóra legyen lehetőségem, még ezt a 30 másodpercet meghagyom. Bízom benne, hogy megszólalhatok, és erre is várom a reakciókat. Köszönöm a szót, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Nagy István államtitkár úr a kormány nevében, tessék!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Ígérem, hogy nagyon röviden, csak egy dolgot mindenképpen szeretnék tisztázni, mert sokszor megkapjuk vádként. Amikor a támogatáspolitikát vizsgálják, és azt mondja viccesen, nem viccesen, hogy gyakorlatilag úgyis mindig a legnagyobbak fognak kapni. De azt az igazság kedvéért mondjuk már el, hogy ezek a nagyok mindig csökkenő tendenciát mutatnak, legalábbis a mi kormányzásunk ideje alatt. Tehát szépen, fokozatosan csökken.

Azért nem egészen jó az az összevetés, amit tesz, hogy Ausztria, Dánia, Hollandia, sorolta az országokat, hogy ott pedig a kisebbek vannak intenzívebben támogatva. De ha megnézi egy öt- vagy egy tízéves ciklusban, ott pedig a nagyok növekednek. Tehát addig, míg más országok történelmi fejlődése során, mert nem volt szerencsájük a szocializmushoz, hanem mindig a magántulajdon szentsége volt az első, és úgy gazdálkodhattak, ott a birtokkoncentráció fokozódik, nálunk pedig eszméletlen erőfeszítéseket folytatunk azért, hogy ez csökkenjen.

Ha nem akar nekem hinni, akkor egy példát hadd mondjak, ami szerintem igazol engem. 1955-ben vonultak ki az oroszok Ausztriából. Addig volt nekünk olyan, hogy Vas megye, Sopron megye és a történelmi Moson vármegye. Ennek egy része Burgenlandot alkotják ma. 1955 után nekik volt lehetőségük más úton fejlődni. Tessék megnézni azt a fejlődést, és tessék megnézni a néhány kilométerrel idebb lévő fejlődést! Mennyivel nehezebb most talpra állni, mennyivel másabb akkor, amikor ott generációkkal hamarabb tudtak menni arra az útra, ahol mentek.

Én csak annyit kérek, a kritikákat elmondhatják, de azt is tegyék hozzá, legyenek szívesek, hogy az a folyamat, amit kezdünk, annak látszanak a számai, hogy folyamatos csökkenés van, tehát működnek azok az erőfeszítések, amiket teszünk. Mert nem egyszerű, mert európai uniós és hazai törvények is vannak, amelyeket nekünk tartani kell, és annak a mezsgyéjén kell mennünk, hogy megteremtsük azt az optimális birtokméretet, amit szeretnénk, hogy 80 százalékos családi gazdaság és 20 százalék nagyüzem legyen.

De nem szabad - és ezt nagyon szeretném mindnyájuk figyelmébe ajánlani - a két ágazatot szembefordítani egymással, mert nagyon nagy szük-

ség van a 20 százaléknyi innovációra, akik ott nagyberuházásokat tudnak tenni, feldolgozóüzemeket tudnak létrehozni, olyan foglalkoztatást tudnak létrehozni, hiszen nekik olyan tőkekonzentrációjuk van, amellyel a foglalkoztatást tudják bővíteni és technológiai fejlesztést tudnak csinálni. Tehát fontos, hogy legyenek, de nekünk ahhoz, hogy a biológiai sokszínűség, a vidéki megmaradás, egy normális szociológiai-társadalmi fejlődés tudjon végbemenni, ahhoz nagyon fontos, hogy el tudjuk érni ezt a 80 százalékos családi gazdasági méretet. Annnyit kérek csak, hogy ismerjék el azt a folyamatot, azt az erőfeszítést, amit a kormány ennek a folyamatnak az irányában tesz. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Mesterházy Attila képviselő úr, az MSZP képviselője a következő fel szólaló. Parancsoljon!

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Én is üdvözlöm a pulpituson. Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Urak! Én egy olyan témáról szeretnék egy pár gondolatot mondani vagy problémafelvetésként elmondani, ami talán itt ma kevesebbszer került szóba a mostani vitában, hiszen nagyon sok hozzászóló, amennyire tudtam követni a vitát itt és az interneten is, az aktív közösségről beszélt. Tehát azokról az emberekről, hogy hogyan lehet megtartani vidéken a fiatalokat, hogyan lehet munkahelyeket teremteni, hogyan lehet a vonzókéességét a helyben maradásra, jó értelemben ösztönzést segíteni, és talán kevesebb szó esik egy másik társadalmi csoportról, ők pedig az idősek, a nyugdíjasok.

Ha a vidéket nézzük, akkor sok esetben sokkal nagyobb problémákkal szembesülnek az idősek és a nyugdíjasok, mintsem adott esetben az aktív társak, már csak azért is, mert egy nyugdíjas adott esetben nem tud összepakolni, aztán elköltözni a nagyobb városba vagy akár külföldön munkát keresni, hanem ő arra van kényszerítve, kárthatva - ki hogy akarja fogalmazni -, hogy ahol addig élt, ott éljen, és ott próbáljon egy élhető teret a maga számára kialakítani.

Ha jók az emlékeim, akkor az időseknek nagyjából olyan 97-98 százaléka magánháztartásban él. Közülük is nagyon sokan egyedül élnek, hiszen, ha jól emlékszem egy másik számra, akkor a 70 év feletiek közül 66 százalék az özvegy, és jellemző módon hölgyek, akik egyedül élnek, elvesztették a férjüket. Azon gondolkodtam, míg Sallai képviselőtársam mondatait hallgattam az idősotthonról, hogy az eleve rossz - én ezt nem teljesen így látom. Biztos az a legjobb, ha valaki a családjával megfelelő módon tud élni, de vannak olyan élethelyzetek - én magam is több ilyenrel találkoztam -, ahol bizony egy idősotthon komoly megoldást jelent akár a család, akár egy idős személy élethelyzetére.

Ráadásul ezeknek a nyugdíjasoknak általában jellemzően a legalacsonyabb a nyugdíja is, hiszen itt már volt szó a korábbi téveszidőkről, egyebekről, mindenféle korábbi időszakról, őket ez halmozottan sújtja, tehát nagyon kevés pénzből kénytelenek meg-

élni. Ebből kifolyólag jelentős létszám él konkrétan szegénységben, sőt akár az éhség, tehát az időskori éhezés is jellemző bizonyos szempontból. Éppen ezért én sok esetben arra is fel szoktam hívni a figyelmet, hogy nagyon helyes, ha sokat teszünk a gyermekéhezés megszüntetéséért, de legalább ennyire fontos lenne az időskori éhezés asztalra tételére és megoldására is figyelmet fordítani.

A másik, hogy nemcsak hogy idősek és kevés összegből kell hogy éljenek, hanem bizony elszigeteltségben és magányban is élnek ezek az emberek, ami további problémákat is okozhat a számukra. Emellett az egészségügyi helyzetük, vagy úgy is fogalmazhatnánk másik oldalról, hogy az egészségügyi szolgáltatások színvonala ezeken a kisebb településeken, tanyákon kimondottan nehézkes vagy szinte a nullával egyenrangú, vagy a háziorvoshiány, vagy megközelíthetőségi problémák, vagy sok minden más fizikai akadály miatt. Tehát nagyon komoly gond az, hogy az egészségügyi ellátás is nehezebben vagy rosszabb minőségben éri csak el ezeket az idős embereket.

(21.20)

Mint ahogy igaz ez a szociális ellátórendszer tekintetében is, hiszen sok esetben szintén nem éri el ez az ellátórendszer ezeket az embereket, és ezért nem is tud segítséget nyújtani a problémáik kezelésében.

Egy félmondat erejéig már szóba hoztam a mobilitási lehetőségeket, hiszen ez is egy kimondottan korlátos lehetőség úgy általában is sok esetben a falusi lakosság számára, de ez kiemelten igaz az idősek esetében. És szintén fontos megemlíteni a biztonsági helyzetet, hiszen nagyon kiszolgáltatott helyzetben, különböző bűncselekményeknek is jelentősebb mértékben kiszolgáltatva élnek ezek az emberek.

Ezeket csak azért akartam elmondani, mert még egyszer hadd idézzem azt, hogy nagyon erősen arra fókuszált a mai vita, hogy hogyan tudunk azoknak az embereknek segíteni, akik elvágódnak vagy el akarnak menni a faluról, a vidékről, hogyan tudjuk ezt korlátozni, lassítani, visszafordítani ezt a folyamatot. És arról a társadalmi csoportról, aki nem akar elmenni onnan, ahol ő lakik, nem vágyódik el, hanem ott akar élni megfelelő biztonságban és megfelelő körülmények között, őrölük talán kicsit kevesebb szó esett. És bizony persze, ebben a helyzetben tud segíteni vagy tudja egy picit kompenzálni a helyzetet vagy ellensúlyozni a családot, az a civil vagy önkormányzati közösség, ahol a falun élnek az emberek. Egészen biztosan tud segíteni az is, hogy van, amit meg tudnak termelni, amit esetleg nagyobb városokban kevésbé ezek az emberek, de mégiscsak azt kell mondjam, hogy az államnak komoly feladata és szerepe kellene legyen ebben a téma körben.

Az EU-s forrásoknál is érdemes megvizsgálni azt, hogy hogyan lehet olyan szolgáltatásokat fejleszteni, hogyan lehet olyan forrásokat biztosítani, amiknek a segítségével kimondottan ezeknek az idős embereknek az élethelyzetén próbálunk segíteni,

mind a szegénység, mind az egészségügyi helyzet, mind a szociális ellátások tekintetében, vagy akár csak abban, hogy legyen valami olyan eszközük, amivel van valami kapcsolatuk külvilággal és tudnak ezáltal bekapcsolódni a közösség életébe.

Igazából én a problémát szerettem volna csak fölvetni, hiszen nem értek sem a vidékpolitikához, különösen nem az agrárpolitikához, éppen ezért nem ebben szerettem volna a magam részéről elmélyülni, de abban igen, hogy ne feledkezzünk meg az idősekről, ne feledkezzünk meg azokról, akik halmozottan hátrányos helyzetűek ebben a tekintetben, ha szabad így fogalmazunk. És talán fontos lenne hallani arról is néhány gondolatot esetleg államtitkár uraktól, hogy milyen programjaik, elképzeléseik vannak, amelyek kimondottan specializáltak a vidéken élő, kisebb településen élő nyugdíjasok számára jelentenek valamilyen segítséget, támaszt akár az önkormányzatokkal karöltve, akár civil szervezetek bevonásával és támogatásával. Köszönöm szépen, elnök úr, a lehetőséget. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Apáti István képviselő úr, Jobbik. Parancsoljon!

DR. APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselőtársaim! Rengeteg problémával küzd a magyar vidék, ezer sebből vérzik a rendkívül rossz minőségű utaktól kezdve az egészségügyi, háziorvosi ellátáson át a fejlesztési aránytalanságokig bezárólag, de én most kicsit a mezőgazdaságról szeretnék beszélni.

Rögtön vitaindítóként vagy a vita folytatásaként feldobnám: Nagy István államtitkár úr, nem kell azon csodálkoznunk, hogy nem termelnek az emberek. Nemcsak a termeléstől való kedvüket vették el, hanem lassan az életkedvüket is elvették. Meggyötörték őket testileg, meggyötörték őket lelkileg, lehúzták, megkárosították, ellehetetlenítették, ott tettek nekik keresztbe az elmúlt közel három évtizedben az egymást követő kormányok, ahol csak tudtak. Lehet, hogy volt, amikor a pokolba vezető út is jó szándékkal volt kiköveztve, de könyörgöm, amikor megpróbál esetleg a maga egyszerűségében egy kisparaszti gazdaság vagy akár csak egy kisebb háztáji saját fogyasztáson felüli fölösleget értékesíteni, és akkor hatósági akadályokba ütközik, a NAV bűnözőként vadászik rá, mindenfajta teljesen felesleges és értelmetlen hatósági ellenőrzésekbe és hatóságok által kiszabott bírságokba ütközik, akkor persze, hogy hagyni fogja az egészet. Hát akkor persze, hogy nem fog termelni zöldséget vagy gyümölcsöt, nem fog jószágot tartani, mert egész egyszerűen nem éri meg.

Arról szól a történet, és egyébként ez a kis és közepes családi gazdaságokra is igaz, hogy a magyar parasztember verejtékes munkájának a gyümölcsöt a felvásárlómaffia fölözi le többek között. A normális értékesítési lehetőségek hiányától is szenvedünk. 2017-ben Magyarországon senki nem azért szeret dolgozni vagy akar dolgozni, hogy a nap végére jól elfáradjon, és a munka eredményét, ha úgy tetszik, a

tejszínt bűnözői vagy félbűnözői körök nyalják le, szedik le akár a szürke-, akár a feketegazdaság keretein belül.

Isten adta tehetsége van a magyar parasztembereknek a gazdasághoz, akár legyen szó állattenyésztésről vagy növénytermesztésről, nem kérnek semmi mást, csak hagyják őket létesülni, hagyják őket működni. Hadd térjek ki az egyik jelentős problémára, amely önközöz fűződik, az öntözés problémájára! Hogy várnak elérhető vidéket, hogy várják, hogy visszatérjen az élet a kistelepülésekre, meg visszajön az embereknek a mezőgazdasági termeléshez való kedve, meg ilyen kedvet hogy akarnak adni a fiataloknak, amikor az öntözési lehetőségek kapcsán most óriási nehézséggel kell szembesülnünk? Én nem vitatom, nem vonom kétségbe Kis Miklós államtitkár úr jó szándékát, na de ha az öntözési engedélyek, az új engedélyek kiadása kapcsán a problémákat nem oldják meg, akár egyébként az eljárások sokszor egy-két éves időtartamát, sokszor jelentős költségigényét tekintve, meg ha valóban jelentősen meg fogják sarcolni bármilyen formában, akár vízdíjfizetési formában az öntözéseket, akkor pontosan a kis és közepes családi gazdaságokat fogják ellehetetleníteni, sok esetben ezeknek a gazdaságoknak a kegyelemdőfést fogják megadni.

És akkor még nem beszéltünk arról, hogy mennyire hiányoznak, mondjuk, főleg a keleti értékesítési lehetőségek. Nem beszéltünk arról, hogy a sokkal jobban támogatott lengyel gazdákkal már egyre kevésbé tudjuk állni a versenyt. Hiszen hiába mondja azt, mondjuk, egy orosz érdeklődő felvásárló, nagyvállalkozó, hogy tudja, hogy a magyar zöldség és gyümölcs jobb minőségű; elmondja azt is adott esetben, hogy 120 ezer tonnát tudna minimum évente fölvásárolni és vinné ki Moszkva vagy Jekatyerinburg környékére - most persze a szankciók miatt ez nem lehetséges -, de a lengyel olcsóbb. Tudja, hogy a lengyel a silányabb, tudja, hogy a magyar a jobb, de inkább a lengyelt viszi, hiszen a lengyel gazdák sokkal lejjebb tudnak menni árban, mert az ő támogatási rendszerük ezt lehetővé teszi. Így a silányabb minőségű termékekkel is sokkal versenyképesebbek, mint mi. Akkor ne csodálkozzunk, ha a vízkivételi lehetőséget, az öntözés lehetőségét adminisztratív és pénzügyi eszközökkel megátolják, utána meg siránkozzunk, hogy elnéptelenedik a magyar vidék, meg a fiatalok nem akarják átvenni apáiktól, nagyapáiktól ezt a nagyon szép, nagyon nemes, de rendkívül emberpróbáló hivatást.

Amikor egy jelentésben le van írva, hogy a vízfelhasználás kapcsán a mezőgazdasági öntözés 1 százalékát jelenti a vízkivételnek, a felszín alatti vizek vízfelhasználásának, a másik mondatban meg le van írva, hogy az elmúlt nyolc évben jelentősen romlott a felszín alatti vízkészletek állapota vagy helyzete, a kettő ellentmond egymásnak. Ha 1 százalékos az érintettség, akkor az hogy befolyásolhatta az elmúlt nyolc évben hátrányosan jelentős mértékben a felszín alatti vízkészletek állapotát?

Ez egy rendkívüli módon elhallgatott téma, nagyon keveset beszélünk erről az Országgyűlésben.

A víz nemcsak biológiai vagy élettani jellegénél fogva létkérdés az embernek, a mezőgazdaságnak, a növényeknek, az állatoknak, hanem a gazdálkodás szempontjából is. Nem tudok egyetlen olyan uniós országról sem, amely ennyire önsorsrontó lenne, és ennyire keresztbe tenne értelmetlen, idióta módon a saját gazdáinak. Felszámolni kellene az adminisztratív akadályokat, tisztelt államtitkár úr, mindenhol minden ilyen akadályt el kellene háritani, de amikor azt hirdetik meg, hogy ezek az akadályok csökkensenek, akkor mindig nőnek ezek az akadályok. Mindig pont az ellenkezője történik annak, mint aminek történnie kellene józan paraszti észjárás szerint.

Persze, beszéltünk itt a kórházi ellátásról meg arról, hogy a házi orvosok döntő többsége már 70-80 év fölötti, és ha ez a generáció, bocsánat a kifejezésért, kihal, meghal, eltávozik az élők sorából, vagy éppen már ténylegesen nyugdíjba megy, akkor ki fog minket gyógyítani, ez is egy óriási probléma. Az iskolák állapota, a demográfiai mutatók, a demográfiai arányok is katasztrofálisak, de mégiscsak a vidék egyik legnagyobb ereje még a mezőgazdasági területen rejlik. És akkor ott van a munkaerőhiány. Egyszerre van jelen az egészségügyben is a pazarlás meg az alulfinanszírozás, és ugyanígy az északkeleti csücskében az országnak, akár Csenger és Mátészalka környékén egyszerre van jelen a munkanélküliség, a kilátástalanság, az alacsony munkabérek és munkaerőhiány problémája.

A közmunkával rendkívül elrontották az emberek egy jelentős részét, tisztelt államtitkár úr. Nettó szavazatszerzési szándékkal gyakorlatilag ráedzették az embereket arra, tisztelet a kivételnek, nem mondom azt, hogy mindenki, de a közmunkásoknak egy jelentős része egész egyszerűen nem robbantható ki ebből az állapotából.

(21.30)

S hiába van, mondjuk, Csengerben, Mátészalkán, Kocsordon - és sorolhatnám a körzet 44 települését - jelentős számú közmunkás, amikor mezőgazdasági betakarítás vagy szüreti szezon van, nem tudunk kétkezi munkást szerezni, államtitkár úr, csak egyre nagyobb nehézségek árán. Nemhogy szakmunkást, aki a gépeket kezeli, hanem egyszerű segédmunkást, fizikai munkást sem, ugyanis közmunkán vizet gereblyézni, családtámogatási, szociális, egyéb ellátásból ellenni egy rétegnek - nem mondom azt, hogy mindenki, nyilván ott is vannak ambiciózusabb emberek - sokkal könnyebb, mint keményen helytállni egy mezőgazdasági segédmunkán. Pedig a mezőgazdasági munkával adott esetben kétszer, két és félszer annyi pénzt is meg lehetne ám keresni, de ott valóban teljesíteni kell, ott komoly elvárások vannak, míg a közmunkában a vízgereblyezés sokkal egyszerűbb.

Egész egyszerűen rá kell kényszeríteni, tisztelt államtitkár úr - s nemcsak a mostani szabályokkal, akár szankciókkal vagy jutalmazásokkal -, kényszeríteni az embereket, hogy ha piaci alapú munkahely

van, legyen az mezőgazdasági idénymunka, ipari vagy bármi jellegű munka, akkor vállalják el, kötelező legyen elvállalni azt a munkát, és csak a feltétlenül szükséges esetben, végszükség esetén maradjon a közmunka. A legteljesebb rugalmasságot kell megteremteni az egyszerűsített foglalkoztatás szabályainak módosításával, a megfelelő munkanapok számában megjelenő intervallum tágításával, növelésével, bővítésével, és a közmunka, valamint a piaci alapú vagy mezőgazdasági jellegű munka közti átjárhatósággal. Mert most hiába mondjuk el az embereknek, hogy menj el a közmunkáról fizetés nélküli szabadságra mezőgazdasági idénymunkára, majd amikor a betakarítási szezon véget ér vagy a szüretnek vége, akkor nyugodtan visszamehetsz közmunkára, nem hiszik el. Vagy rosszabb esetben az önkormányzat nem engedi el, vagy ő nem akar menni, vagy valamilyen módon megpróbálják ezeket a szabályokat kijátszani.

Legyen az emberek érdekében, a parasztgazdák érdekében és a közmunkások érdekében egyfajta olyan kényszerrelem, hogy aki fizikailag, szellemileg alkalmas erre a munkavégzésre, annak kötelező legyen elmenni, mert jobban jár a közmunkás, mert sokkal többet keres, jobban jár az állam, mert valódi értékteremtő munkahelyre tudta betolni a korábbi közmunkást, és jobban jár a gazda, mert végre van munkáskéz, és nem kell azon idegeskedni a betakarítási szezonban, hogy nem lesz munkásember. Amikor Csenger környékére Borsod megyéből hoznak közmunkásokat, az úgy hiszem, hogy egy komoly körtünet, és ebből is látszik, hogy lenne min változtatni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Horváth Imre képviselő úr, MSZP. *(Jelzésre:)* Elnézést kérek államtitkár úrtól, de már megszólítottam Horváth képviselő urat. Majd utána, jó? *(Dr. Nagy István: Nincs semmi baj.)*

HORVÁTH IMRE (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A mai napon sok tanulságos dolog elhangzott. Tudjuk azt, hogy minden összefügg mindennel, s azt gondolom, hogy a kritika mellett sok ötlet, sok olyan javaslat született, amit a közeljövőben hasznosítani lehet a vidékfejlesztés területén.

Én azt is javasolnám legközelebb a kormánynak, hogy egy ilyen vitanapot jobb lett volna, mondjuk, a költségvetési vitát megelőzően tartani, hátha az itt elhangzott javaslatokból néhányat be tudtunk volna építeni. *(Csepreghy Nándor: Nem mi kezdeményeztük ezt a vitanapot!)* Tudom a választ, államtitkár úr.

A sok dolog mellett, ami itt elhangzott, leszögezhetjük azt, hogy Magyarország vidékein, eltérően ugyan egymástól, különböző mértékben, a magyar vidéki ember a mezőgazdaságból él, kertgazdálkodásból, a fogyasztását ebből látja el, illetve a szerény jövedelmét is ebből szerzi. A rendszerváltás előtt Magyarország mezőgazdasága példaértékű volt Európa és a világ számára is. Itt Ausztriát hoztuk példának, hogy mikor mi volt. Én a hetvenes években, a hatvanas évek végén több éven keresztül tapasztal-

tam, hogy hogy dolgozik egy osztrák paraszt. Vele szemben ugyan ott volt a vasfüggöny, de azt is láttam, hogyan dolgozott a Lajta-Hansági Állami Gazdaság. Mi technikailag gépesítve voltunk, növényvédelmi és egyéb szempontból világviszonylatúak voltunk.

Napjainkban viszont az a jellemző a mezőgazdaságra - ahogy többször elhangzott -, hogy oligarchák uralják a magyar mezőgazdaságot és a vidéket, tönkretéve ezzel egy csomó kisember megélhetését, jövőjét. És ha a vidéki életet nézzük, akkor nem lehetünk túl boldogok. Miért? Azért, mert nagyjából 9 ezer gazdasági szervezet folytat mezőgazdasági tevékenységet, ezzel szemben 40 ezer egyéni gazdaság szintén ezt a tevékenységet folytatja. Míg a gazdasági társaságok száma 10 százalékot meghaladóan nőtt az elmúlt néhány évben, addig az egyéni gazdaságok száma csaknem ugyanilyen arányban, mintegy 12 százalékkal csökkent. Az utóbbi évek támogatási és birtokpolitikájában bekövetkezett változások ellenére a gazdasági társaságok által használt földterület 70 százalékát meghaladó területen továbbra is az 500 hektárnál nagyobb gazdaságok működnek.

Az utóbbi három év alatt az állattartással foglalkozó gazdasági szervezetek száma jelentősen, közel negyedével nőtt, ezzel szemben az egyéni gazdaságoké ez idő alatt 17 százalékkal csökkent. Jellemzően tehát az állomány több mint 60 százalékát szervezetek tartják a kezükben.

Nagyrészt a baromfi- és a sertés-, míg az egyéni gazdaságoknál a baromfi- és a szarvasmarhatartás a jellemző. Az egyes ágazatok más és más mennyiségben igényelnek élőmunkaerőt, így a hazai termelési szerkezet igen nagy mértékben befolyásolja a mezőgazdaság munkaerőigényét. Míg a szántóföldi növénytermesztés gépesíthetősége és automatizáltsága alig-alig igényli az élőmunkát, addig az állattenyésztés és a kertészet munkaerőigénye sokszorosa a szántóföldi növénytermesztésnek.

Sajátos tendencia ugyanakkor, hogy az elmúlt években a fejlesztések egyik legnagyobb gátjává vált az alkalmazható munkavállalók számának csökkenése, hiánya. Ez többször, több felszólalásban is elhangzott már. Ez pedig egy erősödő tendencia, amely már napjainkban is kritikus méreteket öltött.

Az összképhez tartozik az is, hogy az elmúlt években a munkavégzés szabályai sokat egyszerűsödtek, gondoljunk akár egy alkalmi munkás bejelentésére. De azt is itt kell elmondani, hogy azok, akik például egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban kerülnek foglalkoztatásra, azok nem minősülnek társadalombiztosítási szempontból biztosítottaknak, nem szereznek jogosultságot nyugellátásra, baleseti, egészségügyi szolgáltatásra, valamint álláskeresési ellátásra.

Az egyéni gazdaságok munkaerő-ráfordítása kettős szerkezetű, a mezőgazdasági tevékenységet ugyanis elsősorban nem fizetett családtagok végzik. Emellett viszont a családi gazdaságok is foglalkoztatnak állandó, illetve időszakos alkalmazottakat. Az egyéni gazdaságok 19 ezer állandó és 71 ezer fő időszakos alkalmazottat foglalkoztattak a 2016 júniusát

megelőző év során. Ez összességében 8 ezerrel kevesebb, mint 2013-ban volt.

Az előzetes adatok szerint 2015. június 1. és 2016. május 31. között mintegy 701 ezer családtag végzett nem fizetett mezőgazdasági tevékenységet. 2010-ben a számuk még meghaladta az 1 millió főt. Ez az érték 2013-hoz viszonyítva 29 százalékkal csökkent, ami egyrészt a gazdaságok számának 12 százalékos csökkenésének is a következménye. Az elmúlt három évben legnagyobb mértékben, 34 százalékkal azok száma csökkent, akik kevesebb mezőgazdasági munkát végeztek, míg a 225 napot vagy annál is többet dolgozók száma 9 százalékkal emelkedett.

(21.40)

2013 óta minimális változás következett be a hazai termelők korösszetételében, amely azonban mégis így is kedvezőtlen. 2016-ban a gazdálkodóknak továbbra is 31 százaléka volt 65 év feletti, a 35 év alattiak aránya a 2013. évihez közel megegyező, 6 százaléka, az 55 év felettieké viszont 1,5 százalékponttal csökkent, 58,5 százaléka. A gazdaságok számának csökkenésével párhuzamosan az 55-64 éves korosztályba tartozók száma esett vissza leginkább, 20 százalékkal, míg a 35-44, illetve a 45-54 éveseké egyaránt 10 százalékkal mérséklődött.

Tisztelt Képviselőtársaim! A vidéki életforma, ahogy a KSH adatai is mutatják, nem fejlődik úgy és olyan mértékben, ahogyan azt a kormány igyekszik bemutatni. Az egyéni gazdálkodás folyamatosan szorul vissza a nagy gazdaságok rovására. Ez a tendencia ellentétes folyamat azzal, amit a Fidesz-kormány 2010 óta folyamatosan beszél. Mondhatnám azt a közmondást, hogy önök bort isznak és vizet prédikálnak, ezzel félrevezetik az országot és a mezőgazdaságból élőkét. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Nagy István államtitkár úr, parancsoljon!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Engedje meg nekem, hogy Apáti István képviselőtársam néhány felvetésére válaszoljak. Abban teljesen egyetértünk, hogy a vidéki élet minőségét, lehetőségét, a megélhetést nagyban segíti a kertek megművelése. Abban is teljesen igaza van, hogy a felesleg piacra juttatása egy újabb lehetőség arra, hogy pluszbevétel, plusz jövedelemforrás legyen, hiszen a mindennapi apróbb bevásárlásokat kifejezetten segíteni tudja. De azt szeretném, ha elismerné, hogy milyen erőfeszítéseket tesz a kormány azért, hogy ez megvalósulhasson. A piacok létrehozásának támogatása, hogy szinte minden településen támogatjuk az őstermelői piacok létrehozását, a rövid ellátási lánc biztosítása, az, hogy előírás, hogy a 40 kilométeres körzetből származó terméket kell először megvásárolni, maga az őstermelői lét formája, annak az adózási lehetősége, hogy gyakorlatilag 600 ezer forintig a bevételt

nem is kell nyilvántartani - tehát ez egy működőképes dolog lehet. Azt pedig engedje meg, hogy azt mondjam: a piacot ellenőrizni kell, muszáj a vásárlók biztonsága érdekében. A Nébih vizsgálata azt szolgálja, hogy a vásárló meg legyen győződve arról, hogy biztosan egészséges terméket vásárol.

Egy helyről jövünk, tudjuk, hogy mit lehet csinálni a növényvédő szerekkel, tudjuk, honnan szerzik be, tudjuk, hogy annak milyen engedélyei vannak, mennyire engedélyezett Magyarországon, mennyire nem, pontosan ott. Olyan rémmesék vannak néhány kezelésben, amiért muszáj, hogy a vásárló biztos legyen abban, hogy egészséges terméket vásárol.

A kertben mint megművelendő területben olyan lehetőségek vannak, amelyeket muszáj kihasználnunk. Több százezer hektár összesen azon kertek száma, amelyek nincsenek megművelve, vagy - még lehetne fokozni ezt -, amiben csak füvet és díszfát, vagy virágot ültetnek az emberek ahelyett, hogy gyümölcsfákat vagy zöldséget természetienek benne.

Mindenképpen beszélni kell arról a jelenségről, amit megemlített, a felvásárlómaffiáról. Igen, ez nagyon sok helyen nagyon sok embernek óriási keserűséget, nagyon sok emberi tragédiát okoz. De hadd kérdezzem, kedves képviselőtársam: mi kell még, hogy az embereket rábírjuk arra, hogy együttműködjenek, hogy termelési csoportokat, hogy termelőértékesítési szövetkezeteket alkossanak, hogy közösen lépjenek fel, hogy ne ilyen gazemberek kezébe adjuk a sorsunkat, hanem saját magunk irányítsuk? Ott vagyunk, ott van a lehetőség. 150 millió forintot adunk öt évre; évente 30 millió forintot azért, hogy ilyen termelői csoportokat hozzunk létre, és ezek tudják segíteni a piacra jutást, az értékesítést nagyobb területen is.

Az öntözéssel teljesen egyetértek. Azt kell mondanom önnek, hogy nagyon komoly munka folyik a kormányon belül, tárcaközi egyeztetések folynak a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara bevonásával pontosan azért, hogy megfelelően tudjunk választ adni a kor kihívásaira. Hogy addig ne történjen semmi hátrány, ezért most minden öntözéssel kapcsolatos szabályozást befagyasztottunk. Ez azt jelenti, hogy nem kell a kutak engedélyeztetését fizetni, nem kell a vízkivételért, nem kell most semmiért fizetni, le van blokkolva az egész. Amit eddig is szeretnünk volna megvalósítani, ez az 50 ezer köbméter, ezt lehetővé teszi az európai uniós egyezmény, 50 ezer köbméterig nem kell fizetnünk érte. Ezt szeretnénk felemelni legalább 100 ezer köbméterre. Ez azt jelenti, hogy 50 hektárról 100 hektárig tudunk gyakorlatilag díjmentesen öntözni. De egy csomó kérdés felmerül, eljárási rendeket kell lemodelleznünk és megalkotnunk. Hol mehet a csatorna, kinek a földjén, ha valakinek a földjét vesszük el, ki fizet a csatornáért, ki tartja fenn a csatornát, ki tartja karban, ki biztosítja, hogy a víz átfolyása mindig meglegyen, ki az üzemeltető?

Tehát rengeteg olyan kérdés van, amire meg kell válaszolnunk, amiben a gazdatársadalom együttműködése kell, hogy megfelelő válaszokat kapjunk, mert nincsenek meg ezek a válaszok, nincsenek meg ezek

az egyezségek. Mindenki azt szeretné, hogy a föld végében menjen a csatorna, de ne érintse az ő területét, mert akkor neki már területkiesése van, majd valaki állandóan tartsa tisztán, folyjon a víz, neki ne kerüljön semmibe, és egyébként hadd kapjam már ingyen a vizet, mert hát mégiscsak én vagyok a gazda. Tehát sok olyan kérdés van, amit tisztáznunk kell, amire áldozatot kell hozni, meg kell találnunk a helyes válaszokat, de együttműködés nélkül ez megingt csak nem megy. Tehát muszáj egyezséget találnunk.

A közmunkásokat említette. Abban egyezkedjünk már kicsit, hogy akármit is csinál a közmunkás, mégiscsak jobb, mint ha semmit nem csinál, hanem ül az akármilyen háza előtt és nézi, hogy kik mennek el ott. Tehát a segélynél mégiscsak jobb, hogy reggel 7-re, 6-ra, 8-ra be kell menni, meg kell jelenni (*Dr. Apáti István: 9-re meg otthon van!*), meg kell borotválkozni. Ott nagy hiba van azzal, aki ezt felügyeli. De oda kell menni. És amit felvetett, kedves képviselőtársam, az az igazság, hogy elsikkadt a figyelme, mert megvalósult, amit ön kér. (*Dr. Apáti István: Csak nem működik!*) Kötelezhetjük őket. Én jártam Máriapócon, szemtanúja voltam, amikor a 20 tonna meggy megrohadt fenn a pótkocsin, mert 30-40 fokos meleg volt, és nem volt ember, aki leszedje vasárnap délelőtt. Ezt nem lehet így. Akkor jött az a törvényjavaslat, és el is fogadtuk azt a törvényt, hogy a közmunkások közül kijelölhető az alkalmas ember arra, hogy szezonális munkában vegyen részt. (*Dr. Apáti István: Nem megy!*) És jön a csúnya része: aki nem vesz részt benne, azt 3 évig kizárhatjuk mindennemű ellátásból. (*Dr. Apáti István közbeszól.*) Ez nem egy szép törvény, ez egy nagyon csúnya törvény, de muszáj akár - ön fogalmazott így - kényszerítő erőt is bevetni arra, hogy a közmunkából átvezessük a gazdasági szférába ezeket az embereket.

Láthatja a mostani költségvetésben is, a közmunkások létszámából mintegy 50 ezernyi embert szándékozunk átirányítani a gazdasági szektorba, hogy 2018-ban már a versenyszférában termeljenek sokkal magasabb bérért, mint ahol most vannak. De ezeknek az embereknek a családjában három-négy generáció óta nem dolgozott senki. Óriási dolog, hogy reggel már felkel, megborotválkozik és bemegy. (*Dr. Apáti István: Jó borostásan is!*) Nagyon nehéz folyamat szociológiailag, társadalmilag rávenni őket arra, hogy dolgozzanak. De a legnagyobb lépést megtettük, mert mindig az első lépés a legnagyobb. De most már közmunkásként dolgozik, tudja, hogy fizetés jön, tudja, hogy be kell osztani, innen már csak egy lépés a gazdasági szféra, és szerintem ez a 2018-as esztendőnek egy nagyon nagy előnye lesz. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Lukács László György képviselő úr, Jobbik.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az imént tanúi lehettünk annak, hogy szinte mindenki érintette az egészségügy kér-

dését, mint a vidék egyik fontos hiányosságát és a vidéki élet egyik nehéz elemét. Valóban igazuk van a képviselőtársaimnak, és nagyon helyesen érzik, hogy itt van valami némi ellentmondás és némi probléma.

Ha megnézzük a statisztikákat és talán a KSH-t nem lehet azzal vádolni sok esetben, hogy rossz irányba kozmetikázná az amúgy is viszonylag rossz mutatóinkat, az ezen alapuló Eurostat-jelentésben kristálytisztán látszik, hogy Magyarországon jelenleg is - ez a tézismondat - 700 ezer ember él, főként vidéken, akinek az egészségügyi szolgáltatáshoz való hozzáférése nem egyezik azzal, amit elképzelt, tehát kielégítetlen egészségügyi szolgáltatásai vannak. Ez jelenleg 700 ezer ember. Hogy ez miért is van, ezt most önöknek bebizonyítom, illetve felvázolom.

(21.50)

A hozzáférhetőség kérdése egy nagyon egyszerű és az emberek számára könnyen megfogható kérdés, hiszen arra keresi a választ, hogy hozzáfér-e a vidéki lakos az egészségügyhöz, hogy hol kezelheti magát, vagy van-e ahol kezelheteti magát, van-e dolgozó abban az intézményben, eljut-e hozzá időben a mentő, vagy tud-e közel gyógyulni az otthonához. Ilyen kérdésekre keresik egyébként nap mint nap a lakosok a választ, és azt kell mondani, hogy a probléma mögött kettő probléma, egy infrastrukturális intézményi hiány, illetve egy dolgozói hiány húzódik meg. Ha a szinteken végigmegyünk, akkor jól láthatjuk, hogy az alapellátásban, tehát a háziorvosoknál, fogorvosoknál, de akár a védőnői szolgálatnál is azt látjuk, hogy egy rossz állapotban lévő orvosi kar látja el, jellemzően kiöregedett, erről már többször volt szó, a pontos szám mégis az, hogy a vidéki háziorvosok 43 százaléka, tehát majdnem a fele 60 év feletti. Ez egy rendkívül rossz korfát jelent, és egy rendkívül rossz kilátás a vidéki lakosok számára.

De ami kiemelten fontos probléma, a betöltetlen praxisok kérdése. Én azt látom, hogy a kormány komoly pénzeket próbált beletolni abba, hogy ezek a praxisok valamilyen módon betölthetők legyenek. De valamiért ez a pálya nem volt vonzó, és ha onnan elindultunk a 200-250 betöltetlen praxisból, a beletöltött pénz ellenére 350 betöltetlen praxis van ma Magyarországon, és 250 betöltetlen fogorvosi praxis. És ezek jellemzően mind vidéki és kistéleplési körzetek, ahol, ha úgy nézzük, belátható időn belül esély sincs arra, hogy orvost kerítsenek, vagy orvost szerezzenek egy ellátási körzetre. És ez nagyjából azért is van, mert a jelenlegi finanszírozási modellben ott, ahol egynél több rendelőt kell fenntartani, és ehhez biztosítani kell az asszisztenciát, biztosítani kell az ottani rendelési időben való megjelenést, ezek olyan mínuszokat termelnek, hogy nem éri meg ezeket a vállalkozásokat, ezeket a háziorvosi vállalkozásokat üzemeltetni, mert mindaz a finanszírozási díj, ami bejön, az nem elég arra, amit oda el kell költeni.

Lényegében az alapellátási hiányosságok azok, amivel a vidéki lakosság rögtön lefelől találkozik, és ez egy óriási terhet tesz az alapellátási ügyeleti

ellátásokra, ugyanis mindenki, aki nem fér hozzá rendszeresen a háziorvosához napközben, az, miután elmúlt 16 óra, fogja, és bemegy az orvosi ügyeletre, ami vagy háziorvosi ügyelet, vagy egyébként már a járóbetegnél egy ügyelet, vagy egyébként maga a kórházi ügyelet, és beömlik mindenki anélkül, hogy szűrniék, beömlik az összes vidéki lakos, aki nem fér hozzá, mondom, 700 ezer ember nem fér hozzá tiszteséges egészségügyi ellátáshoz vidéken. Ők mind a következő szintre beömlenek, és annál drágább egészségügyi a világon nem létezik, hogy kórházban próbálunk kezelni embereket, akik az első vagy a második szinten is kezelhetők lettek volna.

Ami a járóbeteg-szakellátásnak a hiányosságait érinti, ez jellemzően a közepes méretű települések problémáit takarja, és a közepes méretű, 10-20 ezer közötti településeken jelentkezik elsősorban, szintén az, hogy felszereltségi hiányban vannak, dolgozói hiányban vannak, sőt ezek a szakrendelők az utak állapota miatt sokszor nehezen vagy a tömegközlekedés hiányosságai miatt nagyon-nagyon előrelátó tervezés mellett és nagy nehézségek árán, komoly hátrányok árán közelíthetők meg.

A harmadik probléma pedig a kiskórházak léte, amikor valamikor a szocialisták elindították, és a fideszesek vitték tovább a struktúráváltást a kórházaknál, akkor azzal álltunk szemben, amit egyébként ma Lázár János itt elmondott dilemmaként, hogy egy kórházi számról elkezdünk beszélni, hogy elegendő vagy sok kórház, vagy kevés kórház van-e Magyarországon, amire Lázár János azt mondta, hogy ez a kérdés, amiről beszélünk, hülyeség. Hát, részben egyetértek vele, mert arra nincs tekintettel, hogy Magyarországon milyen igényei vannak az ellátórendszer igénybe vevő lakosoknak. Természetesen meg kell húzni bizonyos ellátásoknál azt a vonalat, ami alá már kistéleplésre nem tudjuk telepíteni. Egyrészt nincs hozzá technológia, nincs hozzá megfelelő kubatúra, és nincs hozzá megfelelő ember. Senki nem várja el, és szerintem egyetlenegy falusi lakos, egyetlenegy tiszaderzsi vagy egyetlenegy böhönyei, semmilyen lakos nem várja el, hogy a hozzá legközelebb lévő nagyvárosi vagy karcagi kórházban éppen agysebészek dolgozzanak, vagy nyitott szívűműtéseket végezzenek el. Azt elfogadják az emberek, hogy valamilyen szinten utazni kell, de azt nem fogadják el, amik az elmúlt időszaknak a trendjei voltak, és ebben a kormánynak vastagon van sara, hogy az egynapos sebészeti ellátásokat és mindazokat az ellátásokat, amiket el lehet végezni járóbeteg-szakrendelésben biztonságosan, olcsón és hatékonyan, azokat bár papíron támogatják, de valójában szétverik.

Ezt a folyamatot átértük Marcaliban, átértük Tapolcán, most pedig átértjük Szikszón. A szikszói kórházban, amint lejárt a támogatási időszak és a fenntartási időszak - ez volt január 31-e -, február 1-jén elpakolták a komplett egynapos sebészeti blokkot, és elvitték onnan a lakosoktól 80 ezer lakosnak az ellátását, azokból a borsodi kistéleplésekből, ahonnan egyébként is győtrelem volt bejutni bárhová. Még Szikszóra is nehéz volt bejutni, nem az, hogy Mis-

kolcra bebumlizni és a megyei kórházban sorban állni, hogy ellátást kapjanak.

Nos, ilyen irányba mentek el mostanában a kórházakban való gondolkodások. Meg kell tehát valahol majd húzni azt a limitet, és vissza kell valahová fejteni odáig a gondolati menetet, hogy hol lehet még gazdaságosan és biztonságosan meghagyni a kórházainkat. Mert jelenleg az van, hogy nagy részét a kórházainknak, ha meg is tudják közelíteni, nincs benne jó ellátás, ahol meg jó ellátás van, azt meg szinte létezhetetlen megközelíteni. Arról pedig zárójelben beszéltek, hogy ha bármelyikünk elmegy egy megyei kórházhoz vagy elmegy egy nagyobb intézményhez, pofátlanul magas parkolódíjakat kell megfizetni. Nálunk a megyei kórháznál 1500 forintba kerül fél óra. Hát, a Parlament környékén olcsóbban lehet parkolni, mint a megyei kórház környékén, és így kellene megközelíteni a vidéki lakosságnak a fontos ellátóhelyeket.

De beszélhetnénk a mentőkről is. A mentőknél bebizonyosodott az is, bármennyi pénzt próbálnak fejleszteni, fejlesztésre elkölteni, a mentőknél a küszöbértéknek számító 15 percen belül, vannak megyék, ahol 22 ezer sürgős hívásból csak a felében tudnak kijutni. Szintén infrastruktúra-hiány, mentődolgozó-hiány, a gépjárművek hiánya. Egyszerűen nincs rá fordítva energia, és így élnek emberek eldugott falvakban, hogy esélyük nincs, hogy 15 percen belül hozzájuk mentők kiérjenek.

És amikor azt nézzük, hogy Magyarországon XXI. századi egészségügyet építünk, akkor azzal szemben azt látjuk, hogy valahol még a XX. században vergődik az egészségügyünk. Amikor azt nézzük, hogy a nemzetközi tendenciák szerint csökken az egészségügyi igénybevételnek az elvárt szintje, és egyre jobb helyzetben vannak az emberek, egyre jobban találkozik az ő elvárásukkal az egészségügyi szolgáltatás, Magyarországon ez a százalékos arány folyamatosan növekszik. Egyre rosszabb statisztikákat produkálunk, és azzal tudom zárni, amivel kezdtem is, hogy addig, amíg Magyarországon 700 ezer embernek, főként vidéken élő embernek az egészségügyi hozzáférési lehetőségei nincsenek kielégítve, nem férnek hozzá a megfelelő egészségügyi ellátáshoz, színvonalas ellátáshoz, addig arról kell beszélnünk, hogy a vidékfejlesztés bármilyen irányba haladhat, de az egészségügynek az aspektusát nem hagyhatja ki. Így hát képviselőtársaimat elfogult egészségügyi politikusként arra kérem, hogy erre is fókuszáljunk, erre is fordítsunk majd energiát. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kétperces felszólásra kért lehetőséget Apáti István képviselő úr, Jobbik. Tessék!

DR. APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Örülök, államtitkár úr, hogy nemcsak a vita végén reagált, hanem közben is, ez igazán nagyon fontos. Higgye el nekem, tisztelt államtitkár úr, hogy attól függetlenül, tudom én, hogy elvileg így van a szabályozás, hogy rugalmasabb az átjárhatóság a

közmunka és a piacialapú munka, a mezőgazdasági idénymunka között, és elvileg ugye, kötelező lenne ezt elvállalni, de mégsem kötelezik erre a kistépülések vezetői a közmunkások problémásabb részét. Tehát megint mondom, különválasztva, nem azt állítom, hogy minden közmunkás általában így áll hozzá, csak a közmunkásoknak van egy jelentősebb része, amelyik így próbálja meg kisakkozni, a saját érdekeinek leginkább megfelelő módon kijátszani a rendszer szabályait. Egyszerűen nem merik megkockáztatni, hogy akkor három évig kizárják a közmunkából. Nemcsak azért, mert akkor azt a közmunkást tényleg egy lehetetlen helyzetbe hozzák, még akkor is, ha önhibából kifolyólag kerülne ez az ember lehetetlen helyzetbe, hanem azért sem, mert egész egyszerűen adott esetben félnek több népes család elsőpró erejű haragjától, hogy finoman fogalmazzak, másrészt pedig nagyon komoly szavazatvesztést realizálna az a településvezetés, amelyik szó szerint betartaná ezeket a szabályokat.

Sőt, annak is hagyományai vannak egyes településeken, nehezen bizonyítható módon, hogy adott esetben az ország más részeire - még az építőipari, ez még a jobbik eset, mert akkor legalább a piacon dolgozik az adott közmunkás -, esetleg külföldre vagy az ország szerencsésebb felére mennek építőipari szakmunkára vagy segédmunkára, de elvileg kapja a közmunkásbért is, csak jattolni kell havonta egy húszast a közmunka-felügyelőnek, és akkor minden le van zsirozva. Tudom, ha van hivatalos tudomásunk, tegyünk feljelentést, csak nem vagyunk titkoszolgálat meg nyomozó ügyész, meg rendőr, ez a probléma. Szerettem volna valamikor az lenni, nem úgy alakult.

A másik, államtitkár úr, még egy egyszerű példa az adminisztratív nehézségekre, javítson ki, ha tévedek. A tüzelhalás ellen egy olyan szerrel lehet védekezni, amely Magyarországon betiltott. Több más országban nem, nálunk veszélyesnek minősítik, Nyugaton viszont nem. Magyarul: a gazda vagy vár a jó szerencsére, hogy hátha nem pusztul el a több tíz hektáros ültetvénye, vagy egy gigabírságot kockáztatva egy tiltott szert alkalmaz. Na, az ilyen butaságot kellene megszüntetni, államtitkár úr. Erről beszélek. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

(22.00)

ELNÖK: Most visszatérünk az előre bejelentett felszólalókhoz. Gógös Zoltán képviselő úr, MSZP!

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr, a szót. Hát, a vita vége felé, azt gondolom, nagyjából már lehet csinálni egy kasszát. Majd nekem a Gábor még segít, hiszen itt nagyon sok minden elhangzott. Meg kell mondjam, hogy olyan értelemben egyértelműen hasznos volt ez a dolog, hogy a probléma feltárása nagyjából sikerült. A megoldásban különböző javaslatok meg vélemények vannak. Én csak azt tudom mondani, amit az elején mondtam a vezérszónoklatban, hogy az a baj, hogy ezt a problémafel-

tarást szerintem nagyjából a rendszerváltás környékén kellett volna megcsinálni.

Nyugodtan mondhatom, hogy itt több trauma érte a magyar vidéket. Szerintem az is trauma volt, amikor kollektivizáltak, de az is, amikor '90-ben azzal a szisztémával ment szinte teljesen tönkre a működő mezőgazdaság, amit akkor kitaláltak, a kényszer-átalakítással, és nem a szerves fejlődés eredményeként jött sok minden létre. Nem bírja ki ez a szakma, ahol azért nagyjából egyrészt a biológiát kell kiszolgálni, másrészt minimum 20 éves mechanizmusok vannak, hogy ilyen gyakran ekkora vagyonszerzés érje. Ez sajnos többször bekövetkezett.

Ezért vannak most előnyben velünk szemben a versenytársak, mert gyakorlatilag ők egyenes pályán mentek. Persze, hogy ez a pálya mennyire versenyképes például egy amerikai vagy egy új-zélandi mezőgazdasággal, az egy más kérdés. Mert azért se felejtjük el, amikor vidékfejlesztésről meg vidékpolitikáról beszélünk, hogy nekünk, Európának nem teljesen nyitott a világ, mert azért vannak még vármok meg sok minden, de valahol a termékek itt vannak. Mondjuk, arra is figyelni kell, hogy miért csak új-zélandi sajt van az összes repülőn a világon. Ezekre szerintem, ha komolyan vesszük magunkat, figyelni kell.

A másik az a fajta jövedelem-helybenhagyás, a megtermelt jövedelem helyben hagyása, ami tipikusan Ausztriára jellemző, ezt Gábor elég részletesen elmondta, meg itt többen, olyan szinten tudatosodott a vidéken élőkben, hogy ha nem segítik egymást, akkor a végén nekik is rossz lesz, amihez még nekünk biztosan sok idő kell. Mert egyelőre itt én az irigységi faktort sokkal erősebbnek látom, mint a segítő szándékot. Ez egy nagyon probléma.

A másik, amikor viszonylag dinamikus fejlődés volt, függetlenül a társadalmi berendezkedéstől, és szerintem sokan visszasírják ám - bármit is mondanak, a '70-es évek közepétől a '80-as évek végéig - a magyar falusi létet, annak egy titka volt. Sok titka volt, de egy biztosan, hogy nem lett elvéve onnan a megtermelt jövedelem. Most meg beékelődött egy olyan réteg ebbe a mechanizmusba, itt különösen a mezőgazdaságról beszélek, ami nem abban érdekelt, hogy a helyi közösség fejlődjön, hanem abban érdekelt, hogy minél nagyobb profitot tudjon onnan kihozni. Ez a nagy baj. Aki ezt a szisztémát alkalmazza, azzal szemben egyértelműen degressziót kell alkalmazni. Soha nem vitattuk, hogy ne legyen támogatási limit, de nem olyan alapon, hogy 1200 hektár, és akkor mindegy, hogy az most 10 aranykoronás föld, vagy 25 aranykoronás föld, vagy 30, mindegy, hogy mondjuk, az a vállalkozás 200 embernek ad megélhetést, vagy éppen 10-nek ad megélhetést 5 ezer hektáron. Ezzel nem értünk mi egyet.

Mi azt mondjuk, kell, hogy legyen ilyen típusú leföldözés, mert nyilván más a nyereségtermelő képessége egy nagyobb kapacitásnak, de sokkal inkább kényszerpályára kellene tenni, hogy igenis tegyen hozzá sokkal többet mindenki, aki a mezőgazdaságból akar megélni, a saját környezetének fejlődéséhez. Mert ez most jelenleg nincs semmilyen módon prefe-

rálva. Sőt, olyan helyzet állt elő, hogy van olyan falu, amelyik egy fillért nem tud profitálni a saját környezetében lévő földekből. Gondoljuk azt végig, hogy ha olyan vállalkozás működteti vagy művelteti ott a földeket, aki nem azon a településen van bejelentve például, nem azon a településen vannak a gépei. Attól még súlyadót sem tud beszélni a saját széttagosított útjai után. Nem beszélve arról, hogy semmiféle adóbevétele nincsen, még akkor sem, ha egyébként az a vállalkozás komoly nyereséget termel.

Nem beszélve arról, hogy én egyébként nemcsak a mezőgazdaságban, de a mezőgazdaságban különösen az osztalékkivételt iszonyatosan megadóztatnám. Iszonyatosan megadóztatnám! Ugyanis az mégsem működik, tudunk mezőgazdasági vállalkozásról, ahol nagyon alacsonyan tartják a fizetéseket, majd egyébként több száz milliós osztalékot vesznek ki a tulajdonosok. Azt gondolom, hogy ezt valamilyen szinten lehetne szabályozni, hogy mondjuk, aki az átlagbér alatti szinten fizeti az embereit, és osztalékot vesz ki, az ne a sima 15 százalékos osztalékadót fizessen, hanem fizessen 50 százalékos osztalékot vagy akár 80-at. Ha ilyen javaslat érkezik, biztosan támogatjuk. Ugyanis abból az osztalékból azon a településen semmi nem fejlődik. De ha ott megfizetné az embereit például, és az most mindegy, hogy magánvállalkozás vagy társas cég, ha ezt csinálja, akkor az államnak valahogyan bele kell avatkozni ebbe a mechanizmusba.

Viszont azzal is egyetérték, itt több ember elmondta, hogy a valódi kistermelők sarcolását meg a hatósági vegzálását minimálisra kell csökkenteni. Én biztos vagyok benne, hogy ha csinálnánk egy normális őstermelői rendszert, amibe nekem például a gabonatermelés nem fér bele... - a gabonatermelés nem őstermelés, az egy adóelkerülő trükk, semmi egyéb. Mert az, hogy beérkezik egy szállítóra egy szerelvényen 40 tonna gabona nyolc szállítójeggyel, az nem őstermelés, emberek. Az egyszerűen arról szól, hogy ne kelljen adózni. És ez egy iszonyatos versenyelőny, mert több száz hektáron működnek őstermelői háttérrel. Őstermelő a nagymama, a nagypapa, az unoka, a nagybácsi, a nagynéni, mindenki őstermelő. Ez nem normális. Az őstermelő az, aki a maga által megtermelt termékfeleslegéből a környezetét el tudja látni. Ebben nekem például biztosan nem fér bele a gabonatermelés. És ha abban megegyeznénk, hogy ki az őstermelő, és az ne árulhasson banánt a pápai piacon, akkor minden további nélkül be lehetne vezetni az átalányadót, úgy, ahogy van Ausztriában, és akkor nem kellene azzal szórakoztatnunk, hogy most ellenőrzgetik hetente kétszer, hogy adott-e blokkot vagy nem. Fizesse ki, ami egy bizonyos kapacitás után megképződik, és akkor ez rendben van!

Azt gondolom, hogy bizonyos dolgokat a vidék fennmaradása érdekében alapjognak kell tekinteni, például a szolgáltatásokhoz való hozzáférést, ebbe beleérttem a közlekedési infrastruktúrától kezdve az oktatási és egészségügyi szolgáltatást is. Ezeket valahogy szerintem Alaptörvényben vagy alkotmányban kellene rögzíteni. Ugyanis az a baj, hogy most ezt semmi nem védi vidéken. Semmi! Akár az önkor-

mányzat is dönthet úgy, hogy megszüntet bizonyos tevékenységet, de az állam is. Sajnos, volt már erre példa, és ebben mi sem voltunk különbek.

Erről beszéltem az expozéban is, hogy igenis van ebben mindenkinek sara. Nekünk az például, hogy megszüntettünk járatokat, a Fidesznek meg az, hogy mindent megígért 2010-ben, oszt' nem állított vissza egyet sem. Mert akkor lenne ez fair mondás visszafelé, ha közben minden visszakerült volna a helyére. De nem került vissza itt semmi. Azt gondolom, ezek azok a pontok, és ebbe beleérttem az idősgondozást is.

Robinak mondanám, hogy többgenerációs családban nőttem fel. Nem volt kérdés, hogy a dédit éppen ki látja el, aki ráért, meg kell mondjam. És nem is volt probléma. De te sem élsz már többgenerációs családban szerintem, meg sokan nem élnek itt. Mert mi volt a lényeg? Hogy a gyerekek jobb, ha külön van a szülőtől. Nem mondom én, hogy nem volt konfliktus a többgenerációs családban. Hogyne lett volna! Ahol négy generáció élt együtt, el lehet képzelni, hogy közöttük nem volt minden felhőtlen, de ez volt a normális és megszokott. De most már nem ez van. És nem hiszem, hogy ebbe az irányba vissza lehet menni.

Ahogy abba az irányba sem lehet visszamenni, hogy egy szem disznótartó a falu közepén 300 disznót tart. Ilyen nincs! Mert amikor mindenki tartott, akkor egyformán büdös volt mindenhol, meg mindenhol egyformán volt légy, ezért nem zavarta a másikat. Ugyanúgy zavarta, csak nem foglalkozott vele. De most azért azt is látni kell, hogy ez a világ már nem ilyen. Akkor úgy kell szervezni az életet, hogy legyen lehetősége valakinek akár állatot is tartani, csak olyan mederben, hogy tartsa be a normális együttélés szabályait. Mert nem a tisztességes állattartással van a probléma, hanem azzal, aki mondjuk, négy hónapra keresztül nem viszi el a trágyát az udvaráról. Ebből persze nem lehet a hatóságot sem kihagyni, és azzal egyetérték, hogy teljes felügyelet nélkül nem lehet hagyni ezt a helyzetet.

(22.10)

A másik, hogy egyelőre úgy látszik, hogy arra az infrastruktúra-fejlesztésre és az abból következő jövedelemigényre vagy fizetésigényre, ami bekövetkezett a rendszerváltás után hál' istennek, nem volt fedezet. Régen nem volt szemétdíj a faluban, csatornadíj meg ilyenek. Nem volt szemét sem. Meg volt oldva, hogy ott nincsen fölösleges input se meg output se, ott nem volt semmi ilyen, mert nem kellett. A falusi berendezkedés, a falu majdnem ugyanúgy működött, mint egy tanya, csak egy porta volt egy tanya. S szóba került a tanyaiprogram. Mondtam az államtitkár úrnak, hogy jó lesz, ha ott majd körülnéznek, mert ott biztos, hogy Btk.-s történet van, tehát az tuti. A nagy fővárosi piac működésében sem látom tömegével a termelőket, de ez egy mellékszál, ebben van közös feladatunk, majd ebben mi is körülnézünk természetesen.

Tehát én azt gondolom, hogy ha ezekben az ügyekben nagyjából meg tudnánk egyezni, hogy mi

az a határ, ameddig bizonyos engedményeket tudunk még adni a termelésbe, mire szorítsuk rá azokat, akik most ebből élnek, akkor énszerintem meg lehetne valamit mozdítani. De azért illúzióknak ne legyen, nem lesz többet tízmillió disznó, se piaci oldalról, mert nem tudjuk kezelni; most egyébként 2,8 millióra sikerült magunkat leküzdeni, pedig 400 forint fölött van az ár, ezt én se nagyon értem, de úgy látszik, mindenki a fejlesztésre vár, most már nem akarnak a meglévő kapacitásokba újabb létszámot bővíteni. Ezt föl is kell pörgetni, ezt mondom államtitkár úrnak is, mármint Csepregynek is, hogy tényleg csinálni kellene valamit, el kellene döntenie a pályázatokat, mert másfél éve áll minden, és ez nem jó. Ez nem jó a településeknek se, de leginkább a mezőgazdasági vállalkozásoknak.

Énszerintem sok mindent meg lehetne itt oldani, ha meg lehetne beszélni. Én úgy látom, ebben vannak is partnerek. De ma is, én nem tudom, hogy keveredett ide a „Modern városok” program, de én nem hiszem, hogy az ennek a vitának volt a tárgya. Én szívesen meghallgattam Győr iszonyatos fejlődését - azon jövők keresztül szinte mindennap, tehát én pontosan tudom, hogy ott mi van -, de nem hiszem, hogy ennek a vitának volt a tárgya. De ez ugyanúgy igaz Debrecenre is.

Ennek ellenére persze az is biztos, hogy egy-egy vidéki térség nem tud működni, ha nincs normális, környezetben lévő kapacitás, mert azért Európa se úgy működik, hogy mindenki falun dolgozik, hanem úgy működik, hogy ott jobb élni, aztán eljárógat 15-20-30 kilométerre dolgozni. Ezt nekünk is segíteni kell szerintem, ez egy alapkérdés, meg ehhez olyan utak kellene, amik járhatóak, mert tényleg vannak olyan utak, amin már a terepjáró sem lesz lassan elég.

Én szeretném mondani, hogy mi ebben partnerek vagyunk. Az, hogy sokat kekeckedünk, meg az, hogy állandóan kérdezzük, azért van, mert nem lehet olyan helyzet, hogy a támogatások május végén százmilliárdos nagyságrendben nincsenek kifizetve, mert ezt például a szakma nem nagyon viseli el.

A másik, hogy jogbiztonság kell. Ezek az elmúlt évekbeli beavatkozások akár a földbérleti rendszerbe, akár a földtörvénybe, nem a jogbiztonságot szolgálták. Így nagyon nehéz befektetőket várni, márpedig azért egyet látni kell: más falusi tőkevonzó erő, mint a mezőgazdaság, nincsen. Tehát azon keresztül lehet további tőkevonzást csinálni, nem mezőgazdasági tevékenységre, ezt ne felejtjük el, mert ott megvan hozzá az infrastruktúra - ez igaz a családi gazdaságokban is, meg igaz a társas gazdaságokban is -, és az ideális arányt nyilvánvaló, hogy segíteni kell kialakulni, de nem durva beavatkozásokkal.

Én azt gondolom, hogy ha ezekben az ügyekben meg tudnánk nagyjából egyezni, akkor talán, nem azt mondom, hogy meg lehetne menteni azt az 500-600 falut, amire sajnos rá kell mondani, hogy akkora volumenű népességfogyás volt, hogy nem valószínű, hogy azokat hosszú távon meg lehet menteni, de legalább a többit kellene megpróbálni, hogy a teljes vidéki lakosságnak ne kelljen máshol élni, mint ahol

egyébként ezt megszokta évtizedeken keresztül. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps.)*

ELNÖK: Magyar Zoltán képviselő úr, Jobbik.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Így a vitanap zárásaként egy idézetet szeretnék mondani. A GDP motorja a mezőgazdaság - ezzel kezdte Font Sándor a felszólalását, és azt kell mondanom, hogy ebben minden bizonnyal igaz van, de azért javítsuk ki, és a mai vita végén, azt hiszem, hogy ebben egyet tudunk érteni, hogy ahhoz, hogy Magyarországon mezőgazdaságról tudjunk beszélni, még nagyon sok mindent le kell tennünk az asztalra, mert ami a GDP motorja, az legfőképpen inkább ipari nyersanyagtermelés, nem pedig a minőségi, fenntartható vidéki munkahelyek alapját adó, mondjuk, többlet hozzáadott értékkel rendelkező mezőgazdaság. Így bízom abban, hogy a jövő forrásai majd olyan formában lesznek elosztva, hogy valóban egy ilyen vitanapon nem a „Modern városok” program szép, leendő teljesítményeit kell hallgatunk, hanem arról tudunk beszélgetni, hogy ezek a bizonyos hiányzó minőségi munkahelyek miként jöttek létre, és miként képesek majd vidéken tartani a fiataljainkat, és miként képesek megakadályozni mind a Nyugatra történő vándorlást, mind pedig az országon belüli migrációt, mert mind a kettő egy katasztrofális elmúlt időszaknak és politikának az eredménye, mondhatom azt, hogy az elmúlt 60-70 év eredménye, és nagyon jó lenne, ha ezeket az európai uniós és hazai forrásokat úgy tudnánk felhasználni, hogy ezt a folyamatot megállítsuk, megfordítsuk.

Én bízom benne, hogy nem kell még ezen nagy logikaváltásra egy évet várni, amíg a Jobbik kormányra kerül, és most már arról tudunk beszámolni, hogy a következő hónapokban is eszerint lesznek a források elosztva, és ilyen jogszabályokkal találkozhatunk. Köszönöm, elnök úr, a lehetőséget. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Harangozó Gábor képviselő úr, MSZP.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Szeretném azzal kezdeni, hogy megköszönjem mindannyiuknak ezt a mai vitát, mert szerintem ez a mai vita lényegesen szakmaibb és nyugodtabb hangvételű volt, mint egyébként a hasonló viták szoktak lenni.

Én is azzal szeretném zárni így a vita végén, hogy két olyan részletre, amelyre kicsit kevesebb idő maradt, és az elején, az első megszólalásomban nem volt annyira időm kifejtetni, ezekre szánám a maradék néhány percet. Egyrészt szeretnék érvelni amellett, hogy a piacképes munkahelyteremtést miért kell a meglévő agrárvállalkozások vállára ráhelyezni, miért ez kell hogy legyen a tartópillér vidéken. Mindannyian ismerjük azt a jelenséget, hogy a falvaink jelentős részénél néhány agrár-nagyvállalkozó, -vállalkozás - ezt sokszor akár családi gazdaságnak is hívjuk, de alapvetően iparszerű növénytermesztéssel foglalkozó, gabonával foglalkozó vállalkozások - több

száz, néha több ezer hektáron kifejezetten versenyképesen megműveli a földet, ebből egész nagy nyereségre is szert tud tenni, miközben a környező faluban vagy falvakban egyszerűen nincsen megélhetés, nincsen piacképes munka, miközben ezekben a vállalkozásokban ott van a megfelelő vállalkozási ismeret, a banki kapcsolatok, a pénzügyi ismeret, minden, ami kell ahhoz, hogy akár egy új vállalkozás is kinőhessen belőle.

Államtitkár urak, azért kell összekötnünk a területalapú támogatást a foglalkoztatási kényszerrel, hogy egy ösztönzőt adjunk ezeknek a vállalkozásoknak, hogy ha meg akarják kapni ezt a jelentős területalapú támogatást, akkor tessék embereket foglalkoztatni. Nagyon jól tudom, hogy ebbe a növénytermesztési ágazatba nem kell több ember, ide csak kevesebb ember fog kelleni, mint amennyi most van, több nem kell. Semmi baj! Csináljon egy műanyagfröccsöntő üzemet vagy egy varrodát - amiről volt szó -, vagy bármit, amiben lehet az embereket foglalkoztatni, és ha az nullszaldósra jön ki, akkor is megéri neki, mert megkapja mellé a területalapú támogatást. De ha hozzáteesszük azt a segítő intézményrendszert, ami ezeknek a termékeknek a megfelelő logisztikáját, piacszervezését, tudástámogatását mellé tudja rakni; hogy mindenki értse: amikor régen működött az Áfész, amitől a kisbani termelés, a háztáji gazdálkodás is életképes volt, amikor arról beszéltem az elején is, hogy az a rendszer hiányzik ma, akkor erre gondoltam, hogy annak a támogató intézményrendszernek és ezeknek az ösztönzőknek kell meglenniük ahhoz, hogy piacképesen is munkahelyeket tudjunk újra teremteni a vidéken, és erre nagyon jó alkalom vagy lehetőség az, hogy van uniós területalapú támogatás, ami ma pont az ellenkező hatást fejt ki, de ha összekötnénk a foglalkoztatással, akkor pont ösztönző tudna lenni arra, hogy újra életképes munkahelyek jöjjenek létre vidéken.

A másik fontos dolog pedig az, amiről szintén volt már szó, hogy a keletkezett jövedelmet ott kell tartani a településeken. Ma az a baj, hogy sok településen, ha különböző transzfereken keresztül is jön jövedelem, tehát akármilyen támogatásokon keresztül, szociális transzfereken keresztül, közmunkán keresztül, ha keletkezik is jövedelem, például az energiaszámlákon keresztül - rezsicsökkentés ide vagy oda, ami egyébként ráadásul a falvakat nem nagyon érintette, mert fával tüzelnek, aminek az ára csak fölfelé ment, és nem lefelé - ezek kimennek. A legszegényebb településeken, a legszegényebb térségekben azon gondolkodnak a szolgáltatók folyamatosan az állammal karöltve, hogy milyen trükkös megoldást lehet kitalálni, meg előre fizetett kártyákat meg mindent, mert az embereknek nincs pénzük kifizetni a számlát, miközben helyben meg lehetne termelni az energiájukat.

(22.20)

Ma az állam ad egy csomó támogatást ilyen helybeli energiatermelésre, csak nem a szegényeknek, hanem a gazdagoknak. Ma olyan támogatási

rendszer van, amivel a Rózsadombot meg a XII. kerületet tesszük tele napelemekkel, merthogy családoknak akkor adunk támogatást, ha ők jelentős önerőt mellé tudnak tenni. Mondjuk, egy családi háznál vagy egy társasháznál minimum 5 millió forint egy ilyen beruházás, tehát akinek van 2,5 millió forintja, annak adunk még 2,5 milliót hozzá, hogy ingyenenergiához jusson.

Na, tisztelt kollégák, egyetlen fillért sem szabadna ilyen módon elkölteni. A közösségi pénzt arra kell fordítani, hogy a közösség számára hasznos beruházások szülessenek, és pont arra kéne koncentrálni, hogy a hátrányos helyzetű települések tudják a saját energiaszükségletüket előállítani, ezáltal legyen ingyenenergiájuk, amit tudnak biztosítani a helyi vállalkozásoknak is, vagy ha megfelelő méretűre csináljuk ezeket, tehát túlméretezzük, akkor tudnak energiát szolgáltatni, amiből folyamatos bevételük van, és ebből a bevételből tudják a helyi gazdaság fejlesztését is elindítani.

Ezt a példát is azért mondtam el, tisztelt képviselők, mert ilyen szempontból is máshogy kell gondolkodnunk, mint ahogy eddig gondolkodtunk, teljesen mindegy, hogy melyik kormányról volt szó. Kicsit az az érzésem, mintha a problémákat mindig megfogalmazzuk, és a hagyományos eszközökkel gondolkozunk azon, hogy hogyan lehetne egy olyan mátrixot összerakni, amiből az működőképes lesz. Felejtsük el, nem fog működni, új eszközökhöz kell nyúlni! Ezért mondtam azt, hogy szociális gazdaságra van szükség, ahol a piac nem tudott munkahelyeket teremteni, ott az államnak igenis be kell lépni, piacképessé váló munkahelyeket kell elindítani, és ehhez megfelelő támogató intézményrendszer kell. Az energetikában át kell gondolnunk a támogatási rendszert, ezt a mostani, gazdagokat támogató rendszert el kell felejteni, és ezért mondtam én, hogy egy ilyen szociális zöldgazdaság-fejlesztő programot kéne indítani, ami arra koncentrálna, hogy a hátrányos helyzetű térségeket juttassuk ehhez az energiatermelési lehetőséghez, a meglévő agrárvállalkozásokat pedig arra kell ösztönöznünk, hogy ők is újra munkahelyeket teremtsenek, és nemcsak a mezőgazdaságban, hanem azon túl is.

Ha ezeket a változtatásokat megcsináljuk, higgyék el, akkor jelentősen lehet javítani a vidéken élő emberek boldogulási lehetőségeit, életlehetőségeit, és nagyon sok olyan, nemcsak munkahelyet tudunk teremteni, hanem jövedelemtermelő lehetőséget is, amivel az emberek élete elviselhetőbbé, normálisabbá válik, és ha ehhez hozzáteszük azokat a közösségfejlesztési eszközöket, amelyekről szintén sokat beszéltek, és újraépítjük a vidéki közösséget, akkor ismét a magyar falvak élhetővé fognak válni (*Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.*), és ez az, amit itt közösen meg kell majd valósítanunk. Köszönöm szépen, elnök úr.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Sallai R. Benedek képviselő úr, LMP.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Valamennyiüknek meg szeretném köszönni a magam részéről a vitát, és hogy ilyen értékesen elbeszélgettünk ezekről a témákról.

Utolsó mondataimmal Lázár János miniszter úr kezdőmondataira szeretnék visszautalni: azt mondta, hogy egy kormányzat közvetlenül tudja befolyásolni, hogy mi történik a falvakban. Konklúzióként azt szeretném elmondani, hogy itt lenne az ideje, talán már csak egy évük van arra, hogy valaha érdemi hatással tudjanak lenni az ország sorsára, eljött az ideje, hogy elkezdjük jól tenni (*sic!*). Köszönöm a szót, elnök úr. (*Taps az MSZP és a Jobbik padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselők! Megkérdezem, hogy a fennmaradt időkeret terhére kíván-e még valaki szólni. Azt látom, hogy ki tud vagy ki nem tud, de kíván-e szólni? (*Senki sem jelentkezik.*) Na, megállapítom, hogy nem kíván senki élni a felszólalás lehetőségével, így aztán a képviselői felszólalások végére értünk, a politikai vitát lezárom.

Megadom a szót előterjesztőként Csepreghy államtitkár úrnak. Parancsoljon!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Nagyon szépen köszönöm a szót, és engedje meg, hogy megpróbáljam a zárszóban azokat a gondolatokat felidézni, amelyek, azt gondolom, konszenzus tárgyát képezik a jelenlegi kormányzat és a parlament jelenlegi ellenzéki pártjai között. Talán egy mondatban úgy foglalhatnánk össze a mai vitanap lényegét, hogy a pohár nincs tele, de nem is teljesen üres. Az elmúlt percek utolsó hozzászólásai arról győzték meg, hogy itt valóban, más vitanapokhoz hasonlóan, érdemi párbeszéd zajlott, ami mindenképpen örömteli állapot.

Sokan felhoztak olyan kérdéseket is a vidékfejlesztés kérdése kapcsán, amelyeket nem minden képviselő vélt a témához tartozónak, de itt láthattuk azt, hogy a legszűkebben vett vidékfejlesztési vita, nézőpont, ami alapvetően nem szól másról, mint a mezőgazdasági kérdések kezeléséről, ugyanúgy belefért a mai vitába, mint az, ami úgy gondolkodik a vidékről, mint lényegében 8 millió 84 ezer magyar állampolgár, honfitársunk életteréről, így pedig annak szerves részét képezik a nagyobb vidéki városok fejlesztései is. Kétségtelenül egy teljesen más problématerképpel kell szembenézniük az utóbbiaknak, mint a magyar vidék többségének.

Mi az, amiben konszenzus van a kormány álláspontja és meglátása szerint a mai vitanapot magunk mögött tudva?

Egyrészt abban, hogy a vidékfejlesztés több mint gondolkodás a mezőgazdaság helyzetéről. A magyar vidék ebből fakadóan több mint Budapest gazdasági és demográfiai hátszárnya, és a magyar vidék ebből fakadóan saját jogon is erőt és kivánságot formálhat arra, hogy a mindenkori kormányzat fektessen bele, és remélje tőle Magyarország gazdasági és demográfiai megújulását.

Mi az a három pont, ami, azt gondolom, a parlamenti pártok mindegyikének véleménye szerint alapfeltétele annak, hogy a vidék valóban felzárkózzon, növekedjen és a megújulás záloga legyen? Egyrészt az, hogy a vidék képes legyen egzisztenciát teremteni, tehát a vidék ne egy olyan térség legyen, ahonnan az emberek elvágynak, hanem egy olyan térség, ahol meg tudják találni a saját anyagi számitásaikat.

Ha ez megtörténik, akkor a vidék legyen olyan térség, ahol az állam a különböző állami szolgáltatások tekintetében azonos minőségű szolgáltatásokat tud nyújtani az állampolgárok számára, mint ahogy ezt meg tudja tenni adott esetben a fővárosban vagy a nagyvárosokban, és a vidék legyen egy olyan térség az ott élők számára, ahol annak is megvan a lehetősége, hogy a meglévő szabadidőt az emberek kultúraltan, tartalmasan tudják eltölteni.

Azt gondolom, a mai vitanap, az elmúlt nyolc óra közelebb vitt bennünket ezeknek a kérdéseknek a megvitatásához, ezért engedjek meg, hogy a kormány nevében köszönetemet fejezzem ki mindannyiuknak, illetve az önkormányzatok képviselt pártoknak és frakcióknak is a vitában való részvételért. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk.

Most a **napirend utáni felszólalások** következnek. Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Magyar Zoltán képviselő úr, a Jobbik képviselője: „Enese, Ikrény, Rábapatonna és Koroncó problémáiról.” címmel. Képviselő úr, parancsoljon!

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Pont ezen napirend végén sikerült a napirend utáni felszólalásomat elmondani, és ennek azért is örülök, mert némiképp kapcsolódik a mondanivalóm.

Enesét 1734 fő lakja, Győr és Csorna között helyezkedik el, és egyébként nagyon büszkék lehetünk rá, már 6 ezer év óta lakott bizonyítottan. A történelme, hasonlóan a térség többi településéhez, elég viharvert, hiszen a konfliktusok nem kímélték. Talán érdemes megemlítenem az első és legutóbbi időkben a legpozitívabb fejleményt, az 1860-as éveket, amikor Hetvényi István tanító került oda, és a legjobbak közé emelte az ottani oktatást. Jelen helyzetéből amit még kiemelnék, az a Babamúzeum, nekem is volt módon megtekinteni Podmaniczky Miklósné gyűjteményét, ami tényleg rendkívül érdekes, és a helytörténeti gyűjtemény is párját ritkítja.

Ikrény települést 1826 fő lakja, Győrtől 8 kilométerre található. Valószínűleg egyébként az „iker” szóból ered a neve, és első birtokosai az Ikrényi nemzetségből származnak. Az elmúlt ötven évben megháromszorozódott a lakosság szám. Ez a kisebb településeket tekintve ritka áldás vagy átok, ez attól függ, hogy kivel beszélget az ember a településen, de mindenképp elmondható, hogy ez Győr hatásának köszönhető.

Koroncón 2074 fő él, Győrtől nyugatra, 10 kilométerre fekszik. Itt érdemes elmondani, hogyan lett Magyarország-szerte híres, de talán Európa-szerte híres a település, hiszen 1704. június 13-án itt zajlott egy komoly kuruc-labanc harc, ami aztán sajnos a labancok oldalára dőlt el. Jelentős sport- és kulturális étellel büszkélkedhet a mai napig.

Rábapatonán 2500 fő él, a Rábca és a Rába között helyezkedik el, eredendően állítólag besenyők laktak. Itt is rengeteg konfliktusról lehetne szót ejteni, de inkább térjük át a mai napokra.

(22.30)

Ezen települések kapcsán el tudom mondani, hogy a korábbi hetekkel ellentétben itt az elhagyott ingatlanok problémája vagy éppen a munkanélküliség nem jelent napi gondot. Ahogy már említettem, ez főként a Győrhöz való közelség eredménye. Azonban az utak állapotáról itt is szót kell emelnem, és itt nem az önkormányzatok felelősségét kell elsősorban említenem, hiszen ők azért amennyi lehetőségük volt, megtették, sokkal inkább a Közút által kezelt utakról van szó. Ha az ember lejön az autópályáról vagy a térséget átszelő gyorsforgalmi útról, akkor jó eséllyel középkori állapotokba ütközik, ami jelentős hátrányokat okoz például a helyi vállalkozásoknak csakúgy, mint a gépkocsit vagy tömegközlekedést használó lakosoknak. Arról nem is beszélve, hogy így sok, a különböző szociális vagy egészségügyi intézményhez való hozzáférés minősége romlik ezáltal.

A helyi vállalkozások ezenkívül azt is elmondták, hogy szeretnének nagyobb lehetőségeket kapni arra vonatkozóan, hogy a Győr és környékén meglehetősen nyugati, jellemzően autópárai beruházásokban jobb eséllyel tudjanak beszállítóként megjelenni. Ehhez olyan pályázatokra, olyan forrásokra lenne szükségük, amelyek ezt lehetővé teszik és képesek ezeket a minőségi ugrásokat meglépni.

Megjelent újonnan konfliktusforrásként a belső migráció eredményeként, hogy mivel a térségben aki akar, tud dolgozni, ez elmondható így, ezért megjelent ez a fajta belső migráció és az ennek következtében megjelenő konfliktusok, amelyek kezelése csak úgy lehetséges, ha nem kényszerülnek az itt élők Nyugat-Európában munkát vállalni, legalábbis nem akkora számban, mint jelenleg, és a kelet-magyarországiak vagy a dél-dunántúliak pedig nem kényszerülnek arra, hogy a térségbe jöjjenek ezen munkahelyeket, amelyek így megüresedtek, betölteni.

Ezért is tartom fontosnak most megemlíteni a Jobbik béruniós kezdeményezését, amit az Európai Bizottság átengedett, legalábbis az aláírásgyűjtések megindulhatnak. Így nyolc közép-kelet-európai országban indulhat meg a kezdeményezés polgárokkal történő megismertetése és az aláírások gyűjtése. Nagyon szomorúan tapasztaltam, hogy a kormány ezen jobbikos kezdeményezés mögé nem állt be, miközben egyáltalán nem pártpolitikai kérdéssről van szó. Jól mutatja ezt, hogy a különböző országokban a legkülönbözőbb színezetű pártok, szakszervezetek, szövetségek ismerték fel a kezdeményezés súlyát és

álltak mögé. Így arra biztatom (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*) a kormányt, hogy ezen települések érdekében is álljon a kezdeményezés mellé. Köszönöm a lehetőséget. (*Taps a Jobbik padsoraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Államtitkár úr, parancsoljon!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi miniszteriumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársam! Azt hiszem, azok a települések, amelyeket felsorolt a mi megyénkben, szerencsés csillagzat alatt vannak, hiszen az ott élőknek olyan lehetőségeik vannak akár a munkavállalás terén, akár a kulturális, akár a szociális, akár az egészségügyi ellátás terén, amit nagyon sok más település megirigyelhetne. Ezt ön el is ismerte, és szerintem ez így teljesen rendben is van.

Engedje meg nekem, hogy átadjam önnek minden településre kigyűjtve az uniós támogatások területi felhasználásáról szóló összefoglalót települési bontásban, és akkor láthatja, hogy ezen települések fejlődése, gazdasági előrelépése a következő években, évtizedekben is garantált és nagy lehetőségekkel bír. Mindabból a gazdasági csodából, ami Győr városában, Győr-Moson-Sopron megyében van, ezek a települések kifejezetten profitálni tudnak. Nem véletlenül gyarapuló települések, és azt kell mondjam önnek, hogy Magyarország más területeihez képest a mi megyénkben lévő településvezetők és települések egészen más problémával küzdenek. Azzal küzdenek, hogy hogyan tudnak egy új osztályt indítani akkor, amikor augusztus közepén a betelepülők odaérkeznek, és egyszerre megjelenik akár Mosonmagyaróváron is 20 és 40 gyerek közötti új létszám, hogyan lehet az intézményhálózatot bővíteni. Addig, míg más éppen ezzel ellentétes folyamattal küzd, a mi megyénk, a mi településünk és főleg a győri agglomeráció, amit az 5-10 kilométeres sugárban lévő településekről elmondott, pont ezzel küzdenek.

Azt remélem, hogy mindazt az elismerő szót, amivel illetve őket, a települések hálával fogadják. Azt tudom mondani, hogy jó munkát kívánunk, és jó életlehetőséget kívánunk a továbbiakban is mindenki számára is. Engedje meg, hogy ezt majd odaadjam az ön számára (*Megtörténik.*), hogy tudja felhasználni a képviselői munkája során. Köszönöm szépen, képviselő úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Szávay István képviselő úr, a Jobbik képviselője: „Mivel segíti a Kormány a madárinfluenza által sújtott termelőket a járványügyi feltételeknek való megfelelésben?” címmel. Parancsoljon!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Nagyon örülök, hogy államtitkár úr itt maradt, ellenében miniszter- és államtitkártársaival, akik az elmúlt hetekben rendszeresen megcsinálták azt,

hogy kiszaladtak az ülés végén, hogy ne kelljen a napirend utáni felszólalásokra válaszolni. Köszönöm, hogy itt van államtitkár úr, és bízom benne, hogy tud egy-két megnyugtató mondatot mondani azzal a problémával kapcsolatban, ami nagyon sok vagy több száz Bács-Kiskun megyei és környékbeli magyar családot érint, és amelyről most beszélni kívánok.

Tavaly, a tavalyi év októberében Magyarországon is felütötte a fejét a madárinfluenza, amely rengeteg kárt és jövedelemkiesést okozott számos gazdának. Ezzel kapcsolatban néhány nappal ezelőtt keresett meg szülővárosom, a Bács-Kiskun megyei Soltvadkert környékéről egy baromfitenyésztő. Az illető úr elmondta, hogy a térségben lévő állatállományok nagyrészt integrációk tulajdonában vannak, így a termelők az ő jóindulatukra hivatkozhatnak vagy hagyatkozhatnak csupán, ha valamilyen szintű kártérítésben reménykednek. Az állam által adott kárpótlások azonban a tájékoztatások alapján csak részben érkeztek meg az integrációkhoz. Emellett sajnálatos módon az ágazatban dolgozók számára megítélt jövedelempótló támogatások máig nem kerültek teljes egészében kifizetésre, így az állományok megsemmisítése következtében kiesett munkájuk díját sem fizették ki. Ezzel egy időben idén nyár elejéig minden baromfitartónak teljesítenie kell a járványügy által előírt feltételeket, ellenkező esetben fel kell függeszteni termelői tevékenységüket, és nem fogadhatnak újabb állományokat sem.

Az ügy kiemelt figyelmet igényel, mivel az érintettek jó része végső anyagi tartalékát élte fel azért, hogy az előírt feltételeknek meg tudjon felelni. Ezek a teljesség igénye nélkül a következők: a zárt tartás lehetőségeinek megeremtelése, a takarmány és a szalma zárt tárolásának biztosítása, fekete-fehér öltöző, boncolóhelyiség, kerékfertőtlenítő, hullatároló kialakítása. Egy nagy létszámú állattartó telepet véve például a felsoroltak megeremtelése és kialakítása többmilliós többletköltséget is róhat a gazdákra.

Tisztelt Államtitkár Úr! Általánosságban is elmondható, hogy a baromfitartóknak az elmúlt években a madárinfluenza okozta nem várt kiadásokon túl is egyre több pluszterher adódik. Kötelező a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara tagjának lenni, és ide tagdíjat, valamint a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatalnak élelmiszerlánc-felügyeleti díjat fizetni. E szervezeteknél a bruttó bevétel után határozzák meg az említett díjat, így például 100 milliós bevétel esetén ez szervezetenként évente 100-100 ezer forint. Arról nem is beszélve, hogy a kamara ezért a díjért érdemi - és tudom, hogy államtitkár úr ezen vitatkozni fog, de higgye el, a gazdák így gondolják -, a termelők mindennapjait segítő szolgáltatást nem nyújt.

Ezen túl a Baromfi Terméktanácsba is be kell lépniük, legalábbis abban az esetben, ha támogatásért szeretnének pályázni. Az itt felsorolt terheken kívül még jó pár másik is nehezíti a gazdák mindennapjait, akik közül többen a madárinfluenza következtében több mint fél éve nem tudnak dolgozni, azonban a megfelelő bevételek hiányában is kötelezően fizetniük kell az említett díjakat.

A felsorolt problémák alapján jogosan merülnek fel a következő kérdések, amelyeket államtitkár úr felé szeretnék intézni. A támogatások kifizetésének késedelméből adódóan kitolják-e a járványügyi feltételeknek való megfelelés határidejét? Mi az oka az említett tételek kifizetése késlekedésének? Kívánja-e érdemben csökkenteni a kormány a magyar baromfitermelők terheit? Köszönöm szépen előre is államtitkár úr válaszát. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Nagy István államtitkár úr, parancsoljon!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Kedves Képviselőtársam! Az agrártárca kidolgozta azt a jövedelempótló támogatást, amely a madárinfluenza által leginkább sújtott kacsá- és libatartóknak jelent gyors segítséget. A támogatás részletszabályait a baromfi-termékpálya egyes területeit érintő madárinfluenza miatti veszteségek részleges ellentételezéséhez nyújtott jövedelempótló támogatásról szóló 12/2017. FM-rendelet tartalmazza. A Magyar Államkincstár 2017. április 15-ig küldte meg postai úton a támogatási kérelem nyomtatványát a kacsá- és libatartók részére, amelyet a kézhezvételtől számított tíz napon belül kell aláírva visszaküldeni a Kincstár részére.

(22.40)

A támogatásra 1,7 milliárd forintot különített el az agrártárca, amit még idén tavasz végéig megkaphatnak az érintett állattartók.

A madárinfluenza által okozott foglalkoztatási nehézségek enyhítése érdekében elsősorban a vágó és feldolgozó vállalkozások számára jelenthet segítséget a Nemzetgazdasági Minisztérium által kezelt, jelenleg is működő munkahelymegőrző támogatás, amely csekély összegű támogatás formájában működik. A támogatás finanszírozását az „Azonnal cselekszünk” programon keresztül az Országos Foglalkoztatási Alap forrásai biztosítják. Az alap forrásait az 1141/2017. kormányhatározat alapján egymilliárd forinttal növelte a kormány.

Ezenkívül az FM a Baromfi Terméktanács kérésére és az Országos Járványvédelmi Központ szakmai állásfoglalása alapján módosította a madárinfluenza elleni védekezés részletes szabályairól szóló 143/2007. FVM-rendeletet a korlátozás alatt lévő területekről történő kiszállítások segítése érdekében.

Az állategészségügyi hatóság tárgyalásai, egyeztetései alapján sikerült csökkenteni a nemzeti kereskedelmi korlátozásokból származó károkat is. Kanada, Hongkong, Ukrajna, USA, Szerbia és Izrael csak az egyes korlátozás alatt lévő területekről, illetve megyékből származó szállítmányokat tiltotta le, hála istennek, nem az egész ország területéről.

A járvány során a kitörésekben mintegy 2 millió 660 ezer baromfi került leölésre. Mind az egyedek,

mind a telepek száma alapján leginkább a kacsatartók voltak érintettek.

A vonatkozó jogszabályok előírásait betartó, a járvány következtében hatósági intézkedésekkel érintett állattartók leölt állataik, megsemmisített eszközeik után állami kártalanításra jogosultak. A kártalanítások összege mintegy 10,7 milliárd forint, amelyből több mint 9 milliárd forint már kifizetésre került. A jogerőre emelkedett határozatok alapján a kifizetések folyamatosak. Az állategészségügyi hatóság emellett a járvány kezdetétől fogva folyamatosan egyeztet a Baromfi Terméktanáccsal a közvetlen károk enyhítése érdekében is.

A járványügyi intézkedések - és nagyon szeretném, ha ezt képviselőtársam megértené - hatékonyabb végrehajtása és a járvány mielőbbi leküzdése érdekében a járvány ideje alatt is elrendelésre kerültek a kötelező, uniós és hazai jogszabályokban foglalt kötelezően alkalmazandó intézkedéseknél szigorúbb intézkedések.

Ilyen volt például az opciósan alkalmazható megelőző célú leölés, amelyet a legsűrűbb baromfiállományú területeken előforduló kitörések egy kilométeres körzetében alkalmaztunk. Az intézkedés célja kettős volt: egyfelől a fogékony állomány csökkentése az adott területen, másfelől a vírus terjedésének a megakadályozása. A leölést és fertőtlenítést a hatóság állami költségre végzi.

És itt jön egy nagyon fontos dolog: annak érdekében, hogy a vadmadarakban folyamatosan Európaszerte jelen lévő vírus baromfiállományokra való terjedését és ezáltal egy hasonló járvány kialakulását minimálisra csökkentsük, kiadásra került az országos főállatorvos 3/2017. számú határozata a baromfitelepek be- és újratelepítésének részletes feltételeiről.

A telepek engedélyezésére vonatkozó feltételrendszer már hosszú ideje létezik, azokat már az állategészségügyi szabályzat kiadásáról szóló 41/97. FVM-rendelet is tartalmazza. A madárinfluenzajárvány tapasztalatait felhasználva, különös tekintettel a részben szabad tartású baromfitelepekre, a határozat részletezi a feltételeket, egyben megállapítja a határidőket úgy, hogy kellő rugalmasságot is biztosítson az állattartó számára, vagyis egyes biológiai védekezési intézkedések végrehajtására a helyi egészségügyi hatóság a járványügyi helyzet figyelembevételével haladékot adhat.

A helyzet az, hogy a járványok általában mindig ugyanott törnek ki, tehát muszáj vagyunk szigorú szabályokat hozni arra, hogy egyes állattartókat a kötelező szabályok betartására kényszerítsünk *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét. - Szávay István: Adjatok forrást is hozzá!)*, hiszen rengeteg embert veszélyeztet az ő felelőtlen állattartásuk, hiszen ha megnézik ezeket, szinte mindig ugyanonnan indulnak.

ELNÖK: Nekem is szigorú szabályokat kell sajnos betartanom, ilyen a házszabály.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Elnézést!

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a tavaszi ülészak **következő ülés**ére várhatóan 2017. május 29-én kerül sor.

Megköszönöm munkájukat. Az **ülést bezárom**. Jó éjszakát kívánok mindenkinek!

(Az ülés 22 óra 44 perckor ért véget.)

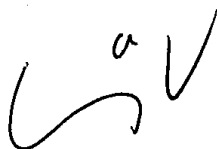
Földi László s.k.
jegyző

Gelencsér Attila s.k.
jegyző

Hiszékeny Dezső s.k.
jegyző

Ikotity István s.k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)